

Dokument nr. 15:1

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1 – 200

2. – 29. oktober 2010

Innhold

Spørsmål	Side
1. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. fotgjengeroverganger, besvart av samferdselsministeren	15
2. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. de mest utsatte rasområder relatert til riks- og fylkesveier i Norge, besvart av samferdselsministeren	16
3. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. strømpriser, besvart av olje- og energiministerens	16
4. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. satsing på fornybar energi, besvart av olje- og energiministerens	17
5. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fangstkvoter for sel for 2011, besvart av fiskeri- og kystministeren	18
6. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. jaktloven og bevegelseshemmede, besvart av miljø- og utviklingsministeren .	19
7. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. "pressestipend", besvart av miljø- og utviklingsministeren	20
8. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	20
9. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. sykehjemsplasser i kommunene, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
10. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. personer uten lovlig opphold i Norge, besvart av justisministeren	22
11. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. tiltak mot påkjørsel av rein på Saltfjellet, besvart av samferdselsministeren	23
12. Fra stortingsrepresentant Laila Dâvøy, vedr. praksis vedrørende formidling av fristbruddspasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	24
13. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. samlet oversikt over ferjestrekningene i Norge, besvart av samferdselsministeren ...	25
14. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. transport til sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
15. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Lier ventemottak, besvart av justisministeren	27
16. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. saksbehandlingstid av prioriterte grupper, besvart av justisministeren	28
17. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. reformer av barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	29
18. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. vindkraftanlegget på Nygårdsfjellet, besvart av olje- og energiministerens	30
19. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tilbakebetaling av arealtilskudd, besvart av landbruks- og matministeren	31

20.	Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk, besvart av landbruks- og matministeren	32
21.	Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. ny petroleumsmelding, besvart av olje- og energiministeren	33
22.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. dispensasjonskrav for funksjonshemmede, besvart av miljø- og utviklingsministeren	33
23.	Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. terrorlovgivningen, besvart av justisministeren	34
24.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. gjennomgang av innkjøpsrutinane til alle statlege instansar, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	36
25.	Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Bjørkengen gård i Bø, besvart av finansministeren	37
26.	Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. stipend basert på gjennomført kunstutdanning, besvart av kulturministeren	38
27.	Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. nytt fengsel på Haugalandet, besvart av justisministeren	38
28.	Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Nettstedet ettersokt.no - vinningskriminalitet, besvart av justisministeren	39
29.	Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. barnets beste og oppfølging når foreldre faller bort, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	40
30.	Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. kommuneplanar, besvart av miljø- og utviklingsministeren	41
31.	Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. vernepliktige, besvart av forsvarsministeren	42
32.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Midt-Skandinavisk Regionsprosjekt, besvart av arbeidsministeren	43
33.	Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. det norske rehabiliteringssenteret, Dødehavsklinikken, besvart av helse- og omsorgsministeren	44
34.	Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. sykehjemsdekning, besvart av helse- og omsorgsministeren	45
35.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. E18-parsellen Gulli-Langåker, besvart av samferdselsministeren	46
36.	Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. tilsyn i barnevern, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	46
37.	Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. vern og fredning i Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	47
38.	Fra stortingsrepresentant Lars Bjarne Tvete, vedr. strandsoneforvaltning, besvart av miljø- og utviklingsministeren	48
39.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Nordfjord Sjukehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	48
40.	Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. helsetilbudet til innbyggjarane på tvers av føretaksgrenser, besvart av helse- og omsorgsministeren	49
41.	Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. oppdrettsnæringa, besvart av fiskeri- og kystministeren	50

42.	Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politidistriktenes driftsbudsjetter, besvart av justisministeren	51
43.	Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. avtalen om soningsoverføring til Romania, besvart av justisministeren	52
44.	Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. IKT-satsingen i politiet, besvart av justisministeren	62
45.	Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. at kommunene gis større frihet til å utøve skjønn i saker som har med strandsonen å gjøre, besvart av miljø- og utviklingsministeren	62
46.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. togrevolusjonen for Østlandsområdet, Ruteplan 2012, besvart av samferdselsministeren	63
47.	Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. NAVs utvidete foreldredager, besvart av arbeidsministeren	64
48.	Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. effektivisering av Stiftelsestilsynet, besvart av justisministeren	65
49.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. personer med krav på krigspensjon som dør i søknadskø, besvart av arbeidsministeren	66
50.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. konkurransen i mobilmarkedet, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	67
51.	Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. demontering/avvikling av atomvåpen, besvart av utenriksministeren	68
52.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. NATOs strategiske konsept, besvart av utenriksministeren	69
53.	Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. rask utbygging av Skien fengsel, besvart av justisministeren	70
54.	Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Kystvakten, besvart av forsvarsministeren	71
55.	Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. etablering av et DNA-laboratorium i tilknytning til Universitetet i Tromsø, besvart av justisministeren	71
56.	Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. forståelse av begrepet "veteran" i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	73
57.	Fra stortingsrepresentant Are Helseth, vedr. Bærum sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	73
58.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. regjeringens tomtefesteinstruks, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	74
59.	Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forslag til statsbudsjett under Post 60 Særskilt tilskudd til kollektivtransport, besvart av samferdselsministeren	75
60.	Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. kjønnslemlestelse, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	75
61.	Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. prisingen på importkjøtt fra MUL-land, besvart av landbruks- og matministeren	76
62.	Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. energibruken i bygg, besvart av olje- og energiministeren	77

63.	Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. støtte til ENØK/varmeinstallasjoner i forsamlingsbygg i privat eie, besvart av olje- og energiministeren	78
64.	Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Tysvær kommunes reguleringsplan, besvart av miljø- og utviklingsministeren	79
65.	Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. legemiddelverkets rutiner for innkrevingen av kontrollavgiften, besvart av helse- og omsorgsministeren	80
66.	Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. øvingsaktiviteten til HV, besvart av forsvarsministeren	81
67.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. sikkenes trossamfunn, Gruduara Sri Guru Nanak Dev Ji, besvart av kulturministeren	81
68.	Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. manglende oversikt over behov for sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	82
69.	Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. den enkelte lønnstagers innsikt i opparbeidete pensjonsrettigheter, besvart av finansministeren	83
70.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. rusposten på lokalsjukehuset på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	83
71.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. byggeforbød i 100-metersbelte, besvart av miljø- og utviklingsministeren	84
72.	Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. utnevning av kulturpris, besvart av kulturministeren	85
73.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. inntekter til statskassen ved forenklete forelegg med bøtelegging etter fartsoverskridelser, besvart av justisministeren	86
74.	Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. kostnadene som einskildpersonar får i samband med registrering og utgraving av kulturminne, besvart av miljø- og utviklingsministeren	86
75.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. fristen på meldingskortene i forhold til dagpenger og arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	87
76.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. tiltak for å bevare storsalamanderen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	88
77.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bemannings-situasjonen ved Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, besvart av justisministeren	89
78.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. grenseulv, besvart av miljø- og utviklingsministeren	90
79.	Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. tjenestetilbud i enkelte kommuner, besvart av kommunal- og regionalministeren	90
80.	Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. øke bruken av elektroniske løsninger i forbindelse med offentlig innkjøp, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	91
81.	Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Brønnøysund-registrenes internrutiner og kvalitetskontroll, besvart av nærings- og handelsministeren	92

	Side
82. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. å gi idrettslag fritak fra CO ₂ -avgift ved oppvarming, besvart av finansministeren	93
83. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. mangel på kompetanse innen jernbaneplanlegging, besvart av samferdselsministeren	94
84. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. inkassobrandsjen, besvart av finansministeren	95
85. Fra stortingsrepresentant Kari Storstrand, vedr. pleietrengede i Bodø, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
86. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. bistandspenger til misjonsorganisasjonenes bistandsarbeid, besvart av miljø- og utviklingsministeren	97
87. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. avvirkningskvantum i norsk skogsbruk, besvart av landbruks- og matministeren	98
88. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utbygging på feltene Nordland 6 og 7 utenfor Lofoten, besvart av olje- og energiministeren	98
89. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. finansiering av klimatiltak i fattige land, besvart av miljø- og utviklingsministeren .	99
90. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. økonomisk byråkrati for nordmenn i utlandet, besvart av finansministeren	100
91. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. reinkjøtt fra private slakterier, besvart av landbruks- og matministeren	102
92. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. planlagt høyhastighetsbanen, besvart av samferdselsministeren	103
93. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. juletrær, besvart av landbruks- og matministeren	104
94. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. regelverket for lokalradiokonsesjoner, besvart av kulturministeren	104
95. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. tilretteleggingstiltak på arbeidsplassen, besvart av finansministeren	106
96. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forsøksvirksomhet med gratisferje på to ferjesamband i Norge, besvart av kommunal- og regionalministeren	108
97. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. snøscooterløyper, besvart av kommunal- og regionalministeren	108
98. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Kvalifiseringsprogrammet, besvart av arbeidsministeren	109
99. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. bruken av pressestipend i Miljøverndepartementet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	110
100. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. egenkapital-situasjonen i statlig eide selskaper, besvart av nærings- og handelsministeren	110
101. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. jordvern, besvart av landbruks- og matministeren	111
102. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. "røykeburene", besvart av helse- og omsorgsministeren	112
103. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. Navs IKT-systemer, besvart av arbeidsministeren	112

104.	Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. rett til å fullføre videregående utdanning, besvart av kunnskapsministeren ...	113
105.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. statsstøtte til Akupunkturhøyskolen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	114
106.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. merkostnader for drifting av nytt nødnett, besvart av justisministeren	115
107.	Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. statens byggepraksis, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	116
108.	Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. boligskatten, besvart av finansministeren	117
109.	Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. metadonbarn, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
110.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Nyt Norge, besvart av landbruks- og matministeren	121
111.	Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. omstilling i HV og Garden, besvart av forsvarsministeren	121
112.	Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. strengere soningsforhold, besvart av justisministeren	122
113.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tilbud om prøve for soppsakkyndige, besvart av landbruks- og matministeren	123
114.	Fra stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad, vedr. beredskapen i Sør-Norge, besvart av forsvarsministeren	123
115.	Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kulturstøtte til Midt-Østen, besvart av utenriksministeren	125
116.	Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. NRK Nynorsk mediesenters praksis med kommersiell medietrening for næringslivet, besvart av kulturministeren	126
117.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Frikanalen, besvart av kulturministeren	127
118.	Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. Mangfold-konvensjonen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	127
119.	Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. barnevernstjenester, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	129
120.	Fra stortingsrepresentant Tage Pettersen, vedr. oppfølgingsgrad på drift og vedlikehold av jernbaneinfrastrukturen, besvart av samferdselsministeren	130
121.	Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. rassikringsprosjekter relatert til fylkes- og riksveier, besvart av samferdselsministeren	131
122.	Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. mobbing og seksuell oppmerksomhet/trakassering i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	132
123.	Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. kvinnelige offiserer som har fått avgangsavtaler med Forsvaret de siste årene, besvart av forsvarsministeren	132
124.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Helseforetaket Helse Fonna, besvart av helse- og omsorgsministeren	133

125.	Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. navn, forvaltningskapital og honorarer på de eksterne forvalterne i Statens pensjonsfond hyret av NBIM, besvart av finansministeren	133
126.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Forskningsinstituttet CERN, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren .	135
127.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. strukturendringer ved sjukehusa i Lærdal og på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
128.	Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. utviklingsdialogen med nepalske myndigheter, besvart av utenriksministeren	137
129.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Håkons Gullvågs utstilling "Terra Sancta", besvart av utenriksministeren	137
130.	Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. avslag om ny lokalisering for IKEA på Forus næringspark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	138
131.	Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. differensiering av kommuner i strandsoneforvaltningen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	139
132.	Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. lederskapet i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	140
133.	Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. et eventuelt påbud om maksimalt 4 meter høye vogntog, besvart av samferdselsministeren	140
134.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Erdinger Weissbrau, en av hovedsponsorene til WC i skiskyting, besvart av helse- og omsorgsministeren	141
135.	Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. kreftbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	142
136.	Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. avgiftsberegningen ved bruktbilimport, besvart av finansministeren	144
137.	Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. implementeringen av EUs fornybardirektiv, besvart av olje- og energiministeren	145
138.	Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. borestopp i Barentshavet, besvart av olje- og energiministeren	146
139.	Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. CERN, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	146
140.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. fullskala CO ₂ -fangst på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	147
141.	Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. riksveiinvesteringer, besvart av samferdselsministeren	149
142.	Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. pasienter med innsnevrede vener, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	150
143.	Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. helsetjenester i små kommuner, besvart av helse- og omsorgsministeren	151
144.	Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. liten kommuneadministrasjon i små kommuner, besvart av kunnskapsministeren	152
145.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. ferieloven, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	153

146.	Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. snøscooterløyper til rekreasjonsområder, besvart av kommunal- og regionalministeren ..	154
147.	Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. en oppmyking i regelverket slik at foreldre kan fordele omsorgsdager, besvart av arbeidsministeren	155
148.	Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. barneloven og omsorgsretten, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	156
149.	Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. nedlegging av fødetilbudet i Nordfjord, besvart av helse- og omsorgsministeren ...	157
150.	Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. bistandsmidlene til Etiopia, besvart av miljø- og utviklingsministeren	158
151.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. dyretragedier på Skjomfjellet i Nordland, besvart av landbruks- og matministeren	159
152.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kriserammede bønder i Troms, besvart av landbruks- og matministeren	159
153.	Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. vindkraftstøtte, besvart av olje- og energiministeren	161
154.	Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. riksveifergene, besvart av samferdselsministeren	162
155.	Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. nasjonalt system for ivaretagelse av foreldrene i barnevernssaker, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	162
156.	Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. NORADs strategi for tildeling av penger til bistandsprosjekter, besvart av miljø- og utviklingsministeren	163
157.	Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. bistand til et ølbryggeri i Elfenbenskysten, besvart av miljø- og utviklingsministeren	164
158.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. UFFs søsterorganisasjon i Angola, besvart av miljø- og utviklingsministeren	165
159.	Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. mistanker om medlems- og pengerot i SOS Rasisme, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	166
160.	Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. pleiepenger, besvart av arbeidsministeren	166
161.	Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. elgjakt i Finnmark, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	167
162.	Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. TULT-midler, besvart av arbeidsministeren	168
163.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. oppdrettslaks og luseproblematikken, besvart av fiskeri- og kystministeren	169
164.	Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. samarbeidet mellom norske styrker i Afghanistan og USAID, besvart av forsvarsministeren	171
165.	Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. skattemyndighetenes vurdering av et økonomisk forhold, besvart av finansministeren	171
166.	Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. CERN, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	172

167.	Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. sildekvote, besvart av fiskeri- og kystministeren	173
168.	Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. finansieringen av CBSS Task Force against Traficking in Human Beings, besvart av justisministeren	174
169.	Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. spørsmål 15:1815 (2009-2010), besvart av helse- og omsorgsministeren	175
170.	Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. pilotprosjekt med Smiley i Mattilsynets region Trøndelag og Møre og Romsdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	175
171.	Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. refusjon ved innkjøp av måleapparat til å måle INR selv, besvart av helse- og omsorgsministeren	176
172.	Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. å endre retningslinjene for personer som har tilbud om LAR, besvart av helse- og omsorgsministeren	177
173.	Fra stortingsrepresentant Tage Pettersen, vedr. prosjektet Sandbukta - Moss - Klevberget, besvart av samferdselsministeren ..	177
174.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. tilstrekkelige ressurser til Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, besvart av justisministeren	179
175.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. politiets tilgang til førerkortregisteret, besvart av justisministeren	180
176.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. mangel på sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	181
177.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. kraftmastene på strekningen Sima-Samnanger, besvart av olje- og energiministeren	182
178.	Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. tømmerbiler, besvart av samferdselsministeren	183
179.	Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. æresrelatert vold og æreskultur, besvart av justisministeren	183
180.	Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. barn i Norge og tilbud om skolegang, besvart av kunnskapsministeren ...	184
181.	Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. kasinovirksomhet i Norge, besvart av kulturministeren	185
182.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. fossil energi, besvart av finansministeren	186
183.	Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fiskeriforvaltning, besvart av miljø- og utviklingsministeren	187
184.	Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. Taternes kulturfond, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	189
185.	Fra stortingsrepresentant Tore Nordtun, vedr. havarerte blåskjell-anlegg langs med kysten, besvart av fiskeri- og kystministeren	190
186.	Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. etablering av jernvarekjeden Jernia på Røros, besvart av miljø- og utviklingsministeren	191
187.	Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. lufthavnsutgifter, besvart av samferdselsministeren	192

188.	Fra stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen, vedr. støtte til prosjekt ved Lindesnes Ungdomskole, besvart av kunnskapsministeren	193
189.	Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. barnebøker med partipolitisk innhold, besvart av kulturministeren	194
190.	Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. oversikt over energibruk/tap ved eksport av gass og import av strøm, besvart av olje- og energiministeren	195
191.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. museums- og kunstscolekomplekset Ullevålsveien 5, besvart av kulturministeren	196
192.	Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. straffeforfølgje byråkratar og politikarar i Terra-skandalen, besvart av justisministeren	196
193.	Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. dagens forvaltning av rovdyr, besvart av miljø- og utviklingsministeren	197
194.	Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. tap av husdyr til rovdyr, besvart av miljø- og utviklingsministeren	198
195.	Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. omsorgsboliger og sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	198
196.	Fra stortingsrepresentant Jan Bøhler, vedr. politiposter i Oslo, besvart av justisministeren	199
197.	Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. Enovas tildeling av støtte til vindkraft før grønne sertifikater trer i kraft i 2012, besvart av olje- og energiministeren	200
198.	Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. at endringene i regelverket for tilskudd etter Frifond-ordningen rammer organisasjoner som Ungt entreprenørskap, besvart av kulturministeren	201
199.	Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. initiativ til at Utdanningsdirektoratet endrer sin fortolkning av § 1-12 i Forskrift til opplæringsloven, besvart av kunnskapsministeren	202
200.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. endringer i turnusordninger ved etablerte barnevernsinstitusjoner, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	203

**Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1 – 200) for sesjonen 2010-2011.**

Partibetegnelse:

A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti

Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre

Amundsen, Per-Willy (FrP)	10, 68
Anundsen, Anders (FrP)	28, 61, 198
Aspaker, Elisabeth (H)	26, 55
Astrup, Nikolai (H)	166
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	60, 79, 179, 180
Bredvold, Per Roar (FrP)	56, 93, 133, 178
Bøhler, Jan (A)	196
Dahl, André Oktay (H)	23, 42, 168
Dale, Jon Georg (FrP)	40, 41, 193, 194
Dåvøy, Laila (KrF)	12, 33, 122, 123
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	167
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	51, 66, 111, 132
Eriksson, Robert (FrP)	15, 32, 49, 95, 134, 160
Flåtten, Svein (H)	35, 50, 126, 163, 183
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	2, 29, 121, 148, 161
Giltun, Vigdis (FrP)	98
Gitmark, Peter Skovholt (H)	135
Grande, Trine Skei (V)	52, 67, 105, 113, 182, 191
Grimstad, Oskar J. (FrP)	6, 7, 30, 99
Gundersen, Gunnar (H)	69, 108
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	34, 170, 195
Hagesæter, Gjermund (FrP)	45
Halleland, Terje (FrP)	130, 131
Halleraker, Øyvind (H)	73
Harberg, Svein (H)	118
Hareide, Knut Arild (KrF)	1
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	119, 159, 186
Helseth, Are (A)	57
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	76, 78, 140, 177
Hoksrud, Bård (FrP)	13, 53, 54, 97, 141, 146, 154
Holen, Ida Marie (FrP)	48
Horne, Solveig (FrP)	36, 155
Høie, Bent (H)	169
Høybråten, Dagfinn (KrF)	101, 102, 143, 144, 164
Håbrekke, Øyvind (KrF)	117, 200
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	103, 104, 162
Kambe, Arve (H)	64, 90, 147
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	14, 171, 172

Kristiansen, Ivar (H)	25
Kristoffersen, Janne Fardal (H)	188
Leirstein, Ulf (FrP)	84
Meling, Siri A. (H)	21
Michaelsen, Åse (FrP)	112
Myhre, Peter N. (FrP)	156, 157
Nesvik, Harald T. (FrP)	5, 81, 153, 139
Nordtun, Tore (A)	185
Nævdal-Bolstad, Eivind (H)	114
Olsen, Per Arne (FrP)	149
Pettersen, Tage (H)	120, 173
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	16, 22, 75, 124, 145, 176
Rudihagen, Torstein (A)	74
Rytman, Jørund (FrP)	125
Sandberg, Per (FrP)	43, 44, 165
Schou, Ingjerd (H)	46, 83, 92, 106
Sjøli, Sonja Irene (H)	109, 142
Skumsvoll, Henning (FrP)	20, 37, 87, 100, 137, 138, 197
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	3, 4, 62, 63, 88, 89, 190
Sortevik, Arne (FrP)	17, 59, 96, 107, 187
Starheim, Åge (FrP)	24, 39, 70, 71, 127, 192
Stordalen, Morten (FrP)	8, 9, 65
Storstrand, Kari (FrP)	85
Svendsen, Kenneth (FrP)	11, 80, 136
Syversen, Hans Olav (KrF)	58, 129, 158
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	31
Thommessen, Olemic (H)	128
Thomsen, Ib (FrP)	72, 82, 115, 116, 184, 189
Thorsen, Bente (FrP)	27, 47, 86
Trældal, Torgeir (FrP)	18, 19, 91, 110, 152, 151
Tvete, Lars Bjarne (H)	38
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	181
Vaksdal, Øyvind (FrP)	77, 94, 174, 175
Warloe, Henning (H)	199
Woldseth, Karin S. (FrP)	150

Dokument nr. 15:1

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1

Innlevert 2. oktober 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 12. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«På nedre Romerike fjernes nå oppmerkingen på flere fotgjengeroverganger. Punktene står fortsatt, men sebrafeltet fjernes. Dette kan skape utfordringer blant annet for svaksynte.

Hva er den faglige begrunnelsen for at oppmerkingen fjernes?»

Svar:

Jeg har av Vegdirektoratet fått opplyst at det er gjennomført en rekke undersøkelser som dessverre viser at gangfelt ikke gir den ønskede sikkerhet. De fleste fotgjengerulykkene skjer i gangfelt. I perioden 2005 – 2009 ble 40 mennesker drept ved kryssing av vegen i gangfelt i Norge. Vegdirektoratet har på denne bakgrunn bedt alle regionene om å gjennomgå gangfelt på strekninger med fartsgrense 50 og 60 km/t. Det ble senest i august 2010 sendt ut et rundskriv om hvordan denne gjennomgangen skal foregå. Utgangspunktet skal være at gangfeltene skal sikres bedre slik at de gir den ønskede trafikkikkerheten. Gjennomgangen kan imidlertid gi som resultat at enkelte gangfelt fjernes.

Statens vegvesen Region øst har nylig foretatt en evaluering av forholdene ved totalt 67 gangfelt på Romerike. I 18 av disse ble det konkludert med at det var så få kryssende at det kunne forsvares å fjerne gangfeltene. Av disse 18 gangfelt blir 15 erstattet av det som benevnes tilrettelagte kryssingssteder, i tråd med anbefalingene i Vegdirektoratets gangfeltkriterier. Dette gjøres ved at belysningen og siktforholdene bedres, og ved at det der det er tilstrekkelig plass anlegges en trafikkøy i midten av vegen både for å redusere fartsnivået og for å forenkle kryssingen. Selv om dette reduserer trygghetsfølelsen for fotgjengere, så øker det oppmerksomheten og gir som resultat en bedre trafikkikkerhet.

Jeg er imidlertid innstilt på en ekstra runde på grunn av innkomne reaksjoner. Jeg kommer derfor til å invitere Statens vegvesen og Norges Blindforbund med på befaring.

Dersom fjerningen av skilt og oppmerking på et sted viser seg å medføre store problemer for synshemmede eller andre, er Statens vegvesen forberedt på å foreta en ny vurdering.

SPØRSMÅL NR. 2**Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvilke 5-6 steder/strekninger i hvert enkelt fylke blir i dag betraktet som de mest utsatte rasområder relatert til riks- og fylkesveier i Norge, er det strekninger som er utelatt i NTP, hvilke kostnader har vært enkelt prosjekt og når er utbedring påtenkt igangsatt eller planlagt gjennomført?»

Svar:

Statens vegvesen utarbeidet regionvise rassikringsplaner i 2006, i første omgang som grunnlag for prioritering av tiltak i perioden 2010-2013. Planene er ikke utarbeidet med sikte på å framskaffe en oversikt over samlet behov for rassikringstiltak i de ulike fylker. For mange tiltak er dessuten kostnadsanslagene svært usikre, evt. ikke utarbeidet. Som grunnlag for arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023 pågår det en oppdatering av de regionale rassikringsplanene, inkl. kvalitetssikring av kostnadstallene. I tillegg skal prioriteringsmodellen for tiltakene revideres.

Prioriteringen av midler til rassikringstiltak på

riksvegnettet i perioden 2010-2013 er basert på rutevise vurderinger. Den detaljerte prioriteringen av prosjekter og tiltak framgår av Statens vegvesens handlingsprogram for perioden. For 2010 er prioriteringene i tråd med handlingsprogrammet. Foreslåtte prioriteringer for 2011 framgår av Prop. 1 S (2010-2011) og er i all hovedsak i tråd med handlingsprogrammet. Unntaket er prosjektet E16 Fønhus – Bagn i Oppland (korridor 5), der prioritering av statlige midler er utsatt i påvente av endelig avklaring av om det er lokalpolitisk tilslutning til den forutsatte delfinansieringen av prosjektet med bompenger.

Fordelingen av statlige midler til rassikringstiltak på fylkesvegnettet i perioden 2010-2013 framgår av fastsatt handlingsplan for tilskudd til rassikringstiltak på fylkesvegnettet for perioden. Her er fylkeskommunenes prosjektprioriteringer lagt til grunn. Fylkeskommunene har dessuten anledning til å foreta omprioriteringer innenfor tildelte statlige rammer. Tildelingen i 2010 og foreslått tildeling til de enkelte fylker i 2011 er i tråd med dette tilskuddsprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 3**Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«SSB meldte 1. oktober at strømprisen steg 19 prosent siste 12 måneder. Tidligere denne uken advarte statsråden om mulige nye sjokkpriser på strøm til vinteren. Statsråden uttrykte håp og ønske om at svensk kjernekraftproduksjon øker. Situasjonen er ikke ny. Også i fjor opplevde man perioder med skyhøye strømpriser, og gjennomsnittsprisen på strøm har økt under dagens regjering.

Hvilke tiltak utover svensk kjernekraft har statsråden for å hindre, eventuelt lindre konsekvensen av, betydelige hopp i strømprisen?»

Svar:

Fyllingsgraden i de norske vannmagasinene er nå under medianen for årstiden.

En av årsakene til dette er at det ble produsert mer strøm enn normalt sist vinter. En viktig årsak til dette var den kalde vinteren 2009-2010 og at store deler av svensk kjernekraftproduksjon uventet var ute av drift. Lite snø i fjellet og en tørr vår dette året har også bidratt til lave magasinifyllinger.

Den lave vannstanden i magasinene er allerede priset inn i markedet og produsentene har spart vann gjennom sommeren. I store deler av 2010 har vi importert strøm til Norge. Frem til uke 39 har vi hatt en nettoimport på 6,8 TWh. Siden i fjor har utvekslings-

kapasiteten mot Sverige økt gjennom ferdigstillingen av forbindelsen Nea-Järpstrømmen. Økt import av kraft fra Sverige vil kunne avhjelpe en eventuell krevende kraftsituasjonen i Midt-Norge kommende vinter.

Etter en gjennomgang av forrige vinters kraftsituasjon, har NVE identifisert et behov for å kunne utnytte dagens kraftsystem bedre, slik at pressede situasjoner i fremtiden kan håndteres med minst mulig uheldige virkninger. I sin rapport om kraftsituasjonen vinteren 2009-2010 påpekte NVE enkelte forbedringstiltak som kunne gis en nærmere vurdering. På denne bakgrunn nedsatte regjeringen et ekspertutvalg som skal redegjøre for hvordan den kortsiktige driften av kraftsystemet foregår og komme med forslag til forbedringer. Utvalget skal blant annet se på driftskoordineringen i kraftsystemet, budgivningen i kraftmarkedet, muligheter for bedre markedsinformasjon og tiltak for økt forbrukerfleksibilitet. Utvalget skal levere sin rapport til departementet innen 30. november 2010.

De nordiske regulatorene (NordREG) har også et arbeid med å analysere fjorårets vinters kraftsituasjon og mulige tiltak. På det nordiske energiministermøtet 25. oktober skal NorREGs foreløpige rapport drøftes.

Statnett har satt i gang tiltak for å sikre strømforsyningen i utsatte områder før nye ledninger er på

plass, ut fra en risiko for nye kalde og tørre vintre. Blant tiltakene er økt bruk av energiopsjoner i forbruk, innsigelser mot tilknytning av nytt forbruk i utsatte områder og økt beredskap for å utbedre feil i overføringsnettet. I tillegg vil NordPool nå innføre nye regler som innebærer at produsenter og netteiere må gi bedre informasjon om forventet varighet for kapasitet som er ute av drift. Dette kan ha betydning for magasindisponeringen.

Statnett har opplyst at de ut fra hensynet til driftssikkerheten i kraftsystemet vil vurdere å etablere reservekraftverk på Vestlandet og i Troms og Finnmark. Både nye anlegg og flytting av eksisterende vil bli vurdert. Statnett har også opplyst at de vurderer at ubenyttet kapasitet i gasskraftverket på Mongstad tas i bruk som en reserve. Jeg har også registrert at Statnett vurderer å søke om permanent å kunne benytte reservekraftverkene ved omfattende feil og vanskelige driftssituasjoner, i tråd med dispensasjoner som ble gitt i vinter. NVE anbefaler også i sin rapport at dette ses nærmere på. Regjeringen vil vurdere dette når eventuelle søknader fra Statnett måtte foreligge.

På lengre sikt er Regjeringens viktigste tiltak for å bedre kraftsituasjonen å fortsette å stimulere til etablering av ny kraftproduksjon, energieffektivisering, økt direkte bruk av varme og sørge for et robust overføringsnett mellom regioner og til andre land.

SPØRSMÅL NR. 4

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Næringsminister Trond Giske uttalte til DN 10.05.10 at det ikke gir noen mening å støtte storstilt utbygging av fornybar energi i Norge på grunn av vår høye andel fornybar energi. Lignende signal har også kommet fra utenriksministeren. Statkraft, hvor Giske er generalforsamling, har ikke fått tildelt nødvendig egenkapital for å gjennomføre prosjekter innen fornybar energi. Signalene til kraftbransjen er urovekende.

Hva vil statsråden gjøre for at regjeringens signaler om satsing på fornybar energi blir troverdig?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har på den ene siden store uttalte visjoner om satsing på fornybar energi. På den annen

side tyder mye på at regjeringen ikke vil forplikte seg til sine visjoner gjennom kapitaltilførsel til statens selskaper i kraftbransjen, ei heller gjennom offensive forpliktelser i EUs fornybardirektiv. Etter at mange aktører i kraftbransjen føler seg lurt til å investere uten at lovede rammebetingelser kommer på plass, så er signalene fra regjeringen med på å styrke usikkerheten.

Svar:

Regjeringen fører en aktiv politikk for å fremme en miljøvennlig omlegging av energibruk og energiproduksjon. Dette er et langsiktig arbeid der Enova og Energifondet er de viktigste verktøy for å gjennomføre og finansiere tiltak. Stabil finansiering, gjennom avkastning fra Grunnfond for fornybar

energi og energieffektivisering og påslaget på nettariffen (1 øre/kWh), er avgjørende faktorer for at satsingen skal være effektiv og gi ønskede resultater på sikt. De samlede bevilgninger og overføringer til Energifondet anslås å utgjøre 1,85 mrd. kroner for 2011.

Enova har vært i drift i ni år og de disponerer i dag tre ganger så mye midler som i de første årene. Enova har et bredt sett av virkemidler rettet inn mot de viktigste barrierene for blant annet energieffekti-

visering i bygg og industri, og utbygging av miljøvennlige varmeløsninger. Satsingen på energiomlegging gjennom Enova SF videreføres i budsjettet for 2011.

Mange andre virkemidler er også med på å bygge opp under en omlegging til mer miljøvennlig produksjon og bruk av energi. Omsettbare kvoter for CO₂ og avgiftene på svovelutslipp og NO_x er viktige. Det er også innført en rekke standarder og merkeordninger for bygninger og energibrukende utstyr.

SPØRSMÅL NR. 5

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 6. oktober 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at det er landbaserte mottaksanlegg for sel når selfangsten i nordområdene tar seg opp igjen, og når kan en forvente avklaring om fangstkvoter for sel for 2011?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Fiskeribladet Fiskaren 1.oktober 2010 under tittelen "Selnæring på randen" kommer det frem at selprodusenten G C Rieber Skinn er i ferd med å legge ned virksomheten i Tromsø.

Ifølge G C Rieber begrunnes dette med for dårlige rammevilkår og for korte tidsperspektiv fra myndighetenes side, heriblant at det ikke har kommet tiltak for å øke den norske selfangsten.

Fremskrittspartiet mener at det er en økologisk nødvendighet å øke de norske kvotene for selfangst. Sel konsumerer store deler sjømat. De selarter som blir beskattet, er viktige rovdyr i det samme økosystem som norske fiskere opererer.

Prinsipielle avklaringer om norsk beskatningspolitikk av sel var sist behandlet i forbindelse med St meld nr 27 (2003-2004) Norsk sjøpattedyrpolitikk.

Frp er bekymret for at om beskatningen av sel ikke trappes opp, vil selbestandene i nordområdene fortsette å øke og dermed være en trussel for ressursforvaltningen av det marine artsmangfoldet og økosystemet langs norskekysten.

Svar:

Mine virkemidler for en god forvaltning av norsk selnæring er først og fremst stabile og gode rammevilkår, gjennom bærekraftige kvoter og målrettede

støtteordninger som fremmer næringens langsiktige interesser.

Det er imidlertid næringen selv som må stå for planleggingen, satsingen og aktiviteten med utgangspunkt i sine interesser. Myndighetene kan ikke drive verken fangsten eller mottak.

I St. meld nr. 46 (2008-2009), som ble behandlet i Stortinget i mars i år, har vi lagt til grunn at vi skal videreføre støtten til norsk selfangst i tråd med tidligere prinsipper. Vi ønsker en utvikling av en lønnsom næring. Jeg vil derfor ikke bidra til å støtte en ren destruksjonsfangst. Dette er et prinsipp som står sterkt, og som er med å sikre næringens legitimitet nasjonalt og internasjonalt.

Skiftende regjeringer har gjennom de siste tiårene bevilget flere hundretalls millioner til norsk selfangst. Støtten har gått til drift av mottak, fartøystøtte og til produkt- og markedsutvikling, i tråd med den forrige sjøpattedyrmeldingen fra 2004. Det har vært lagt opp til en støtte som fra år til år har ligget på samme nivå som tidligere.

Rieber Skinn AS er en sentral aktør på mottakssiden. Jeg er kjent med at de nå legger ned mottaksanlegget i Tromsø på bakgrunn av bedriftsøkonomiske vurderinger. De opplyser imidlertid at de fortsatt vil være en aktør gjennom kjøp av skinn for videre produksjon.

Det er avgjørende for norsk selfangsts fremtid at det er en form for avsetning av produkter fra fangsten. Det er selvfølgelig ønskelig at mest mulig av eventuell verdiskapingen kan skje i Norge. Men spørsmålet om hvilken form og hvilket innhold denne avsetningen skal ha i Norge er det opp til næringen selv å avgjøre.

Selfangstnæringen er en marginal næring med få aktører i alle ledd. Nylig var næringen samlet til møte i Fiskeri- og kystdepartementet. Vårt budskap er at de i fellesskap, det vil si både fartøy- og landsiden, må samle seg om én retning de ønsker å utvikle næringen i.

Vi har derfor bedt næringen komme tilbake til oss i november med en felles plan for hvilke muligheter de ønsker å satse på fremover.

Nærings innspill vil være grunnlaget for vår vurdering av støtten for neste år. Dette må gjøres i tråd med prinsippene nedfelt i nevnte melding til Stortin-

get, samt internasjonalt regelverk for statsstøtte. Jeg har tro på at næringen, med vår støtte, vil finne fram til en god løsning for både fangst og mottak av sel de kommende år.

Fangstkvoteene vil kunne fastsettes etter at vi har mottatt de nødvendige vitenskaplige råd, fått behandlet disse i relevante fora, det vil si i Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon og etter høringsrunde med de relevante delene av næringen. Vi tar sikte å få på plass både regulerings- og deltakerforskriften samt neste års støtteopplegg på starten av nyåret.

SPØRSMÅL NR. 6

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 8. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge viltlovens § 21. Lov om jakt og fangst av vilt, er det ikke lov å løse skudd fra motordrevne kjøretøy. I praksis betyr dette at personer med en bevegelseshemming, som er avhengig av foreksempel elektrisk rullestol, eller andre motoriserte hjelpemiddel, blir utestengt fra muligheten for å felle dyr under jakt. Det finnes eksempler av gitte dispensasjoner, men dette er ikke utbredt praksis.

Vil statsråden vurdere en bredere dispensasjonsordning, for å unngå å ekskludere denne gruppen av befolkningen?»

Svar:

Viltloven § 21 regulerer bruk av motordrevet framkomstmiddel under jakt og setter blant annet forbud mot å løse skudd fra motorkjøretøy under jakt. Gjeldende regelverk gir ingen adgang for viltmyndighetene til å dispensere fra denne bestemmelsen.

Etter oppdrag fra Miljøverndepartementet gjennomførte Direktoratet for naturforvaltning i 2005 en høring av et forslag om å åpne for at direktoratet etter søknad kan dispensere fra forbudet mot å løse skudd fra motorkjøretøy under jakt for personer med sterk bevegelseshemming. Høringen viste at mange var imot forslaget.

Saken er nå under vurdering i departementet. Jeg vil se nøye på de ulike hensyn som gjør seg gjeldende før jeg tar stilling til hva jeg videre vil gjøre med saken.

SPØRSMÅL NR. 7**Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 7. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Ved å søke på "pressestipend" på regjeringen.no, får man i all hovedsak opp treff som omfatter MD og UD, noe som kan tyde på ulik utbredelse i bruk av pressestipend mellom departementene.

Kan statsråden gjøre rede for hvor mange pressestipend MD og UD har delt ut de siste årene; hvor mye dette utgjør i kroner, samt sammenligne denne bruken med statsrådets forgjengere, samt andre medlemmer i dagens regjering?»

Svar:

Utenriksdepartementets (UD) har siden høsten 2005 gitt 84 pressestipend på til sammen 1 446 000 kroner. De aller fleste av disse stipendene går til journalister som dekker saker i utviklingsland, og er hentet fra informasjonsmidler på bistandsbudsjettet. Siden januar 2008 har Miljøverndepartementet (MD) gitt 17 pressestipend på til sammen 251 500 kroner. Fordelt på cirka 80 utenlandsreiser som miljø- og utviklingsminister utenfor Europa i denne perioden, ut-

gjør samlet stipendbeløp i gjennomsnitt 21 000 kroner per reise.

Stipendene skal bidra til å spre informasjon og skape debatt om utviklingssamarbeid, klima- og miljøspørsmål. Pressestipendene i UD er omtalt i statsbudsjettet (kapittel 160, post 01) og er ikke en ny ordning. Stipendene er en del av det ordinære informasjonsarbeidet i departementet. Det er full åpenhet om ordningen. Stipendene lyses ut og retningslinjene for ordningen er publisert på www.regjeringen.no. Siden tidlig på 1970-tallet har det blitt gitt reisestipend tilknyttet utviklingsarbeidet, fra alle regjeringer. Gjennom satsingen på informasjon om utviklingsspørsmål har både journalister, lærere og representanter for sivilt samfunn fått støtte til reiser til utviklingsland. Ordningen med pressestipend gjør det mulig for redaksjoner å skrive om miljø- og utviklingssaker i felt som de ellers ikke har råd til å dekke. Departementet tilstreber variasjon i tildeling når det gjelder ulike medier, publiseringskanaler og geografisk nedslagsfelt.

SPØRSMÅL NR. 8**Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 13. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange sykehjemsplasser er ferdigstilt i 2010, hva er prognosene for ferdigstilling ved utgangen av dette året, og hvor mange sykehjemsplasser er avhjemlet i 2010?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har en uttalt målsetning om å bygge 2500 nye sykehjemsplasser i året. Ettersom rammene for tilskudd til bygging av sykehjemsplasser ble redusert i revidert nasjonalbudsjett er det interessant å vite hvordan utbyggingstakten har vært i inneværende år.

Svar:

Regjeringen har et mål om å sikre full sykehjemsdekning innen 2015 ved at alle som trenger heldøgns omsorg skal få det. I den forbindelse vil Regjeringen, som en del av Omsorgsplan 2015, gi tilskudd til 12 000 heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015. For 2011 er det foreslått å bevilge midler tilsvarende tilsagn om 2000 plasser. Fra tilskuddets oppstart i 2008 til og med 2011, er det samlet stilt til rådighet midler tilsvarende 8000 enheter. Målet om 12 000 plasser innen utgangen av 2015 tilsvarer i gjennomsnitt en tildeling på 1500 tilsagn per år.

Husbanken rapporterer at det siden tilskuddets oppstart til utgangen av august 2010, har kommet foreløpige søknader fra kommunene tilsvarende 8000 plasser. Husbanken har i samme tidsperiode gitt

tilsagn om tilskudd til 3469 enheter. For å sikre at alle kommuner som har behov for å bygge heldøgns omsorgsplasser får mulighet til det, er det i Prop. 1 S for 2011 foreslått en endring i investeringsordningen slik at fylkesmennenes prioriteringer av hvilke kommuner som skal få tilskudd avvikles. Samtidig oppheves fordelingen av tilsagnsrammer på husbankregioner og fylker. Regjeringen vil følge utviklingen nøye og utvide rammene for tilskudd ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det. Mangfoldet i brukergruppens alder og hjelpebehov tilsier et bredt spekter både av botilbud og hjelpetilbud, som er tilpasset den enkeltes behov. Denne vurderingen må hver enkelt kommune gjøre, det er de som er nærmest og som kjenner sine innbyggenes behov best.

Ferdigstillelse

For mange kommuner tar det lang tid å klargjøre et prosjekt for en konkret søknad i Husbanken, som også i mange tilfeller bistår kommunene med rådgivning i prosessen med å sikre at anlegget får en tilfredsstillende utforming og kvalitet. Dette er ofte store anlegg. Klargjøring av tomtearealer, reguleringsarbeider, beslutningsprosesser og anbudsrunder kan og bør derfor mange steder ta tid. Det innebærer at det kan gå flere år fra tilsagn er gitt til bygget står ferdig. Tilskuddsordningen i Husbanken ble etablert i 2008. Det er derfor først nå vi kan begynne å vente på ferdigstillelse av de prosjekter som først fikk tilsagn. Konkret er det for tidlig å si hvor mange som er ferdigstilt ved utgangen av 2010. Det vil framkomme av Husbankens årsstatistikk for 2010. Fra 2008 til 1. halvår 2010 er det imidlertid ifølge foreløpige tall fra

Husbanken 50 kommuner som har fått utbetalt tilskudd til 785 ferdigstilte heldøgns omsorgsplasser (428 sykehjemsplasser og 357 omsorgsboliger).

”Avhjemling”

Det føres i dag ikke statistikk over alders- og sykehjemsplasser som blir omgjort til heldøgns omsorgsboliger eller omsorgsboliger som blir omgjort til institusjonsplasser. Statistisk Sentralbyrå gir imidlertid statistikk på antall plasser og antall beboere i sykehjem og boliger til pleie- og omsorgsformål hvert år, og har registrert at tallet på sykehjemsplasser ikke har økt i 2009. Omgjøring eller nedlegging av gamle institusjonsplasser som erstattes med alternative heldøgnstilbud kan være en av flere årsaker til dette.

Når det gjelder forholdet mellom sykehjem og omsorgsboliger, vil jeg ellers understreke at det først og fremst må være brukerens behov som må legges til grunn for hvordan kommunene organiserer tjenestetilbudet. Utbyggingen av omsorgsboliger og hjemmetjenester må ses i lys av at ¼ av omsorgstjenestens brukere nå er under 67 år, og at denne brukergruppen er fordoblet de siste 10 årene. Videre er det flere blant de nye eldregenerasjoners brukere som ønsker alternativer til institusjon ved langvarig opphold. Målsettingen er at kommunene til enhver tid skal finne den gode balansen mellom sykehjem, hjemmetjenester og omsorgsboliger. Departementet har derfor gjennom blant annet investeringstilskuddet søkt å sikre at utbyggingen av omsorgstjenestene skjer ut fra brukernes behov.

SPØRSMÅL NR. 9

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 13. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Re kommune i Vestfold sammen med andre kommuner opplever nå å få avslag på sine søknader om tilskudd til å bygge nye plasser med heldøgns pleie. Re kommune har et behov og ønsker å bygge 132 plasser, men fikk ikke tilskudd til mer en 120.

Mener statsråden at kommunen i dette tilfellet prioriterer feil, eller mener statsråden at kommunen selv ikke vet best hvor mange plasser det er behov for, og vil statsråden sørge for at regjeringens lovnader om utbygging av plasser blir gjennomført gjennom å øke tilskuddsrammene?»

BEGRUNNELSE:

Re kommune har som flere kommuner sett verdien av å samlokalisere sine tjenester. Det er i denne kommunen vedtatt et forprosjekt der det er ønskelig å samle alle sine plasser i et nytt bygg. I dag har man lokalisert dette på 3 forskjellige steder i kommunen, dette er noe som er uhensiktsmessig da bygningsmassen også begynner å bære preg av at den ikke er bygd etter dagens behov. Kommunen har i dag 109 plasser totalt som er for lite, og nå ønsker de å bygge for fremtiden. Det oppleves frustrerende da det gang på gang av regjeringsmedlemmer er lovet satsing på sy-

kehjemsplasser og at det nå bare står på kommunene med hensyn til reguleringer, anbud osv.

Svar:

Jeg viser til regjeringens forslag i Prop. 1 S (2010-2011):

"For å sikre at alle kommuner som har behov for å bygge flere heldøgns omsorgsplasser får mulighet til det, vil Regjeringen endre investeringsordningen for sykehjem og heldøgns omsorgsplasser slik at fylkesmennenes prioriteringer av hvilke kommuner som skal få tilskudd avvikles. Samtidig oppheves fordelingen av tilsagnsrammer på Husbankregioner og fylker."

Regjeringens beslutning vil løse problemet for Re kommune i Vestfold og andre kommuner som opplever å få avslag på sine søknader om tilskudd for å bygge nye plasser for heldøgns omsorg, på bakgrunn av at de ikke når opp i prioriteringen. Regjeringen vil sikre full sykehjemsdekning innen 2015 ved at alle som trenger heldøgnsomsorg skal få dette. Regjeringen har som mål å gi tilskudd til 12 000 heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015 for å sikre nok kapasitet, og vil utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

SPØRSMÅL NR. 10

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 11. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer uten lovlig opphold i Norge ikke får urettmessig tilgang til norske fellesgoder, som for eksempel ytelser fra NAV?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Dagsavisen 30.09.2010 hvor det fremgår at Politiets utlendingsenhet (PU) har mistanker om at NAV utbetaler penger til illegale innvandrere. "Mye tyder på at det er behov for bedre varslingsrutiner til NAV om personer som ikke lenger har lovlig opphold i Norge", uttaler avdelingsdirektør Ole Johan Heir i PU til Dagsavisen.

I en pressemelding fra NAV datert 30.09.2010 redegjør etaten for sin rolle i forhold til å tildele ytelser til personer som søker om asyl i Norge. Det gis uttrykk for at dersom søknad om opphold avslås, så skal ytelser som dagpenger, sykepenger, arbeidsavklaringspenger og enkelt andre ytelser bortfalle. Men for at det skal skje må NAV varsles, opplyser NAV.

NRK viderebrakte 10.09.2010 et oppslag om en person uten lovlig opphold i landet som hadde klart å ta en universitetsutdannelse i Norge. Vedkommende hadde klart dette ved å oppgi et midlertidig fødselsnummer og ble dermed immatrikulert.

For å ha rett på norske velferdsgoder må utenlandske borgere i Norge må man kunne identifisere seg ved hjelp av fødselsnummer, blant annet i forhold til NAV og andre offentlige etater.

Det synes som om statlige etater som NAV og universitets- og høyskolesektoren ikke på en tilfredsstillende måte opplyses om at personers oppholdsstatus kan endres og dette kan medføre at man ikke har rett til forskjellige ytelser eller til å ta en skattebetalerfinansiert utdannelse.

Det er av vesentlig betydning for borgerne å kunne være forsikret om at skattebetalerfinansierte velferdsgoder og ytelser tildeles de som har krav på disse og det synes som svært urimelig at personer uten lovlig opphold skal ha rett på ytelser og som gir mulighet til å finansiere slikt opphold.

Svar:

Det grunnleggende utgangspunktet er at utlendinger uten lovlig opphold i Norge plikter å forlate landet. For å sikre raske returer (både frivillige og tvangsmessige) foreslår regjeringen i budsjettet for 2011 å styrke arbeidet med retur av personer med endelig avslag på søknad om beskyttelse med drøyt 145 millioner kroner. Regjeringen har dessuten intensivert arbeidet med å få på plass gode returavtaler, og i sommer sendte vi på høring et forslag om utvidet adgang til frihetsberøvelse bl.a. av utlendinger som er i en utsendelsesprosess og hvor det foreligger unndragelsesfare.

Det er likevel slik at noen utlendinger oppholder seg i Norge ulovlig. UDI arbeider p.t. med et IKT-program for full elektronisk saksbehandling. Et viktig element i dette arbeidet er å etablere elektronisk

kommunikasjon mellom utlendingsforvaltningen og deres samarbeidspartnere, som for eksempel NAV. Elektronisk kommunikasjon vil lette informasjonsutvekslingen og gjøre det enklere for andre etater å få svar på om en utlending har lovlig opphold i Norge eller ikke. Bedre og raskere informasjonsutveksling offentlige etater imellom vil bl.a. bidra til å gjøre misbruk av fellesgoder vanskeligere. Det er selvsagt en forutsetning at det foreligger tilstrekkelig hjem-

mel i lovverket for slik informasjonsutveksling, og Justisdepartementet utreder for tiden om det er behov for regelverksendringer.

Der det er krav om lovlig opphold for å motta et gode (tillatelse/utbetaling/annet), forutsetter jeg imidlertid at vedkommende etat som behandler saken forsikrer seg om at alle vilkårene er oppfylt før ev. positivt vedtak treffes.

SPØRSMÅL NR. 11

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Over lang tid har det skjedd store påkjørsler av rein på Saltfjellet. På denne bakgrunn ble det i samarbeide med fylkesmannen i Nordland opprettet en arbeidsgruppe som skulle se på tiltak. Den 15.juni d. å la arbeidsgruppe frem et forslag om tiltak mot påkjørsel av rein på Saltfjellet. Det går nå mot vinter igjen og ingenting har skjedd.

Når kan en forvente at tiltak mot påkjørsel av rein på Saltfjellet igangsettes?»

BEGRUNNELSE:

Nordlandsbanen er den jernbanestrekningen i Norge som er mest belastet med dyrepåkjørsler. I perioden 1.1.2000 - 1.5.2010 ble totalt 4692 elg og tamrein påkjørt og drept på strekningen Steinkjer – Bodø. Av dette var det totalt 2522 tamrein som gir et snitt på ca. 250 drepte per år. Langs Nordlandsbanen er påkjørsler av tamrein knyttet til flere områder, men av noe ulik karakter. Mens enkelte områder karakteriseres av færre, men antallsmessige større påkjørsler konsentrert til en bestemt tid av året, er andre områder mer belastet gjennom en eller flere årstider.

Svar:

Dyrepåkjørsler er beklageligvis en konsekvens av transportaktivitet både på veg og jernbane. Antall dyrepåkjørsler med tog varierer fra år til år og gjennom året, blant annet som en følge av snømengde, dyrenes trekkmonster og tilgangen på fôr. Jeg er opptatt av at det iverksettes gode tiltak på både kort og lang sikt som reduserer antallet påkjørsler, samtidig som det er nødvendig å sikre at påkjørte dyr tas hånd om på en best mulig måte. De siste årene er det gjort

mye godt arbeid i Jernbaneverket når det gjelder forebyggende tiltak. Dette gjelder også tiltak som skal minimere dyreplagene i forbindelse med påkjørsler.

Påkjørsler av reinsdyr er ikke bare et problem på Saltfjellet, men også på andre deler av Nordlandsbanen. I 2009 ble det bevilget 5 millioner kroner over jernbanebudsjettet til gjerding på Nordlandsbanen. Av disse midlene ble 2 millioner overført til 2010 i påvente på å få en avklaring på den planlagte gjerdingen på Saltfjellet (mellom Semska og Sørrelva). Jernbaneverket har nå mottatt dispensasjon fra Fylkesmannen i Nordland for oppsett av 4 kilometer med gjerde på Saltfjellet, og arbeidet forventes å starte opp i uke 42 i år.

Jeg vil for øvrig vise til at arbeidsgruppen som Fylkesmannen i Nordland ledet, legger vekt på at det må iverksettes tiltak som ivaretar god kommunikasjon mellom reindriftsutøverne og lokomotivførerne/Jernbaneverket for å sikre bedre varsling og oppfølging i form av hastighetsbegrensninger i en definert tidsperiode. Andre foreslåtte tiltak er etablering av midlertidige gjerder/skremmeeffekter der det er mulig, og foring for å trekke rein vekk fra jernbanelinjen. Et annet alternativ som blir foreslått, er flytting av rein til et alternativt beiteområde i Junkerdalen/Viskis.

Jernbaneverket gjennomførte sist vinter akutte tiltak som bl.a. omfattet oppkjøring av ledeveier langs sporet i forbindelse med større snøfall og reparasjoner av ødelagte gjerder i Dunderlandsdalen.

Generelt ønsker jeg å styrke arbeidet med å begrense antall dyrepåkjørsler. Dette mener jeg er viktig både ut fra hensynet til dyrevelferd, men også ut fra hensynet til trafikkavviklingen på jernbanen og for personell som berøres. På denne bakgrunn har jeg

bedt om at Jernbaneverket utarbeider en handlingsplan for å redusere omfanget av dyrepåkjørsler. Rapporten fra arbeidsgruppen er således et godt innspill i denne sammenheng. Jeg har bedt om at handlingsplanen skal baseres på en vurdering av hva som er de mest kostnadseffektive tiltakene, og at det prioriteres samarbeidsprosjekter hvor lokale myndigheter og/el-

ler grunneiere bidrar med midler. Etter min vurdering er et slikt samarbeid hvor også andre berørte parter bidrar med penger, viktig for å gjøre de riktige tiltakene der effekten av prioriterte midler blir størst. Planen er for øvrig nærmere omtalt i Prop. 1. S (2010-2011). Som en oppstart er det i statsbudsjettet for 2011 foreslått avsatt 10 mill. kr til dette formålet.

SPØRSMÅL NR. 12

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 12. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Fristbruddsplasser er blitt fordelt gjennom anbudskonkurranser. Blå Kors Eina fikk tildelt tre fristbruddsplasser i en anbudskonkurranse med NAV pasientformidling, men siste fristbruddspasient ble utskrevet 14. desember 2009. Andre virksomheter på Østlandet får heller ingen fristbruddspasienter lenger, på tross av at pasienter med fristbrudd står i kø for behandling.

Er praksis endret når det gjelder formidling av fristbruddspasienter til institusjoner som har avtale om dette?»

Svar:

Som representanten Dævøy er også jeg svært opptatt av at alle pasientgrupper - også rusmiddelavhengige - får sine pasientrettigheter innfridd. Alle pasienter i spesialisthelsetjenesten har pasientrettigheter hjemlet i pasientrettighetsloven. Med hensyn til fristbrudd er det klare regler for hvordan pasienten kan gå frem og fristbrudd er ikke akseptabelt.

Ettersom det i den senere tid har vært mye oppmerksomhet rundt fristbrudd, sendte jeg i september i år brev til de regionale helseforetakene for å klargjøre hvilke plikter helseforetakene har i situasjoner hvor det er nærliggende at fristbrudd kan oppstå. De regionale helseforetakenes ansvar for å yte forsvarlig helsehjelp innebærer i praksis at foretaket må planlegge, gjennomføre, evaluere og korrigere sin virksomhet slik at pasienter tilbys helsehjelp innen fastsatt frist slik at fristbrudd unngås.

Spesialisthelsetjenesten har videre plikt til å gi tilstrekkelig informasjon som pasientene trenger for å ivareta sine pasientrettigheter, og informasjonens form og innhold skal gis i forhold til pasientenes for-

utsetninger. Det er dessuten grunn til å nevne at den registrering som foretas og den informasjon som gis i forbindelse med fristbrudd ikke har vært god nok. Jeg forutsetter derfor at de regionale helseforetakene følger opp i tråd med det som jeg har referert til fra mitt brev til de regionale helseforetakene ovenfor.

Så er systemet slik at dersom den rusmiddelavhengige ikke har fått hjelp innen fastsatt frist kan man henvende seg til HELFO pasientformidling. Ved henvendelse fra pasient tar HELFOs pasientformidling umiddelbart kontakt med sykehuset/ behandlingsinstitusjon som har brutt fristen. Disse får et døgn frist til å finne ny behandlingsdato for pasienten innen 14 dager. I mange tilfeller finner sykehuse- ne/ institusjonene likevel en ledig behandlingsplass. Dersom så ikke skjer, vil HELFO pasientformidling henvende seg til de sykehusene og behandlingsinstitusjonene de har inngått rammeavtaler med og bestille behandling til pasienten. Regningen sendes til sykehuset som har brutt fristen.

Jeg kan videre opplyse om at HELFO pasientformidling har inngått rammeavtaler med i alt 21 behandlingsinstitusjoner innen psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige. Når en institusjon har inngått en rammeavtale med HELFO pasientformidling, ligger det i en rammeavtales natur at det ikke er avtalt noe bestemt antall, men en mulighet til å bestille inntil det antall plasser avtalen tilsier.

I rammeavtaleteksten står følgende: "Nivå og avrop på tjenestene vil basere seg på kunden sitt behov. Kunden er ikke forpliktet til å anskaffe et definert volum av helsetjenester omfattet av denne avtalen".

Etter de tilbakemeldinger jeg har fått fra HELFO pasientformidling er praksis ikke endret når det gjelder formidling av fristbruddspasienter til institusjoner

som har rammeavtale med HELFO pasientformidling. Ved bestilling tas det utgangspunkt i rammeavtalene som er inngått med hver enkelt institusjon. Det er opp til hver enkelt pasient om de ønsker å kontakte HELFO pasientformidling og benytte seg av HEL-

FOs tjenester når de opplever at sykehuset/institusjonen bryter behandlingsfristen. Pasientene som tar kontakt med HELFO pasientformidling, kan imidlertid ikke fritt velge behandlingstilstand.

SPØRSMÅL NR. 13

Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 12. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Norge er ferjenettet en viktig del av infrastrukturen vårt. Vi ber om en oversikt over alle ferjesambandene i Norge fordelt på fylke, type samband (riks/fylke), samt hva billettprisen er på de forskjellige sambandene. I tillegg ber vi om en oversikt over fylkenes/statens tilskudd og samlede kostnader for de enkelte sambandene.

Dersom dette ikke finnes, vil statsråden sørge for at en slik oversikt utarbeides?»

Svar:

Vedlagt følger en oversikt over alle ferjesambandene i Norge fordelt på fylke og type samband (vedlegg 1). Oversikten er delt i tre hovedkategorier av samband; riksvegferjesamband, nye fylkesvegsamband som ble omklassifisert i forbindelse med forvaltningsreformen og gamle fylkesvegsamband der fylkeskommunene var ansvarlig tilskuddsmyndighet også før forvaltningsreformen.

Billettpris i oversikten bygger på riksregulativet for ferjetakster (vedlegg 2). Ved å sammenstille sambandenes lengde (takstsoner) med takstregulativet, vil en kunne lese takstnivået for det enkelte ferjesamband. Det er da naturlig sett bort fra eventuelle lokale takstavvik eller bompengesats.

Riksvegsamband

Riksvegferjesambandene er i oversikten oppført med lengde i antall meter per samband. Lengden på et samband bestemmer hvilken takstsoner det tilhører. Eksempelvis vil samband under 1000 meter tilhøre soner 1, samband mellom 1000 og 1999 meter tilhøre soner 2 osv.

En del av de sambandene som i dag drives på anbud er lyst ut i pakker sammen med andre samband. Det kan være sammen med andre riksvegferjesamband eller det kan være sammen med nye fylkesvegsamband. Dette medfører at tilgjengelige tilskudds-

tall for disse kontraktene foreligger som et samlebeløp for sambandspakkene. Det er i oversikten presisert at både tilskuddstall og inntektstall for disse sambandene følger ikke kan tilskrives kun det ene sambandet, men omfatter alle samband innen anbudskontrakten.

Riksvegferjesambandet Moss-Horten følger ikke riksregulativet for ferjetakster og mottar heller ikke driftstilskudd.

Nye fylkesvegsamband

De nye fylkesvegsambandene er i oversikten oppført med lengde i antall meter per samband. Jeg vil presisere at for disse sambandene er det i dag fylkeskommunene som er ansvarlig takstmyndighet og at disse følger ikke er pålagt å følge riksregulativet for ferjetakster. Å sammenstille disse sambandene med takstregulativet vil dermed kunne være i uoverensstemmelse med det faktiske takstnivået i 2010 for enkeltamband. På samme måte er det den enkelte fylkeskommune som i dag besitter informasjon knyttet til tilskuddsnivå og de totale inntekter i fylkesvegsambandene. Vedlagte oversikt inneholder derfor opplysninger om det totale tilskuddet til ferjedrift som ble overført fra riksvegferjedriften til fylkesvegferjedriften som følge av forvaltningsreformen 1.1. 2010.

Gamle fylkesvegsamband

For fylkesvegsamband der fylkeskommunene var ansvarlig tilskuddsmyndighet også før forvaltningsreformen, har Samferdselsdepartementet ikke tilgjengelig opplysninger knyttet til lengde, tilskuddsnivå eller trafikkinntekter.

Jeg har per i dag i styringssammenheng ikke hatt behov for å få utarbeidet en mer detaljert oversikt enn de opplysninger som her presenteres.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-201011-13>

SPØRSMÅL NR. 14**Innlevert 1. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 12. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden endre regelverket for pasientreiser slik at regelverket blir mulig å forstå for pasientene og slik at pasientene som skal til behandling får denne retten oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er blitt kontaktet av pårørende til en 86 år gammel mann fra Buskerud, som opplever at regelverket knyttet til pasientreiser har svakheter.

Denne 86 år gamle mannen hadde time på rikshospitalet, og bestilte transport til denne timen. Han fikk da beskjed om at hans lege ikke sto på "listen" og at han derfor ikke hadde rett på transport.

Denne saken understøttes av brev til helse og omsorgskomiteen fra N.K.S. Eikåsen Ms senter as. Deres institusjon har fått beskjed om at pasienter ikke blir kjørt dit, fordi de ikke står på "listen" over institusjoner med landsdekkende funksjon.

Svar:

Jeg er ikke kjent med den konkrete saken det vises til og har heller ikke nok opplysninger til å vurdere om avslaget på dekning av utgifter til pasientreise er i samsvar med regelverket. Helseforetakenes Senter for Pasientreiser har opplyst overfor departementet at de heller ikke har kjennskap til en slik "liste" over leger som det skal ha blitt vist til i forbindelse med avslaget. Jeg kan derfor ikke kommentere den konkrete saken.

Det går imidlertid frem av pasientrettighetsloven § 2-6 at pasienter har rett til å få dekket nødvendige utgifter til reise i forbindelse med at pasienten mottar helsetjenester. Rettigheten er nærmere regulert i syketransportforskriften.

Det fremgår av syketransportforskriften § 2, jf. pasientrettighetsloven § 2-6 første ledd, at pasienter har rett til dekning av utgifter ved reise når "hensikten med reisen er å motta helsetjeneste og reisen er

nødvendig av medisinske eller behandlingsmessige grunner." Retten gjelder ikke ved reise som er nødvendige av andre grunner, som for eksempel reise i forbindelse med helseattest til førerkort eller henting av medisin. Normalt har pasienter rett til å få dekket utgifter til reise til sykehus i den helseregionen der pasienter bor.

I henhold til pasientrettighetsloven § 2-6 tredje ledd dekkes reiseutgiftene etter takst for billigste reismåte med rutegående transportmiddel, for eksempel buss eller tog. Pasienter kan imidlertid få dekket reise med dyrere transportmiddel, for eksempel bil eller drosje, "ved behov for øyeblikkelig hjelp, når pasientens helsetilstand gjør det nødvendig, når kommunikasjonsmessige forhold gjør det nødvendig eller dersom de samlede utgiftene ved bruk av annen transport ikke er høyere enn de samlede utgiftene ved bruk av rutegående transportmiddel", jf. syketransportforskriften § 5 annet ledd. Behov for dyrere transportmiddel av helsemessige grunner må attesteres av det aktuelle helsepersonellet. I praksis skjer attesteringen enten i forkant av reisen (pasienten får da en rekvisisjon til pasientreise av sin lege eller behandler) - eller i etterkant som grunnlag for pasienten til å fremsette krav om refusjon av utgifter han har hatt til syketransport (enkeltoppgjør).

Etter pasientrettighetsloven § 2-6 fjerde ledd faller pasientens rett til dekning av utgifter bort dersom pasienten har fått et tilbud om transport med transportør som har avtale med regionalt helseforetak. I praksis kan et transporttilbud fremsettes ved at helseforetaket tilbyr pasienten transport og ber pasienten bestille reisen via foretakets kjørekontor eller på nærmere anvist måte.

Dersom pasienten mener at et avslag på syketransport er truffet på feil grunnlag, kan man henvende seg til den som har fattet vedtaket. Pasienter har også rett til å klage til og få klagen behandlet av Helsetilsynet i fylket.

SPØRSMÅL NR. 15**Innlevert 2. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 12. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Lier statlige ventemottak skal legges ned. De ansatte er sagt opp fra den 15. desember d.å. Arbeidet med asylsøkere som har fått avslag på sin søknad om opphold i Norge og skal sendes ut er naturlig nok krevende og kan innebære utfordringer for sikkerheten og helsen til de ansatte. Sykefraværet ved mottaket er høyt og det har vært klager på andre forhold ved mottaket.

Mener statsråden at de ansatte ved Lier ventemottak har fått den oppfølging og de rettigheter de har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært mange negative oppslag i mediene om Lier ventemottak. Senest i juli i år brente 2 av brakkene ved mottaket ned til grunnen etter at beboerne hadde gjort opprør. Lensmannen i Lier mener iflg. NRKs nettsider at brannen var påsatt. Ifølge den informasjon undertegnede har mottatt har forholdene ved Lier ventemottak vært vanskelig for mange av de ansatte - noe som kan være forståelig ut fra arbeidets karakter. Det skal ha vært rettet henvendelser til både Arbeidstilsyn og UDI og arbeidsgiver, Link AS, tidligere i år uten at dette har ført til bedre forhold. Det hevdes også at varsling ikke er blitt sett på med blide øyne. Når arbeidsplassen nå legges ned føler noen av arbeidstakerne frykt for at de, på grunn av bl.a. helseplager de har pådratt seg i Lier, befinner seg i en vanskelig situasjon i forhold til videre muligheter i arbeidsmarkedet. Det ser nå ut til at driften ved mottaket opphører 1. oktober. Jeg regner med at departementet og UDI vil bidra til å sikre at arbeidstakerne får lønn frem til 15. desember slik at oppsigelsestiden blir overholdt.

Svar:

Arbeidsministeren har oversendt spørsmålet til meg som ansvarlig for asyl- og innvandringspolitikken. Justisdepartementet har delegert ansvaret for å sørge for tilstrekkelig antall mottaksplasser og til å inngå avtaler om drift av mottak til Utlendingsdirektoratet (UDI). UDI kjøper en tjeneste av en driftsoperatør, og det forutsettes at driftsoperatør følger norsk

lov, bl.a. ved å ivareta egne ansatte i henhold til lovverk og krav som følger av kontrakten mellom direktoratet og driftsoperatør. Ved kontraktinngåelsen påtar driftsoperatør seg oppdraget med å drive et mottak og til å utøve ansvaret innenfor rammene av lov, UDIs styringsdokumenter og kontrakt. Driftsoperatører forplikter seg bl.a. til ikke å ha lønns- og arbeidsvilkår som er dårligere enn det som følger av gjeldende og landsomfattende tariffavtale, eller det som ellers er normalt for vedkommende sted og yrke. Driftsoperatørenes kontraktsforpliktelser følges opp ved at direktoratet gjennomfører jevnlig tilsyn med mottakene.

Driftsoperatør for Lier ventemottak har vært Link AS, og de ansatte ved ventemottaket er ansatt av Link AS.

Utlendingsdirektoratet (UDI) mottok vinteren 2010 en melding fra Arbeidstilsynet vedrørende interne uenigheter i forholdet mellom driftsoperatør og ansatte ved Lier ventemottak. Tilbakemeldingene hadde sitt utgangspunkt i ulike oppfatninger med hensyn til lønn og personell. Jeg er informert av UDI at de har sagt klart ifra til Link AS at forholdene som Arbeidstilsynet peker på i sin rapport ikke er akseptable. Rapporten fra Arbeidstilsynet ville normalt vært et tema i tilsynet med Lier ventemottak, men pga brannen på Lier ventemottak ble det ikke gjennomført tilsyn med Lier i 2010.

Selv om det er arbeidsgivers ansvar å sørge for gode arbeidsforhold på sin arbeidsplass, er det viktig at UDI som oppdragsgiver er med på å tilrettelegge for gode rammevilkår for mottaksansatte generelt. UDI har derfor vært i dialog med representanter for driftsoperatør ved Lier ventemottak og de ansatte for å fremskaffe kunnskap og oversikt over situasjonen. UDI minnet driftsoperatør om viktigheten av å overholde ansattes rettigheter.

I likhet med UDI er jeg opptatt av at arbeidssituasjon og rammevilkårene i mottak oppleves som god. Da situasjonen ved Lier ventemottak tilspisset seg i sommer, var direktoratets hovedfokus de ansattes sikkerhet og arbeidshverdag i den belastende perioden. Det er viktig for direktoratet å bruke erfaringene som er gjort til ytterligere å utvikle rammene for sine driftsoperatører og de mottaksansatte.

SPØRSMÅL NR. 16**Innlevert 2. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 11. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i saksbehandlingstid hos UDI.

Hva mener statsråden er lengste aksepterte saksbehandlingstid av prioriterte grupper?»

BEGRUNNELSE:

På UDI sin hjemmeside står det å lese at de arbeider systematisk for å redusere saksbehandlingstiden. Alle saker som er enkle og der nødvendig dokumentasjon finnes skal uansett behandles raskt. Men når alt dette er på plass, og saken allikevel ikke er behandlet, bør en faktisk spørre hva som er minste eller lengste akseptabel behandlingstid i slike saker. I dette tilfellet et barn som ikke har noen av sine foreldre i hjemlandet. Moren er i Norge og barnet har ingen far. Noe som gjør at vedkommende faller inn i gruppen som skal prioriteres. Men saken er pr. i dag 8 mnd. gammel.

Svar:

Barne-, likestillings- og integreringsministeren har oversendt spørsmålet til meg som ansvarlig for asyl- og innvandringspolitikken. Generelt ønsker Regjeringen raskest mulig saksbehandlingstid i alle saker, men selvsagt særlig i saker som vi har sagt skal prioriteres. Departementet har satt som krav at Utlendingsdirektoratet skal behandle søknader om familiegjenforening for barn som søker alene fra hjemlandet, og som er uten omsorgspersoner i hjemlandet, innen seks måneder innen saken er mottatt i direktoratet. Dette er da i utgangspunktet den lengste aksepterte saksbehandlingstiden for denne saksporteføljen.

Jeg kjenner ikke enkeltsaken som representanten referer til, men kan på generelt grunnlag si at faktorer som kan medføre lengre saksbehandlingstid eksem-

pelvis kan være at saken ikke er tilstrekkelig opplyst, at det må gjennomføres DNA-testing for å avklare slektskapsforholdet mellom barnet og referansepersonen (altså den som er i Norge) som tar lenger tid enn forventet, og/eller at referansepersonens oppholdstillatelse har gått ut og vedkommende har en ny søknad under behandling. For utlendingsmyndighetene kan det være vanskelig å vurdere om barn har omsorgspersoner i hjemlandet eller er alene da omsorgspersoner også kan være besteforeldre og andre familiemedlemmer. Dersom barnet har andre omsorgspersoner i hjemlandet, faller det ikke innunder den prioriterte gruppen med fastlagt krav til saksbehandlingstid slik årets tildelingsbrev til Utlendingsdirektoratet er formulert.

Jeg vil understreke viktigheten av at utlendingsmyndighetene får gjort de nødvendige verifiseringer av slektskapsforhold m.m., bl.a. for å motvirke at barn utnyttes og i verste fall risikerer å bli utsatt for menneskehandel.

Det er utviklet rutiner for å merke søknader fra barn som søker familiegjenforening og som er uten omsorgspersoner i hjemlandet slik at de fanges opp raskest mulig. Videre arbeides det med en stor IKT-reform som skal gi elektroniske løsninger for saksbehandling i hele utlendingsforvaltningen. Dette skal bidra til bedre samordning mellom berørte instanser, redusere saksbehandlingstiden og gi bedre service til brukerne. Med elektronisk saksbehandling vil barn som søker familiegjenforening alene og som er uten omsorgspersoner i hjemlandet få en egen prosedyrekode. På denne måten vil man bedre kunne sikre at sakene fanges opp tidlig, og at Utlendingsdirektoratet også enklere kan følge opp saker som er til behandling i andre instanser, eksempelvis i politiet eller ved en utenriksstasjon.

SPØRSMÅL NR. 17**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 12. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«I svar på spørsmål 1644 har statsråden basert seg på at henvisning til Befringutvalget gjelder NOU 2004:23 "Barnehjem og spesialskoler under lupen". Jeg forutsatte at spørsmålets referanse til et tiårs perspektiv ville gjøre det klart at det var NOU 2000:12 "Barnevernet i Norge - Tilstandsvurdering, nye perspektiver og forslag til reformer" med Edvard Befring som leder jeg pekte på.

Hvordan mener statsråden at de forslag til reformer av barnevernet, som kom i NOU 2000:12, er fulgt opp av Regjeringen?»

Svar:

Grunnen til at jeg antok representanten Sorteviks spørsmål 1644 gjaldt NOU 2004:23 Barnehjem og spesialskoler under lupen, var formuleringen om å styrke vernet for barn under barnevernets omsorg og henvisningen til de tragiske hendelsene i Bergen.

I NOU 2000:12 Barnevernet i Norge, oppsummerte utvalget tilråkningene i til sammen 52 punkter. Tilråkningene var delt inn i fire hovedkategorier: konkrete forslag som krever endringer i lovverket eller statlige beslutninger, tilrådninger til kommunale eller fylkeskommunale myndigheter, ideer om fornyingstiltak gjennom utprøving og forskning og tilrådninger om videre utredningsarbeid. Jeg regner med at representanten Sortevik ikke venter en detaljert oversikt over hvordan anbefalingene i NOU 2000:12 er fulgt opp i dette svaret.

Den daværende regjeringen drøftet mange av utvalgets forslag i St. meld. nr. 40 (2001-2002) Om barne- og ungdomsvern. Stortingsmeldingen og Innst. S. nr. 121 (2002-2003) ble behandlet i Stortinget i februar 2003. Litt forenklet framstilt så sluttet Stortinget seg til forslagene i stortingsmeldingen om hvilke av utvalgets forslag som skulle følges opp med konkrete endringer.

To av utvalgets forslag som opprinnelig ble skeptisk mottatt, er i etterkant blitt fulgt opp. Ett av forslagene gjaldt barnevernets ansvar for enslige mindreårige asylsøkere, jf. barnevernloven kapittel 5 A Omsorgssentre for mindreårige. Det andre handlet om å åpne for kontakt med biologiske foreldre også etter vedtak om frataking av foreldreansvaret, jf. barnevernloven § 4-20 A.

Representanten Sortevik spør om hvordan jeg mener forslagene til reformer av barnevernet som kom i NOU 2000:12 er fulgt opp av Regjeringen. Generelt sett er forslagene etter min vurdering fulgt godt

opp. Mye av det jeg skrev som svar på representantens Sorteviks spørsmål 1644, berører også oppfølging av NOU 2000:12. Jeg henviser her til avsnittene i mitt svarbrev datert 7. september 2010 om barneverninstitusjoner, kompetanse, tilsyn, behov for åpenhet, og evaluering av forvaltningsreformen i barnevernet.

Utvalget leverte et godt produkt i 2000. Mange iverksatte endringer kan i mer eller mindre grad knyttes til utvalgets innstilling. Jeg tenker her blant annet på endringer i barnevernloven som er vedtatt etter utvalgets innstilling, og ny forskningsbasert kunnskap. Jeg mener samtidig at barnevernet fortsatt har noen utfordringer som beskrives i NOU 2000:12, og disse utfordringene må vi jobbe videre med.

Nyere forskning viser entydig hvor viktig det er at barn og unge skaffer seg en utdanning. Tidligere barnevernsbarn har til nå skaffet seg en utdanning i langt mindre grad enn andre på samme alder. Dette gjelder både unge voksne som har vært under omsorg og de som har fått hjelpetiltak fra barnevernet. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet samarbeider derfor med Kunnskapsdepartementet for å bedre utdanningsnivået til barn i barnevernet.

NOU 2000:12 poengterte at barnevernet og andre tjenester må sette inn tiltak før barn og unges problemer blir alvorlige. Denne utfordringen har vi også i dag. Langt flere barn i alle aldersgrupper mottar barneverntiltak nå enn for ti år siden. Samtidig var bare 20 prosent av de som mottok tiltak fra barnevernet ved forrige årsskifte under 6 år (kilde: Statistisk Sentralbyrå). Vi må derfor gjøre det klarere hvem som skal gjøre hva i de kommunale tjenestene for å oppdage og hjelpe barna så tidlig som mulig.

Å samordne tjenester for barn og unge med sammensatte problemer bedre er viktig. NOU 2009:22 Det du gjør, gjør det helt – bedre samordning av tjenester for barn og unge, inneholder en rekke forslag til forbedringer. Utredningen har vært på høring. Vi arbeider med nå med følge opp anbefalingene og høringsuttalelsene i samarbeid med andre berørte departementer.

Jeg vil i 2011 videreutvikle samarbeidet om utsatte barn og unge mellom KS og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Formålet er å styrke barnevernets legitimitet, forebyggende innsats og kvalitetsutviklingen i barnevernet.

Antallet undersøkelsessaker og barn med tiltak har økt kraftig fra år 2000. Tallet på ansatte i det kommunale barnevernet har ikke økt tilsvarende.

Dette vil Regjeringen gjøre noe med. Vi foreslår derfor å øremerke 240 millioner kroner til det kommunale barnevernet i statsbudsjettet for 2011. Mesteparten av disse midlene skal gå til nye stillinger. Det skal også bli mulig å søke fylkesmennene om midler til

enkelte andre tiltak som styrker det kommunale barnevernet. Denne satsningen vil være et viktig bidrag til å virkeliggjøre målsettingene om et bedre barnevern.

SPØRSMÅL NR. 18

Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Fremover 29.09 kan man lese at allerede utbetalte tilskudd fra Enova til vindkraftanlegget på Nygårdsfjellet kan måtte tilbakebetales da midlene er utbetalt uten at det forelå godkjenning fra ESA. For nevnte anlegg er det snakk om 200 millioner. Anleggsarbeidene har for lengst startet.

Hvordan vil statsråden forholde seg til et eventuelt krav om tilbakebetaling av midlene, og hvis prosjektet ikke kan fullføres som en konsekvens, hvem vil få det økonomiske ansvaret for å tilbakeføre området til opprinnelig stand?»

Svar:

Statsstøtte fra Enova ble godkjent av ESA 3. mai 2006. Dette vedtaket gjelder ut 2010. Godkjennelsen er hjemlet i miljøstøtteregelverket som var gjeldende fra 2001 og frem til sommeren 2008.

16. juni 2008 vedtok ESA nye retningslinjer for

miljøstøtte, som en følge av at Kommisjonen hadde utarbeidet nye regler. Hovedreglene for støtte er videreført fra de gamle retningslinjene. De nye retningslinjene inneholder tilleggskrav som også er gjort gjeldene for eksisterende, godkjente ordninger under det gamle regelverket. Blant annet sier det nye regelverket at prosjekter over en viss størrelse skal notifiseres individuelt og godkjennes av ESA. Enova er ansvarlig for at dette gjennomføres.

Norske myndigheter har hatt en lang dialog med ESA om notifikasjon av enkeltsaker og ESA har bekräftet overfor departementet at gjeldende vedtak av 2006 fortsatt er gjeldende, også etter at de nye miljøretningslinjene trådte i kraft.

Saken er nå til behandling i ESA og vi er nødt til å avvente deres konklusjon, men jeg er trygg på at ESA vil fatte vedtak som ikke gir vesentlige negative konsekvenser for prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 19**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 11. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hva slags reaksjoner/konsekvenser vil dette få for arealjuksere, og må de tilbakebetale støtten?»

BEGRUNNELSE:

Nationen skriver 23. september: Årlig får norske bønder rundt 3 milliarder kroner i arealtilskudd. De fleste har oppgitt for mye areal. Det viser flyfotografering. Kontrollen er satt i gang etter kritikk fra Riksrevisjonen.

Svar:

Jordbruksavtalepartene har over en rekke år vært enige om behov for et bedre kartgrunnlag enn det man hadde gjennom tidligere økonomisk kartverk, som i stor grad var utarbeidet på 1960 og -70-tallet. Dette behovet oppstod fordi det tidligere kartverket inneholdt feil grunnet endringer i dyrka areal (jengroing, omdisponering, endra arealklassifisering m.m.). Men, behovet kom også i stor grad fordi det var unøyaktighet knyttet til utarbeidingen av det tidligere kartverket.

Feil i søknadsdata fra jordbruksforetakene grunnet unøyaktighet i det som var tidligere kartgrunnlag, kan ikke oppfattes som bevisst juks. Jeg vil imidlertid understreke at i de tilfeller landbruksmyndighetene har funnet bevisst juks, så har det blitt reagert på dette etter fastsatt regelverk. I forskrift om produksjonstilskudd og i rundskriv fra Statens landbruksforvaltning er det fastsatt bestemmelser om avkorting, eventuelt tilbakebetaling, av produksjonstilskudd dersom det er oppgitt feil opplysninger i søknad om tilskudd.

Avtalepartene har vært enige om den store betyd-

ningen korrekt kartgrunnlag har som dokumentasjon for korrekte arealoppgaver. Dette er viktig og nødvendig for å sikre jordbruket legitimitet overfor samfunnet for øvrig. Fra 1995 har avtalepartene derfor satt av midler til nytt kartverk over de årlige jordbruksoppgjørene. I 2002 og de senere årene har det vært økte bevilgninger til arbeidet med nytt kartgrunnlag og nye gårdskart.

Det er en tidkrevende prosess å utarbeide nye gårdskart. Det må tas nye flyfoto, som må bearbeides før de kan brukes som grunnlag for nye gårdskart. Eiendomsgrensene må kvalitetssikres og legges inn i de nye kartene. Jordbruksarealet for hver eiendom må gjennomgås for å avklare klassifiseringen av arealet i hhv. fulldyrka, overflatedyrka og innmarksbeiteareal. I tillegg kommer innarbeiding av andre kartdata som veier, strømlinjer m.m. Etter at utkast til gårdskart er utarbeidet gjennomgås dette sammen med de som driver jordbruksforetakene. Selv om det har vært ansatt ekstra personell og brukt innleid kompetanse, så har det tatt tid å fullføre arbeidet med nye gårdskart for alle jordbruksforetak. Jeg vil imidlertid vise til dette arbeidet nå skal være fullført i løpet av 2010.

De nye gårdskartene, basert på ny teknologi, har en høy kvalitet. Jeg vektlegger at kartgrunnlaget må bli ajourholdt i årene som kommer for å opprettholde denne kvaliteten. Det vil derfor fortsatt ble avsatt midler til vedlikehold av kartgrunnlaget.

Jeg vil avslutningsvis understreke at feil i arealgrunnlaget ikke har gitt økning i samlet ramme for arealtilskudd over Jordbruksavtalen. Men, feil i arealoppgaver kan i noen grad ha gitt en endret fordeling av tilskuddsmidlene mellom jordbruksforetakene.

SPØRSMÅL NR. 20**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 11. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Gitt Regjeringens målsetninger innen landbruket, fornybareenergi og biomangfold, er det statsrådens oppfatning at de siste års gjennomsnittlige årlig avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk er for høyt eller for lavt?»

Svar:

Jeg viser videre til skriftlig spørsmål nr. 1797 og skriftlig spørsmål nr. 1798 av 29. september 2010 fra stortingsrepresentant Tord Lien som begge er identisk formulert som spørsmålet fra Skumsvoll.

Som det framgår av bl.a. St.meld. nr. 39 (2008-2009) Klimautfordringene – Landbruket en del av løsningen er den årlige tilveksten i norske skoger betydelig høyere enn den årlige avvirkningen. Årlig tilvekst i norske skoger ligger på noe over 25 millioner m³, mens avvirkningen varierer rundt 10 mill m³, de senere årene klart lavere enn dette.

17. juni 2005 vedtok Stortinget anmodningsvedtak nr. 574 med følgende innhold:

”Stortinget ber Regjeringen utvikle nasjonale strategier for økt avvirkning av skog.”

I budsjettproposisjonen for 2006 pekte departementet på mulighetsrommet i skogbruket: (Vedtak nr. 574, 17. juni 2005).

”Aktiviteten i skogbruket er framleis låg med ei avverking i 2004 på noko over 7,3 mill. m³ til sal og industriell produksjon og kanskje opp mot 2 mill. m³ til brensel. I følge Statistisk sentralbyrå var dette ein auke i tømmeravverkinga på 8 pst. frå året før, men avverkinga i 2004 var likevel låg samanlikna med tidlegare. Når det gjeld trevirke til brensel er Statistisk sentralbyrå sin statistikk svært usikker, og det er no starta eit arbeid for å lage betre statistikk. Samla sett ser det ut til at fallet i avverkinga har stoppa opp og at det var ein svak auke i 2004.

Den totale tilveksten i skogen er like fullt om lag tre gonger høgare enn avverkinga, mellom 18 og 19 mill. m³ til saman for gran og furu og drygt 5 mill. m³ for lauvtre.”

Tallene for volum for tilvekst er altså høyere nå enn på det tidspunkt dette ble skrevet, men situasjonen er den samme; tilveksten er langt høyere enn av-

virkningen, og konsekvensen er at skogvolumet øker raskt, skogens karbonlager øker tilsvarende og mengden store og gamle trær, samt mengden død ved øker betydelig.

Data fra Landsskogtakseringen viser at mengden død ved er 50 % større i dag enn midt på 1990-tallet og kanskje rundt det tredobbelte av hva det var for 90-100 år siden. Dette er viktig for en rekke sårbare og truede arter.

I St. meld. nr. 39 framgår det at det er ønskelig å bruke skogressursene mer aktivt i klimasammenheng, og det innebærer både økt oppbygging av ny veksterlig skog og økt utnytting av den hogstmodne skogen. Mer bruk av trevirke til bygninger, konstruksjoner og energiformål krever økt avvirkning, og økt avvirkning vil samtidig også åpne plass for oppbygging av ny skog, der unge planter med økende opp-takspotensial erstatter gamle trær som ikke lenger tar opp mye CO₂.

Økt avvirkning vil også medføre positive bidrag til verdiskaping på enkeltbruk og i distriktene, både for den enkelte bonde/skogeier som selger tømmer eller biomasse, og for de foredlingsbedrifter som produserer skurlast eller energiflis o.a.

Ressursgrunnlaget i de norske skogene muliggjør en betydelig økt avvirkning uten at det medfører uønskede miljøkonsekvenser. Men om det skjer en økt avvirkning, må dette parallelt følges opp med både økt vekt på miljøkunnskap og miljøhensyn, samt oppbygging av ny skog etter hogst. I St.meld. nr. 39 peker Regjeringen på hvordan en slik aktivitetsøkning skal foregå for at vi også ivaretar viktige miljøverdier som bl.a. biologisk mangfold. Stortinget har sluttet seg til de prioriteringer og vurderinger som ligger i meldinga.

Jeg vil avslutningsvis understreke at det hele tiden er markedet for treprodukter og skogbiomasse som avgjør hvor mye som avvirknes i de norske skogene. I faser kan det imidlertid være nødvendig med særskilte stimuleringsvirkemidler. Det er bl.a. derfor vi har ordninger som tresatsingen, bioenergiprogrammet og flisordningen som skal bidra til å styrke skogbrukets evne til å levere kvalitetsvirke og energivirke.

SPØRSMÅL NR. 21**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I trontalen ved åpningen av det 155. Storting ble det varslet om flere kommende stortingsmeldinger for perioden 2010-2011, men en stortingsmelding om petroleumpolitikk ble ikke nevnt. Det er nå om lag syv år siden Stortinget sist hadde anledning til å diskutere en helhetlig petroleumpolitikk.

Kan statsråden bekrefte at regjeringen vil legge frem en petroleumsmelding som tidligere varslet i løpet av sesjonen 2010-2011?»

Svar:

Regjeringen har i sin regjeringserklæring Soria Moria 2 varslet at den i inneværende stortingsperiode vil gjennomgå petroleumpolitikken i en egen stortingsmelding, med sikte på å sikre statens inntektsgrunnlag, sysselsettingen, en bærekraftig utvikling og for å bidra til Europas energisikkerhet.

Jeg arbeider for å legge frem en melding om petroleumsvirksomheten for Stortinget våren 2011.

SPØRSMÅL NR. 22**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 18. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i oppslag i BT i dag 4. oktober. Der en rullestolbruker blir ekskludert fra eget feriested på grunn av et stivbent regelverk. Der helt spesielle tilfeller kan inngå i en eventuell dispensasjon. Men ikke i dette tilfellet. Noe som gjør det svært vanskelig å forstå hva slags tilfeller som kan inngå i spesielle tilfeller.

Hva mener statsråden om denne saken, og vil statsråden foreta seg noe i forhold til at funksjonshemmede eventuelle dispensasjonskrav i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

I BT i dag 4. okt kan en lese om en funksjonshemmet som er avhengig av rullestol har vært avskåret for å besøke feriestedet sitt. Et sted hun har vært på siden hun var liten. Regjeringen er opptatt av at alle skal med men i denne sammenheng blir denne brukeren ekskludert i forhold til sine livskvaliteter. Avskåret av en firkantet tolking av regelverket. Og her er det klart at alle ikke skal med. Samt det å være sammen med barn og barnebarn kan gi en verdifull kvalitet i hennes livssituasjon. I forhold til plan og bygningsloven åpner det opp for i helt spesielle tilfelle sosialmedisinske, personlige og menneskelige hensyn. Men at denne personen ikke går inn under

noen av disse er uforståelig i et menneskesyn der funksjonshemmede skal ha like muligheter som alle andre både i arbeid og i fritid.

Svar:

Det stilles spørsmål om jeg vil foreta meg noe i konkret sak om en dispensasjonssøknad i strandsonen og generelt om jeg vil foreta meg noe i forhold til dispensasjoner knyttet til personer med nedsatt funksjonsevne. Samme sak om en flytebrygge i Fjell kommune var grunnlaget i spørsmål 45 fra representanten Gjermund Hagesæther, og som ble besvart i brev til Stortinget den 14. okt. Her framholdt jeg at bestemmelsen om bygging i 100-metesbeltet langs sjøen ble strammet inn i ny plan- og bygningslov som trådte i kraft i fjor sommer. I 100-metersbeltet skal kommunene vurdere tiltakene grundig i forhold til allmenne interesser, og fylkesmannen og fylkeskommunen skal bistå kommunene i dette arbeidet. Jeg viste videre til forslag til statlige planretningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen som er under arbeid og påregnes vedtatt før årsskiftet. Fylkesmannen avga uttalelse i dispensasjonsaken på grunnlag av saksutredningen fra kommunen, og kommunen traff sin avgjørelse i samsvar med loven. Etter undersøkelser hos fylkesmannen er det klarlagt at søkerens personlige situasjon ikke var

opplyst i saken slik det framstilles i oppslag i Bergens Tidende. Selv om dispensasjonsadgangen generelt er skjerpet i ny plan- og bygningslov, heter det i forarbeidene at "Bestemmelsen åpner for at det i saker hvor det foreligger helt spesielle sosialmedisinske, personlige og menneskelige hensyn, kan slike hensyn tillegges vekt". Selv om det understrekes at slik hensyn ikke har avgjørende vekt, hindrer ikke bestemmelsen at kommunen kan utøve skjønn og få råd fra fylkemannen til dette. Jeg kan heller ikke denne gang

kommentere den konkrete saken utover å vise generelt til at saker i henhold forvaltningsloven skal være tilstrekkelig opplyst før behandling og at kommunens vedtak kan påklages til fylkesmannen. Utover dette vil jeg være oppmerksom på problemstillingen som reises i det videre arbeide med forskrifter og veiledning til ny plan- og bygningslov, herunder intensjonen om et likeverdig samfunn for alle i samsvar med lovens § 1-1.

SPØRSMÅL NR. 23

Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 13. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Støtter statsråden sin partifelle Jan Bøhlers syn på behovet for oppdateringen av lovverket om straffbarhet av terrorplanlegging begått av enkeltpersoner, og hvilke feilvurderinger ble i så fall – etter statsrådets oppfatning – gjort fra Arbeiderpartiets side ved de tidligere endringer av denne straffebestemmelsen?»

BEGRUNNELSE:

Arbeiderpartiets justispolitiske talsmann, Jan Bøhler, uttalte følgende til Aftenposten den 4. oktober:

"Jeg tror det er behov for oppdatering av lovverket. Det kan få like tragiske konsekvenser at enkeltpersoner planlegger terrorhandlinger, og det er vanskeligere å avdekke enn når flere gjør det sammen".

I løpet av de siste ti årene har terrorlovgivningen blitt endret flere ganger. Vi trenger ikke å gå lenger tilbake enn til i fjor vår for å finne Stortingets grundige behandling av den nye straffeloven, hvor forberedelseshandlinger til terror ble straffbelagt hvis det blant to eller flere gjerningspersoner er inngått forbund om dette.

Svar:

Terrorisme er en form for alvorlig kriminalitet, som må bekjempes på rettstatens grunn, med rettstatsens midler og innenfor de rammene som menneskerettighetene og grunnleggende rettssikkerhetsgarantier trekker opp. Innenfor disse skrankene må straffetretten utformes slik at den er rustet til å møte de trus-

ler som vårt samfunn kan møte. Regjeringen har derfor en løpende vurdering av behovet for å innskjerpe lovgivningen, for å fange opp handlinger som burde vært straffbare. I forbindelse med arbeidet med straffeloven 2005 ble straffansvaret for terrorhandlinger og terrorrelaterte handlinger grundig behandlet, se særlig Ot.prp. nr. 8 (2007–2008). På flere punkter ble lovgivningen oppdatert og skjerpet. Den norske terrorlovgivningen er i all hovedsak like streng som den tilsvarende lovgivningen i andre europeiske land. Dette skyldes blant annet omfattende internasjonale forpliktelser på området. Aftenpostens redegjørelse 4. oktober 2010 gir derfor etter mitt syn et feilaktig bilde av de norske straffebestemmelsene som rammer terrorhandlinger, ved at faktaboksen om regelverket kun omtalte straffeloven 1902 § 147 a tredje ledd som setter straff for forbund om å begå terrorhandlinger. Dette er kun en av flere straffebestemmelser som rammer terrorhandlinger og handlinger som kan tjene som forberedelser til slike handlinger: Etter straffeloven 1902 § 147 a er det straffbart å begå terrorhandlinger, medvirke til å begå terrorhandlinger, eller true med å begå terrorhandlinger. Medvirkning kan også være psykisk medvirkning. Forsøk på terrorhandlinger er også straffbart. I tillegg er det altså straffbart å planlegge eller forberede terrorhandlinger ved å inngå forbund om å begå terrorhandlinger. Etter straffeloven 1902 § 147 b er det straffbart å samle inn penger for å finansiere terrorhandlinger. Det er straffbart å stille penger eller andre midler til rådighet for terrororganisasjoner eller en enkelt terrorist som begår eller planlegger å begå terrorhandlinger. Stortinget vedtok senest i 2008 en ny bestemmelse (straffeloven 1902 § 147 c) som gjør det straffbart

å oppfordre, rekruttere og gi opplæring til terrorhandlinger. Dette utgjør en ytterligere innskjerping og presisering i forhold til tidligere lovgivning. Straff etter denne bestemmelsen stiller ikke like strenge krav til tilknytning til konkrete terrorhandlinger. Straffeloven 1902 § 104 a setter straff for den som danner, leder eller deltar i en privat organisasjon av militær karakter. Det er også straffbart å danne eller delta i en forening som har til formål ved sabotasje eller andre ulovlige midler å forstyrre samfunnsordenen dersom foreningen "har tatt skritt for å realisere formålet med ulovlige midler". Dette vil kunne omfatte terrororganisasjoner, se Ot.prp. nr. 61 (2001–2002) Om lov om endringer i straffeloven og straffeprosessloven mv. (lovtiltak mot terrorisme – gjennomføring av FN-konvensjonen 9. desember 1999 om bekjempelse av finansiering av terrorisme og FNs sikkerhetsråds resolusjon 1373 28. september 2001) punkt 3.3. Det generelle utgangspunktet i norsk rett er at det ikke er straffbart å forberede straffbare handlinger, men det er straffbart å forsøke å begå straffbare handlinger. Enkelte forberedelseshandlinger er likevel så farlige eller skadelige at de er gjort straffbare gjennom egne straffebud, for eksempel setter straffeloven 1902 § 161 straff for den som anskaffer, tilvirker eller oppbevarer skytevåpen, våpendeler, ammunisjon, sprengstoff eller særlig utstyr for å tilvirke eller anvende slike gjenstander, i den hensikt å begå en forbrytelse. Straffbart forsøk foreligger som kjent når gjerningspersonens har forsett om en fullbyrdet handling, og foretar noe som leder direkte mot utføringen, jf. straffeloven 2005 § 16 og straffeloven 1902 § 49. Regjeringen vil fremme forslag om endringer i terrorlovgivningen dersom trusselbildet i tiden fremover tilsier det. I kjølvannet av den senere tids debatt om kriminalisering av forberedelser som enkeltpersoner foretar og som kan lede til en terrorhandling, vil jeg imidlertid legge til at det er forbundet med klare betenkeligheter å utvide straffansvaret

i denne retningen. Jo lenger man går i å belegge med straff handlinger som er av en dagligdags karakter, jo mer sentral blir en vurdering av personens sinnelag – hvilke tanker og formål vedkommende hadde da han foretok handlingen. Å kjøpe en kniv kan inngå i forberedelsene til en terrorhandling, men om den skal bedømmes som det og kunne straffes, avhenger av hva personen som kjøpte kniven da hadde i sine tanker. Det reiser rettsikkerhetsmessige utfordringer å legge så stor vekt på bevisvurderinger av subjektive, ikke-konstaterbare forhold. Med de strenge beviskrav som hersker på strafferettens område, vil straffansvaret her dessuten kunne bli lite effektivt, fordi det uten en tilståelse vil være vanskelig å bevise at knivinnkjøpet i eksemplet ovenfor ikke hadde et lovlig formål. Erfaringer fra tidligere utredningsarbeid underbygger dette. I arbeidet med Ot.prp. nr. 61 (2001–2002) ble det sendt på høring et forslag om straffansvar for planlegging og forberedelse til terrorhandlinger generelt, og ikke bare for inngåelse av forbund. Forslaget møtte sterk motstand under høringen, blant annet gikk Dommerforeningen og Riksadvokaten imot en slik regel under henvisning til de rettsikkerhetsmessige betenkelighetene den reiser. Straff for planlegging som ikke har kommet så langt at den har gitt seg utslag i et forbund eller handlinger som leder direkte mot utføringen, og derfor ikke har overskredet grensen for straffbart forsøk, reiser flere av de samme utfordringene. Jeg vil tilrå at man ikke, på grunnlag av enkeltsaker, danner seg en oppfatning av lovendringsbehov uten å ta disse dilemmaene i betraktning.

For øvrig vil en rekke andre tiltak enn lovtiltak være sentrale i kampen mot terrorisme, og jeg kan forsikre representanten om at regjeringen har stort fokus på dette arbeidet. For eksempel foreslår regjeringen å øke rammene til Politiets sikkerhetstjeneste (PST) med 20 millioner kroner neste år.

SPØRSMÅL NR. 24**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 13. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Riksrevisjonen har avdekket feil og manglar ved statlege innkjøpsordningar.

Vil statsråden ta initiativ til ein fullstendig gjennomgang av innkjøpsrutinane til alle statlege instansar og presentere en oversikt til Stortinget som viser om Direktoratet for forvaltning og IKT har rett når dei påpeikar at mange offentlege innkjøp ikkje stemmer overens med lovverket for offentlege innkjøp?»

GRUNNGJEVING:

Eg viser til tidlegare presseoppslag om Riksrevisjonens kritikk av innkjøpsrutinane ved Universitetet i Oslo, kor det vart avdekket feil og manglar ved tre av ti innkjøp over 100 000 kroner. Blant dei alvorligaste merknadane er millionkjøp som er føretektne utan konkurranse, blant anna kjemikaliekjøp for 5 mill. kr. og ei tiårskontrakt verd 1,5 mill. kr. for kjøp av grafiske tenester. Eg merkar meg at seniorrådgjevar Jacob Landsvik i avdeling for offentlege anskaffingar i Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) antar at besparesepotensiale til Universitetet i Oslo i forhold til innkjøp ligg mellom fem og ti prosent, noko som for nemnde institusjon skulle medføre innsparringar på mellom 100 kr. og 200 mill. kr. Det vert gjort store innkjøp av offentlege instansar kvart einaste år, og eg har merka meg at Difi uttalar at man reknar med at 3-5 prosent av offentlege innkjøp ikkje går til å dekke reelle behov.

Svar:

Stortingsmelding nr. 36 (2008-2009), Det gode innkjøp, blei behandla av Stortinget den 16. juni 2009. I meldinga så ein nærare på årsaker til brot på regelverket om offentlege innkjøp. Ein var særleg merksam på tre område som ga grunn til vidare oppfølging. Det var leiarforankring, organisering og kompetanse. I tråd med dette lanserte meldinga fleire tiltak for å bidra til at leiarar tek større ansvar for innkjøpsprosessen, at innkjøpsaktivitetane blir organisert betre og at kompetanse om innkjøpsprosessane blir auka på alle nivå innan verksemdene. Regjeringa er godt i gang med å følgje opp ei rekke av tiltaka som er skissert i meldinga.

Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) er ein viktig brikke i dette arbeidet. Difi skal være ein pådrivar for at det offentlege følgjer regelverket om offentlege innkjøp. Dei arbeider med å spreie informasjon om regelverket gjennom nettsida si, anskaffelser.no, og gjennom kurs, prosjekt og foredrag. Innsatsområda er leiarforankring og organisering av innkjøpsarbeidet, betre innkjøparar i offentlege verksemdar og betre prosessar og støtteverktøy i innkjøpsprosessen. Det blir blant anna gjort ein god del på e-handelsområdet. Auka bruk av elektronisk handel skal føre til færre feil, betre kontroll og enklare sporing gjennom elektroniske og transparente prosessar. Tilrettelegging for etterleving av regelverk, som er innarbeidd i arbeidsprosessane, skal gje sikrere innkjøp.

For å styrke handhevinga av offentlege innkjøp, har EU vedteke eit nytt direktiv om handheving av reglane om offentlege innkjøp. Departementet arbeider nå med å gjennomføre direktivet i norsk rett. Formålet med dei nye reglane er auka etterleving av innkjøpsreglane, blant anna ved å betre høvet leverandørane har til å gripe inn før offentlege kontraktar blir inngått. Dei nye reglane har særleg fokus på handheving av ulovlege direkte innkjøp. Eit betre handhevingssystem blir forventa å bidra til færre brot på regelverket.

Når det gjeld effektivisering av offentlege innkjøp og innsparringspotensialet, har departementet gitt Difi i oppgåve å gjennomføre ein analyse av samordning av offentlege innkjøp. Analysen vil omhandle effektar samordning av innkjøp har både på pris og kvalitet til produkta, men også ressursbruk og forbetring av innkjøpsprosessar. Konsekvensar for marknaden skal òg vurderast. På bakgrunn av ei slik utgreiing vil regjeringa vurdere organisatoriske tiltak for auka samordning, noko som kan gje store innsparringar på innkjøpsområdet.

Det er naturleg å konsentrere seg om gjennomføringa av desse tiltaka, og la dei få tid til å virke, før eg eventuelt vurderar behov for ytterligare tiltak eller utgreiingar for å sikre betre etterleving av regelverket for offentleg innkjøp. Eg ser derfor ingen grunn til å setje i gang ytterligare tiltak eller utgreiingar nå.

SPØRSMÅL NR. 25**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 14. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Bjørkengen gård i Bø driver omfattende rehabiliteringsarbeide med pasienter med bl.a. psykiske lidelser, og har avtaler med flere kommunale/offentlige institusjoner. Gården har investert betydelig i distriktskommunen Bø. Men for 2009 ligningen mistet selskapet pga lav mva. pliktig inntekt i 2008 det innvilgede forskuddsfradraget for mva. investeringer, kr. 1 mill. Dette truer nå selskapet.

Vil statsråden sørge for at Skatt Nords avgjørelse omgjøres slik at gårdens svært samfunnsnyttige virksomhet kan videreføres?»

BEGRUNNELSE:

Bjørkengen Gård startet sin virksomhet i Bø Kommune i Vesterålen i 2006. Er etablert av en kvinne i en typisk distrikt og utkantkommune. En type virksomhet som både virkemiddelapparat og myndigheter jobber hard for å etablere i en region som preges av fraflytting. Gården har kontrakt med NAV og Bø Kommune, og jobber i hovedsak med rehabilitering innenfor sektorene barnevern, ungdomsarbeide samt psykisk utviklingshemmede.

Skatt Nord bruker som begrunnelse for å drive inn kr. 1 mill., at selskapet i bygge og investeringsperioden hadde for lav inntekt i 2008 og at Skatt Nord angir at tjenesten som Bjørkengen Gård driver ikke er kommunal. Det kan vel neppe med organiseringen av NAV bestrides at tjenestene som selskapet yter er kommunale ansvarsoppgaver. Likeledes er det åpenbart at det omfattende nybyggings og restaureringsarbeide som ble gjennomført var uforenlig med særlig inntektsbringende drift for selskapet i 2008.

Bjørkengen Gård er blitt en svært positiv tilvekst for Bø og hele vesterålsregionen. Dersom Skatt Nords beslutning blir stående ved lag, vil dette ha en direkte truende effekt på selskapets fremtid. En god drift og aktivitet vil da kunne gå tapt. Arbeidsplasser

vil forsvinne noe som bør forhindres på det sterkeste. Derfor bør finansministeren foreta en gjennomgang av denne saken, med sikte på en løsning som sikrer videre drift av Bjørkengen Gård.

Svar:

Jeg forstår det slik at saken det vises til, er en klagesak vedrørende kompensasjon av merverdiavgift som er til behandling hos Skattedirektoratet. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan kommentere enkelt saker. Mitt svar er derfor begrenset til en kort redegjørelse av det relevante regelverket.

Formålet med kompensasjonsordningen er å nøytralisere merverdiavgiften slik at den i minst mulig grad påvirker kommunenes valg mellom å produsere tjenestene selv eller å kjøpe tjenestene fra private. Det vil si at formålet ikke er å være en støtteordning for kommunesektoren. Ordningen er finansiert av kommunene selv ved at de er trukket i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Også for andre kompensasjonsberettigede skjer finansieringen gjennom reduksjon i tildelte skjønnsmidler eller i reduserte tilskudd fra staten. Ordningen er dermed provenynøytral for staten.

Den generelle kompensasjonsordningen gjelder i første rekke kommunesektoren, men for å motvirke konkurransevriddinger er også enkelte private aktører omfattet. Dette gjelder private og ideelle virksomheter som produserer helsetjenester, undervisnings-tjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt ved lov å utføre. I den grad slike tjenester ikke er pålagt ved lov, vil private aktører som yter en eller flere av disse tjenestene, falle utenfor kompensasjonsordningen. Videre er det slik at når statlige virksomheter ikke omfattes av kompensasjonsordningen, vil private aktører som omsetter tjenester etter avtale med staten, heller ikke være omfattet.

SPØRSMÅL NR. 26**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 12. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Er statsråden innstilt på en likebehandling av kunststudenter i Norge, og kan Kunstakademiet, Det kunstfaglige fakultet, Universitetet i Tromsø forvente et snarlig positivt svar på sin søknad og bli inkludert i forskriften om stipend basert på gjennomført kunstutdanning?»

BEGRUNNELSE:

Første kull med bachelorstudenter ved Kunstakademiet, Det kunstfaglige fakultet, Universitetet i Tromsøs var ferdig utdannet våren 2010. Kunstakademiet, Det kunstfaglige fakultet, Universitetet i Tromsøs har søkt om å bli inkludert i forskriften om stipend basert på gjennomført kunstutdanning. Universitetet i Tromsø er naturligvis opptatt av at deres kunststudenter snarest mulig kan gis adgang til å benytte seg av denne stipendordningen på lik linje med andre kunststudenter i Norge. Det er nå mer enn ett år siden det første gang ble søkt om at Bachelor i samtidskunst ved Kunstakademiet i Tromsø kunne bli inkludert i nevnte forskrift om stipend. I en ny søknad fra juli i år er det også søkt om å få Forfatterstudiet, som i dag er del av Kunstakademiet, inkludert i denne forskriften.

Svar:

Departementet sendte på høring et forslag til ny forskrift om stipend basert på gjennomført kunstutdanning ved brev av 16. februar 2009. Forslaget gikk

bl.a. ut på å inkludere to nye utdanninger i ordningen, scenografiutdanningen ved Kunsthøgskolen i Oslo og billedkunstutdanningen ved Universitetet i Tromsø.

Blant annet på bakgrunn av høringsrunden vet vi at også andre kunststudenter enn de som i dag omfattes av ordningen, har problemer med overgangen til yrkeslivet. Dette har også kommet til uttrykk i enkelt-henvendelser fra kunststudenter, for eksempel studenter ved Filmskolen i Lillehammer, scenografistudenter ved Kunsthøgskolen i Oslo, fra kunststudenter som studerer i utlandet og i det siste også fra kunststudenter ved Universitetet i Tromsø. Det knytter seg en vanskelig grensedragningsproblematikk til denne ordningen.

Som del av Kulturløftet II har vi sagt at vi vil forbedre stipendsystemet. I den sammenheng vil det være nødvendig også å se nærmere på ordningen med stipend basert på gjennomført kunstutdanning. Dette arbeidet er vi i gang med, og det vil ikke være gunstig om nye utdanninger nå blir inkludert i ordningen. I brev av 29. september d.å. har Universitetet i Tromsø derfor fått avslag på sin søknad av juli i år.

Kunstnere som i dag ikke omfattes av ordningen med stipend basert på gjennomført kunstutdanning, henvises derfor til å søke på andre ordninger, for eksempel statens arbeidsstipend for yngre kunstnere, diversestipend mv.

Departementet vil komme tilbake til Stortinget med denne saken.

SPØRSMÅL NR. 27**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 12. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Haugalandsrådet og Samarbeidsrådet for Sunnhordland har fått utarbeidet en analyse om behovet for nytt fengsel på Haugalandet. Arbeidet er utført i samarbeid med kriminalomsorgens regioner og fagforeningen lokalt og sentralt.

Spørsmålet til ministeren er om han vil ta behovene og anbefalingene i rapporten på alvor og legge disse til grunn når endelig vedtak om fengselsutbyg-

ging og friomsorgskontorer i Norge skal fattes?»

BEGRUNNELSE:

Haugalandsregionen har 18 soningsplasser med høyt sikkerhetsnivå i en region med 167.000 innbyggere. Haugesund fengsel er gammelt og mangler fasiliteter og ressurser som skal til for å tilfredsstille en moderne kriminalomsorg.

Svar:

Jeg viser til svaret jeg ga 1. februar i år vedrørende fengsel på Haugalandet. Som jeg opplyste i svaret følger Justisdepartementet behovet for fengselskapasitet nøye og har gitt Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) i oppdrag å utarbeide en samlet kapasitetsplan med enhetsstruktur for fengslene og friomsorgskontorene. I planen vurderes det hvordan kapasiteten i kriminalomsorgen bør settes sammen for å dekke fremtidig kapasitetsbehov og legge til rette for en straffegjennomføring etter intensjonene i St.meld. nr. 37 (2007-2008) Straff som virker – mindre kriminalitet – tryggere samfunn. Det vurderes også hvor enhetene bør lokaliseres med hensyn til bl.a. innsattes hjemsted, og hvor store enhetene bør være for å sikre et godt innhold i straffegjennomfø-

ringen. I tillegg inngår det en vurdering av enhetenes bygningsmessige tilstand og hvordan fengslene bør være utformet for å tilfredsstille kravene til moderne straffegjennomføring.

Strukturen i Kriminalomsorgen region sørvest, herunder Haugesund fengsel, vurderes i forbindelse med planen. I tilknytning til dette arbeidet vurderer KSF de innspill som er kommet i rapporten fra Haugalandrådet og Samarbeidsrådet for Sunnhordland. Jeg vil komme tilbake til planen på egnet måte.

I statsbudsjettet for 2011 foreslås det 10 mill kr til en økning av kapasiteten med elektronisk kontroll blant annet i Hordaland. I tillegg foreslås Hustad fengsel utvidet med åtte plasser. Samlet sett bidrar disse tiltakene til å øke straffegjennomføringskapasiteten.

SPØRSMÅL NR. 28

Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 11. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta et initiativ for å sikre fortsettelsen av dette konseptet ved å vurdere tettere samarbeid eventuelt kjøp av konseptet med sikte på å utvide det skandinaviske politisamarbeidet til også å omfatte en slik forebyggende tjeneste?»

BEGRUNNELSE:

Nettstedet ettersokt.no tilbyr en gratis løsning hvor en kan melde tyveri og undersøke om det du skal kjøpe er tyvgods. Det er også mulig å sende tips til nettstedet. Nettstedet er klargjort for bruk også i Sverige og Danmark. I dag drives nettstedet av en privatperson som samarbeider godt med politiet. Imidlertid passer konseptet godt inn som en del av et skandinavisk politisamarbeid, hvor en enkelt og uten særlig resursbruk, har et effektivt og offentlig tilgjengelig søkesystem som vil redusere mulighetene for gevinst ved vinningsforbrytelser vesentlig. Det vil med andre ord ha vesentlig forebyggende virkning, samtidig som det vil være et viktig verktøy for oppfølging og oppklaring av vinningskriminalitet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at jeg i utgangspunktet er positiv til at opplysninger om stjålne gjenstander utleveres fra politiet til allmennheten. Jeg kan i den forbindelse vise til Justisdepartementets brev av 5. mai d.å. til Politidirektoratet hvor det fremholdes at gjeldende regelverk kan tolkes i lys av den nye politiregisterloven som er vedtatt, men ikke trådt i kraft. I denne loven åpnes det for en generelt større adgang til å utlevere opplysninger om stjålne gjenstander til allmennheten. Denne adgangen vil bli regulert nærmere i politiregisterforskriften, men departementet har i ulike sammenheng signalisert av man er positiv til at det utleveres opplysninger om stjålne gjenstander til for eksempel nettstedet ettersokt.no.

Hva gjelder nettstedet ettersokt.no mener jeg at det er positivt at slike initiativ tas og settes i verk. Det er imidlertid ikke aktuelt for departementet å overta et slikt system. Det er Politidirektoratet som kan vurdere om et slikt system kan være interessant eller nyttig for politiet, eventuelt i hvilken form. Som jeg tidligere har uttalt er det grunn til å vurdere om politiets egne nettsider bør utvikles med sikte på å ivareta publikums og politiets felles interesse i oppsporing av tyvegods og oppklaring av straffbare forhold.

Avslutningsvis vil jeg vise til at det i dag foreligger et utstrakt politisamarbeid i Norden. Samarbeidet relaterer seg også til utveksling av informasjon.

SPØRSMÅL NR. 29**Innlevert 4. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 12. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Denne kvinnen, (mor) som i dag er død, etter angivelig selvmord ved UNN, fikk barn med en mann, som senere blir dømt for voldelig oppførsel og trusler om kidnapping. Denne mannen hadde besøksforbud mot både mor og barnet mens mor var i live. Da mor dør, mister barnet bistandsadvokat. Politiet opphever besøksforbudet og tingretten i ALTA følger opp vedtaket uten at barnevernet er til stede. Sakkyndige går imot vedtaket av 21. januar.

Er dette en rettspraksis som statsråden mener ivaretar barnets interesser?»

BEGRUNNELSE:

Dette er en sak med mange sider. Hvor vi som samfunn i dag må være opptatt av dem som er i live og som vi kan gjøre noe for og med. Historien til "mor" er lang og ennå ikke fullstendig oppklart. Mor døde ved selvdrap på UNN (sannsynlig årsak - overdose av medisiner) Politiet har oppgitt til den biologiske familien at mor døde på et hotell, men det fremgår av sykehusjournalen at det skjedde på UNN. Til tross for at sykehuset i en rapport hevder at hun var utskrevet fra sykehuset. Det som videre skjer i saken relatert til barnet er at faren som har hatt besøksforbud, truet med vold og kidnapping og notorisk brutt besøksforbud over tid blir tilkjent foreldre og omsorgsretten for barnet. Politiet opphever besøksforbudet, - Tingretten i Alta følger opp. Men det helt gale i denne sak er at når mor dør, så har ikke barnet krav på bistandsadvokat og barnevernet følger ikke opp i tingretten og er ikke til stede under behandlingen i tingretten. Dette skjer til tross for at de sakkyndige i saken er imot at far i dette tilfelle skal få omsorgsretten, med bakgrunn i tidligere trusler og vold. Det ville være fint om statsråden i dette tilfelle ber Statsadvokaten om å følge opp denne sak for å se på en mulig omgjørelse av vedtaket. For jeg tror at statsråden skjønner og forstår at barnet i dette tilfelle er den siden som vi som samfunn kan og bør gjøre noe for. Og da til det positive.

Svar:

Det er vanskelig å uttale seg om rettspraksis på bakgrunn av de opplysningene som foreligger i saken. Opplysningene gir ikke et tilstrekkelig grunnlag for å danne seg et bilde av saken. Som statsråd har jeg heller ikke anledning til å behandle eller gripe inn i saker som er eller har vært til behandling i rettsapparatet.

Når det er sagt vil jeg gjøre det helt klart at vi ikke kan akseptere vold og omsorgssvikt mot barn, og at vi må ha en rettspraksis som ivaretar barnets interesser. Barnevernet skal gripe inn dersom barn utsettes for vold og overgrep i familien. Barneverntjenestens hovedoppgave er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Uavhengig av hva som har skjedd i den nevnte saken tidligere, vil barnevernet på nåværende tidspunkt kunne gripe inn, dersom situasjonen tilsier det og de har blitt gjort kjent med saken.

Når det gjelder foreldreansvar etter dødsfall reguleres dette i egne bestemmelser i lov om barn og foreldre (barneloven) §§ 38 og 63. Dersom gjenlevende forelder hadde del i foreldreansvaret eller bodde sammen med barnet før dødsfallet, får gjenlevende i utgangspunktet automatisk foreldreansvaret for barnet. Dersom en forelder er siktet, tiltalt eller dømt for å ha forvoldt den annen forelders død, skal imidlertid denne ikke automatisk få foreldreansvaret for barnet. Fører dødsfallet til at ingen lenger har foreldreansvaret for et barn, kan de som ønsker foreldreansvaret henvende seg til tingretten der barnet bor. Kommer det bare ett krav om å få foreldreansvaret, skal retten gå med på kravet, hvis ikke det er fare for at barnet ikke vil få forsvarlig omsorg, eller det vil lide skade på annen måte.

Selv om jeg ikke kan gå nærmere inn i den konkrete saken, vil jeg gi en generell redegjørelse for regelverket som er aktuelt for de problemstillingene saken antyder, og hva som er gjort, og gjøres, for å beskytte barn mot vold i familien.

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har siden 2004 finansiert et prosjekt kalt "Barn som lever med vold i familien" med tanke på å høyne kompetansen om vold mot barn i barnevernet. Mange barneverntjenester har de siste årene fått god kompetanse om vold mot barn og om konsekvenser av å bli utsatt for vold. Barneverntjenestene melder at de får flere slike saker som de tar på alvor og følger opp. Det innebærer også at barneverntjenesten samarbeider med bl.a. politiet.

I 2009 ble det vedtatt endringer i barneloven for å tydeliggjøre at all form for vold mot barn, både fysisk og psykisk, er forbudt i Norge. Lette klaps er forbudt, og det gjelder også om slik vold utøves av foreldre som ledd i oppdragelsen.

Selv om det ikke lenger er direkte relevant for denne saken, vil jeg knytte noen generelle kommentarer.

tarer til hvordan hensynet til barnet ivaretas i familier hvor foreldrene lever hver for seg og det er mistanke om vold og overgrep. Tidligere lovendringer har hatt som mål å sikre at domstolen er tilstrekkelig oppmerksom på alvoret i skadevirkningene barnet kan bli påført, og tillegger dette tilstrekkelig vekt ved avgjørelsen. Manglende kunnskap fører til holdninger som innebærer at mistanke om vold og overgrep ikke tas tilstrekkelig alvorlig. Økt kunnskap kan bidra til at sakene fanges opp, opplyses og behandles best mulig for å ivareta hensynet til barnet. I 2008 fikk vi derfor utarbeidet et informasjonshefte om barnefordelingssaker der det er påstand om vold. Heftet inneholder psykologfaglig informasjon til dommere, advokater og sakkyndige, blant annet om barns reaksjoner på vold, og hvordan volden kan avdekkes. Det skal bidra til kompetanseheving på dette vanskelige området, for å få sakene godt nok opplyst og gi et bedre grunnlag for å fatte avgjørelser.

Jeg har nå satt ned en arbeidsgruppe som skal se på i hvilke situasjoner voldsutsatte barn trenger bedre beskyttelse enn det dagens lovgivning gir, og på hvilken måte slik beskyttelse bør gis. Vi skal blant annet sikre oss at hensynet til å beskytte barnet ivaretas dersom for eksempel en samværsforelder dømmes for vold. Vi vil trekke Justisdepartementet med oss i det videre arbeidet, og tar sikte på å ha en utredning klar våren 2011.

Avslutningsvis vil jeg nevne at det også er tegn på at barn som er vitne til vold nå tas mer på alvor. 25. august i år avsa Høyesterett en dom hvor det slås fast at straffeloven § 219 om familievold også verner barn som har vært vitne til fysisk og psykisk mishandling av barnets forelder. I den aktuelle saken fikk barnet oppreisning på 90 000 kroner.

SPØRSMÅL NR. 30

Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Etter at alle instansar har godkjent ein kommuneplan og dei enkelte funksjonar og arealfunksjonar er bestemt, kan da andre offentleg instansar i ettertid overprøve denne godkjente juridiske førande planen?»

GRUNNGJEVING:

Arbeidet med kommuneplanar er ofte særskilt omfattande med lokale høyringar og bidrag frå lokalsamfunn og frivillige organisasjonar. Desse planane bidreg ofte til mykje merksemd og utfordringar og er svært arbeidskrevjande for kommunane. Denne omfattande planprosessen omfattar som kjent også regionale styresmakter og gjennom dialog kjem ein fram til eit omforent dokument som er meint til å vere styringsdokumentet for lokaldemokratiet. Likevel opplever ein i ettertid eksempel på at sentrumsdefinisjon blir overprøvd trass godkjent plan. Dette trass at lokaldemokratiets fleirtal ønskjer opprinleg plan handhevd.

Svar:

Etter plan- og bygningslova skal alle kommunar ha ein samla kommuneplan som omfattar ein samfunnsdel med handlingsdel og ein arealdel. Det kan også utarbeidast arealplanar for delar av kommunen sitt område.

Kommuneplanen sin arealdel fastsett framtidig arealbruk for området, og er ved kommunestyret sitt vedtak i utgangspunktet rettsleg bindande for nye tiltak eller utviding av eksisterande tiltak. Unnataket er der det er reist motsegn mot planen, slik at den må sendast Miljøverndepartementet for endeleg godkjenning.

Ein kommuneplan vert, som og peika på av representanten Grimstad, til ved ein grundig og omfattande prosess, der både lokale, regionale og nasjonale interesser skal ivaretakast.

Når ein kommuneplan er endeleg godkjend er det ein føresetnad at den skal leggjast til grunn for vidare planlegging og utbygging i området, og gjelde for alle myndigheiter. Andre offentlege instansar kan såleis ikkje utan vidare gå i mot ein reguleringsplan eller byggetiltak som er i samsvar med kommuneplanen.

Plan- og bygningslova legg opp til at kommunane skal ta sine arealplanar opp til regelmessig vurdering og eventuell endring. Dersom kommunen ikkje gjer dette, og det kjem ny kunnskap om eit område t.d. knytt til fare eller risiko, regelendringar eller nye overordna føringar, vil dette kunne gi grunnlag for at myndigheiter fremmer motsegn sjølv om tiltaket eller planen er i tråd med kommuneplanen.

Dette kan til dømes vere aktuelt ved endringar i strandsonepolitikken, kjøpesenterpolitikken, jordvernpolitikken og liknande. Som hovudregel vil altså ein ny kommuneplan i tråd med gjeldande nasjonal politikk stå sterkare enn ein gamal plan.

SPØRSMÅL NR. 31

Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 13. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Unge vernepliktige som møter til førstegangstjeneste kan oppleve at de først ved oppmøte til tjeneste vurderes som ikke tjenestedyktige. Dette skjer til tross for at helseundersøkelsen ved oppmøtesesjon bør og skal avgjøre hvorvidt den enkelte er tjenestedyktig eller ikke. For den enkelte kan denne avgjørelsen, når den kommer på et meget sent tidspunkt, ha store konsekvenser for jobb eller studier.

Hva er årsaken til denne uheldige praksisen, og hva vil statsråden gjøre for å begrense denne praksisen?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 6. oktober 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide om praksis vedrørende helseundersøkelse og tjenestedyktighet.

Regjeringen er opptatt av at verneplikten fremstår som attraktiv og relevant, og vil fortsette arbeidet for å heve statusen og forutsigbarheten for de vernepliktige. Helseundersøkelsen ved sesjon er i dag ikke tilfredsstillende. Ofte går det for lang tid mellom se-

sjon og fremmøte til tjeneste, og den enkeltes helseprofil kan ha endret seg. Ved fremmøte til tjeneste ved avdeling, vil de vernepliktige derfor normalt gjennomgå en ny undersøkelse. Dette er verken kostnadseffektivt eller god personellpolitikk.

Ny sesjonsordning, med todeling av klassifiseringsprosessen og sesjonsplikt for både kvinner og menn, vil få høyere kvalitet enn i dag. Dette medfører færre sesjonssteder og mer erfarent helsepersonell. Denne reformen vil også bidra til å redusere tiden mellom sesjon og førstegangstjeneste, samt bedre kommunikasjonen mellom utskrivingspliktige og Forsvaret. Samtidig opplyser Forsvaret at det nå er iverksatt tiltak og endrete rutiner, som vil sikre kompetanseheving av sesjonsleger og en mer ensartet praksis i forhold til medisinsk klassifisering av vernepliktige.

Jeg har store forventninger til at ny sesjonsordning skal innebære et kvalitetsmessig løft for Forsvaret med hensyn til seleksjon og rekruttering. Likeledes forventes jeg at antallet vernepliktige som må avbryte sin førstegangstjeneste vil bli redusert.

SPØRSMÅL NR. 32**Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 12. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Midt-Skandinavisk Regionsprosjekt arbeider for å få på plass en forsøksordning med samordnet arbeidsgiveravgift på norsk og svensk side av grensen. EU-forordning 883/04 åpner for løsninger som vil være til fordel for både arbeidstakere og arbeidsgivere. Svenske myndigheter har gjort den nye forordningen gjeldende. Det som nå gjenstår er norske myndigheter og Nav.

Vil statsråden ta initiativ til at EU-forordning 883/04 gjøres gjeldende i Norge, samt sørge for at Nav følger opp slik at en samordning kan gjennomføres?»

BEGRUNNELSE:

Midt-Skandinavisk Regionsprosjekt arbeider for å få på plass en forsøksordning med samordnet arbeidsgiveravgift på svensk og norsk side av grensen i prosjektets virkeområde som er Lierne og Røyrvik på norsk side, og Frostviken i Strömsund Kommun, og Hotagen i Krokom Kommun på svensk side. I dag er arbeidsgiveravgiften på norsk side 5,1 pst mens den på svensk side er ca. 33 pst. I dette området har ca. 100 personer deltidsarbeid på begge sider av grensen. Dette berører et tiltalls bedrifter. EU-forordning 1408/71 er nå erstattet av EU-forordning 883/04 som ble gjort gjeldende i EU-landene fra 1. mai 2010.

Den nye forordningen er så langt ikke gjort gjeldende i Norge. Forordningen 883/04 åpner for løsninger som vil være til fordel for både arbeidstakere og arbeidsgivere.

I april 2010 var statssekretær Johan Tiedemann og spesialrådgiver Joachim Glasell i det svenske Sosialdepartementet på besøk i regionen, og hadde møter med ledelsen i Midt-Skandinavisk Regionsprosjekt. I dette møtet ble det informert om at så snart forordning 883/04 ble gjort gjeldende i Sverige, var alle hinder knyttet til arbeidsgiveravgiften løst i Sverige og EU. Det som nå gjenstår er å få norske myndigheter og Nav med på dette.

Ledelsen i Regionsprosjektet har hatt problemer med å komme igjennom og få til en dialog med Förskringskassan og Nav lokalt og regionalt. Undertegnede håper derfor at statsråden stiller seg positivt til et møte med Midt-Skandinavisk Regionsprosjekt, samt at man også stiller seg positivt til å få til et møte mellom politisk ledelse i Arbeidsdepartementet, politisk ledelse i Sosialdepartementet, ledelsen i Nav og ledelsen i Förskringskassan. Dette for at man kan finne frem til en felles praksis slik at man kan lykkes

i å få til en samordning av arbeidsgiveravgift på svensk og norsk side av grensen. Dette vil være til stor hjelp for å opprettholde og videreutvikle viktige bedrifter, etablert i distrikts-Norge, som f.eks. Lierne Bakeri.

Undertegnede håper videre at statsråden ser betydningen av, og vil ta nødvendige initiativ, slik at også Norge gjør EU-forordning 883/04 gjeldende, slik at disse bedriftene sikres nødvendig arbeidskraft.

Svar:

Prosessen med innlemming av forordning 883/2004 i EØS-avtalen har allerede pågått i flere år. Prosessen omfatter avklaring av særlige forhold og unntak som er knyttet til det enkelte lands implementering av forordningen og som nedfelles i de såkalte annekseene til EØS-avtalen. Innlemmingen forutsetter videre formelle avklaringer internt på EU- og EFTA-siden, og til slutt et formelt vedtak i fellesorganet EØS-komiteen. Pr. i dag kan det ikke gis noen konkret dato for forordningens ikrafttredelse for EFTA-landene, men det regnes med at dette vil kunne skje høsten 2011.

Jeg kan opplyse at Arbeids- og velferdsetaten allerede i 2009 var i gang med de administrative forbedrelsene til den nye forordningen. Særlig utfordrende er overgangen til et system med elektronisk utveksling av data mellom landene, som skal være på plass i 2012.

Jeg er for øvrig kjent med problemene knyttet til ulikt avgiftsnivå i Norge og Sverige og at det ulike avgiftsnivået kan gjøre det mindre attraktivt for norske arbeidsgivere å ansette arbeidstakere som er bostatt i Sverige og som også har et arbeidsforhold der. De skal da etter reglene være medlemmer av svensk trygd og betale svenske avgifter. Det kan imidlertid reises spørsmål om forordning 883/2004 slik den lyder i dag vil kunne bidra avgjørende til å løse de aktuelle problemene.

Forordning 883/2004 inneholder i hovedsak de samme lovvalsreglene som forordning 1408/71 på det aktuelle punktet, og dermed plasseres også plikt og rett i forhold til avgifter til trygden på samme sted. Dette gjelder fullt ut dersom en person har forskjellige arbeidsgivere i de berørte landene. Dersom det er samme arbeidsgiver på begge sider av grensen, forutsetter trygdedekningen i bostedslandet at "a substantial part" av aktiviteten foregår der. "Substantial" er ikke gitt noen presis definisjon. Hovedelementene i begrepet er arbeidstid og avlønning, og det kan sies

at dersom mindre enn 25 prosent av arbeidstiden er i bostedslandet og mindre enn 25 prosent av lønnen stammer derfra, skal vedkommende normalt ikke være medlem av trygden i bostedslandet.

Problemene knyttet til ulike avgiftsregler og avgiftsnivåer finner man også mellom Danmark og Sverige, og det pågår for tiden et dansk-svensk samarbeid for å komme fram til en ordning, som vil kunne tjene som modell også for løsninger mellom andre nordiske land. I tilknytning til dette arbeides det

innen EU for en endring av forordning 883/2004 med sikte på at prinsippet om "a substantial part" av aktiviteten skal utvides til å gjelde også når det er forskjellig arbeidsgiver i de to landene. Jeg nevner videre at ulikhetene mht. avgift til trygden er tatt opp som et grensehinder i arbeidet under Nordisk Råd.

Etter min oppfatning bør vi være villig til å se nærmere på de løsningsmuligheter som finnes, og Arbeids- og velferdsetaten vil selvsagt forholde seg til de regler som gjelder til enhver tid.

SPØRSMÅL NR. 33

Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 12. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det norske rehabiliteringssenteret, Dødehavsklinikken, driver arbeidsrettet flerfaglig rehabilitering for mennesker med kroniske muskel- og skjelettlidelser og andre kroniske sykdommer. Pasienter som har vært på klinikken opplever bedret funksjonsnivå og livskvalitet, mindre medisinbruk og generelt mindre behov for helsetjenester. Pasientene har så langt betalt for opphold på Dødehavsklinikken selv.

Hvilke muligheter ser statsråden for at dette tilbudet kan sidestilles med andre rehabiliteringstilbud i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Rikstrygdeverket vurderte høsten 2005 rehabiliteringsprogrammet på Dødehavsklinikken og fant at dette var kvalifisert i forhold til gjeldende krav og retningslinjer.

Mulige måter å sidestille Dødehavsklinikken med andre rehabiliteringstilbud i Norge er at de regionale helseforetakene inngår avtaler om kjøp av rehabiliteringsplasser og at tilbudet ved Dødehavsklinikken inngår i ordningen "Raskere tilbake". Jeg er også kjent med at ordningen med behandlingsreiser til utlandet er til revidering.

Svar:

Ordningen med behandlingsreiser til utlandet ("klimabehandling") er et supplement til tilbud i Norge, og omfatter tilbud til pasienter med revmatiske lidelser, pasienter med psoriasis, pasienter med sen-skader etter poliomyelitt, barn og ungdom med astma og lungesykdommer, samt barn med atopisk eksem. Formålet med behandlingsreiser er behandling i et varmt og solrikt klima. Tilbudet skal tilfredsstillende faglige krav etter norsk vurdering og gi dokumentert nytte. Daglig administrasjon og faglig ansvar tilligger Helse Sør-Øst RHF v/Oslo universitetssykehus HF, Rikshospitalet. Behandlingsstedene velges etter anbudskonkurranse, jf. reglene for offentlige anskaffelser. Dødehavsklinikken vil som andre kunne gi tilbud når ny anbudsrunde organiseres.

"Raskere tilbake"-midlene fordeles til de regionale helseforetakene og NAV. En betydelig del av midlene brukes til kjøp av behandlings- og rehabiliteringstjenester hos private leverandører etter anbudskonkurranse. Dødehavsklinikken vil også her kunne legge inn tilbud i en anbudskonkurranse.

SPØRSMÅL NR. 34**Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 13. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens definisjon på en heldøgns omsorgsplass, og hvor mange sykehjemsplasser mener regjeringen det er behov for totalt for å kunne si at vi har full sykehjemsdekning i 2015?»

BEGRUNNELSE:

Så vel omsorgsboliger uten bemanning, omsorgsboliger med bemanningsbase og sykehjem trekkes ofte inn i Regjeringens omtale av heldøgns- pleie og omsorgstilbud. Den upresise begrepsbruken fører til usikkerhet om hva Regjeringen egentlig snakker om når den har som en av sine hovedsaker at det skal bli 12000 nye omsorgsplasser og full sykehjemsdekning innen 2015.

SSB kan gjennom sine befolkningsfremskrivninger gi oss en god pekepinn på antall eldre i ulike aldre i 2015. Det er ønskelig med et konkret tall på hvor mange sykehjemsplasser netto vi må ha i økning ut fra dagens nivå for å kunne hevde at vi har oppnådd full sykehjemsdekning. Samtidig som det bygges nye sykehjemsplasser legges det også ned (avhjemles) en rekke sykehjemsplasser. Det er derfor netto tallene som er av interesse.

Svar:

Formålet med investeringstilskuddet til omsorgsboliger og sykehjemsplasser i Husbanken er å "stimulere kommunene til å fornye og øke tilbudet av sykehjemsplasser og omsorgsboliger for personer med behov for heldøgns helse- og sosialtjenester - uavhengig av alder, diagnose eller funksjonshemming", jf. forskrift fastsatt av Kommunal- og regionaldepartementet. Tilskuddet er derfor ment å dekke botilbudet til alle som har det til felles at de også har behov for et tjenestetilbud på heldøgnsbasis, enten det er behandling, rehabilitering, pleie, praktisk og personlig bistand, hjelp eller tilsyn. Tilskuddet bidrar til finansiering av alt fra for eksempel barneboliger og botilbud til yngre med utviklingshemming eller nedsatt funksjonsevne, til bofellesskap tilpasset eldre med

demens og sykehjem med tilbud om rehabilitering eller palliativ omsorg.

Mangfoldet i brukergruppenes alder og hjelpebehov krever et mangfold både av botilbud og tjenestetilbud, som er best mulig tilpasset den enkeltes behov. Denne vurderingen må hver enkelt kommune gjøre, det er de som er nærmest og som kjenner sine innbyggere best. Som helse- og omsorgsminister er jeg opptatt av at alle som trenger hjelp, skal få det, og regjeringen har som mål at alle som har behov for et heldøgnsstilbud skal få det, enten det gis i institusjon, tilpasset omsorgsbolig eller eget hjem. Fordi behovene er så forskjellige blir det for enkelt å bare framskrive utviklingen i tallet på eldre over 80 år, og deretter fastsette et tall for hva som er full dekning av heldøgns omsorgsplasser i sykehjem og omsorgsboliger. I dag er ¼ av omsorgstjenestens brukere under 67 år. Noen av dem får et svært omfattende og langvarig heldøgns tjenestetilbud i omsorgsbolig eller eget hjem. Det er bra, likevel må kommunene sørge for å bygge nok sykehjemsplasser slik at de som er sykest og trenger det mest, får det.

I forslaget til statsbudsjett for 2011 har regjeringen i stedet foreslått å endre investeringsordningen i Husbanken - slik at fylkesmennenes prioriteringer av hvilke kommuner som skal få tilskudd blir avviklet og fordelingen av tilsagnsrammer på Husbankregioner og fylker blir opphevet. På den måten er det lagt til rette for at kommunene kan få tilskudd til å bygge ut i tråd med det behovet det er for heldøgns omsorgsplasser i den enkelte kommune. Full dekning av heldøgns plasser i sykehjem og omsorgsboliger har vi derfor når dette behovet er dekket. Ut fra en slik forståelse vil det være lite hensiktsmessig å fastsette endelige tall eller for rigide definisjoner fra statens side. Regjeringen vil gi tilskudd til 12 000 plasser innen utgangen av 2015 for å sikre nok kapasitet, og vil utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det. Dette innebærer at det kan gis tilsagn til bygging og fornyelse av i gjennomsnitt 1.500 heldøgns plasser pr år i perioden 2008-2015.

SPØRSMÅL NR. 35**Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I budsjettet for 2011 står det i proposisjonen om E18-parsellen Gulli-Langåker at det kan være mulig med anleggsstart i 2011, men at man ikke kan legge frem proposisjon om utbygging og finansiering før det foreligger tilstrekkelig avklaringer.

Hva består disse avklaringer i og når forventes proposisjonen fremlagt?»

Svar:

Jeg kan opplyse at saken er til behandling mellom berørte departementer. Samferdselsdepartementet vil legge fram en proposisjon om utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker så snart som nødvendige avklaringer foreligger.

SPØRSMÅL NR. 36**Innlevert 5. oktober 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 14. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden foreta en gjennomgang av dagens tilsynsordning og se til at det også blir ført tilsyn med fylkesmannen og at barn som har krav på tilsyn blir hørt og tatt på alvor?»

BEGRUNNELSE:

I NRK programmet "Brennpunkt" den 5/10 2010 blir det satt fokus med manglende tilsyn og oppfølging ved en barnevernsinstitusjon. Det kommer frem at tilsynet foregår på dagtid når barna er på skolen og at de ikke snakker med barna. I tillegg viser det seg at rapporteringer ikke blir tatt på alvor og kontrollert på skikkelig måte. Dokumentaren viser helt klart hvor viktig det er å ha et vel fungerende tilsyn som tar barna på alvor og gjør den jobben de er satt til. Det er også viktig at en har en sikkerhets sjekk i forhold til fylkesmannen slik at en påser at fylkesmannen også gjør den jobb han er satt til.

Svar:

Et tilsyn som fungerer godt er en viktig garanti for at rettssikkerheten til utsatte barn ivaretas. Derfor er fylkesmannen i lov om barneverntjenester §§ 2-3 fjerde ledd og 5-7 pålagt et ansvar for å føre tilsyn med barneverninstitusjonene, sentrene for foreldre og barn og omsorgssentrene for enslig mindreårige asylsøkere. I henhold til forskrift om tilsyn med barn

i barneverninstitusjoner for omsorg og behandling § 8 skal tilsynsmyndigheten føre tilsyn ved besøk i institusjonen så ofte som forholdene ved institusjonen tilsier det, og minimum to ganger hvert år. Minst ett besøk skal skje uanmeldt. Institusjoner som tar i mot barn plassert etter barnevernloven § 4-24 og § 4-26 ("atferdsparagrafene"), skal besøkes minst fire ganger hvert år, og minst to besøk skal skje uanmeldt. I tillegg til disse tilsynsbesøkene skal tilsynsmyndigheten foreta tilsyn i form av systemrevisjon i institusjonen en gang hvert år, jf forskriften § 9.

En sentral del av tilsynet med barneverninstitusjonene er at fylkesmannen får snakket med de barna som bor der. I forskriften § 8 er det derfor presisert at tilsynsbesøk skal legges til tidspunkter der det kan forventes at barna er til stede på institusjonen. Det er videre presisert at tilsynsmyndigheten skal ta kontakt med det enkelte barn. Når barnets alder og modenhet tilsier det skal tilsynsmyndigheten forespørre det enkelte barn om barnets syn på oppholdet.

Fra og med 1. januar 2010 er det overordnede ansvaret for fylkesmannens tilsyn med barneverninstitusjonene lagt til Statens helsetilsyn. Statens helsetilsyn kan derfor legge føringer på fylkesmannen hva gjelder både metodebruk, tema for tilsyn og prioriteringer. Dette betyr at Statens helsetilsyn kan pålegge fylkesmennene å endre tilsynspraksis hvis det viser seg nødvendig.

Jeg er opptatt av at barn på institusjon skal bli

hørt om hvordan de har det. Noen ganger kan det være vanskelig for fylkesmannen å få barna i tale. Statens helsetilsyn utvikler derfor nå en egen veileder om samtaler med barn. Veilederen skal hjelpe fylkesmennene til å bli bedre til å snakke med barn i en tilsynssammenheng.

En forutsetning for å få snakket med barna er at tilsynet organiseres slik at tilsynsmyndigheten i størst mulig grad treffer barna som bor på institusjonen. Jeg er opptatt av i hvilket omfang tilsynsmyndigheten i dag treffer og samtaler med barna på bar-

neverninstitusjon. Dette har jeg formidlet overfor Statens helsetilsyn i ulike sammenhenger. Departementet har også bedt Statens helsetilsyn lage en systematisk oversikt over omfanget av de enkelte embeters samtaler med barna. Jeg vil be Statens helsetilsyn ha et særlig fokus på dette i 2011, og be dem følge opp at tilsynene organiseres slik at tilsynsmyndigheten får snakket med flest mulig barn. Jeg vil også be Statens helsetilsyn om å rapportere om dette til departementet.

SPØRSMÅL NR. 37

Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 14. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Her og Nå 01.10 uttaler Trygve Bragstad fra Fortidsminneforeningen at "Byråkratiet rundt vern og fredning i Norge er så komplisert at selv byråkrater sliter med å forstå systemet". Undertegnede er bekymret for at verneverdige hus og bygninger forfaller fordi folk mister lysten til å restaurere slike bygninger pga et komplisert byråkrati og mange instanser og forholde seg til.

Har statsråden forståelse for at byråkratiet kan oppfattes som komplisert, og vil han ta initiativ til en forenkling av systemet?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 37 fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll om organiseringen av kulturminneforvaltningen.

I spørsmålet sitt tar Skumsvoll opp problemstillingen som er reist av Fortidsminneforeningen om at byråkratiet rundt vern og fredning i Norge skal være så komplisert at "selv byråkrater sliter med å forstå systemet".

Foranledningen er en leder i Fortidsminneforeningens medlemsblad Fortidsvern der styreleder Trygve Bragstad skriver:

"Organiseringen av kulturminnevernet er så uoversiktlig at det er grunn til å tro at det skader kulturminnesaken."

NRK fulgte opp problemstillingen i Her og nå 1. oktober, slik Henning Skumsvoll viser til i spørsmålet sitt. Skumsvoll spør meg videre om jeg har forstå-

else for at byråkratiet kan oppfattes som komplisert og om jeg vil ta initiativet til å gjøre systemet enklere.

Det er viktige og prinsipielle problemstillinger Fortidsminneforeningen her har brakt på banen. Kulturminnefeltet er bredt og sammensatt og berører en rekke fagområder. For at myndighetene skal ha et faglig, forsvarlig grunnlag for sine avgjørelser, må de trekke inn kunnskap fra flere faginstanser. Derfor finner vi også myndigheter på ulike nivå, fra kommunen, via fylkeskommunen til Riksantikvaren. Men det viktigste er at vi som privatpersoner skal ha én instans å henvende oss til, og det er fylkeskommunen. Dersom en sak må bringes videre i systemet, sørger fylkeskommunen for å gjøre det.

Når det gjelder tilskudd til å ta vare på kulturminner, disponerer både fylkeskommunen, Riksantikvaren og Norsk kulturminnefond midler man kan søke på. Også her er fylkeskommunen inngangsport og vil veilede ev. søkere videre i saksgangen. Når det gjelder kulturminnefondet, gjelder egne retningslinjer for tildeling av midler det disponerer.

Men når dette er sagt, vil det selvsagt alltid være mulig å forbedre måten forvaltningen er organisert og arbeider på. Både Miljøverndepartementet og Riksantikvaren gjør stadige forbedringer. Miljøverndepartementet ser blant annet på forholdet mellom Riksantikvaren og Norsk kulturminnefond, mens Riksantikvaren på sin side ser på myndighetsfordelingen og samarbeidsrutinene innenfor hele kulturminneforvaltningen. Målet er å bedre likebehandlingen, øke forutsigbarheten og redusere saksbehandlingstida.

SPØRSMÅL NR. 38**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Lars Bjarne Tvette****Besvart 14. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Utbyggingspresset mot strandsonen er variert i ulike deler av landet. Mens det kan være et stort press i Oslofjord-området, er det lite byggepress langs for eksempel Trøndelagskysten. Det er derfor behov for en differensiert forvaltning av strandarealene. Ved Stortingets behandling av plan- og bygningsloven ble det fra Regjeringens side lovt en differensiert politikk i forhold til håndtering av byggeforbudet i strandsonen.

Når kan vi forvente at det vil foreligge en forskrift om en differensiert strandsoneforvaltning?»

Svar:

Det stilles spørsmål om når det kan forventes at det vil foreligge en forskrift om differensiert strandsoneforvaltning.

Forslag til retningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen ble sendt på høring i forbindelse med at ny plan- og bygningslov ble satt i kraft i fjor sommer. Forslaget til retningslinjer har blitt behandlet videre på grunnlag av høringen, men er foreløpig ikke vedtatt. Retningslinjene skal vedtas av Kongen, og jeg regner med at de vil foreligge før årsskiftet.

SPØRSMÅL NR. 39**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 14. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Eg viser til brev frå Nordfjorderrådet til helse- og omsorgsministeren med krav frå Nordfjorderrådet om at den pågåande nedlegginga av Nordfjord Sjukehus vert stogga. I brevet går det fram at repr. frå Nordfjorderrådet har vore i departementet og fått sterke lovnadar og forsikringar som ikkje harmonerer med det som no skjer i helseforetaket. Når slike lovnadar er gjeve frå statlege styresmakter har eg følgjande spørsmål:

Vil statsråden no gripe inn og stogge nedlegginga/nedbemanninga av Nordfjord Sjukehus?»

GRUNNGJEVING:

Eg viser til brev frå Nordfjorderrådet v/ordførarane i Nordfjord til statsråd Anne Grete Strøm-Erichsen med krav frå Nordfjorderrådet om at den pågåande nedlegginga av Nordfjord Sjukehus vert stogga.

Svar:

Jeg har i enhver sammenheng uttrykt regjeringens politikk på området. Regjeringen er klar på at ingen lokalsykehus skal legges ned, og at en fremde-

les skal ha sykehus på alle de tre stedene det er lokalsykehus i Sogn og Fjordane i dag; Førde, Nordfjordeid og Lærdal.

Det jeg i tillegg har sagt er at vi kommer til å ha et indremedisinsk tilbud både på sykehuset i Lærdal og i Nordfjordeid, slik at en skal kunne ta seg spesielt godt av pasienter med kroniske sykdommer også ved akutt forverring av sykdommen. Når det gjelder fødetilbudet, så er det lagt opp til at Helse Vest RHF utarbeider en helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet innen 15. november 2010. Denne planen skal legges fram for departementet. Dette er et ledd i oppfølgingen av Stortingets behandling av fødemeldingen i fjor.

Jeg har en klar forventning til at styrene for de regionale helseforetakene og underliggende helseforetak har fanget opp de politiske signalene som er gitt i saken, men jeg vil samtidig gjøre det klart at jeg som helse- og omsorgsminister alltid vurderer om saken er av en slik karakter at den skal videre inn til departementet.

Til slutt vil jeg minne om at saken om framtidig organisering av sykehusstilbudet i Sogn og Fjordane skal behandles i Helse Vest RHF i løpet av høsten.

SPØRSMÅL NR. 40**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 14. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at regjeringa vil sikre at helseforetaka faktisk vert pålagt å vurdere det totale helsetilbodet til innbyggjarane på tvers av føretaksgrenser, og vil vidare statsråden syte for at den akuttmedisinske beredskapen vert sikra ved dagens lokalsjukehus?»

GRUNNGJEVING:

Til tross for regjeringa sine lovnader om at ingen lokalsjukehus skal leggst ned, held helseforetaka fram med si nedbygging av tenester ved lokalsjukehusa. Endringar i lokalsjukehusa er openbart politisk forankra ettersom regjeringa har kjent til dette arbeidet i lang tid utan å gjere noko forsøk på å stoppe desse prosessane. Nedlegginga av viktige funksjonar truar kjensla av tryggleik for innbyggjarane i store deler av landet. Desse utfordringane er særskilt store i områder der dei regionale helseforetaka har sine yttergrenser. Eit døme på dette er situasjonen mellom Nordfjord sjukehus som høyrer til Helse vest og Volda sjukehus som høyrer til Helse midt. Begge desse sjukehusa er framleis i fare for at viktige funksjonar som akutt og fødetilbod vert sentralisert vekk frå begge sjukehusa. Dette kan medføre at store deler av befolkninga vert utan eit godt nok tilbod for naudsynt helsehjelp. Dette er også eit område der ambulansar anten det gjeld bil eller helikopter ofte har store utfordringar, grunna klimatiske og geografiske utfordringar. Ettersom eg dessverre har registrert at statsråden ikkje vil garantere for tilbodet ved lokalsjukehusa på generelt grunnlag, vil eg gjerne ha statsråden si vurdering av situasjonen knytt til grenseproblematikken mellom helseforetaka.

Svar:

Ei god helseteneste handlar om god kvalitet og trygge tenester. Regjeringas politikk er klar: Ingen

lokalsjukehus skal leggst ned. I nokre tilfeller vil det verta bygd nye sjukehus som erstattar gamle som ligg i nærleiken. Eit døme på dette er Østfold. Akuttfunksjonar og fødetilbod skal vera nær der folk bur, sjølv om slike tilbod ikkje vil finnast ved alle sjukehusa. Vi må fortsetta arbeidet for ei betre arbeidsdeling mellom sjukehusa. Det betyr at nokre sjukehus i framtida skal ha andre oppgåver enn i dag. Det skal framleis være sjukehus i Førde, Nordfjordeid, Lærdal og i Volda.

I samband med oppfølginga av St. meld. nr 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet blei dei regionale helseforetaka bede om å leggja fram fleirårige heilskaplege planar for svangerskap-, føde- og barselomsorgen. Planane skal sikra kapasitet i forhold til fødetal og vere i samsvar med utvikling av akuttilbod ved lokalsjukehus. Regjeringa er oppteken av at planane skal vere godt forankra, og at dei er i samsvar med Regjeringa si politikk. Dei regionale helseforetaka er bedne om at det vert lagt til rette for lokale prosesser som sikrar god lokal forankring ved utarbeiding av regionale planar. Det er difor viktig at dei lokale prosessane har brei deltaking frå både brukarane og dei tilsette sine representantar og frå lokale politiske myndigheiter. St. meld. nr 12 (2008-2009) gjev ei rekkje føringar for innhaldet i dei regionale planane. Etter å ha motteke rapportar om enkelte forseinkingar i lokale prosessar har departementet vald å utsetje fristen til 15. november 2010.

Eg legg til grunn at dei regionale helseforetaka også bør samordne verksemda i geografiske grenseområde mellom helseregionar der det er naturleg, og at dette vert gjort i tråd med dei politiske signal som er gitt.

Eg kan trygga representanten om at eg føl dei lokale prosessane tett og at eg er særskilt merksam på problemstillinga knytta til helsetenester i grensestroka mellom dei regionale helseforetaka.

SPØRSMÅL NR. 41**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 22. oktober 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kva vil statsråden gjere for å sikre at kommunane får større incentiv for å sikre rask og god tilrettelegging for ei av landets fremste næringar?»

GRUNNGJEVING:

Oppdrettsnæringa er ei av landets aller viktigaste næringar. Likevel er det slik at det ved nyetablering av lokalitet eller ved utviding av maksimalt tillaten biomasse er det ofte protestar lokalt. Dette gjeld særskilt i områder der det alt er mange oppdrettsanlegg etablert, noko som ofte heng saman med at fjordsystemet er godt eigna for oppdrett.

Realiteten er likevel at sjølv om oppdrettsnæringa er av stor verdi for Noreg som nasjon har kommunane for lite att for å legge til rette for oppdrettsnæringa. Kommunane er det forvaltningsnivået som har minst att for å legge til rette for denne næringa, på tross av at dei har både ansvar for regulering av område og andre oppgåver i tilknytning til søknad om etablering i eiga kommune. Underteikna trur at det hadde vore teneleg at kommunane hadde meir att for å legge til rette for oppdrettsnæringa, gjennom eksempelvis at kommunen fekk tildelt ein stor del av innbetalinga ved kjøp av oppdrettskonsesjonar, eller ved at kommunane fekk tilbakeført selskapsskatten. Dette ville sikre både større satsing frå kommunane, og det ville bidra til å sikre næringa gode vilkår.

Svar:

Av omsyn til blant anna miljøet og næringa si konkurransekraft, er det av stor verdi at oppdrettsnæringa har tilgang på gode lokalitetar. Akvakulturlova slår fast at det ikkje kan tildelast løyve til oppdrett i strid med kommunale arealplanar eller vernetiltak som er vedtekne. Kommunen har gjennom arbeidet med bindande kystsoneplanar såleis ei hovudrolle i kystsona.

Det er viktig at næringa sjølv gjer sitt for at det blir attraktivt for kommunane å leggje til rette for havbruk. Ein miljømessig berekraftig produksjon kan bidra til å gje næringa betre omdømme, og skape legitimitet i lokalsamfunna. Eg møter mange ordførarar som er frustrerte over at så lite av verdiane som

havbruksnæringa skaper, kjem lokalsamfunna til gode. For at kommunar og lokalsamfunn skal stille areal til disposisjon og leggje til rette for oppdrettsverksemd, meiner dei at ein større del av verdiane som blir skapt, må kome kystsamfunna til gode. Dette vil også tene havbruksnæringa ved at ein byggjer opp støtte for vidare vekst hos lokalsamfunn og politikarar.

Eg ønskjer å leggje til rette for at Noreg skal ha ei lønnsam og innovativ sjømatnæring. Samtidig ønskjer eg å leggje til rette for at mest mogeleg av verdiane som blir skapt langs kysten kjem kystsamfunna til gode. Auka lokal bearbeiding og innkjøp frå lokale leverandørar er viktige stikkord. Eg har derfor invitert til eit breitt samarbeid mellom styresmakter og næring, blant anna gjennom prosjektet Samarbeid for arbeid, slik at vi kan bruke våre samla ressursar til å vidareutvikle den norske sjømatnæringa til det beste for kysten.

I samband med forvaltningsreforma har fylkeskommunane frå 2010 teke over deler av ansvaret for sakshandsaming av havbrukssøknader, og har på havbruksområdet fått ansvar for å fremje innsigelsar i kommunane sine planprosessar. Fylkeskommunane si nye rolle legg til rette for eit ytterlegare forbetra samspel med vertskommunane.

Regjeringa la i statsbudsjettet for 2009 fram forslag om å gi kommunane høve til å skrive ut eigedomsskatt på flytande oppdrettsanlegg i sjø.

I 2009 blei det lyst ut 65 nye løyve til havbruk med laks, aure og regnbogeaure. Vederlaget var i Finnmark sett til 3 mill. kroner og i resten av landet 8 mill. kroner. I samband med tildelinga av nye løyve, ble det løyvde 3 mill. kroner per løyve til aktuelle fylkeskommunar. Midlane blei løyvde som frie midlar.

Fiskeri- og kystdepartementet sette hausten 2009 ned eit utval som skal sjå på korleis vi kan utnytte tilgjengelege areal til havbruk på ein mest mogeleg effektiv måte. Effektiv bruk av areal skal gi grunnlag for effektiv produksjon innanfor eit avgrensa geografisk område utan at det gir uakseptabel negativ påverknad på miljøet. Utvalet, som blir leia av tidlegare fiskeridirektør Peter Gullestad, skal levere sin rapport i februar 2011.

SPØRSMÅL NR. 42**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 15. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvor mye vil i 2011 via politidistriktenes driftsbudsjetter bli avsatt til oppgradering av politiets IKT-systemer og hvilke konkrete prosjekter er det statsråden sikter til som vil bli brukt for å saldere denne satsingen, samtidig som målet om 2.0 politi per 1000 innbygger nås?»

BEGRUNNELSE:

Justisministeren varslers på Aftenposten nett 06.10.2010 at finansieringen av politiets IKT-oppgradering vil kunne innebære at man salderer med å kutte i "prosjekter", samtidig som nyutdannede politifolk skal sikres jobb og opptrappingen i tråd med Politiet mot 2020 skal fortsette uten forsinkelser. Ved behandlingen av inneværende års statsbudsjett var det for Stortinget ukjent at 180 millioner ble trukket inn fra politidistriktenes driftsbudsjetter for å finansiere nødvendig IKT-oppgradering. For Stortinget har dette vært helt uholdbar å forholde seg til ved budsjettsbehandlingen, og det er beklagelig at det heller ikke i årets budsjett indikeres hva Regjering og POD ser for seg. Dette har i 2010 medført store utfordringer for politidistriktenes evne til å ansette nyutdannede og beholde folk og stor bruk av vakanser for å balansere det enkelte politidistrikts budsjett. I budsjettet for 2011 er det heller ikke i år konkretisert hvor mye som forutsettes avsatt til IKT, men må vel anslagsvis ligge på mellom 150-250 millioner. Statsråden bes avkrefte/bekreftede dette.

Svar:

I budsjettforslaget for 2011 ligger det inne en økning på i overkant av 125 mill. kroner for å legge til rette for at de som uteksamineres fra Politihøgskolen i 2010 og 2011 skal få jobb i etaten. Jeg viser også til at Regjeringen i 2011-budsjettet foreslår å videreføre opptaket på 720 studenter ved Politihøgskolen som et ledd i satsingen på økt bemanning i politi- og lensmannsetaten. I budsjettet for 2011 følger Regjeringen dermed opp anbefalingene i rapporten "politiet mot 2020 – Bemannings- og kompetanse i politiet" der det er en uttalt målsetning om 2,0 polititjenestemenn pr. 1000 innbyggere innen 2020.

I 2010 ble det satt av om lag 180 mill. kroner av politiets budsjetter til nødvendig fornying av politiets IKT-systemer. Avsetningen til IKT-tiltak foreslås videreført og styrket i 2011, blant annet til å ferdigstille arbeidet med ny IKT-infrastruktur og forberede fornying av straffesakssystemene. Behovet for å styrke avsetningen vil bl.a. være knyttet til fremdriften i de enkelte IKT-prosjektene, og er foreløpig noe usikkert. Det synes likevel aktuelt å sette av om lag 250 mill. kr til IKT-tiltak i 2011.

Driften av etatens eksisterende IKT-systemer blir stadig mer kostnadskrevende, og dette er en viktig årsak til at avsetningen til IKT må økes i 2011. Politidirektoratet startet i 2010 et forprosjekt i forbindelse med fornyelsen av straffesakssystemene. Dette prosjektet er noe forsinket, men målsettingen er at dette skal ferdigstilles medio 2011.

Justisdepartementet kjenner ikke nå detaljene rundt hvilke konkrete prosjekter og investeringer som evt. må utsettes eller kuttes som følge av økt IKT-satsing i 2011. Spørsmålet må avklares nærmere i dialog med Politidirektoratet som må inn med sin faglige vurdering. I denne forbindelse vil jeg være opptatt av at satsingen på IKT ikke skal gå på bekostning av politidistriktenes mulighet til å ansette studenter som uteksamineres fra Politihøgskolen. Departementet har likevel vurdert det som viktig å informere Stortinget om at det er behov for å øke avsetningen til IKT i forhold til 2010 og at IKT-satsingen skal ha høy prioritet.

Det understrekes at det ikke er snakk om å trekke midler ut av politiets totale driftsbudsjett, men snarere om en intern omdisponering. Dette er også snakk om en ekstraordinær tidsbegrenset satsing på IKT, noe som betyr at driftsmidler igjen vil kunne frigjøres på lengre sikt.

Tildelingsbrevet til Politidirektoratet sendes ut så snart Stortinget har vedtatt budsjettet. På bakgrunn av tildelingsbrevet utarbeider så Politidirektoratet sitt disponeringsskriv til politidistriktene. Før den tid, kan ikke departementet si noe mer detaljert om disponeringen av politibudsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 43**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 12. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvorfor kan ikke avtalen om soningsoverføring til Romania utgis?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden undertegnet nettopp avtale med Romania om soningsoverføring for rumenske kriminelle. Min rådgiver har nettopp vært i kontakt med justisdepartementets internasjonale sekretariat som nekter å utlevere en kopi av avtalen. Jeg lurer på hva dette skyldes og hvorfor departementet eventuelt ønsker å holde avtalen skjult.

Svar:

Den bilaterale avtalen mellom Norge og Romania om soningsoverføring er et offentlig dokument og det er ingen ting i veien for at den kan utgis.

Et eksemplar av avtalen i norsk oversettelse følger vedlagt.

Vedlegg til svar:

Traktat mellom Kongeriket Norge og Romania om overføring av domfelte

Kongeriket Norge og Romania, heretter kalt "traktatpartene", som tar i betraktning traktatpartenes gjeldende lover og regler om rettshåndhevelse og ønsket om å styrke sitt samarbeid om rettshåndhevelse og rettspleie, som ønsker å tilrettelegge for sosial rehabilitering av domfelte i deres eget samfunn, som mener at disse målene krever at personer som har fått en endelig dom for en straffbar handling de har begått, bør gis anledning til å sone staffen i sitt eget samfunn, og at dette best kan oppnås ved å overføre dem til deres eget land, som mener det er behov for en utvidet anvendelse av prinsippet om overføring av domfelte, som tar i betraktning at:

1) Begge traktatpartene har ratifisert Europarådets konvensjon om overføring av domfelte av 21. mars 1983. I henhold til denne konvensjonen kan domfelte overføres for å sone den resterende del av sin dom bare til den staten hvor de er borgere, og bare hvis de selv og den involverte staten samtykker. Tilleggsprotokollen til denne konvensjonen av 18. desember 1997, som tillater overføring uten den dom-

feltes samtykke under visse forutsetninger, er også ratifisert av begge traktatparter.

2) Det bør imidlertid vurderes å videreutvikle samarbeidet nedfelt i Europarådets instrumenter når det gjelder fullbyrding av straffedommer, særlig når borgere av traktatpartene får en straffedom og ilegges en frihetsstraff eller et tiltak som innebærer frihetsberøvelse i den annen traktatpart. Til tross for behovet for å gi den domfelte tilfredsstillende garantier, bør hans eller hennes delaktighet i prosessen ikke lenger være så dominerende at det i alle tilfeller kreves hans eller hennes samtykke for å oversende en dom til den annen traktatpart med henblikk på anerkjennelse av dommen og fullbyrding av den ilagte straffen.

3) Denne traktat skal anvendes på en slik måte at alminnelige prinsipper om likhet, rettferdighet og rimelighet respekteres.

4) Intet i denne traktat skal tolkes som et forbud mot å nekte å gjennomføre en beslutning når det finnes objektive grunner til å tro at dommen ble avsagt med det formål å straffe en person på grunn av vedkommendes kjønn, rase, religion, etniske opprinnelse, nasjonalitet, språk, politiske oppfatninger eller seksuelle legning, eller at vedkommendes stilling kan være skadelidende av ovennevnte grunner.

5) Denne traktat skal ikke være til hinder for at en traktatpart anvender sine egne grunnlovsmessige regler om rettferdig rettergang, foreningsfrihet, pressefrihet og ytringsfrihet i andre medier, er blitt enige om følgende:

*Artikkel 1***Definisjoner**

I denne traktaten betyr:

- a) "domfelt" - enhver person, herunder en mindreårig, som er ilagt en dom i den utstedende stat og som er fengslet i den staten,
- b) "dom" – en endelig rettsavgjørelse eller rettskjennelse som er avsagt av en domstol i den utstedende stat og som ilegger en fysisk person en straff,
- c) "straff" – en frihetsstraff eller et tiltak som innebærer frihetsberøvelse, som idømmes for et begrenset eller ubegrenset tidsrom som følge av et straffbart forhold og på grunnlag av en straffettslig forfølgning,
- d) "utstedende stat" – staten der dommen er avsagt,
- e) "fullbyrdingsstat" – staten som dommen oversendes til for anerkjennelse og fullbyrding,
- f) staten der en domfelt "bor" er den staten der den

domfelte bor og har hatt lovlig opphold uavbrutt i minst fem år og der vedkommende vil beholde permanent oppholdstillatelse,

- g) “borger” – for Romanias vedkommende en rumensk statsborger, og for Kongeriket Norges vedkommende en norsk statsborger.

Artikkel 2

Fastsettelse av de kompetente myndigheter

1. Den kompetente myndighet er Justis- og politidepartementet for Kongeriket Norges vedkommende og Justisdepartementet for Romanias vedkommende. I forbindelse med artikkel 15 og artikkel 17 nr. 3 betyr “den kompetente myndighet” for Kongeriket Norges vedkommende Justis- og politidepartementet, og for Romanias vedkommende Administrasjons- og innenriksdepartementet.

2. Traktatpartene skal underrette hverandre om eventuelle endringer med hensyn til de kompetente myndigheter.

Artikkel 3

Formål og virkeområde

1. Formålet med denne traktat er å fastsette reglene traktatpartene skal følge for å anerkjenne en dom og fullbyrde en straff med sikte på å tilrettelegge for sosial rehabilitering av den domfelte.

2. Denne traktat får anvendelse når den domfelte befinner seg i den utstedende stat.

3. Denne traktat får anvendelse kun i forhold til anerkjennelse av dommer og fullbyrding av straff slik det er definert i denne traktat. Det forhold at det i tillegg til straff er ilagt en bot og/eller gitt pålegg om inndragelse som ennå ikke er innbetalt, innkrevd eller fullbyrdet, skal ikke være til hinder for at en dom oversendes.

4. Denne traktat skal ikke medføre endringer i plikten til å overholde grunnleggende rettigheter og rettsprinsipper som er nedfelt i Den europeiske konvensjon om menneskerettighetene.

Artikkel 4

Kriterier for oversendelse av dom og sertifikat

1. Forutsatt at den domfelte befinner seg i den utstedende stat og har gitt sitt samtykke når dette kreves i henhold til artikkel 6, kan en dom sammen med et sertifikat etter standardskjemaet i vedlegg I, oversendes til den annen traktatpart når:

- a) den annen traktatpart er den staten som den domfelte er borger av, eller den staten hvor den domfelte bor, eller
- b) den annen traktatpart er den staten som den domfelte har så nær tilknytning til, uten at det dermed er den staten som er omhandlet i bokstav a), at en

overføring anses som formålstjenlig, og den kompetente myndighet i denne staten gir sitt samtykke til oversendelsen av dommen og sertifikatet.

2. Oversending av dommen og sertifikatet kan skje når den kompetente myndighet i den utstedende stat, eventuelt etter samråd mellom de kompetente myndigheter i den utstedende stat og fullbyrdingsstaten, har funnet det godtgjort at fullbyrding av straffen i fullbyrdingsstaten vil tjene formålet om å tilrettelegge for sosial rehabilitering av den domfelte.

3. Før dommen og sertifikatet oversendes kan den kompetente myndighet i den utstedende stat rådføre seg, på hensiktsmessig måte, med den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten. Samråd skal være obligatorisk i tilfeller omhandlet i nr. 1 b). I slike tilfeller skal den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten omgående informere den utstedende stat om sin beslutning om hvorvidt den vil gi sitt samtykke eller ikke til oversendelse av dommen.

4. Under et slikt samråd kan den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten framlegge for den kompetente myndighet i den utstedende stat en begrunnet uttalelse om at fullbyrding av straffen i fullbyrdingsstaten ikke vil tjene formålet om å tilrettelegge for sosial rehabilitering og en vellykket reintegrering av den domfelte i samfunnet.

Dersom samråd ikke har funnet sted, kan en slik uttalelse uten opphold framlegges etter at dommen og sertifikatet er oversendt. Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal vurdere en slik uttalelse og bestemme om den vil trekke sertifikatet tilbake eller ikke.

5. Fullbyrdingsstaten kan på eget initiativ anmode den utstedende stat om å oversende dommen sammen med sertifikatet. Den domfelte kan også anmode de kompetente myndigheter i den utstedende stat eller i fullbyrdingsstaten om å innlede prosedyren for oversendelse av dommen og sertifikatet i henhold til denne traktat. Anmodninger som er framsatt i henhold til denne bestemmelse, medfører ikke at den utstedende stat har plikt til å oversende dommen sammen med sertifikatet.

Artikkel 5

Oversendelse av dommen og sertifikatet

1. Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal oversende dommen eller en bekreftet kopi av denne sammen med sertifikatet direkte til den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten som definert i artikkel 2, på en hensiktsmessig måte som etterlater skriftlig spor som gjør det mulig for fullbyrdingsstaten å fastslå ektheten. Originaleksemplar av dommen eller en bekreftet kopi av denne samt originaleksemplar av sertifikatet skal oversendes fullbyrdingsstaten dersom den krever det. All offisiell kommunikasjon

skal også skje direkte mellom de nevnte kompetente myndigheter.

2. Sertifikatet skal signeres og innholdet skal bekreftes som riktig av den kompetente myndighet i den utstedende stat.

Artikkel 6

Uttalelse fra og underretning til den domfelte

1. Med forbehold for nr. 2, kan en dom sammen med et sertifikat kun oversendes fullbyrdingsstaten for anerkjennelse av denne og fullbyrding av straffen etter at den domfelte har gitt sitt samtykke i samsvar med lovgivningen i den utstedende stat.

2. Det kreves ikke samtykke fra den domfelte når:

- a) den domfelte er borger av fullbyrdingsstaten og bor i denne staten,
- b) den domfelte vil bli utsendt til fullbyrdingsstaten så snart vedkommende er løslatt fra fullbyrding av straffen på grunnlag av et utvisnings- eller bortvisningsvedtak som inngår i dommen eller i en rettsavgjørelse eller et administrativt vedtak eller enhver annen reaksjon som følger av dommen,

3. Den domfelte skal gis anledning til si sin mening muntlig eller skriftlig. Dersom den utstedende stat mener det er nødvendig av hensyn til den domfeltes alder eller hans eller hennes fysiske eller psykiske tilstand, skal denne anledningen gis til hans eller hennes rettslige representant.

Uttalelsen fra den domfelte skal tas i betraktning når det skal avgjøres om dommen skal oversendes sammen med sertifikatet. Dersom den domfelte har benyttet seg av anledningen gitt i denne bestemmelse, skal vedkommendes uttalelse oversendes til fullbyrdingsstaten. Dersom den domfelte har uttalt seg muntlig, skal den utstedende stat sørge for at et skriftlig referat av denne uttalelsen er tilgjengelig for fullbyrdingsstaten.

4. Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal informere den domfelte på et språk vedkommende forstår, ved hjelp av standardskjemaet for underretning i vedlegg II, om at den har besluttet å oversende dommen sammen med sertifikatet.

Artikkel 7

Dobbel straffbarhet

1. Følgende lovovertridelser, slik de er definert i den utstedende stats lovgivning og dersom de i den utstedende stat kan straffes med en frihetsstraff eller et tiltak som innebærer frihetsberøvelse med en øvre strafferamme på minst tre år, skal i henhold til denne traktat og uten at det sjekkes om det foreligger dobbel straffbarhet, føre til anerkjennelse av dommen og fullbyrding av den ilagte straff:

- deltakelse i en kriminell organisasjon,
- terrorisme,
- menneskehandel,
- seksuell utnyttelse av barn og barnepornografi,
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer,
- ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff,
- korrupsjon,
- bedrageri,
- hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger,
- valutasvindel, også i euro,
- datarelatert kriminalitet,
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og plantearter og plantevarianter,
- tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold,
- forsettlig drap, grov legemsbeskadigelse,
- ulovlig handel med organer og vev fra mennesker,
- bortføring, ulovlig frihetsberøvelse og gisseltaking,
- rasisme og fremmedfrykt,
- ran,
- tyveri,
- ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk,
- svindel,
- avkreving av beskyttelsespenger og pengeutpressing,
- etterlikning og piratkopiering av produkter,
- forfalskning av administrative dokumenter og handel med slike dokumenter,
- forfalskning av betalingsmidler,
- ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer,
- ulovlig handel med kjernefysiske eller radioaktive stoffer,
- ulovlig handel med stjalne motorkjøretøyer,
- voldtekt,
- forsettlig brannstiftelse,
- forbrytelser som faller inn under Den internasjonale straffedomstolens jurisdiksjon,
- kapring av luftfartøyer/skip,
- sabotasje.

2. For andre lovovertridelser enn de som omfattes av nr. 1, skal fullbyrdingsstaten anerkjenne dommen og fullbyrde straffen under den forutsetning at det gjelder en handling som også utgjør en lovovertrivelse etter loven i fullbyrdingsstaten, eller ville ha vært en lovovertrivelse hvis den var begått på denne statens territorium, uansett hvilke elementer den består av eller hvordan den er beskrevet.

*Artikkel 8***Anerkjennelse av dommen og fullbyrding av straffen**

1. Fullbyrdingsstaten skal anerkjenne en dom som er blitt oversendt i samsvar med framgangsmåten i denne traktat, og skal straks treffe alle nødvendige tiltak for å fullbyrde straffen, med mindre den beslutter å gjøre gjeldende en av grunnene for å nekte anerkjennelse og fullbyrding i henhold til artikkel 9.

2. Dersom straffen er uforenlig med lovgivningen i fullbyrdingsstaten med hensyn til straffens lengde, kan fullbyrdingsstaten bestemme å omgjøre straffen bare dersom straffen overskrider høyeste straff for liknende forhold fastsatt i denne statens nasjonale lovgivning. Den omgjorte straffen skal ikke være lavere enn den høyeste straffen fastsatt for liknende forhold i fullbyrdingsstatens lovgivning.

3. Dersom straffen er uforenlig med lovgivningen i fullbyrdingsstaten med hensyn til type straff, kan fullbyrdingsstaten tilpasse den i forhold til straffen eller reaksjonen fastsatt i egen lovgivning for liknende forhold. En slik straff eller et slikt tiltak skal i størst mulig grad tilsvare straffen som er ilagt i den utstedende stat, og straffen skal derfor ikke omgjøres til en bot.

4. Den omgjorte straffen skal ikke skjerpe straffen ilagt av den utstedende stat med hensyn til type straff eller straffens lengde.

*Artikkel 9***Grunner for å nekte anerkjennelse og fullbyrding**

1. Fullbyrdingsstaten kan nekte å anerkjenne dommen og fullbyrde straffen dersom:

- a) sertifikatet omhandlet i artikkel 4 er ufullstendig eller åpenbart ikke samsvarer med dommen og ikke er blitt ferdigstilt eller korrigert innen en rimelig frist fastsatt av den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten,
- b) kriteriene fastsatt i artikkel 4 nr.1 ikke er oppfylt,
- c) fullbyrding av straffen ville være i strid med prinsippet om at ingen skal rettsforfølges to ganger for samme forhold (ne bis in idem),
- d) dommen, i tilfeller som omfattes av artikkel 7 nr. 2, gjelder handlinger som ikke ville være en lovovertrjedelse etter fullbyrdingsstatens lovgivning. Med hensyn til skatt eller avgifter, toll og valuta, kan en dom imidlertid ikke nektes fullbyrdet på grunn av at fullbyrdingsstatens lovgivning ikke pålegger samme type skatt eller avgift eller ikke inneholder samme type regler om skatt, avgifter og toll- og valutabestemmelser som loven i den utstedende stat,
- e) fullbyrding av straffen er foreldet etter fullbyrdingsstatens lovgivning,

- f) fullbyrdingsstatens lovgivning gir immunitet og gjør fullbyrding av straffen umulig,
- g) straffen er ilagt en person, som på grunn av sin alder ikke kan holdes strafferettslig ansvarlig for handlingene i dommen i henhold til fullbyrdingsstatens lovgivning,
- h) det gjensto mindre enn 6 måneder å sone på det tidspunkt den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten mottok dommen,
- i) dommen ble avsagt uten at vedkommende var til stede, med mindre det i sertifikatet oppgis at vedkommende mottok innkalling personlig eller ble informert gjennom en kompetent representant i henhold til den utstedende stats lovgivning om tid og sted for rettssaken som førte til at det ble avsagt uteblivelsesdom, eller at vedkommende har oppgitt til en kompetent myndighet at han eller hun ikke bestrider rettsaken,
- j) fullbyrdingsstaten framsetter en anmodning i samsvar med artikkel 16 nr. 3 før en beslutning blir truffet i samsvar med artikkel 12 nr.1, og den utstedende stat ikke gir sitt samtykke i samsvar med artikkel 16 nr. 2 g) til at den berørte personen skal rettsforfølges, dømmes eller på annen måte berøves friheten i fullbyrdingsstaten for en annen lovovertrjedelse begått før overføringen enn den som ligger til grunn for overføringen.
- k) den ilagte straffen inkluderer tiltak for psykisk helsevern eller annen form for helsevern eller annet tiltak som innebærer frihetsberøvelse, som til tross for bestemmelsene i artikkel 8 nr. 3 ikke kan fullbyrdes av fullbyrdingsstaten i henhold til denne statens rettssystem eller helsevesen.

2. I tilfellene omhandlet i nr. 1 a), b), c), i) og k) skal den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten før den treffer beslutning om ikke å anerkjenne dommen og fullbyrde straffen, rådføre seg med den kompetente myndighet i den utstedende stat, på hensiktsmessig måte, og skal, når det er hensiktsmessig, be denne om straks å skaffe til veie alle nødvendige tilleggsopplysninger.

*Artikkel 10***Delvis anerkjennelse og fullbyrding**

1. Hvis fullbyrdingsstaten vurderer en delvis anerkjennelse av dommen og fullbyrding av straffen, kan den før den treffer beslutning om å nekte anerkjennelse av dommen og fullbyrding av straffen i sin helhet, rådføre seg med den kompetente myndighet i den utstedende stat med henblikk på å komme fram til enighet som fastsatt i nr. 2.

2. De kompetente myndigheter i den utstedende stat og fullbyrdingsstaten kan, etter vurdering av hvert enkelt tilfelle, bli enige om en delvis anerkjennelse og fullbyrding av en straff på vilkår avtalt dem imellom, forutsatt at en slik anerkjennelse og fullbyr-

ding ikke fører til skjerping av straffen med hensyn til straffens lengde. I mangel av en slik avtale skal sertifikatet trekkes tilbake.

Artikkel 11

Utsatt anerkjennelse av dommen

1. Dersom sertifikatet omhandlet i artikkel 4 er ufullstendig eller åpenbart ikke samsvarer med dommen, kan fullbyrdingsstaten utsette sin anerkjennelse av dommen med en rimelig frist fastsatt av fullbyrdingsstaten for at sertifikatet kan ferdigstilles eller korrigeres.

2. Det samme gjelder dersom sertifikatet og dommen ikke er oversatt i samsvar med artikkel 21.

Artikkel 12

Beslutning om fullbyrding av straffen og tidsfrister

1. Fullbyrdingsstaten skal så raskt som mulig avgjøre om den skal anerkjenne dommen og fullbyrde straffen og skal informere den utstedende stat om dette, samt om enhver beslutning om å omgjøre straffen i samsvar med artikkel 8 nr. 2 og nr. 3.

2. Med mindre det foreligger en grunn for utsettelse i henhold til artikkel 11, skal den endelige beslutningen om anerkjennelse av dommen og fullbyrding av straffen treffes snarest mulig og innen en frist på 90 dager etter at dommen og sertifikatet er mottatt.

3. Når det i særlige tilfeller ikke lar seg gjøre for den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten å overholde fristen fastsatt i nr. 2, skal den omgående underrette den kompetente myndighet i den utstedende stat på en hensiktsmessig måte, og samtidig oppgi grunnene for forsinkelsen og anslå hvor lang tid det vil ta før en endelig beslutning kan treffes.

Artikkel 13

Tilbaketrekking av sertifikatet

Så lenge fullbyrding av straffen i fullbyrdingsstaten ikke har startet, kan den utstedende stat trekke sertifikatet tilbake og samtidig gi en begrunnelse for dette. Når sertifikatet er trukket tilbake, skal fullbyrdingsstaten ikke lenger fullbyrde straffen.

Artikkel 14

Overføring av domfelte

1. Den domfelte skal overføres til fullbyrdingsstaten på et tidspunkt som er avtalt mellom de kompetente myndigheter i den utstedende stat og fullbyrdingsstaten, og innen 30 dager etter at fullbyrdingsstaten har truffet sin endelige beslutning om å anerkjenne dommen og fullbyrde straffen.

2. Den utstedende stat skal være ansvarlig for overføringen av den domfelte til fullbyrdingsstatens

territorium, samt for å innhente de transittillatelser som eventuelt er nødvendig.

3. Hvis overføringen av den domfelte innen fristen fastsatt i nr. 1 blir forhindret på grunn av uforutsette omstendigheter, skal de kompetente myndighetene i den utstedende stat og fullbyrdingsstaten straks ta kontakt med hverandre. Overføringen skal skje så snart disse omstendighetene opphører. Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal omgående informere den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten og avtale en ny dato for overføringen.

Artikkel 15

Anvendelig rett ved fullbyrding

1. Fullbyrdingen av en straff skal skje etter fullbyrdingsstatens lovgivning. Med forbehold for nr. 2 og 3, skal fullbyrdingsstatens myndigheter alene ha myndighet til å bestemme framgangsmåten ved fullbyrding samt alle tiltak i denne forbindelse, herunder premissene for tidlig løslatelse eller prøveløslatelse.

2. Den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten skal sørge for at den samlede tid den domfelte allerede har vært berøvet friheten i forbindelse med den ilagte straffen, trekkes fra den totale straffen som skal gjennomføres.

3. Den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten skal, på forespørsel, informere den kompetente myndighet i den utstedende stat om gjeldende bestemmelser om eventuell tidlig løslatelse eller prøveløslatelse. Den utstedende stat kan gi sitt samtykke til at slike bestemmelser anvendes, eller den kan trekke sertifikatet tilbake.

Artikkel 16

Spesialitetsprinsippet

1. En person som er overført til fullbyrdingsstaten i henhold til denne traktat, skal ikke, med forbehold for nr. 2, rettsforfølges, dømmes eller på annen måte berøves friheten for en annen lovovertrедelse begått før han eller hun ble overført, enn den som ligger til grunn for overføringen.

2. Nr. 1 skal ikke gjelde i følgende tilfeller:

- a) når personen har hatt mulighet til å forlate fullbyrdingsstatens territorium og ikke har gjort det innen 45 dager etter at han eller hun er endelig løslatt, eller har vendt tilbake til dette territorium etter å ha forlatt det,
- b) når lovovertrедelsen ikke kan straffes med fengselsstraff eller annen frihetsberøvelse,
- c) når rettsforfølgelsen ikke fører til anvendelse av tiltak som begrenser den personlige friheten,
- d) når den domfelte vil kunne ilegges en straffedom eller et tiltak som ikke innebærer frihetsberøvelse, særlig en økonomisk sanksjon eller annet tiltak som trer inn i stedet for dette, selv om det

- eventuelt kan medføre en begrensning i vedkommendes personlige frihet,
- e) når den domfelte har gitt sitt samtykke til overføring,
 - f) når den domfelte, etter overføring, uttrykkelig har gitt avkall på retten til å benytte seg av spesialitetsprinsippet for bestemte lovbrudd begått forut for overføringen,
- Slikt avkall skal gis til de kompetente judisielle myndigheter i fullbyrdingsstaten og skal protokollføres i samsvar med denne statens nasjonale lovgivning. Avkallet skal formuleres på en slik måte at det klart framgår at vedkommende har gitt avkall frivillig og vel vitende om konsekvensene av dette. Vedkommende har rett til juridisk bistand for dette formål,
- g) for andre tilfeller enn de som er nevnt under bokstav a) til f), der den utstedende stat gir sitt samtykke i samsvar med nr. 4 eller 5.

3. En anmodning om samtykke i henhold til nr. 2

- g) skal forelegges den kompetente myndighet i den utstedende stat.

4. Anmodningen skal underbygges med:

- a) originalen eller bekreftet kopi av domfellelsen og straffen eller beslutningen om frihetsberøvelse som kan iverksettes straks eller av arrestordre eller annen beslutning med samme virkning utferdiget i samsvar med fremgangsmåten fastsatt i den anmodende stats lovgivning,
- b) en uttalelse om lovovertredselsene som ligger til grunn for anmodningen om rettsforfølgning, domfellelse eller frihetsberøvelse. Når og hvor lovovertredselsene ble begått, rettslig beskrivelse av disse samt henvisning til de relevante lovbestemmelsene skal angis så nøyaktig som mulig, og
- c) en kopi av de lovbestemmelsene som får anvendelse eller, dersom dette ikke er mulig, en redegjørelse for den relevante lovgivningen.

Dersom opplysningene som oversendes av den anmodende stat, anses ikke å være tilstrekkelige for at den anmodende stat skal kunne treffe en beslutning, skal sistnevnte stat be om nødvendige tilleggsopplysninger, og kan fastsette en frist for mottakelsen av disse.

Det skal gis samtykke når det foreligger en plikt til å utlevere i henhold til Den europeiske konvensjon om utlevering og dens tilleggsprotokoller.

5. For en anmodning framsatt etter at Avtalen mellom Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om overleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union og Island og Norge eventuelt er trådt i kraft, skal følgende informasjon medfølge:

- a) personens identitet og nasjonalitet,
- b) den utstedende judisielle myndighetens navn, adresse, telefon- og faksnummer og e-postadresse,

- c) bevis på rettskraftig dom, arrestordre eller enhver annen rettskraftig judisiell avgjørelse med samme virkning som omfattes av artikkel 2 og 3 i nevnte avtale,
- d) lovovertredselsens karakter og rettslige klassifisering, særlig med hensyn til artikkel 3 i nevnte avtale,
- e) en beskrivelse av omstendighetene da lovovertredselsen ble begått, herunder tid, sted og vedkommende persons grad av medvirkning i lovovertredselsen,
- f) ilagt straff, dersom det foreligger endelig dom, eller strafferammen for lovovertredselsen etter den utstedende stats lovgivning,
- g) eventuelt andre konsekvenser lovovertredselsen har.

Anmodningen skal oversettes i samsvar med artikkel 21 i denne avtale.

Det skal gis samtykke når det foreligger en plikt til å utlevere i henhold til nevnte avtale. Beslutningen skal treffes senest 30 dager etter at anmodningen er mottatt. For tilfeller nevnt i artikkel 8 i nevnte avtale, skal fullbyrdingsstaten gi de garantier som er angitt i avtalen.

Artikkel 17

Amnesti, benådning, gjenopptakelse

1. Den utstedende stat såvel som fullbyrdingsstaten kan gi amnesti eller benåde.

2. Bare den utstedende stat kan avgjøre en begjæring om gjenopptakelse av dommen som ilegger straffen som skal fullbyrdes etter denne traktat.

3. Når den utstedende stat, i tilfellet nevnt i nr. 2, krever at den domfelte skal møte personlig ved gjenopptakelse, skal han eller hun midlertidig overføres til den utstedende stat på den betingelse at han eller hun sendes tilbake innen den frist som er fastsatt av fullbyrdingsstaten. Personen som er overført må holdes i fengslig forvaring på den utstedende stats territorium, med mindre fullbyrdingsstaten ikke ber om at han eller hun løslates for overføringen.

Artikkel 18

Informasjon fra den utstedende stat

1. Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal straks informere den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten om enhver beslutning eller ethvert tiltak som medfører at fullbyrding av straffen opphører umiddelbart eller innen en bestemt tid.

2. Fullbyrdingsstaten skal avslutte fullbyrding av straffen så snart den mottar informasjon fra den kompetente myndighet i den utstedende stat om beslutningen eller tiltaket nevnt i nr. 1.

3) Den kompetente myndighet i den utstedende stat skal, etter anmodning, informere den kompetente

myndighet i fullbyrdingsstaten om muligheten og vilkårene for gjenopptakelse av dommen i sin nasjonale lovgivning, og særlig om hvilke myndigheter en eventuell begjæring skal rettes til, og fristen for å framsette en slik begjæring.

Artikkel 19

Informasjon fra fullbyrdingsstaten

Den kompetente myndighet i fullbyrdingsstaten skal uten opphold informere den kompetente myndighet i den utstedende stat på hensiktsmessig måte som etterlater skriftlig spor:

- a) om den endelige beslutningen om å anerkjenne dommen og fullbyrde straffen samt dato for beslutningen,
- b) om en beslutning om ikke å anerkjenne dommen og fullbyrde straffen i samsvar med artikkel 9, samt gi en begrunnelse for beslutningen,
- c) om en beslutning om å omgjøre straffen i samsvar med artikkel 8 nr. 2 eller 3, samt gi en begrunnelse for beslutningen,
- d) om en beslutning om ikke å fullbyrde straffen av de grunner som er nevnt i artikkel 17 nr. 1, samt gi en begrunnelse for beslutningen,
- e) om start og avslutning av en prøveløslatelse dersom dette er angitt av den utstedende stat i sertifikatet,
- f) om at den domfelte har rømt fra fengslig forvaring,
- g) om endt fullbyrdning av straffen så snart den er fullført.

Artikkel 20

Konsekvenser av overføringen av den domfelte

1. Med forbehold for nr. 2 skal den utstedende stat ikke fortsette fullbyrdingen av straffen etter at fullbyrdingen har startet i fullbyrdingsstaten.

2. Retten til å fullbyrde straffen går tilbake til den utstedende stat ved underretning mottatt fra fullbyrdingsstaten om at straffen delvis ikke er fullbyrdet i henhold til artikkel 19 f).

Artikkel 21

Språk

1. Når Romania er fullbyrdingsstaten, skal sertifikatet, dommen og annen nødvendig dokumentasjon oversettes til rumensk.

2. Når Kongeriket Norge er fullbyrdingsstaten, skal sertifikatet, dommen og annen nødvendig dokumentasjon oversettes til norsk eller engelsk.

3. Kommunikasjon mellom partenes kompetente myndigheter skal foregå på engelsk.

Artikkel 22

Kostnader

Kostnader som følger av anvendelsen av denne traktat, skal dekkes av fullbyrdingsstaten, unntatt kostnadene i forbindelse med overføringen av den domfelte til fullbyrdingsstaten og kostnader som påløper utelukkende på den utstedende stats territorium.

Artikkel 23

Samråd

Traktatpartene kan rådføre seg med hverandre for finne løsninger i enkeltsaker og for å sikre en effektiv gjennomføring av denne traktat. Samråd skal skje direkte mellom partenes kompetente myndigheter.

Artikkel 24

Utteksling av informasjon

De kompetente myndigheter skal minst én gang i året gi hverandre generell informasjon om borgere fra den annen part som har fått en endelig dom.

Artikkel 25

Forholdet til andre traktater

Denne traktat skal fra den dagen den trer i kraft erstatte tilsvarende bestemmelser i Den europeiske konvensjon om overføring av domfelte av 21. mars 1983 og tilleggsprotokollen til denne konvensjon av 18. desember 1997.

Artikkel 26

Overgangsbestemmelse

1. Anmodninger mottatt før ikrafttredelse av denne traktat skal fortsatt reguleres av eksisterende regelverk om overføring av domfelte. For anmodninger mottatt etter denne dato gjelder reglene i denne traktat.

2. Denne traktat får også anvendelse for fullbyrding av straffereaksjoner ilagt før ikrafttredelsen av denne traktat.

Artikkel 27

Sluttbestemmelser

1. Denne traktat trer i kraft på den trettiende dag etter datoen for den siste underretningen fra den ene part til den annen part gjennom diplomatiske kanaler om at prosedyrene som kreves etter dens lovgivning, er fullført.

2. Denne traktat kan endres ved skriftlig avtale mellom traktatpartene, i samsvar med prosedyren fastsatt for traktatens ikrafttredelse.

3. Hver traktatpart kan når som helst si opp denne traktat ved skriftlig varsel sendt gjennom diplomatiske kanaler. I så fall opphører denne traktats virkning 6 måneder etter den dag varselet er mottatt.

Til bekreftelse på dette har de undertegnede, som er behørig bemyndighet til det, undertegnet denne traktat.

Undertegnet i Oslo, den 20. september 2010, i to originaleksemplarer på rumensk, norsk og engelsk, som alle har samme gyldighet. Ved uenighet om fortolkningen skal den engelske tekst gå foran.

FOR KONGERIKET
NORGE

Knut STORBERGET
Justisminister

FOR ROMANIA

Alina Mihaela BICA
Statssekretær
Justisdepartementet

Vedlegg I

SERTIFIKAT¹

omhandlet i artikkel 4 i Traktaten mellom Kongeriket Norge og Romania om overføring av domfelte

a)

Utstedende stat: ...
Fullbyringsstat: ...

b) Domstol som har avsagt endelig dom og ilagt straff:

Offisielt navn: ...
Dommen ble avsagt den (angi dato: dd-mm-år): ...
Dommen ble rettskraftig den (angi dato: dd-mm-år): ...
Dommens referansenummer (dersom det foreligger): ...

c) Opplysninger om den myndigheten som kan kontaktes ved spørsmål i forbindelse med sertifikatet:

1. Type myndighet: Vennligst kryss av i relevant felt:
Sentralmyndighet ...
Domstol ...
Annen myndighet ...

2. Kontaktopplysninger til myndigheten oppgitt under bokstav c):
Offisielt navn: ...
Adresse: ...
Tlf.: (landkode) (kode område/by) ...

Faks: (landkode) (kode område/by) ...

Epostadresse (dersom slik foreligger): ...

3. Språk det er mulig å kommunisere med myndigheten på:

4. Kontaktopplysninger til person(er) som kan kontaktes for å innhente tilleggsopplysninger med henblikk på fullbyrding av dommen eller for å avtale overføringsprosedyrer (navn, tittel/grad, telefonnummer: ..., faks, epostadresse) dersom disse ikke er de samme som under punkt 2.

d) Opplysninger om den domfelte:

Etternavn: ...
Fornavn: ...
Evt. pikenavn: ...
Evt. alias: ...
Kjønn: ...
Nasjonalitet: ...
Personnummer eller trygdenummer (dersom det finnes): ...
Fødselsdato: ...
Fødested: ...
Siste kjente adresser/bosteder: ...
Språk vedkommende forstår (hvis dette er kjent): ...
Den domfelte befinner seg:
– i den utstedende stat og skal overføres til fullbyringsstaten.

Tilleggsinformasjon, dersom den finnes og det er hensiktsmessig:

1. Fotografi og fingeravtrykk av vedkommende, og/eller kontaktopplysninger til person som kan kontaktes for å innhente slik informasjon:
2. Den domfeltes identitetskort eller pass - type og referansenummer:
3. Den domfeltes oppholdstillatelse - type og referansenummer:
4. Annen relevant informasjon om den domfeltes familiære, sosiale eller yrkesmessige tilknytning til fullbyringsstaten:

e) Forholdet til den en tidligere utleveringsbegjæring eller arrestordre:

En utleveringsbegjæring eller arrestordre er utstedt med henblikk på å fullbyrde en frihetsstraff eller et sikringstiltak og den fullbyrdende medlemsstaten forplikter seg til å fullbyrde straffen eller sikringstiltaket.

Ja

Nei

En utleveringsbegjæring er utstedt med henblikk på å rettsforfølge en person som er statsborger eller er bo-

¹ Dette sertifikatet må være skrevet på eller oversatt til ett av språkene angitt i artikkel 22 i Traktaten mellom Kongeriket Norge og Romania om overføring av domfelte

satt i fullbyrdingsstaten, og fullbyrdingsstaten har utlevert/overlevert personen under forutsetning at personen returneres til fullbyrdingsstaten for å sone frihetsstraffen eller sikringstiltaket som han eller hun er idømt i den utstedende medlemsstat.

Ja

Nei

f) Grunnene for oversendelse av dommen og sertifikatet [(dersom du har svart ja i feltet e), er det ikke nødvendig å fylle ut dette feltet]):

Dommen og sertifikatet oversendes fullbyrdingsstaten fordi den utstedende myndighet har funnet det godtgjort at fullbyrding av dommen i fullbyrdingsstaten vil tjene formålet om å tilrettelegge for sosial rehabilitering av den domfelte, og:

a) Fullbyrdingsstaten er den staten der den domfelte er statsborger

b) Fullbyrdingsstaten er den staten der den domfelte bor.

c) Fullbyrdingsstaten er en annen stat enn staten omhandlet i bokstav a) eller b), hvis kompetente myndighet gir sitt samtykke til at dommen og sertifikatet oversendes til denne staten.

g) Dommen:

1. Dommen gjelder til sammen ... lovovertridelser. Sammendrag av fakta og beskrivelse av omstendighetene rundt lovovertridelsen(e), herunder tid og sted; samt på hvilken måte den domfelte var innblandet.

Type og rettslig klassifisering av lovovertridelsen(e) samt lovbestemmelser som får anvendelse og som er lagt til grunn i dommen:

2. Dersom lovovertridelsen(e) angitt i g) 1 utgjør én eller flere av følgende lovovertridelser som definert i den utstedende statens lovgivning, og som i den utstedende stat kan straffes med en frihetsstraff eller fengslig forvaring med en øvre strafferamme på minst tre år, vennligst kryss av i relevante felt:

- deltakelse i en kriminell organisasjon,
- terrorisme,
- menneskehandel,
- seksuell utnyttelse av barn og barnepornografi,
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer,
- ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff,
- korrupsjon,
- bedrageri,
- hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger,
- valutasvindel, også i euro,
- datarelatert kriminalitet,
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og plantearter og plantevarianter,

- tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold,
 - forsettlig drap, grov legemsbeskadigelse,
 - ulovlig handel med organer og vev fra mennesker,
 - bortføring, ulovlig frihetsberøvelse og gisseltaking,
 - rasisme og fremmedfrykt,
 - ran,
 - tyveri,
 - ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk,
 - svindel,
 - avkreving av beskyttelsespenge og pengeutpressing,
 - etterlikning og piratkopiering av produkter,
 - forfalskning av administrative dokumenter og handel med slike dokumenter,
 - forfalskning av betalingsmidler,
 - ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer,
 - ulovlig handel med kjernefysiske eller radioaktive stoffer,
 - ulovlig handel med stjålne motorkjøretøyer,
 - voldtekt,
 - forsettlig brannstiftelse,
 - forbrytelser som faller inn under Den internasjonale straffedomstolens jurisdiksjon,
 - kapring av luftfartøyer/skip,
 - sabotasje.
3. Dersom lovovertridelsen(e) nevnt i nr. 1 ikke omfattes av nr. 2, vennligst gi en fullstendig beskrivelse av den/de aktuelle lovovertridelsen(e):

h) Status for dommen:

1. Oppgi om dommen ble avsagt uten at vedkommende var til stede:

- Nei
- Ja, det bekreftes at :
 - vedkommende ble informert personlig eller gjennom en representant som har myndighet til det i henhold til den utstedende statens nasjonale lovgivning, om tid og sted for rettsmøtet som førte til at det ble avsagt uteblivelsseddom, eller
 - vedkommede har oppgitt til en kompetent myndighet at han/hun ikke bestrider rettsavgjørelsen.

2. Opplysninger om straffens lengde:

2.1. Samlet lengde på straffen : ...

2.2. Samlet tid som den domfelte allerede har vært berøvet friheten i forbindelse med soning av straffen han/hun er ilagt i henhold til dommen:

..... per (...) (oppgi dato for utført beregning: dd-mm-år): ...

2.3. Antall dager som kommer i fratrekk fra den sam-

lede lengden på straffen av andre grunner enn det som er nevnt under punkt 2.2 (f.eks. amnesti, benådning eller formildende tiltak osv. som allerede er innvilget i forhold til straffen):

..... per (oppgi dato for utført beregning: dd-mm-år):

...

2.4. I den utstedende stat vil dommen være ferdig sonet (endtlid):

- Ikke relevant, ettersom vedkommende for tiden ikke er fengslet.
- Vedkommende er for tiden fengslet, og straffen vil iht. den utstedende statens lovgivning være ferdig sonet innen (angi dato: dd-mm-år)²: ...

3. Type straff:

- fengselsstraff
- tiltak som innebærer frihetsberøvelse (vennligst spesifiser):

i) Opplysninger om tidlig løslatelse eller prøveløslatelse:

1. I henhold til den utstedende statens lovgivning har den domfelte rett til tidlig løslatelse eller prøveløslatelse etter å ha sonet:

- halve straffen
- to tredeler av straffen
- annen andel av straffen (vennligst spesifiser):

2. Den kompetente myndighet i den utstedende stat ber om å bli informert om:

Gjeldende lovbestemmelser i fullbyrdingsstaten om tidlig løslatelse eller prøveløslatelse av domfelte; Tidspunktene for når tidlig løslatelse eller prøveløslatelse starter og avsluttes.

j) Uttalelse fra den domfelte:

Den domfelte befinner seg i den utstedende stat og:

a. har anmodet om oversendelse av dommen og sertifikatet,

har gitt sitt samtykke til oversendelse av dommen og sertifikatet,

har ikke gitt sitt samtykke til oversendelse av dommen og sertifikatet (oppgi grunnene den domfelte har fremlagt):

b. Uttalelse fra den domfelte følger vedlagt.

Uttalelse fra den domfelte ble sendt til fullbyrdings-

staten den (oppgi dato: dd-mm-år): ...

k) Andre forhold som er relevante i saken (valgfri informasjon):

l) Øvrig informasjon:

Dommen(e) følger som vedlegg til dette sertifikat³.

Signatur fra den myndighet som har utstedt sertifikatet og/eller dens representant, som bekrefter at innholdet i sertifikatet er riktig.

Navn: ...

Stilling (tittel/grad): ...

Dato: ...

Offisielt stempel (dersom det finnes) ...

Vedlegg II

UNDERRETNING TIL DEN DOMFELTE

Du underrettes herved om at (kompetent myndighet i den utstedende stat) har fattet beslutning om å oversende dommen avsagt av ... (kompetent domstol i den utstedende staten) den ... (dommens dato) (eventuelt referansenummer) til ... (fullbyrdingsstaten) for anerkjennelse og fullbyrding av straffen, i samsvar med traktaten mellom Romania og Kongeriket Norge om overføring av domfelte.

Fullbyrding av straffen skal skje i samsvar med lovgivningen i ... (fullbyrdingsstaten.) Denne statens myndigheter vil være kompetente til å fastsette framgangsmåten ved fullbyrdingen samt alle tiltak i denne sammenheng, herunder premissene for tidlig løslatelse eller prøveløslatelse.

Den kompetente myndighet i ... (fullbyrdingsstaten) skal sørge for at den samlede tid den domfelte allerede har vært berøvet friheten i forbindelse med soning av straffen, kommer i fratrekk fra den totale soningstiden. Den kompetente myndighet i ... (fullbyrdingsstaten) kan omgjøre straffen kun dersom den er uforenlig med denne statens lovgivning med hensyn til straffens lengde eller type. En omgjøring skal ikke skjerpe straffen som er ilagt av (den utstedende staten) med hensyn til dens lengde eller type.

² Vennligst sett inn datoen for fullført soning av straffen (uten at muligheter for tidlig løslatelse og/eller prøveløslatelse tas med i beregning) i tilfelle vedkommende hadde blitt værende i den utstedende stat.

³ Den kompetente myndighet i den utstedende stat må vedlegge samtlige dommer knyttet til saken som er nødvendig for å ha all informasjon om den endelige dommen som skal fullbyrdes. Oversettelse av dommen(e) skal også vedlegges.

SPØRSMÅL NR. 44**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 15. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke prosjekter vil bli nedprioritert som følge av at IKT-satsingen i politiet skal fortsette?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden sier i Aftenposten den 6. okt at prosjekter i politiet må nedprioriteres som følge av videre IKT-opprusting. Selv om jeg er svært enig i at IKT må opprustes i politiet, finner jeg det svært uheldig dersom andre viktige prosesser og prosjekter må vike. Dette er så vidt viktige spørsmål at Stortinget i alle tilfeller må informeres om det. Det mest naturlige er at denne problemstillingen blir behandlet i statsbudsjettet som nettopp er lagt frem for stortingsbehandling, men her nevnes ikke IKT-satsingen blant tiltakene som skal finansieres.

Svar:

I 2010 ble det satt av om lag 180 mill. kroner av politiets budsjetter til nødvendig fornying av politiets IKT-systemer. Avsetningen til IKT-tiltak foreslås videreført og styrket i 2011, blant annet til å ferdigstille arbeidet med ny IKT-infrastruktur og forberede fornying av straffesakssystemene. Det kan bli aktuelt å sette av om lag 250 mill. kroner til IKT-satsing i 2011. Behovet for å styrke avsetningen vil bli vil bl.a. være knyttet til fremdriften i de enkelte IKT-prosjektene, og er foreløpig usikkert.

Driften av etatens eksisterende IKT-systemer blir stadig mer kostnadskrevende, og dette er en viktig år-

sak til at avsetningen til IKT må økes i 2011. Politidirektoratet startet i 2010 et forprosjekt i forbindelse med fornyelsen av straffesakssystemene. Dette prosjektet er noe forsinket, men målsettingen er at dette skal ferdigstilles medio 2011.

Justisdepartementet kjenner ikke nå detaljene rundt hvilke konkrete prosjekter og investeringer som evt. må utsettes eller kuttes som følge av økt IKT-satsing i 2011. Spørsmålet må avklares nærmere i dialog med Politidirektoratet som må inn med sin faglige vurdering. I denne forbindelse vil jeg være opptatt av at satsingen på IKT ikke skal gå på bekostning av politidistriktenes mulighet til å ansette studenter som uteksamineres fra Politihøgskolen. Departementet har likevel vurdert det som viktig å informere Stortinget om at det er behov for å øke avsetningen til IKT i forhold til 2010 og at IKT-satsingen skal ha høy prioritet.

Det understrekes at det ikke er snakk om å trekke midler ut av politiets totale driftsbudsjett, men snarere om en intern omdisponering. Dette er også snakk om en ekstraordinær tidsbegrenset satsing på IKT, noe som betyr at driftsmidler igjen vil frigjøres på sikt.

Tildelingsbrevet til Politidirektoratet sendes ut så snart Stortinget har vedtatt budsjettet. På bakgrunn av tildelingsbrevet utarbeider så Politidirektoratet sitt disponeringsskriv til politidistriktene. Før den tid, kan ikke departementet si noe mer detaljert om disponeringen av politibudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 45**Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 14. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Flere lokalpolitikere uttrykker frustrasjon over at de gjentatte ganger blir fratatt selvråderett i viktige lokale spørsmål vedrørende forvaltningen av strandsonen og 100-metersbeltet av fylkesmannen.

Vil statsråden ta initiativ til at kommunene gis større frihet til å utøve skjønn i saker som har med strandsonen å gjøre?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Bergens Tidende publiserte 4.oktober en sak om en rullestolbruker som av kommunen ble nektet å utlegge en flytebrygge slik at hun kunne få adkomst til sitt feriested, til tross for at hun er fullstendig avhengig av rullestol og vedla legeerklæring som dokumenterte hennes funksjonshemming. Avslaget var begrunnet med at utlegging av flytebrygge

i området var å anse som privatisering av strandsonen, og ville redusere kvaliteten for området til rekreasjon og friluftsliv. Fylkesmannen i angjeldende fylke frarådet også at det ble gitt dispensasjon.

Spørderen mener at kommunen og fylkesmannen i dette tilfellet har utsatt denne personen for en saksbehandling basert på en ortodoks lovtolkning, som denne personen og hennes pårørende synes er dypt urimelig og som fratar henne muligheten til å bruke et feriested hun har kunnet benytte seg av i størsteparten av sitt liv og forringer hennes livskvalitet.

Svar:

Det stilles spørsmål om jeg vil ta initiativ til at kommunen gis større frihet til å utøve skjønn i saker som har med strandsonen å gjøre.

Bestemmelsen om bygging i 100-metesbeltet langs sjøen ble strammet inn i ny plan- og bygningslov som trådte i kraft i fjor sommer. I 100-metersbel-

tet skal kommunene vurdere tiltakene grundig i forhold til allmenne interesser, og fylkesmannen og fylkeskommunen skal bistå kommunene i dette arbeidet.

I forbindelse med den nye loven ble det sendt på høring forslag til statlige planretningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen. Slike retningslinjer vil gi kommunene bedre veiledning ved behandlingen av saker i strandsonen. Forslaget til retningslinjer har blitt behandlet videre på grunnlag av høringen, men er foreløpig ikke vedtatt. Retningslinjene skal vedtas av Kongen, og jeg regner med at de vil foreligge før årsskiftet.

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til en konkret sak fra Fjell kommune. I denne saken har kommunen avslått søknad om flytebrygge. Jeg kan ikke kommentere denne saken, men viser til at kommunens vedtak kan påklages til fylkesmannen.

SPØRSMÅL NR. 46

Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva er status for forberedelsene til togrevolusjonen for Østlandsområdet, Ruteplan 2012, og vil denne bli gjennomført som tidligere forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Høyre har mottatt signaler fra fagmiljøene om at det er oppstått alvorlige problemer i forberedelsene til Ruteplan 2012. Vi forstår det slik at det har utviklet seg en oppriktig bekymring for om Ruteplan 2012 overhodet kan gjennomføres, både i 2012 og i fremtiden.

Vi er bekymret for om det har vært bevilget nok midler til kapasitet/stasjonstiltak, og om dette kan få alvorlige konsekvenser for den planlagte utviklingen av togtilbudet på Østlandet.

Svar:

Økt bruk av jernbanetransport er viktig for å nå regjeringens mål om et mer effektivt og miljøvennlig transportsystem. Tilstanden på store deler av dagens jernbanenett er imidlertid i dag ikke godt nok til å levere et tilfredsstillende togtilbud med høy punktlig-

het og regularitet. Som det fremgår av Prop. 1 S (2010-2011), er det særlig gjennom sist vinter blitt tydelig at vedlikeholdsbehovet for infrastrukturen er større enn tidligere antatt. Regjeringen må derfor først prioritere vedlikehold og fornyelsesarbeider for å ta igjen år med manglende vedlikehold. Når infrastrukturkvaliteten og driftsstabiliteten er bedret, vil vi kunne sette større fokus på tiltak som legger til rette for økt trafikk.

Som det fremgår av omtale under "Bedre togtilbud i Østlandsområdet – ny grunnrutemodell" i Prop. 1 S (2010-2011), krever omlegging til ny grunnrutemodell også betydelige forberedelser og er et komplekst og tidkrevende arbeid. Det er i dette arbeidet identifisert behov for å gjennomføre flere infrastrukturtiltak enn tidligere antatt. Mange av tiltakene er nye eller vesentlig utvidet i forhold til Nasjonal transportplan 2010-2019. Status i arbeidet er at Jernbaneverket arbeider videre med planleggingen av hvordan tiltakene og ruteomleggingen best kan samordnes og innføres. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til dette i de kommende budsjettene.

Jeg vil for øvrig bemerke at Østlandet står overfor store framtidige transportutfordringer med høy

forventet trafikkvekst frem mot 2020. I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det derfor lagt opp til å øke investeringene på jernbanenettet betydelig i årene fremover. Det er og viktig å se togtilbudet i sammenheng med trafikkutviklingen, slik at de store transportutfordringene løses samtidig med at driftsstabiliteten på jernbanenettet forbedres. Innfasing av nye togsett og gradvis forbedring av togtilbudet må ses i sammenheng med tilstanden på og utviklingen av infrastrukturen. Dette innebærer at det vil bli en gradvis forbedring av togtilbudet i Østlandsområdet der den første forbedringen de reisende vil oppleve er

at NSBs nye tog settes i drift fra 2011/2012. De nye togsettene, sammen med oppgraderingen av infrastrukturen, vil bidra til bedre kvalitet og driftsstabilitet. Deretter vil rutetilbudet forbedres, men dette vil skje senere enn opprinnelig planlagt, dels pga at arbeidet med bedring av driftsstabiliteten krever mer ressurser enn tidligere forventet og dels pga at omfanget av nødvendige infrastrukturtiltak er større enn tidligere antatt i NTP. Som nevnt ovenfor, vil Samferdselsdepartementet komme tilbake med nærmere informasjon om når ny grunnrutemodell vil bli innført, i de kommende budsjetter.

SPØRSMÅL NR. 47

Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 15. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mange småbarnsforeldre har barn med kronisk sykdom. Som oftest innvilger NAV foreldrene ekstra dager til å være hjemme med barna med lønn utover de obligatoriske dagene. Ordningen praktiseres veldig strengt i forhold til at dagene blir fordelt likt på mor og far. I mange tilfeller har en av foreldra et arbeid som umuliggjør hjemkomst når behovet for å være hjemme med barna inntreffer.

Hva vil ministeren foreta seg for å få en fleksibel ordning til familiens beste?»

BEGRUNNELSE:

I mange tilfeller bruker den av foreldrene som har et arbeid nær hjemmet opp sine ekstra innvilgede dager med lønn. Og må derfor ta fri uten lønn. Den andre av foreldrene har ikke mulighet til å benytte sine tildelte dager.

Det sier seg selv at det kan være vanskelig å benytte seg av disse dagene når mor eller far har sitt arbeid for eksempel på båt, plattform eller har en reiserute til hjemmet som umuliggjør hjemkomst når behovet for dennes tilstedeværelse inntreffer. Jeg har fått henvendelse fra småbarnsforeldre som er i tilsvarende arbeidssituasjon. Denne familien har to små barn som begge er plaget med astma. Dette medfører at barna ofte ikke kan gå i barnehagen og det kan være vanskelig å ordne med barnevakt fordi anfall og feber ofte inntreffer på nattestid eller tidlig morgen. Foreldrene vet heller ikke om anfallet vil vare en dag eller flere. De har søkt NAV om å få overføre noen av dagene

fra den andre forelderen til den andre. NAV avviser dette og viser til regelverket. Dette setter familien i en vanskelig situasjon og etterlyser en mer familievennlig ordning.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten til et tilfelle med to astmasyke barn som ofte blir syke i løpet av natten eller tidlig morgen, og den andre forelderen ikke har mulighet for å komme hjem for å passe barna.

Arbeidstaker som må være borte fra arbeidet for å ha tilsyn og pleie av sykt barn i hjemmet har rett til omsorgspenger i inntil 10 dager. Dersom man har ansvar for kronisk syke eller funksjonshemmede barn og dette fører til en markant høyere risiko for fravær fra arbeidet, kan det ytes omsorgspenger med 10 stønadsdager i tillegg for hvert kronisk sykt eller funksjonshemmet barn. Når arbeidstakeren er alene om omsorgen, doubles antall stønadsdager. Forståelsen av begrepet alene om omsorgen følger av folketrygdlovens bestemmelser om hvem som kan anses som enslig forsørger. En arbeidstaker kan likevel regnes for å ha aleneomsorg for et barn også hvis den andre av barnets foreldre i lang tid ikke kan ha tilsyn med barnet fordi han eller hun er funksjonshemmet, innlagt i helseinstitusjon eller lignende.

Arbeidsgiver har ansvar for å utbetale de første 10 dagene av omsorgspenger, dersom arbeidstakeren har krav på og har benyttet seg av flere dager, kan arbeidsgiver kreve refusjon fra trygden.

Tidligere Rikstrygdeverket har tidligere tatt stilling til spørsmålet om moren kunne anses for å være alene om omsorgen for barnet og derfor få rett til utvidede omsorgspenger i et tilfelle hvor faren var sjømann og derfor fraværende fra hjemmet i lange perioder. Rikstrygdeverket kom til at moren ikke kunne anses for å ha omsorgen alene med henvisning til at forutsetningen er å legge samme forståelse til grunn som for enslige forsørgere. Saken ble anket til Trygderetten (kjennelse nr. 93/04836), og ankeutvalget fant at anken ikke ville føre frem og nektet anken fremmet.

Jeg har forståelse for at personer med yrker som innebærer lange fravær fra hjemmet kan ønske utvidede rettigheter og en fleksibilitet i forholdt til å nytte den andre forelderens rett til omsorgspenger. Ut fra en avveining av ulike hensyn er det imidlertid gjort

unntak i regelverket bare i tilfeller hvor den andre forelder er avskåret fra tilsynet på grunn av funksjonshemming og langvarig sykdom. Det vil lett oppstå avgrensningsproblemer ved å åpne for en utvidet rett også i forhold til fravær på grunn av ulike turnusordninger og arbeidsforhold. Det er heller ikke uten videre rimelig at folketrygden skal påta seg en utgift som ellers den andre forelderens arbeidsgiver har ansvaret for (gjelder de ti første dagene). For en arbeidsgiver vil det også kunne være et problem om den ene forelder stadig skulle kunne ha fravær fra arbeidsplassen for å benytte seg av den andres rett til omsorgspenger.

Jeg er derfor ikke innstilt på å endre reglene og viser til at en utvidelse av unntakene i regelverket vil også ha budsjettkonsekvenser, og må evt. vurderes i forbindelse med de årlige budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 48

Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen

Besvart 12. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Stiftelser må årlig betale en avgift til Stiftelsesregisteret. I mange tilfeller innebærer dette reduserte midler til veldedige formål. Et eksempel på dette er et legat jeg kjenner til, som har 8 000 kr til fordeling til eldre og sjuke i kommunen. Av disse 8 000, går 600 kr pr. år til Stiftelsestilsynet. Siden vi i dag har svært lav rente, har midlene til utdeling gått med.

Har det blitt vurdert effektivisering av tilsynet, slik at årlige gebyr kan reduseres, ev. fjernes for små stiftelser?»

BEGRUNNELSE:

FrP stilte spørsmål til Justisministeren i mars 2007 om beregning av kostnad for drifting av Stiftelsestilsynet. Justisministeren svarte den 11.04 2007 følgende:

"Jeg vil følge utviklingen i Stiftelsestilsynet nøye, og etter utgangen av året vil det bli foretatt en gjennomgang av ordningen. Gebyret og avgiftene vil etter dette bli vurdert i lys av Stiftelsestilsynets ressursbehov".

FrP stilte spørsmål igjen i 2008, hvorpå justisministeren svarte:

"Jeg er derfor svært opptatt av at avgiften ikke blir så stor at den truer stiftelsenenes formålsrealisering".

Slik jeg har forstått det, har Stiftelsestilsynet pr. i dag 15 ansatte og 25 ansatte i fellesfunksjoner med Lotteritilsynet. I Ot.prp. nr. 88 (2003- 2004) ble det anslått at drift av Stiftelsestilsynet ville kreve ca 10 årsverk. Man kan da undre seg over hvorfor det har blitt ansatt så vidt mange i tilsynet samt at kostnads-effektivisering ikke har blitt vurdert siden tilsynets virksomhet ble startet. Hensikten med Stiftelsestilsynet er at stiftelsene selv skal finansiere dette. Da bør det kanskje være på sin plass å påpeke at mange små stiftelser ser på tilsynet som en byrde og en unødvendig utgift.

Svar:

Stiftelsestilsynet skal som kjent føre kontroll med at stiftelsene drives i samsvar med lov, forskrift og stiftelsens vedtekter, og at midlene brukes til å realisere formålet. Stiftelsestilsynets virksomhet bidrar til å styrke omverdenens tiltro og tillit til stiftelsesformen. Dette kommer stiftelsene selv til gode. Stiftelsestilsynet finansieres av stiftelsene selv ved gebyr for førstegangsregistrering og årlig avgift. Jeg vil peke på at de aller minste stiftelsene (under 100 000 kroner i egenkapital) i dag ikke betaler noen årsavgift

til Stiftelsestilsynet. Videre er avgiften differensiert i fire nivåer, fra 600 til 4 200 kroner, ut fra størrelsen på stiftelsenes egenkapital.

Jeg er opptatt av at avgiften ikke blir så stor at den truer stiftelsenes formålsrealisering. Samtidig er det viktig å sørge for at Stiftelsestilsynet har tilstrekkelige ressurser for å ivareta stiftelsenes interesser på en god måte. Dette er også viktig for at stiftelsene skal ha tillit til Stiftelsestilsynet.

Stiftelsestilsynet har hatt en betydelig økning i arbeidsoppgaver siden etableringen i 2005. De første årene etter etableringen var virksomheten rettet mot opprettelsen av stiftelsesregisteret og å påse at stiftelsenes vedtekter og organisasjon ble brakt i samsvar med reglene i den nye loven. Fra 2008 har Stiftelsestilsynet brukt stadig større ressurser på å føre tilsyn med stiftelsene. I 2008 mottok tilsynet 140 nummererte revisorbrev, mens antallet i 2009 var mer enn dobbelt så høyt. I en tilsynsrapport om internkontrollen i norske stiftelser utarbeidet av Stiftelsestilsynet i mai i år, fremgår det at altfor mange stiftelser har for dårlige systemer og rutiner for internkontroll. Resultatet er i følge rapporten at forvaltningen av de store verdiene som ligger i norske stiftelser i mange tilfeller er langt fra optimal. Dette medfører at muligheten for å realisere formålet reduseres. I en del stiftelser åpner mangelfull eller dårlig internkontroll også for at utro tjenere kan berike seg på stiftelsens bekostning - noe som igjen rammer stiftelsens formål. Føl-

gen av manglende internkontroll i stiftelsene er at Stiftelsestilsynets oppgaver har vist seg å være mer omfattende enn først antatt.

Jeg vil påpeke at de fleste stiftelsene driver i tråd med regelverket, og forvalter formuen til det beste for stiftelsens formål. Jeg har derfor forståelse for at enkelte stiftelser kan oppleve avgiften som en unødvendig omkostning. Siden det er stiftelsene selv som finansierer Stiftelsestilsynet, er det viktig for meg å sørge for at midlene brukes på en mest mulig effektiv måte, og til det beste for stiftelsene selv.

Det er nylig foretatt en ekstern gjennomgang og evaluering av Lotteri- og stiftelsestilsynets virksomhet. Av rapporten fremkommer det at Lotteri- og stiftelsestilsynet preges av en innovativ kultur, med fokus på nye og rasjonelle tiltak for å effektivisere driften. Rapporten viser blant annet til at det innenfor stabsfunksjonene, som ivaretar fellesfunksjoner for Lotteri- og stiftelsestilsynet, er tatt mange grep for å effektivisere driften av tilsynet. Det er i denne delen av organisasjonen man er kommet lengst i å ta ut synergien av samlokaliseringen av de to tilsynene. Rapporten peker også på enkelte mulige områder for ytterligere effektivisering. Jeg vil, sammen med kulturministeren som er administrativt ansvarlig for Lotteri- og stiftelsestilsynet, gå grundig gjennom rapporten og vurdere om det er mulig å effektivisere tilsynet ytterligere, slik at stiftelsene får mest mulig igjen for avgiften som betales til tilsynet.

SPØRSMÅL NR. 49

Innlevert 6. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 13. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Viser til mitt spørsmål av den 03.03.2010. I Fædrelandsvennen den 1. mars i år skrives det om personer med krav på krigspensjon som dør i søknadskø - 65 år etter krigen! I den samme artikkelen uttaler undertegnede at det er uverdig å la folk vente i slike saker. Det ble den gang sagt at Nav ville prioritere saken, og at hovedtyngden av sakene ville bli behandlet innen seks måneder.

Er sakene nå behandlet, og hvor mange ligger fortsatt til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Det er uverdig at personer som kan ha krav på krigspensjon fremdeles, 65 år etter krigens slutt, ennå ikke har fått en avklaring i sin sak. Direktør Hilde Olsen i NAV uttaler i Fædrelandsvennen den 1. mars at de har 11 krigsinvalidesaker i restanse i tillegg til to som er kommet inn i år samt 50-60 klager på avslag som ennå ikke er behandlet. Hun påpeker at det tar tid å skaffe nødvendig dokumentasjon i de forskjellige sakene og at disse har vært behandlet på lik linje med andre pensjonssaker. Det er ne kjent sak at NAV har problemer med å gjennomføre de fleste av sine oppgaver innenfor rimelige tidsfrister, men det burde

være et rimelig krav at saker om krigspensjoner nå må slutføres før alle søkere er avgått ved døden.

Med tanke på at det i mars 2010 ble uttrykt at sakene vill bli prioritert og at man så for seg at de ville bli behandlet innen seks måneder, finner jeg nå grunn til å spørre om hvordan man ligger an i dette arbeidet.

Svar:

Det foreliggende spørsmål er en oppfølging av et spørsmål stortingsrepresentanten stilte meg 3. mars d.å. I mitt svar 10. mars redegjorde jeg for de kapasitetsproblemer i saksbehandlingen Arbeids- og velferdsetaten hadde opplevd som følge av gjenopptak av et stort antall avsluttede saker. I hovedsak var problemene knyttet til saksbehandlingen av klagesaker.

Jeg informerte om at Arbeids- og velferdsdirektoratet ville prioritere arbeidet med klagesakene, og at hovedtyngden av sakene ville bli behandlet i løpet av seks måneder.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at arbeidet med klagesakene blir utført i henhold til planlagt fremdrift. Ved utgangen av september 2010 var 52 klagesaker ferdigbehandlet ved NAV Pensjon, som er underinstans i saker om krigspensjon. Disse sakene er oversendt klagerne for uttalelse, og flertallet av sakene er også oversendt klageinstansen for endelig vedtak. De resterende 8 til 10 saker er under behandling av NAV Pensjon, og disse vil bli ferdigstilt ved denne enheten i løpet av 2-3 uker.

SPØRSMÅL NR. 50

Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 13. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«En rapport fra SIFO har gjort at forbrukermyndighetene advarer forbrukerne mot å velge mobiloperatørens familietjenester og det advares mot bindingen mellom operatør og butikk som ødelegger konkurransen i mobilmarkedet.

Hvis Konkurransetilsynet finner at abonnementskobling hindrer fri konkurranse, vil statsråden da gjennomføre tiltak for å fjerne en slik type koblinger som utvilsomt forhindrer en konkurranse som kan gi norske forbrukere best mulige priser og fornuftige produkter?»

Svar:

Det har den senere tid vært en del medieoppslag om forholdene på mobilmarkedet, herunder spørsmålet om kobling av telefon og mobilabonnement, og de problemer forbrukerne har i denne forbindelse med å orienteres seg om reelle priser m.m. Det vises i denne sammenheng også til rapporten fra SIFO, som stortingsrepresentant Flåtten nevner. Virksom konkurranse i mobilmarkedet er av stor betydning for forbrukere, fordi utgifter knyttet til bruk av mobiltelefon kan være betydelig. Det er derfor positivt at Konkurransetilsynet har varslet en bred gjennomgang av konkurransesituasjonen i mobilmarkedet.

Konkurransetilsynet har en tett dialog med både forbrukermyndighetene og sektormyndighetene om

konkurransesituasjonen i mobilmarkedet, og har blant annet 4. oktober 2010 gjennomført et møte med SIFO der tilsynet fikk en grundig presentasjon av ovennevnte rapport.

Konkurransetilsynet har et selvstendig ansvar for å følge opp konkurranseforholdene i de ulike markedene, herunder konkurranseforholdene i mobilmarkedet, og eventuelt gjennomføre eller foreslå at det gjennomføres tiltak for å fremme konkurransen. Konkurransetilsynets virkemidler framgår av konkurranseloven. Loven setter forbud mot konkurransebegrensende avtaler mellom foretak og utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling. Videre skal Konkurransetilsynet gripe inn mot foretakssammenslutninger som vil føre til eller forsterke en vesentlig begrensning av konkurransen i strid med lovens formål om effektiv ressursbruk. Tilsynet kan også dersom de mener det er hensiktsmessig forslå for departementet at det innføres forskrifter som fremmer konkurransen i bestemte markeder. Jeg vil imidlertid understreke at det er mobilaktørene selv som er ansvarlige for å operere innenfor konkurranselovens bestemmelser.

Dersom tilsynets gjennomgang av mobilmarkedet fører til etterforskning av saker som omhandler brudd på forbudsbestemmelsene i konkurranseloven, vil disse behandles på vanlig måte. Det er Konkurransetilsynets om håndhever konkurranseloven, og tilsynet kan ikke instrueres om avgjørelse i enkeltsa-

ker, jf konkurranseloven § 8 andre ledd. Dersom Konkurransetilsynet i sin gjennomgang av mobilmarkedet finner at det er grunnlag for å gjennomføre særskilte tiltak i mobilmarkedet og som ikke rammes av forbudsbestemmelsene i konkurranseloven, vil jeg

vurdere forslag fra Konkurransetilsynet nøye. Eventuelle tiltak som Konkurransetilsynet fremmer vil, som nevnt, kunne iverksettes gjennom forskrifter hjemlet i konkurranseloven. Det er departementet som har denne forskriftskompetansen.

SPØRSMÅL NR. 51

Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. oktober 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Norge og GB har i felleskap gjennomført et prosjekt støttet av UD hvor en ikke atomstat (Norge) har ført tilsyn med demontering/avvikling av et atomvåpen fra en atommakt (GB). Hensikten har vært å finne en modell og se om dette lar seg gjøre og i så fall under hvilke kriterier. Slik jeg har forstått det var det en suksess.

Ser utenriksministeren for seg at kunnskapen og lærdommen fra dette prosjektet bør videreføres og være et norsk bidrag til ytterlig nedbygging av atomvåpenarsenalet i verden, og i så fall hvordan?»

BEGRUNNELSE:

Selve ideen om å gjennomføre et slikt prosjekt ser svært spennende ut fra mitt ståsted. Det vil vise vår vilje til å gjøre noe vesentlig selv om vi ikke er en atommakt. Med andre ord er vi ikke en konkurrent men tvert imot en ufarlig 3. part som ønsker å bidra. Mener også at dette vil være med å opprettholde fokus på Norge som fredsnasjon og brobygger når det gjelder sammensatte og svært vanskelige internasjonale forhold.

Jeg håper derfor at utenriksministeren har tanker om erfaringene fra dette samarbeidsprosjektet kan videreføres og benyttes av andre, slik at kunnskapen ikke blir begrenset men tvert imot kan komme til nytte også hos andre.

Jeg imøteser derfor utenriksministerens svar med stor interesse.

Svar:

Norge og Storbritannia har siden 2007 hatt et samarbeid om verifikasjon av kjernefysisk nedrustning hvor hensikten er å utvikle instrumenter og inspeksjonsprosedyrer for fremtidige nedrustningsavtaler. Dette er et nybrottsarbeid. Instrumentene og prosedyrene må være akseptable for kjernevåpensta-

tene; Storbritannia må ha tillit til at sensitiv informasjon (f.eks. kjernevåpendesign) ikke kommer på avveie, noe som ville innebære brudd på Ikkespredningsavtalen (NPT). Instrumentene må samtidig gi ikke-kjernevåpenstater, som Norge, tilstrekkelig tillit til at demonteringen/destruksjonen av kjernevåpen faktisk finner sted.

Øvelsene som ble gjennomført på Forsvarets Forskningsinstitutt og Institutt for Energiteknikk våren og sommeren 2009 bekreftet langt på vei at dette lar seg gjøre. Her spilte norske institutter – Forsvarets Forskningsinstitutt, Institutt for Energiteknikk, NORSAR og Statens strålevern – rollen som kjernevåpenlaboratorium i ferd med å demontere et kjernefysisk stridshode. Storbritannias kjernevåpenlaboratorium, med ansvaret for å vedlikeholde og demontere de britiske stridshodene, spilte rollen som inspektører.

Neste steg er en ny øvelse i desember, denne gang på det britiske kjernevåpenlaboratoriet i Burghfield, hvor de norske instituttene kommer til å spille rollen som inspektører.

Hele prosjektet viser at norske forskningsmiljøer kan være med å utvikle fremtidens verktøy for nedrustning, og denne kunnskapen skal vi dele med andre. Norge og Storbritannia har allerede holdt en rekke presentasjoner i NPT- og NATO-sammenheng, og vi er opptatt av at flere land nå involveres i dette arbeidet. Under et møte om nedrustning i forbindelse med FNs generalforsamling fremhevet den britiske representanten spesielt nytten av det norsk-britiske samarbeidet.

Det vil holdes et internasjonalt arbeidsmøte i Storbritannia våren 2011 med bred deltakelse både fra ikke-kjernevåpenstater og kjernevåpenstater.

Fra norsk side vil vi også arbeide for at Det internasjonale atomenergibyrået (IAEA) involveres mer i dette arbeidet. Det er derfor gledelig at utenriksministerne Clinton og Lavrov igjen har bedt IAEA om

å verifisere amerikansk og russisk plutonium fra demonterte kjernevåpen. Det neste skrittet ville være å la IAEA eller en gruppe ikke-kjernevåpenstater verifisere faktisk demontering av kjernevåpen. Det vil være målet. I den fremtidige nedrustningsprosessen

og i en atomvåpenfri verden må alle ha tillit til at dette går riktig for seg. Norge understreker at det er og må være et felles ansvar. Vi tar vår del av dette ansvaret.

SPØRSMÅL NR. 52

Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 13. oktober 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan utenriksministeren gi en oppdatert statusrapport for arbeidet med NATOs strategiske konsept sett i lys av ønsket om å redusere betydningen av kjernefysiske våpen, samt Norges konkrete bidrag i denne prosessen?»

BEGRUNNELSE:

Utenriksministeren har tidligere vært tydelig mht. behovet for å løfte spørsmålet om bruk av atomvåpen i NATO, og fortjener ros for dette. Gitt at høstens NATO-toppmøte i Lisboa synes å bli viktigere enn på mange tiår er det interessant om utenriksministeren kan gi en "løypemelding" ift. arbeidet med NATOs strategiske konsept, samt Norges konkrete bidrag i denne prosessen.

Undertegnede vil understreke at det er svært viktig at Norge opptrer som pådriver for global atomnedrustning, og at vi benytter den innflytelse vi måtte ha - blant annet i NATO - for å oppnå dette.

Svar:

Forsvarsministeren og jeg vil delta på et felles minstermøte i Brussel 14. oktober 2010, der det nye strategiske konseptet er viktigste sak på dagsordenen. Det strategiske konseptet skal endelig vedtas av stats- og regjeringssjefene på NATO-toppmøtet i Lisboa 19.-20. november 2010.

Det er en viktig del av Regjeringens politiske plattform å få til en diskusjon om hvordan NATO kan bidra til å realisere målet om en verden uten atomvåpen. Sammen med mine kolleger fra Belgia, Nederland, Luxembourg og Tyskland satte jeg kjernevåpenenes rolle i NATO på dagsordenen for NATOs utenriksministermøte tidligere i år. Denne diskusjonen er videreført og intensivert i forbindelse med utarbeidelsen av det nye strategiske konseptet.

Sammen med Polens utenriksminister har jeg

også tatt et initiativ for å skape oppmerksomhet omkring de korttrekkende kjernevåpnene i Europa, både hos NATO og i Russland. Disse våpentypene er i dag ikke omfattet av noen rustningskontrollavtale. Vi har tatt til orde for større åpenhet rundt disse våpnene for å legge grunnlag for gjensidige reduksjoner og eliminering. Dette initiativet er blitt positivt mottatt i NATO og vil følges opp.

Et viktig mål for Regjeringens arbeid med strategisk konsept er at kjernevåpen får redusert betydning i NATOs sikkerhetspolitikk og at dette gjenspeiles i NATOs doktriner og planverk. Vi vil fra norsk side ta til orde for at NATO gir såkalte negative sikkerhetsgarantier ved å erklære at man ikke vil bruke eller true med å bruke kjernevåpen mot ikke-kjernevåpenstater som overholder sine ikke-spredningsforpliktelser. Dette vil være i tråd med USAs nasjonale kjernevåpendoktrine fra april i år, et uttrykk for at nedrustning, ikke-spredning og rustningskontroll anses som integrerte deler av NATOs sikkerhetspolitikk og at NATO bidrar til målsetningen om en verden uten kjernevåpen.

Regjeringen arbeider for en verden uten atomvåpen i alle relevante fora – ikke bare NATO – for å trygge vår felles sikkerhet i en erkjennelse av de enorme humanitære, økonomiske og økologiske konsekvenser enhver bruk av kjernevåpen vil ha, samt i respekt for våre felles forpliktelser etter humanitæretten. Det var viktig at NPTs tilsynskonferanse i mai i år klart bekreftet forpliktelsen til nedrustning, også for alle NATOs medlemsland.

Det er likevel klart at det er ulike syn på disse spørsmålene i NATO. Flere medlemsland ønsker ikke å endre NATOs kjernefysiske avskrekkingdoktrine. Det er ikke gitt hvordan teksten i det strategiske konseptet til slutt vil bli. Derfor er det fra norsk side også et viktig hensyn at drøftingene av NATOs avskrekkingsspolitikk, inkludert kjernevåpenenes rolle, må fortsette etter toppmøtet i november.

Jeg vil forøvrig vise til at Forsvarsministeren og jeg nylig har tatt opp NATOs nye strategiske konsept og Regjeringens prioriteringer med Stortingets orga-

ner, og vi vil komme tilbake til Stortinget om denne saken også i november.

SPØRSMÅL NR. 53

Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 15. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I Telemarksavisa 5.10 uttaler politiet at de frykter at en 19-åring som i løpet av kort tid har begått 2 ran, skal rane igjen. Den siktede ble løslatt forrige fredag grunnet overfylte fengsler, og det er ikke første gang politiet har måttet gjøre dette. Statsråden har i lang tid hevdet at Halden fengsel vil løse problemet med fulle fengsler.

Når dette ikke stemmer, vil statsråden da sørge for rask utbygging av Skien fengsel slik at ikke kriminelle får muligheten til å fortsette å begå nye lovbrudd?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg trekke frem at jeg er glad for at regjeringens satsing på justissektoren gir resultater. Større bevilgninger og mer effektive etterforskningsmetoder fører til mer politikraft og økt oppklaringsprosent. Mer effektivt politiarbeid sammen med en økning i utenlandske kriminelle, har ført til flere saker i domstolene og økt bruk av varetekt. I 2008 var det i snitt 730 varetektsinnsatte i fengslene, mens hitil i år har det i snitt vært over om lag 990 varetektsinnsatte, det vil si en økning på over 35 %. I Kriminalomsorgen region sør har det i samme periode vært en økning på om lag 22 % varetektsinnsatte.

Kapasiteten i kriminalomsorgen er økt betydelig i perioden 2006-2010 etter at flertallsregjeringen tiltrådte. Etablering av nær 400 nye fengselsplasser, nytt fengsel i Halden med ytterligere 251 plasser, innføring av prøveordning med elektronisk kontroll tilsvarende 150 plasser og økt bruk av alternative straffereaksjoner og straffegjennomføringsformer har bidratt til en betydelig kapasitetsvekst i kriminalomsorgen. Vi har fra og med 2006 og inntil nå økt kapasiteten med nær 800 plasser, og i budsjettet for 2011 foreslår vi å øke denne kapasiteten ytterligere. I tillegg har departementet intensivert arbeidet med å øke antall soningsoverføringer.

Jeg vil også vise til at det i budsjettet for 2010 er

satt av 20 millioner kroner til tiltak for å bedre varetektssituasjonen. Blant tiltakene inngår midlertidige kapasitetsutvidelser, økt varetektsandel i enkelte fengsler, utvidelse av elektronisk kontroll og mer bemanning. Fengsler med lavere sikkerhet kan i enkelte tilfeller også benyttes til varetekt. Regjeringen ønsker dessuten ytterligere å øke bruken av alternative straffereaksjoner og gjennomføringsformer. Dette bidrar til å frigjøre plasser til varetekt og øke kvaliteten i straffegjennomføringen. Regjeringen har lyktes i å gjøre kriminalomsorgen i stand til å stille langt større plasser til rådighet for varetekt for å møte politiets behov. Som eksempel kan nevnes at i 2006 var det i gjennomsnitt 569 som satt i varetekt, men at det i september 2010 satt 1056 personer i varetekt, nær en dobling. Dette samtidig som vi har håndtert soningskøen. I budsjettet for 2011 er det foreslått ytterligere 10 millioner kroner til utvidelse av ordningen med elektronisk kontroll, bl.a. i Hordaland, samt opprettelse av åtte nye plasser ved Hustad fengsel.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har fått i oppdrag å utarbeide en kapasitetsplan hvor blant annet behovet for varetektskapasitet vil bli vurdert. Strukturen i Kriminalomsorgen region sør, herunder Skien fengsel, vurderes i forbindelse med planen. Jeg vil komme tilbake til planen på egnet måte.

Til tross for betydelig kapasitetsøkning i kriminalomsorgen, er det til tider mangel på varetektsplasser, og siktede blir beklageligvis sittende for lenge i politiarrest. Justisdepartementet følger varetektssituasjonen nøye. Det skal nevnes at åpningen av fengselet i Halden har avhjulpet mye. Før fengselet i Halden ble åpnet hadde 27 % av de som ble innsatt i varetekt oversittet på glattcelle. Etter at fengselet i Halden åpnet er dette tallet 4 %. Dette er selvfølgelig 4 % for mye, men det er samtidig en stor forbedring som viser at Halden fengsel har tilført stor kapasitetsvekst. Jeg kan forsikre om at departementet gir varetektssituasjonen høy prioritet. Regjeringen har satt i verk og foreslått en rekke tiltak for å bedre varetektssituasjonen. Ytterligere tiltak blir løpende vurdert.

SPØRSMÅL NR. 54**Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 19. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kystvaktskipene er en svært viktig del av beredskapen langs kysten. De var bl.a. svært aktive i forbindelse med Full City-ulykken utenfor Langesund. Regjeringen forsøkte å skape et inntrykk av at statsbudsjettet for 2011 bidrar til å styrke oljevernberedskapen, men forslaget om å ta ut ett av de 3 kystvaktskipene i Sør-Norge betyr en stor svekkelse av beredskapen langs kysten.

Mener statsråden at det er i orden å svekke beredskapen og oljevernberedskapen, eller vil statsråden omgjøre denne beslutningen?»

BEGRUNNELSE:

Neste år kommer Kystvakten til å ta ett av de tre kystvaktskipene i Sør-Norge ut av drift, dersom Ap, SV og Sp ikke ombestemmer seg. Regjeringens forsøk på å fremstille det som at dette er en styrking av oljevernberedskapen gjelder definitivt ikke kysten i Sør-Norge. Dette betyr at regjeringen nok en gang velger å redusere både totalberedskapen på sjøen, og ikke minst også i forhold til oljevernberedskapen i en del av landet hvor det også er mye skipstrafikk og mye folk på sjøen store deler av året.

Svar:

For regjeringen er det viktig å ivareta god beredskap langs vår langstrakte kyst. De siste årene har regjeringen hatt fokus på beredskap generelt og oljevernberedskap i særdeleshet. Det er Fiskeri- og kystdepartementet som har hovedansvaret for oljevernbe-

redskap, med bistand fra blant annet Forsvaret. Kystvakten er en viktig bidragsyter for å forhindre og redusere skadevirkningene av oljesøl og ulykker.

Den indre kystvakten består av fem nye fartøy av Nornen-klassen. Fartøyene representerer samlet og hver for seg en betydelig kapasitet i den generelle beredskapen langs kysten, også i Sør-Norge. Selv om ett av disse fartøyene ikke patruljerer i 2011, vil beredskapen i de kystnære områdene fortsatt være ivarettatt av de to andre indre kystvaktfartøyene i Sør-Norge. Videre vil fartøyet fortsatt inneha sin utrustning og vil kunne bli satt inn dersom det skulle bli behov for disse kapasitetene, for eksempel ved en oljevernaksjon.

Som et ledd i nordområdesatsingen og vektleggingen av evne til suverenitetshevdelse og myndighetsutøvelse, er bevilgningene til Kystvakten økt gjennom flere år. Fartøystrukturen er modernisert, og Kystvakten vil i 2011 disponere 14 moderne fartøyer. Kystvaktens kapasitet er forbedret som følge av moderniseringen, bl.a. ved at de nye fartøyene løser hele spennet av Kystvaktens oppgaver. Regjeringen har et særlig fokus på nordområdene og Forsvarsdepartementet følger opp nordområdesatsingen ved å bevisst prioritere Kystvaktens aktivitet til de nordlige havområdene.

Ivaretakelsen av Kystvaktens oppgaver må ses i sammenheng med Forsvarets øvrige kapasiteter som overvåking og etterretning, maritim luftovervåking og andre fartøyer. Dette er kapasiteter som gjør Forsvaret i stand til å utøve hele bredden av sine oppgaver, også innenfor beredskap og oljevernberedskap.

SPØRSMÅL NR. 55**Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 15. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Arbeidet med etablering av et DNA-laboratorium i tilknytning til Universitetet i Tromsø er godt i gang. Derfor var overraskelsen stor da budsjettforslaget for 2011 ikke bidrar til forventet fullfinansiering.

DNA-kapasiteten i Norge er sårbar, og rettsikkerhetshensyn tilsier også at det er viktig å få på plass et laboratorium med utdanning i Tromsø, slik Stortinget har forutsatt.

Når ser statsråden for seg at laboratoriet i Tromsø kan bli fullfinansiert og komme i drift?»

Svar:

Regjeringens beslutning har i første omgang vært å styrke RMI i samsvar med anbefalingen i Hareide-rapporten og hadde bred støtte i Stortinget. I tillegg har Regjeringen etter ønske fra Stortinget i 2009 og 2010 bevilget midler til forberedelse av et nytt DNA-institutt ved Universitetet i Tromsø. Bevilgningen til Tromsø er foreslått videreført i statsbudsjettet for 2011. Når laboratoriet i Tromsø kan bli fullfinansiert og komme i drift er spørsmål som må avgjøres ved behandlingen av de årlige budsjetter.

Danmark og Sverige har også kun ett rettsgenetisk miljø som leverer tjenester til politi- og påtalemyndighet, uten at det i seg selv er ansett som bekymringsfullt ut fra hensynet til sårbarhet og rettsikkerhet. I Norge er i tillegg rettsgenetiske sakkyndiguttalelsene undergitt kontroll av Den rettsmedisinske kommisjon, jf straffeprosessloven § 147 og Forskrift for den rettsmedisinske kommisjon § 3.

Organiseringen av det rettsgenetiske området varierer mellom de europeiske landene. I noen land som i Danmark og Norge (utenom rettspsykiatri og i de senere år også rettstoksikologi) har rettsmedisinsk sakkyndigvirksomhet i stor grad blitt utøvd av universitetsansatte. Det ståstedet dette gir for partsuavhengig sakkyndighet er i disse landene ansett som en forutsetning for objektiv sakkyndigutøvelse. Andre land der rettsmedisinsk sakkyndige er knyttet til justissektoren (politi eller påtalemyndighet) har gjerne over tid fått egne, institusjoner/enkeltpersoner i tillegg som er disponible for "second opinions", særlig fra forsvarerhold. Særlig gjelder dette for land der straffeprosessen i større grad er en partsprosess, som for eksempel i England. Organiseringen av DNA-undersøkelsene under Rikspolis i Sverige har derimot ikke ført til fremvekst av second-opinion miljøer eller etablering av en kontrollkomisjon tilsvarende Den rettsmedisinske kommisjon i Norge.

Det er viktig med god DNA-kapasitet, både med hensyn til laboratoriet og sakkyndig. I Norge med et relativt lite volum DNA-saker, sammenliknet med andre land i Europa, har det derfor vært nødvendig i første omgang å styrke det eksisterende fagmiljøet ved RMI. Dette har også sammenheng med at rettsgenetikk ikke er noe man bare kan lære ved en utdanningsinstitusjon. Snarere er dette en kunnskap som i stor grad baserer seg på erfaring fra praktisk arbeid, der man over tid blir fortrolig med metoden og området.

Ettersom tekniske bevis blir et alt viktigere innslag i straffeprosessen stiller dette høye krav på håndteringen i alle ledd av bevissikringskjeden. Regjeringen har investert betydelig i personell, opplæring og

utstyr for å sikre effektivitet og kvalitet i alle ledd – fra politiet sikrer spor på åstedet, til DNA-profiler fremstilles og registreres, og frem til resultatene brukes i etterforskning og irettføring. Regjeringen er svært opptatt av å få alle disse delene i DNA-reformen til å fungere best mulig. RMI fikk akkreditering for personprøver i april i år, og en utvidelse av akkrediteringen til spor antas å være på plass primo 2011. Utvidelsen omfatter forundersøkelse, sporsikring og analyse av biologisk materiale i sporsaker, samt rapportering til oppdragsgiver og DNA-registeret. Mange av sporene som er sendt til analyse har vært av for dårlig kvalitet til å brukes som bevis. Riksadvokaten har sendt skriv om dette til landets politidistrikter, og det er opprettet lokal kvalitetssikring av tjenesten i samtlige politidistrikter.

Det må tas forbehold når det gjelder prognoser om framtidig volum og konsekvenser for kapasiteten. Jeg tror det er mest hensiktsmessig å høste erfaring underveis i reformen, og fra utviklingen i andre sammenliknbare land. Når det gjelder person-prøver så er analysekapasiteten langt høyere enn det som RMI i dag mottar fra politiet. Den sterke veksten i sporsaker i første tiden etter reformen ser nå til å ha avtatt noe. I blant annet Sverige, som har lengre erfaring med sin DNA-reform enn Norge, viste årsstatistikken for 2009 en økning i antall mottatte personprøver, men ikke i DNA-spor. Det er for tidlig å trekke konklusjoner, men usikkerheten dette er beheftet med tilsier at en ikke bør ta for store skritt om gangen ved oppbygging av kapasitet og antall laboratorier. DNA-reformen ble iverksatt 1.september 2008, og reformen må få lov til å sette seg.

Det har vært spesielle utfordringer ved RMI dette året. Universitetet i Oslo har i denne forbindelse opprettet et interimsstyre med et klart mandat til å ta tak i utfordringene og en ny midlertidig leder er ansatt. Interimsstyret skal i sin fungeringsperiode særlig arbeide for å sikre RMIs leveranser. Innen utgangen av 2010 skal interimsstyret fremme et forslag for universitetsstyret om den fremtidige organiseringen av RMI. Slik det fremgår av regjeringens forslag til statsbudsjett for neste år, vil Justisdepartementet avvente denne utredningen og vil vurdere om det er behov for ytterligere utredning av arbeidet på det rettsmedisinske området når denne foreligger. I samarbeid med de øvrige berørte departementer vil Justisdepartementet i tillegg foreta en bredere gjennomgang av det rettssakkyndige området, herunder tilbudet fra sakkyndige miljøer i tilknytning til universitetene i landet for øvrig. Det er naturlig i den forbindelse også å vurdere den videre utbyggingen av DNA-instituttet i Tromsø.

SPØRSMÅL NR. 56**Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 25. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I spørretimen 06.10.10 ble det fra forsvarsministeren gitt en forståelse av at man var veteran både før, under og etter en tjeneste i utlandet. Jeg trodde man var veteran først etter at man var ferdig med tjenesten.

Hva er riktig?»

Svar:

I St. meld. nr. 34 (2008-2009) Fra vernepliktig til veteran - Om ivaretagelse av personell før, under og etter deltakelse i utenlandsoperasjoner, ble begrepet veteraner beskrevet som personell som på vegne av den norske stat har deltatt i en militær operasjon. Det er denne oppfatningen av veteranbegrepet som ligger til grunn for regjeringens politikk på området. Veteranene og deres familier er imidlertid en mangeartet gruppe med ulike erfaringer og med behov som strekker seg utover den enkelte fase av en operasjon.

Stortingsmeldingens tittel og innretning gjenspeiler således regjeringens helhetlige tilnærming til

arbeidet med å styrke ivaretagelsen av personell i utenlandsoperasjoner. Arbeidet innebærer å vurdere alle aspekter ved slik deltakelse og er ikke avgrenset til fasen etter hjemkomst. St.meld. nr. 34 (2008-2009) fikk bred tilslutning av Stortinget.

Siden 2005 har regjeringen, i tett samarbeid med Forsvaret og arbeidstaker- og veteranorganisasjonene, hatt et betydelig fokus på personell- og veteranområdet. En rekke tiltak for å bedre personellens rettigheter, oppfølging og anerkjennelse ved tjenestegjøring i utenlandsoperasjoner, er allerede gjennomført.

Regjeringen vil i 2011 legge frem handlingsplanen / tjeneste for Norge for å videreutvikle ivaretagelsen av dette personellet. Blant annet arbeides det med å bedre hjemkomstfasen, øke anerkjennelsen, samt styrke satsingen på forskning.

Det er også nødvendig med en mer helhetlig tilnærming til personellens behov, på tvers av sektorer. Målet er å sikre best mulig oppfølging og støtte før utreise, under operasjonen, og etter at personellet har kommet hjem.

SPØRSMÅL NR. 57**Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Are Helseth****Besvart 19. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Venner av Bærum sykehus har gitt uttrykk for bekymring om at sykehuset i fremtiden kan bli integrert i og flyttet sammen med et nytt storsykehus lokalisert til Buskerud. Dagens lokalsykehus for Asker og Bærum mv leverer spesialisthelsetjenester til en stor befolkning og har derfor utviklet et bredt tilbud av akuttfunksjoner og spesialfunksjoner. Både faglige begrunnelser og driftsbegrunnelser taler entydig for at de fremtidige lokalsykehusfunksjoner skal videreføres her. Bærum sykehus har også relativt ny og hensiktsmessig bygningsmasse. Unødvendig utrygghet er et onde, og det vil skape arbeidsro å få bekreftet at man basert på foreliggende planer og langsiktig tenkning vil videreføre det bærekraftige tilbudet som Bærum sykehus i dag står for.

Kan statsråden avklare de bekymringer som er reist av Venner av Bærum sykehus?»

Svar:

Helse Sør-Øst RHF har fått i oppdrag å sikre at befolkningen i helseregionen får gode og likeverdige spesialisthelsetjenester innenfor for de økonomiske rammer som Helse Sør-Øst RHF har til disposisjon.

Det er en kontinuerlig diskusjon om oppgavefordeling i alle helseregioner.

Som en oppfølging av Stortingets vedtak om å slå sammen Helse Sør og Helse Øst i 2007, har Helse Sør-Øst gjennomført et omfattende omstillingsprogram. Formålet har blant annet vært å sikre lik kvalitet og ressursfordeling mellom helseforetakene, og mer desentraliserte spesialisthelsetjenester. I omstil-

lingsprogrammet legger Helse Sør-Øst til grunn at det innenfor hvert sykehusområde/helseforetak skal foretas en differensiering i lokalbaserte tjenester og i mer spesialiserte tjenester. Målsettingen er å desentralisere det som kan desentraliseres og sentralisere det som må sentraliseres.

Helse Sør-Øst RHF har bedt alle helseforetak i regionen om at det innenfor hvert sykehusområde skal etableres en strategi for videre funksjons- og oppgavefordeling for å sikre etterlevelse av prinsippene i omstillingsprogrammet. Ut i fra dette skal det også foreligge arealplaner for best mulig utnyttelse av eksisterende bygningsmasse av tilfredsstillende

kvalitet. I forbindelse med omorganiseringen ved Oslo universitetssykehus HF er det allerede vedtatt å overføre pasientgrupper fra Oslo universitetssykehus HF til Vestre Viken HF, Sykehuset Asker og Bærum.

Når det gjelder nytt sykehus på Gullaug så planlegges det som et erstatningssykehus for sykehusene i Drammen og Lier. Helse Sør-Øst RHF har opplyst at det er dette som ligger til grunn for forhandlingene om tomtekjøp på Gullaug.

Med dagens planer kan jeg altså gi trygghet for at Sykehuset Asker og Bærum fortsatt vil være lokalsykehuset for befolkningen som tilhører sykehuset sitt opptaksområde i dag.

SPØRSMÅL NR. 58

Innlevert 7. oktober 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 15. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Høyesterett har avgjort at det var grunnlovsstridig å la regjeringens tomtefesteinstruks omfatte Opplysningsvesenets fond (OVF).

Hva er status for departementets oppfølging av de konsekvenser dommen medfører?»

BEGRUNNELSE:

OVF har som følge av at OVF ble omfattet av regjeringens tomtefesteinstruks tapt nærmere 300 mill. kr. Høyesterett har avgjort at det var grunnlovsstridig å la instruksjonen gjelde for OVF. 17. juni avviste regjeringsspartiene på Stortinget et forslag fra opposisjonen om at fondet måtte erstattes fullt ut for det tap man er påført. Statsråden uttalte i debatten:

"Departementet går nå gjennom disse problemstillingene og vurderer i den forbindelse også spørsmålet om kompensasjon til Opplysningsvesenets fond."

Svar:

Høyesterett kjente ved dom av 12. mai 2010 tomtefesteinstruksjonen ugyldig for så vidt den pålegger Opplysningsvesenets Fond å regulere festeavgifter og innløse festetomter på vilkår som angitt i instruksjonen. Dommen fikk rettsvirkning umiddelbart. Det er ikke sendt ut noen nye tilbud om innløsning eller inngått noen nye avtaler i henhold til tomtefesteinstruksjonen etter denne dato. Regjeringen er innstilt på at innløsning og avgiftsregulering i tomtefesteforhold der OVF er grunneier fra 12. mai 2010 skal reguleres av

den enkelte festeavtale og tomtefestelovens alminnelige regler. Departementet ba i brev av 8. juni 2010 Justisdepartementets lovavdeling om en uttalelse om enkelte juridiske spørsmål om adgangen til å oppregulere festeavgifter som har blitt nedregulert i henhold til tomtefesteinstruksjonen. Disse spørsmål har betydning for størrelsen på OVFs framtidige tap i forbindelse med nedjusterte festeavgifter. Lovavdelingen besvarte henvendelsen i brev av 23. august 2010 til FAD. Opplysningsvesenets fond fremsatte i brev av 2. juli 2010 krav om erstatning for det tap fondet ble påført som følge av at fondet ble omfattet av tomtefesteinstruksjonen. Kravet omfattet flere ulike tapsposter. Disse postene er tap som følge av innløsning av festetomter, tap som følge av at festeavgiften som i henhold til festeavtalen var oppjustert etter 2002, etter 1.1.2009 ble justert ned i henhold til instruksjonen, tap som følge av at oppjustering av festeavgift etter 1.1.2009 ble foretatt i henhold til instruksjonen i stedet for etter festeavtalen, kompensasjon for utsatte oppreguleringer samt andre kostnader. Kravet ble av OVF samlet anslått til en halv milliard kroner. Departementet sa seg i brev av 9. juli 2010 til OVF villig til å diskutere en kompensasjon for tapet OVF var påført som følge av tomtefesteinstruksjonen. Det ble 27. august 2010 avholdt møte mellom OVF og departementet, der OVFs krav i brevet av 2. juli 2010 ble diskutert og gjennomgått. Departementet ba i dette møtet OVF om å få spesifisert de enkelte tapsposter. Departementet har til nå mottatt dokumentasjon for OVFs krav for de om lag 1150 innløsningssakene. OVF har

informert departementet om at man i den nærmeste framtid også vil oversende spesifikasjon over det årlige tapet knyttet til avgiftsjusteringene. Departementet tar sikte på å komme tilbake til Stortinget med en proposisjon om bevilgning av en kompensasjon til OVF så snart omfanget av tapet er klarlagt. Departementet

arbeider for tiden med en proposisjon om enkelte endringer i kirkelovgivningen, og spørsmålet om en oppheving av forskriftshjemmelen i § 5, 2. ledd i lov om Opplysningsvesenets fond vil bli behandlet i den forbindelse.

SPØRSMÅL NR. 59

Innlevert 8. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 15. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge forslag til statsbudsjett under Post 60 Særskilt tilskudd til kollektivtransport heter det at "Det pågår forhandlinger med Bergen kommune/Hordaland fylkeskommune og Tromsø kommune/Troms fylkeskommune om mulige avtaler fra 2011." Ifølge informasjon jeg får fra politisk hold i Hordaland Fylkeskommune er man ikke kjent med pågående forhandlinger.

Kan statsråden redegjøre for disse pågående forhandlingene og samtidig gi signaler om hvordan staten vil medvirke til at Hordaland/Bergen får midler?»

Svar:

I departementets brev om årets tildeling til Bergen (Hordaland Fylkeskommune/Bergen Kommune) og Tromsø (Troms fylkeskommune/Tromsø kommune) framgår det at Samferdselsdepartementet mener

forholdene kan ligge til rette for at det kan inngås en fireårig avtale om belønningsmidler mellom departementet og henholdsvis Bergen og Tromsø. Videre ber departementet i tildelingsbrevet til begge byområdene om en redegjørelse om spesifikke problemstillinger som grunnlag for videre drøftinger om inngåelse av 4-årige avtaler.

Som et første skritt i forhandlingene om eventuell inngåelse av 4-årige avtale har departementet hatt ett uformelt administrativt møte med Bergen der et foreløpig utkast til besvarelse av departementets brev ble gjennomgått. Tilsvarende administrativt møte vil også bli avholdt mellom departementet og Tromsø. Når et formelt svar på departementets spørsmål i årets tildelingsbrev foreligger, vil grunnlaget for å gå videre med konkrete forhandlinger vurderes. I begge byene pågår KVVU og det er ønskelig at forhandlingsprosessen ses i sammenheng med KVVU.

SPØRSMÅL NR. 60

Innlevert 8. oktober 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 15. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Regjeringen er kanskje fornøyd med sin innsats i kampen mot kjønnslemlestelse og jeg tror ministeren deler mitt engasjement for de utsatte kvinnene.

Men kan ministeren redegjøre for om handlingsplanen mot omskjøring av kvinner har ført til at man har gjort fremskritt i kampen mot kjønnslemlestelse?»

BEGRUNNELSE:

Framdriftsrapport av arbeidet med handlingsplanen mot omskjøring fra Barne- og likestillingsdepartementet, viser at 6 av 41 tiltak er gjennomført. Handlingsplanen ble lansert for to år siden. Organisasjonen Selvhjelp for innvandrere og flyktninger har uttrykt at de er usikre på om det har vært noen holdningsendring i de berørte miljøene i Norge.

Svar:

Arbeidet mot kjønnslemlestelse står høyt på Regjeringens dagsorden. I 2007 vedtok Regjeringen Handlingsplan mot kjønnslemlestelse (2008-2011) med 41 tiltak. En overordnet målsetning i handlingsplanen, er å styrke den offentlige forankringen. Arbeidet mot kjønnslemlestelse forankres nå enda tydeligere hos nasjonale, regionale og kommunale aktører og myndigheter. I planperioden er samordningen i hjelpeapparatet blitt styrket. Dette er en viktig effekt av arbeidet så langt.

Kjønnslemlestelse skal forebygges, og jenter og kvinner som har vært utsatt for kjønnslemlestelse skal tilbys relevant behandling. Det er derfor utarbeidet en veileder om aktuelle regelverk, roller og ansvar knyttet til kjønnslemlestelse.

Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NVKTS) er tildelt en nasjonal kompetansefunksjon rettet mot kjønnslemlestelse. NVKTS formidler tilgjengelig kunnskap, utfører forskning, og har en rådgivnings- og veiledningsfunksjon oven-

for yrkesutøvere og ansatte som jobber mot kjønnslemlestelse.

Det er i planperioden lagt vekt på kontakt og samarbeid med berørte frivillige organisasjoner som arbeider mot kjønnslemlestelse. Det er bevilget støtte til frivillige organisasjoner som driver holdningsskapende arbeid i miljøer hvor kjønnslemlestelse gjør seg gjeldene. Det er opprettet en egen telefontjeneste, hvor personer kan henvende seg. Det er Røde Kors som har fått i oppdrag å betjene informasjonstelefonen om tvangsekteskap og kjønnslemlestelse.

Hvert halvår rapporteres det på framdriften av arbeidet med handlingsplanen. For første halvår i 2010, viste rapportering at 36 av tiltakene er gjennomført eller under gjennomføring, og at 5 tiltak er under planlegging. Tiltak under gjennomføring omfatter som hovedregel aktiviteter som skal vare ut hele planperioden. Det er lagt opp til at effekten av tiltakene skal evalueres.

Arbeidet går i all hovedsak etter planen, noe jeg er godt fornøyd med.

SPØRSMÅL NR. 61

Innlevert 8. oktober 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 15. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvordan vurdere statsråden Norturas forsøk på å oppnå økt markeds kontroll over importert kjøtt og vil statsråden bidra til å øke MUL-kvotene slik at det i praksis ikke blir mulig for enkeltaktører å styre markedet og prisingen på importkjøtt fra MUL-land?»

BEGRUNNELSE:

Norge tillater import av kjøtt fra MUL-land. I praksis er det bare Botswana, Namibia og delvis Swaziland som eksporterer kjøtt til Norge som MUL-land. I Botswana er det etter hva spørren har forstått én aktuell leverandør til Norge. I Namibia er det etter det spørren forstår, to aktuelle leverandører til Norge.

Det er viktig for disse landene å ha muligheten til å eksportere kjøtt tollfritt til Norge, og det er viktig for det norske kjøttmarkedet hvor etterspørselen etter kjøtt overgår de leveransene norske produsenter kan levere.

I tillegg er det viktig å sikre muligheten for rimeligere kjøtt til norske forbrukere.

Nortura har nylig kjøpt seg inn i Witvlei Meat Ltd i Namibia med 30 % eierandel. Etter oppkjøpet er det ventet av Witvlei Meat Ltd ikke i særlig grad vil selge til andre norske kjøttimportører. Nortura sier selv at et av formålene med oppkjøpet er "å redusere prisgapet mellom importert og nasjonalt storfekjøtt samtidig som vi opprettholder en jevn og balansert markedssituasjon".

Med andre ord ønske om markeds kontroll også over importkjøttet.

Nortura har fra før en dobbeltrolle som produsent/importør og markedsregulator. Ved oppkjøpet i Namibia får de også mer markeds kontroll over det importerte kjøttet og kan i større grad prisstyre det.

For å kompensere én norsk markedsaktørs innflytelse over markedssituasjonen kan en velge å øke MUL-kvotene slik at det i praksis blir fri import fra disse landene.

Svar:

Norge har en av de mest liberale importordninger i verden for jordbruksvarer som kommer fra utvi-

klingsland. I januar 2008 utvidet vi ordningen med fri import av alle jordbruksvarer fra de 50 fattigste landene til å gjelde for de 64 fattigste.

I tillegg til dette har Norge også en særordning for import av jordbruksvarer fra Namibia, Botswana og Swaziland. Med unntak av storfekjøtt, korn, mel og kraftfôr har disse landene toll- og kvotefri markedsadgang til Norge. For storfekjøtt kan Namibia og Botswana som en del av GSP-systemet, eksportere 2700 tonn storfekjøtt tollfritt til Norge. Swaziland kom med på denne ordningen fra 1. januar 2009 og fikk fra dette tidspunkt et eget importkvantum for storfekjøtt på 500 tonn innenfor GSP-systemet.

Sammen med EFTA-landene har Norge også en frihandelsavtale med SACU, som består av Sør-Afrika, Botswana, Namibia, Swaziland og Lesotho. Avtalen ble inngått 1. mai 2008. I denne avtalen har Namibia og Botswana fått en kvote til Norge på 500 tonn storfekjøtt.

Totalt kan dermed Namibia, Botswana og Swaziland årlig eksportere 3700 tonn storfekjøtt til Norge. Dette er en økning på 1000 tonn de siste to år. Til sammenligning importerer EU samlet sett kun ca. 9000 tonn storfekjøtt årlig fra Namibia og Botswana. I relative størrelser innebærer dette at Norge importerer om lag 30 ganger så mye storfekjøtt fra disse landene som EU.

I brevet fra Anundsen påpekes det at Nortura nylig har kjøpt en eierandel i slakterivirksomheten Witvlei Meat Ltd. i Namibia. Innenfor namibisk lov kan norske aktører kjøpe eierrettigheter i namibiske virksomheter. Dette er uvedkommende for norske myndigheter.

Importen til Norge av storfekjøtt fra Namibia og

Botswana innenfor GSP-systemet, 2700 tonn, skjer etter "førstemann til mølla"-prinsippet. For de 500 tonnene innenfor frihandelsavtalen med SACU fordeles importkvoten ved auksjon der bedrifter står fritt til å delta. Norske myndigheter ønsker ikke å styre importrettighetene til utvalgte bedrifter eller utelate bedrifter fra importmulighet, men ønsker mest mulig konkurransenøytrale og markedsrettede fordelingsmåter som for eksempel auksjon der bedrifter står på like fot i muligheten for å få importrettighet.

Erfaringen viser at dagens fordelingsystemer resulterer i at en rekke aktører får importrettigheter (åtte bedrifter i 2009). Norturas aktuelle import i 2009 var 99 tonn som ble kjøpt på auksjon. Dette tilsvarer om lag 3 % av totalen. I år har Nortura importert 197 tonn innenfor det indikative taket på 2 700 tonn. Dette tilsvarer 7,5 %. I begge tilfeller er dette meget beskjedne størrelser sett opp mot Norturas størrelse og andeler i det norske markedet. Jeg kan derfor ikke se at det noe grunnlag for å mene at Nortura verken har eller er i ferd med å etablere, noen markedskontroll over importert kjøtt.

Norge har, som vist foran, en betydelig import av storfekjøtt fra Namibia, Botswana og Swaziland. Gjeldende importordninger vil bli videreført også for 2011.

Samtidig har Regjeringen en målsetting om å opprettholde et aktivt landbruk over hele landet, der ikke minst produksjon av storfekjøtt er viktig som distriktsproduksjon. Importen av storfekjøtt må derfor balanseres mot andre viktige målsettinger for det nasjonale landbruket, og innenfor rammen av avsetningsmulighetene i det norske markedet.

SPØRSMÅL NR. 62

Innlevert 8. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 19. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det er et generelt politisk ønske om å redusere energibruken i bygg. Stadig flere byggfirma jobber aktivt med å realisere lavenergihus og passivhus. En del av tanken med passivhus er at man tidvis produserer mer strøm enn man forbruker. Muligheten for å levere strøm tilbake på nettet er avgjørende for at det skal bli lønnsomt. I Norge er det dog ikke lov for privatpersoner å selge strøm ut på strømmettet.

Hva gjør regjeringen for at det skal bli lovlig, og derved gi en stimulans til bygging av passivhus?»

Svar:

Alle kraftprodusenter har adgang til nettet på ikke-diskriminerende vilkår. For de minste produsentene kan imidlertid de administrative prosedyrene, og enkelte kostnadselementer, være til hinder. I utgangspunktet krever gjeldende regelverk blant an-

net at alle kraftprodusenter, uavhengig av størrelse, må inngå en balanseavtale med Statnett for å få tilgang til å handle i engrosmarkedet for elkraft.

Norges vassdrags- og energidirektorat har gitt en generell dispensasjon som legger til rette for at en forbrukskunde som i enkelttimer har overskuddskraft kan levere denne inn i nettet. Nettselskapet kan kjøpe kraften og tariffere kunden nettleie på en enklere måte enn det som gjøres overfor ordinære produsenter. Kunden må ta kontakt med sitt lokale nettselskap.

Ordningen er frivillig for begge parter og det må oppnås enighet mellom kunde og nettselskap.

Regjeringen har en omfattende satsing rettet mot å bedre energieffektiviteten i bygningsmassen. I juni 2010 etablerte Enova et nytt programtilbud innenfor markedsområdet bolig, bygg og anlegg, med fokus på lavenergi- og passivhus. Det kan søkes om investeringsstøtte og om støtte til forprosjekt under programmet.

SPØRSMÅL NR. 63

Innlevert 8. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Kan statsråden klargjøre om Enova skal gi støtte til ENØK/varmeinstallasjoner i forsamlingsbygg i privat eie, og hvordan man skal forholde seg dersom Enova har gitt muntlig avslag på feil grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

Åkrehamn bedehus holder på med en større renovasjon av huset, og i den forbindelse installerer de berg-til-vann varmepumper for oppvarming. Dette gjør de bl.a. for å spare utgifter til forurensende gassolje, men også for å spare miljøet for utslipp. Den gamle oljefyren var moden for utskifting, men fungerte bra. De valgte likevel å skifte ut denne før den stoppet av seg selv.

Før de startet utskiftningen kontaktet de Enova pr telefon for å høre om muligheter for økonomisk støtte. De fikk beskjed om at forsamlingsbygg i privat eie faller utenfor alle Enovas kategorier. I følge Enova var det husholdninger, industri og kommunale tiltak som får slike tilskudd.

Da FrP senere kontaktet Enova pr telefon, fikk vi derimot beskjed om at bygget burde kunne komme inn under tiltak på "næring". Det var ingen hindring i at bygget var i privat eie.

Denne fortolkningen hjelper dog aktøren lite nå, siden utskiftningen allerede er i gang, og tidsvinduet for å søke støtte er passert.

Svar:

Enovas formål er å fremme en miljøvennlig omlegging av energibruk og energiproduksjon. Enova skal forestå et bredt tilbud av programmer til både husholdninger, kommuner og næringsliv. Støtte fra Enova skal bidra til å utløse prosjekter som ellers ikke ville blitt gjennomført.

Enova gir støtte til miljøvennlige varmeinstallasjoner i bygg gjennom to ulike programmer. Den ene ordningen er tilskuddsordningen for elektrisitetssparing i husholdninger, og den er rettet kun mot private husholdninger. Den andre ordningen er programmet for lokale energisentraler, som er rettet mot flerbolig-hus, næringsbygg, offentlige bygg, idrettsanlegg og industribygg, og mindre sammenslutninger av slike. Søkeren må være et registrert foretak. Program for lokale energisentraler vil være aktuell for forsamlingshus.

Under begge ordningene må søknader være skriftlig. Eventuelle avslag må også gis skriftlig. Informasjon om ordningene og tydelige programkriterier finnes på Enovas nettsider, men det er også mulig å få en viss veiledning på telefon. Søknadsprosedyren er elektronisk.

Jeg viser til at departementet har en overordnet styring av Enova og Energifondet. Dette var en forutsetning ved opprettelsen av virksomheten. Derfor er det ikke adgang til å klage til departementet på enkeltvedtak, men det er viktig at søkerne får riktig informasjon.

SPØRSMÅL NR. 64**Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 18. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Tysvær kommune har i over to år ventet på å få godkjent en reguleringsplan for steinbrudd i Espevik. Saken har ligget i svært lang tid til behandling i miljøverndepartementet. Dette er en sak som er viktig for bedriften Amrock og for kommunen som ønsker flere arbeidsplasser. Det er et eksisterende steinuttak som søker om utvidelse og det bør være i tråd med en varslet satsning på nasjonal bergverksindustri.

Vil statsråden sørge for å stadfeste Tysvær kommunes reguleringsplan og er han fornøyd med over to års saksbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Tysvær kommunestyre godkjente i møte den 19.06.2008 en reguleringsplan for steinbrudd i Espevik etter en lang prosess. Vedtaket var et kompromiss som reduserte omfanget av utbyggingen, miljømessige konsekvenser ble sterkt redusert og eksisterende industri fikk mulighet til å videreutvikle seg.

Fylkesmannen i Rogaland hadde lagt ned innsigelse og reguleringsplanen ble derfor oversendt til Miljøverndepartementet 14. august 2008. Det er altså over to år siden og kommune og tiltakshaver undrer seg over at det er mulig med så lang saksbehandling på en godkjent reguleringsplan.

Dette gjelder et industristed som har vært i aktivitet siden 1990 og har produsert både blokkstein og i dag er det et knuseverk som produserer over 1 millioner tonn knust stein. Amrock opplyser at 80 % eksporteres til Europa, mens resten hovedsakelig går til nærområdet i Stavanger, Haugesund og Tysvær.

Området som i dag er i bruk er på over 400 mål og har en stor dypvannskai som er meget egnet for eksport. Steinen i dagens område er granitt av meget god kvalitet, mens det er registrert enda bedre kvalitet på det område som kommunestyret har godkjent en utvidelse på.

NGU har klassifisert steinressursene i området som en ressurs av nasjonal verdi.

Det fine med bergsindustrien er at forekomstene ligger der, ute i distriktene, og kan ikke flyttes. Næringen genererer en rekke arbeidsplasser, ikke bare de 5000 som er direkte tilknyttet rundt om i landet, men også alle de andre arbeidsplassene som indirekte oppstår rundt bergverksbedriften.

Den 1. januar i år trådte mineralloven i kraft. Gjennom mineralloven stimuleres det til økt kartlegging av mineralressursene i Norge ved å utvide leteretten til å gjelde for alle mineraler. Økt kartlegging og kunnskap om berggrunnen vil også være viktig for

den kommunale arealplanleggingen, og gir kommunene bedre muligheter til å sette av områder til råstofutvinning i sine planer. I denne sammenheng er det viktig å se ønske om nasjonal satsing inn i en større internasjonal sammenheng. På verdensbasis er vi på vei inn i en utfordrende situasjon når det gjelder tilgang til nødvendige geologiske ressurser, samt at det er stor etterspørsel etter en rekke metaller.

Jeg vil derfor bli overrasket dersom statsråden etter lang saksbehandling vil overprøve kommunens reguleringsplan for en næring som er i ferd med å få nasjonalt fokus for videre vekst.

En godkjenning av planen vil kunne gi 50 arbeidsplasser og drift i 20-30 år.

Svar:

Reguleringsplan for steinbrudd i Espevik i Tysvær kommune har også tidligere vært til behandling i Miljøverndepartementet og ble ved departementets brev av 14. januar 2005 ikke stadfestet. I sin avgjørelse la departementet vekt på at reguleringsplanen omfattet et meget stort område på i alt 551 dekar, redusert fra opprinnelige 1500 dekar, og med meget store miljøvirkninger. Tiltaket ville etter Miljøverndepartementets mening ha store og uheldige landskapsmessige virkninger og "punktere" et mye brukt friluftsområde av regional verdi. Norge har som et av de første land undertegnet den Europeiske landskaps-konvensjonen og dermed forpliktet seg til å følge denne opp. Det er et grunnleggende trekk ved konvensjonen at den ikke primært handler om nasjonalt verneverdige landskap, men hverdagslandskapet og områder som er mye i bruk. Landskaps-konvensjonen ble trukket inn i forrige behandlingsrunde av planen og er også nå med i vurderingen. Det er nå under behandling en plan der uttaksområdet er redusert til 212 dekar. Også den nye planen innebærer store landskapsinngrep i et fjellområde som er registrert som viktig friluftsområde i fylkesplansammenheng. Tiltaket har skapt svært stor debatt lokalt. Jeg har forståelse for at kommunen ønsker å opprettholde og etablere nye arbeidsplasser i utkanten av kommunen, men det har i saksopplysningen vært uklart hvor mange dette vil utgjøre over tid. Det aktuelle inngrepet er irreversibelt og vil ha store konsekvenser for landskap og friluftsliv. Saken reiser mange vanskelige og prinsipielle spørsmål. Blant annet av den grunn har behandlingen tatt lang tid, noe som er beklagelig, men jeg ser det som viktig at saken er best mulig belyst før endelig avgjørelse treffes. Jeg tar sikte på at slik avgjørelse skal foreligge i løpet av kort tid.

SPØRSMÅL NR. 65**Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 20. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden pålegge legemiddelverket å bedre sine rutiner slik at de selv også i fremtiden står for innkrevingen av kontrollavgiften?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 fikk legemiddelverket skarp kritikk fra Riksrevisjonen om at rutinen for innkrevingen av kontrollavgiften var dårlig. Kritikken gikk ut på at Legemiddelverket ikke klarer å sende fakturaer med korrekt adresse og korrekt innbetalingsbeløp til de omlag 100 legemiddelprodusentene som betaler inn kontrollavgiften. Legemiddelverket har nå i fem år utredet løsninger for å imøtekomme Riksrevisjonens anmerkninger. I en omfattende rapport til Helse- og omsorgsdepartementet datert 15. juni 2010 ber Legemiddelverket at departementet fritar dem fra oppgaven om å innkreve kontrollavgiften fra legemiddelindustrien. I stedet for å bedre sine egne innkrevningsrutiner foreslår Legemiddelverket at innkrevingen overføres de tre apotekergrossistene.

Svar:

Legemiddelkontrollavgiften er i dag hjemlet i legemiddelforskriften § 15-3, jf. legemiddeloven § 10. Avgiften legges på legemiddelprodusentenes omsetning og skal blant annet finansiere kvalitetskontroll, bivirkningsovervåkning, informasjonsvirksomhet mv., jf. St.prp. nr. 1 (1991-1992). Avgiften er på 0,6 prosent av grossist innkjøpspris. Dette er for 2011 beregnet å utgjøre vel 60 millioner kroner, jf. Prop. 1 S (2010-2011).

Riksrevisjonen hadde merknad til regnskapet til Statens legemiddelverk i 2004 og 2005. Merknaden gjaldt at det ikke var mulig å framskaffe tilstrekkelig verifisert informasjon til å bekrefte inntektene, jf. Dokument nr. 1 (2005-2006) og Dokument nr. 1(2006-2007).

Statens legemiddelverk etablerte på denne bakgrunn et prosjekt i 2005, med støtte fra Statens senter for økonomistyring, for å rette opp de påviste manglene. Prosjektet var ferdigstilt i 2006. Når det gjelder kontrollavgiften ble det vurdert at gjeldende ordning med revisorgodkjenning av legemiddelprodusentenes innberetning som grunnlag for beregning av kontrollavgiften tilfredsstiller økonomireglementets krav. I sluttrapporten fra prosjektet ble det likevel konkludert med at man burde vurdere muligheten for å legge denne avgiften sammen med legemiddelom-

setningsavgiften. Legemiddelverket krever inn legemiddelomsetningsavgiften fra grossistene, men grossistene fakturerer avgiften videre til apotekene. Avgifter dekker bl.a. tilskudd til apotek og fraktrefusjon, samt finansiering av regionale legemiddelinformasjonssentra.

I Riksrevisjonens tilbakemelding til Helse- og omsorgsdepartementet etter revisjonen for 2006, jf. brev av 30. april 2007, heter det:

”Revisjonen for 2006 viser store forbedringer i rutiner for styring av inntektene ved Statens legemiddelverk. Riksrevisjonen har gjennomgått regnskapsføring av inntekter som gjelder legemiddelavgift, registreringsavgift og kontrollavgift og har ikke avdekket vesentlige feil.”

Etter avsluttet prosjekt utredet Legemiddelverket spørsmålet om omlegging av kontrollavgiften videre, men konkluderte med at en sammenslåing med legemiddelomsetningsavgiften ikke ville være hensiktsmessig. I høringsnotat av 20. oktober 2008 foreslo Legemiddelverket at kontrollavgiften beholdes som egen avgift, men at den skulle innkreves fra legemiddelgrossistene i stedet for fra produsentene. Legemiddelverket opprettholder dette forslaget i en rapport som ble oversendt departementet 15. juni 2010.

Legemiddelverket legger i sitt forslag til grunn at omleggingen ikke vil medføre vesentlig mer administrativt arbeid for grossistene, da avgiftsgrunnlaget og terminer vil være det samme for begge avgifter. Omleggingen vil også føre til at enkelte grupper av legemidler, som av historiske og praktiske årsaker har vært unntatt fra avgiften, nå vil bli avgiftsbelagt. Legemiddelverket mener også at forslaget ikke vil få fordelingsvirkninger mellom grossist og produsent.

Flere av høringsinstansene, og særlig representanter fra apoteknæringen, var kritiske til Legemiddelverkets forslag. Det ble blant annet hevdet at Legemiddelverket tar feil når de i høringen har lagt til grunn at forslaget ikke vil få vesentlig fordelingsvirkning mellom produsent og grossist, og at det ikke får vesentlige administrative konsekvenser for grossistene. Det ble videre anført at forslaget til forskriftsendringer mangler hjemmel i lov, og at endring av avgiftssubjekt bryter med prinsippet om at sektoravgiften bør betales av den næringen (legemiddelindustrien) som nyter godt av de tiltakene avgiften finansierer.

Jeg legger stor vekt på at innkreving av avgifter skjer i tråd med gjeldende regelverk og Stortingets vedtak. Jeg vil derfor presisere at Legemiddelverket

har gjennomført de endringer i rutinene som Riksrevisjonens gjennomgang i 2004 og 2005 avdekket behov for, jf. Riksrevisjonens brev av 30. april 2007.

De endringer som Legemiddelverket foreslår i sin rapport av 15. juni 2010, er primært begrunnet i et

ønske om en bedre og mer effektiv forvaltning av kontrollavgiften. Jeg har foreløpig ikke konkludert med hensyn til oppfølging av Legemiddelverkets rapport, men vil vurdere dette blant annet i lys av de signaler næringen har kommet med i høringsrunden.

SPØRSMÅL NR. 66

Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 19. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det har vært oppslag i media som har ist at den planlagte omstillingen i HV vil medføre til dels store kostnader. Et HV som allerede øver mindre enn ønskelig er, vil derfor kunne rammes ytterlig dersom kostnadene ved omstillingen rammer øvelsesaktiviteten.

Mitt spørsmål blir derfor om forsvarsministeren kan forsikre meg om at omstillingskostnadene ikke vil ramme øvingsaktiviteten til HV neste år?»

Svar:

Gjennom gjeldende langtidsplan for Forsvaret vil regjeringen videreføre utviklingen med utgangspunkt i de overordnede forsvarspolitiske hovedprioriteringer som det har vært bred enighet om på Stortinget, og de prioriteringer som er lagt til grunn i regjeringens politiske plattform.

Heimevernet gjør justeringer i sin organisasjon nettopp for å frigjøre ressurser til prioriterte oppgaver, herunder opptrening av forsterknings- og oppfølgingsstyrkene. Heimevernet bygger videre på kvalitetsreformen som vektlegger godt trente og utstyrte enheter. Totalbudsjettet for Heimevernet er foreslått økt nominelt med 46,6 millioner kroner i 2011. Øvingsaktiviteten for innsatsstyrkene prioriteres fortsatt slik at om lag 90 prosent trenes hvert år. Det legges i tillegg opp til å trene minimum 38 prosent av forsterknings- og oppfølgingsstyrkene i 2011, en økning fra 20 % i 2010. Dette er i tråd med den forutsatte opptrappingen i langtidsplanen, hvor 50 prosent av områdestrukturen skal trenes årlig fra og med 2012.

Forsvaret opplyser at justeringene ikke vil ramme øvingsaktiviteten i 2011, men foretas for å skape størst mulig rom for å øke aktiviteten.

SPØRSMÅL NR. 67

Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 19. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Når kan sikhenes trossamfunn, *Grudwara Sri Guru Nanak Dev Ji*, forvente at saken er ferdigbehandlet?»

BEGRUNNELSE:

Etter lov om trudemssamfunn og ymist anna kan et registerført trossamfunn kreve et "årleg tilskot frå rikskassen". Er imidlertid vilkårene for registerføring ikke oppfylt, eller forsømmer et trudemssamfunn lovpålagte gjøremål, kan fylkesmannen avgjøre at trossamfunnet skal strykes fra registeret dersom tros-

samfunnet etter advarsel ikke retter feilen eller mangelen.

Undertegnede har blitt gjort oppmerksom på at Fylkesmannen i Oslo og Akershus i brev av 19.02.09 varslet om at Grudvara Sri Guru Nanak Dev Ji ville bli slettet som registrert trossamfunn.

Trossamfunnet mener at de har oppfylt de betingelser som er stilt og at vedtekter er lovlig vedtatt og styre er lovlig valgt, men minst ett medlem har klaget til fylkesmannen og hevder at styret er ulovlig valgt fordi vedtektene er ulovlige.

Saken skal nå behandles av kulturdepartementet. Mens tvisten pågår, er statstilskuddet frosset.

Svar:

Fylkesmannen i Oslo og Akershus fattet 18. juni 2009 vedtak om sletting av Gurduara Sri Guru Nanak Dev Ji som registrert trossamfunn. Vedtaket ble påklaget. Kulturdepartementet mottok klagesaken den 2. mars 2010.

Saker om sletting av trossamfunn fra Fylkesmannens register på bakgrunn av indre stridigheter er ofte kompliserte. Den ovennevnte klagesaken er for tiden til behandling i Kulturdepartementet. Departementet tar sikte på å ferdigbehandle saken i løpet av kort tid.

SPØRSMÅL NR. 68

Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 21. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Statsråden har tidligere uttalt at vi trenger flere sykehjemsplasser.

Hva har statsråden tenkt å gjøre med det faktum at det på landsbasis ikke finnes oversikt over hvor mange som har behov for sykehjemsplass, ettersom kommunene ikke er pålagt å føre ventelister?»

Svar:

Når kommunene i dag ikke er pålagt å føre ventelister, følger dette av systemet i pasientrettighetsloven og kommunehelsetjenesteloven som gir eldre og pleietrengende rett til nødvendig helsehjelp på samme måte som alle andre. Retten til helsetjenester går så langt som behovet tilsier. Dette betyr at dersom en person har behov for døgntilrettelagt pleie- og omsorg, er kommunen forpliktet til å yte et heldøgns tjenestetilbud til vedkommende, enten i institusjon eller i vedkommendes eget hjem. Dersom pasientens hjelpebehov tilsier at nødvendig og forsvarlig helsehjelp bare kan ytes i sykehjem, kan ikke kommunen sette vedkommende på noen venteliste, men må sikre at vedkommende umiddelbart får sykehjemsplass. Bruk av ventelister i denne type situasjon ville kunne undergrave pasientens rett til nødvendig helsehjelp, da ventelisten ville medført at rettigheten ble utsatt i tid.

Det er den enkelte kommune som best kjenner behovet for ulike helse- og omsorgstjenester til sine

egne innbyggere. Mangfoldet i brukergruppens alder og hjelpebehov tilsier et bredt spekter både av botilbud og hjelpetilbud, som er tilpasset den enkeltes behov. Denne vurderingen må hver enkelt kommune gjøre, det er de som er nærmest og som kjenner sine innbyggers behov best.

På bestilling fra Helse- og omsorgsdepartementet gjorde fylkesmennene i 2007 en vurdering av behovet for nye sykehjemsplasser og omsorgsboliger med heldøgns tjenester. Kartleggingen ble foretatt gjennom spørreundersøkelser og dialog med kommunene, og denne kartleggingen har dannet grunnlaget for operasjonaliseringen for det statlige investeringsstilskuddet til sykehjem og omsorgsboliger med heldøgns tjenester.

Husbanken rapporterer at det siden tilskuddets oppstart til utgangen av august 2010, har kommet foreløpige søknader fra kommunene tilsvarende 8000 plasser. Husbanken har i samme tidsperiode gitt tilsagn om tilskudd til 3469 enheter. For å sikre at alle kommuner som har behov for å bygge heldøgns omsorgsplasser får mulighet til det, er det i Prop. 1 S for 2011 foreslått en endring i investeringsordningen slik at fylkesmennenes prioriteringer av hvilke kommuner som skal få tilskudd avvikles. Samtidig oppheves fordelingen av tilsagnsrammer på husbankregioner og fylker. Regjeringen vil følge utviklingen nøye og utvide rammene for tilskudd ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

SPØRSMÅL NR. 69**Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 25. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansministeren ønsker ikke å gi lønnstagere innsyn i sine opparbeidete pensjonsrettigheter, melder NTB og en rekke aviser. Trygghet og oversikt over økonomiske betingelser ved pensjon er svært viktig for den enkelte. Uten innsyn, er det også vanskeligere for den enkelte å avgjøre behovet for å prioritere egen tilleggspensjon.

Vil statsråden endre sin holdning å gi den enkelte lønnstager full innsikt i opparbeidete pensjonsrettigheter?»

Svar:

Jeg antar at spørsmålet må bero på en misforståelse. Det er selvfølgelig et mål for regjeringen at den enkelte skal få best mulig oversikt over egne opptjente pensjonsrettigheter. I Arbeidsdepartementets budsjettproposisjon Prop. 1 S (2010 - 2011) Del 2 Budsjettforslag under resultatområde 3 Pensjon delmål 7 er det gitt en grundig redegjørelse for hvordan den enkelte skal informeres om sine pensjonsrettigheter. Blant annet vil alle på NAVs nettsider kunne få informasjon om egen pensjonsopptjening og vil også kunne beregne framtidige pensjonsutbetalinger. Det vises for øvrig til omtalen i budsjettproposisjonen.

I Meld. St. 1 Nasjonalbudsjettet avsnitt 4.2 er det gitt en omtale av spørsmålet om det bør innføres en egen pensjonspremie i skattesystemet. I vedtak av 26. mai 2005 ba Stortinget Regjeringen om å "vurdere en egen pensjonspremie i skattesystemet, som synliggjør at dette er sparing til egen alderdom". Etter departementets vurdering er det norske skattesystemet utformet på en måte som ikke ligger særlig godt til rette for å skille ut en slik pensjonspremie. Under en høring var det blandede synspunkter på en slik egen pensjonspremie. Departementet foreslår at det ikke innføres en egen pensjonspremie i skattesystemet, og jeg viser til meldingen hvor det er gitt en nærmere begrunnelse for dette standpunktet. I meldingen har også departementet varslet at det vil samarbeide med Skattedirektoratet med sikte på å gi informasjon om opptjening av pensjon i forbindelse med det årlige skatteoppgjøret. Det må også understrekes at det uansett ikke var meningen at en slik særskilt pensjonspremie skulle vise hvilke pensjonsutbetalinger den enkelte kan påregne i fremtiden. Et slikt informasjonsbehov må ivaretas på andre måter og vil ikke bli påvirket av at det ikke innføres en egen pensjonspremie i skattesystemet.

SPØRSMÅL NR. 70**Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 19. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Rusposten på lokalsjukehuset på Nordfjordeid har stått tom i vel eit år. Årsaka er manglande midlar til drift av rusposten. Det er i dag om lag 4 000 personar som står på vent for rusbehandling.

Vil statsråden vere bekjent av at rusposten på Nordfjordeid ikkje er operativ på tross av lange ventelister for rusbehandling, og vil statsråden instruere styret i Helse Vest slik at rusposten på Nordfjordeid får dei nødvendige midlar til drift?»

Svar:

Det ligger til helseforetaksmodellen, som ble vedtatt av Stortinget i 2001 og gjennomført fra 2002, at det er de regionale helseforetakene som selv må foreta de nødvendige økonomiske prioriteringer innenfor de rammene som de blir gitt. Samtidig ligger det også innenfor de regionale helseforetakenes sørge-for-ansvar å tilby befolkningen i helseregionen de spesialisthelsetjenester befolkningen har behov for. I dette ligger at tjenestene skal være kapasitetsmessig og kvalitetsmessig tilpasset det samlede behov for befolkningen i regionen.

Som helse- og omsorgsminister, med ansvar blant annet for tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige, er jeg opptatt av at kapasiteten og kvaliteten på disse tjenestene skal føre til at rusmiddelavhengige får god hjelp av høy kvalitet innen rimelig og forsvarlig tid. Ventetidene på tverrfaglig spesialisert behandling har dessverre gått opp i 2009.

Jeg har derfor i oppdragsdokumentet for 2010 sagt at ventetidene til tverrfaglig spesialisert behandling skal reduseres. Det fremgår dessuten av St. prp. nr. 1 (2010–2011) at jeg fra 2011 skal få månedlige rapporter fra de regionale helseforetakene om ventetider og fristbrudd i spesialisthelsetjenesten. Jeg vil følge nøye med på utviklingen på dette feltet i året som kommer.

På bakgrunn av representanten Starheim sitt spørsmål er jeg blitt orientert av Helse Vest RHF om denne konkrete saken. Av denne orienteringen fremgår at Helse Førde HF ikke har funnet midler til oppstart av rusposten i 2010. For den kommende budsjettperiode er det heller ikke satt av driftsmidler til dette formålet. Jeg er videre orientert om at styret i helseforetaket har lagt til grunn at det etableres en ruspost på Nordfjordeid så snart foretaket har økonomi til det. Det er ifølge Helse Vest RHF et behov for driftsmidler på 17 mill. kroner per år til full drift. Av

orienteringen fremgår det videre at det nå er til sammen ti pasienter i Helse Førde sitt opptaksområde som venter på institusjonsplass/døgnbehandling. Av disse er seks ferdig vurdert, og har fått plass på de institusjoner det er søkt på. Videre fremgår det at de fleste av disse pasientene mottar poliklinisk oppfølging enten i poliklinikk eller i samarbeid med første- og andrelinjetjenesten i ventetiden. De resterende fire pasientene venter på institusjonsplass. Det arbeides nå med å skaffe disse pasientene plass innen fastsatt behandlingsfrist.

Jeg er videre orientert om at det i 2008/2009 ble etablert et utvidet tilbud til rusmiddelavhengige ved institusjonen på Tronvik (Høyanger). På Tronvik er det nå 15 senger og en plass for familiebehandling. I tillegg er det satt i gang et prosjekt for å etablere LAR (legemiddelassistert rusbehandling) fra årsskiftet. Det er også lagt til rette for dagtilbud og familietilbud for rusmiddelavhengige ved Tronvik.

Min vurdering er at tilbudet til de rusmiddelavhengige i regionen som helhet er tilfredsstillende. Helse Vest RHF er klar over behovet for en fortsatt styrking og videreutvikling av tjenestene til rusmiddelavhengige, og har som målsetting at det over tid skal etableres drift ved rusposten på Nordfjordeid.

SPØRSMÅL NR. 71

Innlevert 11. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 18. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Eg går ut frå at miljødepartementet no arbeider med forskrifter i samband med ny plan- og bygningslov, der byggeforbodet i 100-metersbelte vert omtalt. Eg viser i den samanheng til skriftleg svar frå statsråden til undertekna på spørsmål nr. 329, datert 11.12.09.

Vil statsråden syte for at forskriftene for det som gjeld 100-metersbelte vert i samsvar med statsråden sitt svar på mitt spørsmål nr. 329, og kva er status på framdrift på forskrifter, og når tid vil forskrifter vere klar frå departementet?»

GRUNNGJEVING:

I plandelen i ny plan- og bygningslov vart det fastsett nye reglar for strandsona. Byggeforbod i 100-metersbelte langs sjøen er stramma inn.

Eg registrerte tidlegare fylkesmannen sin restriktive oppfølging av den nye lova, som ikkje minst folk i Solund og Askvoll i Sogn og Fjordane oppfatta som uforståande og ugunstig for vidare busetnad i desse kystkommunane.

I statsråden sitt svar på mitt spørsmål nr. 329 gav statsråden uttrykk for at det i den nye lova skulle takast omsyn til at forholda langs kysten er forskjellige, og at det ville verte ulike retningslinjer for områder der presset på areal er stort, og for områder med mindre press på areala.

Representantar frå FrP var for kort tid sidan på besøk hos fleire Vestlandskommunar. Der fekk vi inntrykk av at situasjonen fortsatt var at fylkesmannen var svært restriktiv i si haldning overfor bygging i 100-metersbelte, noko som politisk leiing i desse kommunane oppfatta som svært uheldig for vidare utvikling av deira næringsgrunnlag.

Svar:

Spørsmålet gjelder arbeidet med statlige planretningslinjer for strandsonen. Forslag til retningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen ble sendt på høring i forbindelse med at ny plan-

og bygningslov ble satt i kraft i fjor sommer. Forslaget til retningslinjer har blitt behandlet videre på grunnlag av høringen, men er foreløpig ikke vedtatt. Retningslinjene skal vedtas av Kongen, og jeg regner med at de vil foreligge før årsskiftet.

SPØRSMÅL NR. 72

Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 19. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Undertegnede viser til at artisten Øystein Sunde har tilskrevet Hedmark Fylkeskommune og sagt han ikke er aktuell for å motta fylkets kulturpris. Bakgrunnen for dette skal være at han ikke ønsker å være del av et politisk spill.

Er statsråden av den oppfatning at politisk oppnevnte priser kan være en belastning for enkelte artister, og vil hun ta initiativ til at denne typen utnevnelser blir utført av uavhengige instanser med kompetanse på kulturuttrykk?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at artisten Øystein Sunde har tilskrevet Hedmark Fylkeskommune og sagt han ikke er aktuell for å motta fylkets kulturpris. Bakgrunnen for dette skal være at han ikke ønsker å være del av et politisk spill.

Det er, slik undertegnede ser det, uheldig at artister skal måtte avstå fra nominasjoner og tildelelse av hederspriser som følge av at man har inntrykk av at dette er politisk betegnet.

Det må, slik undertegnede ser det, være objektive kriterier basert på kulturkompetanse som ligger til grunn for slike priser. I denne sammenheng ønsker

jeg en besvarelse som går på det prinsipielle grunnlaget knyttet til at politikere, og ikke uavhengig ekspertise, utnevner slike priser i ulike sammenhenger.

Svar:

Det gis en rekke kulturpriser i statlig regi som faller inn under Kulturdepartementets ansvarsområde.

Dette er bl.a. priser for barne- og ungdomslitteratur, en nynorskpris for journalister, den internasjonale Ibsenprisen og AC Houens diplom for god arkitektur for byggeskikk.

For alle disse priser gjelder at det foretas en faglig vurdering av et sakkyndig organ som arbeider uavhengig av Kulturdepartementet. Den faglige vurderingen utgjør grunnlaget for innstilling og tildelelse. Prisene er således verken politisk betinget eller bygger på politiske vurderinger. Kulturministeren eller departementet går ikke inn i innstillingen eller den faglige begrunnelsen for den.

Hvilke kriterier andre setter opp for tildeling av priser er et ansvar hos dem.

Jeg ser ikke noe behov for at staten skal ta initiativ til en gjennomgang av tildelingskriterier eller gi andre føringer for priser som deles ut i fylkeskommunal regi.

SPØRSMÅL NR. 73**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 20. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan finansministeren oppgi de samlede inntekter til statskassen forårsaket av forenklete forelegg med bøtelegging etter fartsoverskridelser for årene 2005-2009?»

Svar:

Spørsmålet er oversendt justisministeren til besvarelse. Tabellen under viser oversikt over de krav som er sendt ut fra Statens innkrevingssentral. Regn-

skapsførte inntekter kan være noe lavere, men innbetalingsprosenten er svært høy på disse kravene.

(tall i 1 000 kr)

	Forenklete forelegg	ATK-forelegg	SUM
2005	265 229	308 199	573 428
2006	271 780	390 822	662 602
2007	302 657	363 231	665 888
2008	289 293	335 362	624 655
2009	270 178	287 309	557 487

SPØRSMÅL NR. 74**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 19. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Eg har fått spørsmål om kostnadene som einskildpersonar får i samband med registrering og utgraving av kulturminne der slike kulturminne blir oppdaga når areal blir omdisponert.

Vil statsråden vurdere å endre regelverket på dette området?»

GRUNNGJEVING:

I Vågå kommune fekk ein person utarbeidd ein privat reguleringsplan på tre tomter til boligbygging. Tomtene skulle omdisponerast frå dyrka mark og det måtte til ei synfaring for å sjå om det her var verdifulle kulturminner. Det vart m.a. oppdaga skålgroper. Dette resulterte i at eigaren måtte betale arkeologiske registreringar og utgravingar på ca. 135000.- kr. Reaksjonen som eg får, er at dette burde vera eit statleg ansvar når det er slik at Staten pålegg å registrere kulturminnene.

Svar:

Representanten Rudihagen viser til en sak i Vågå der en person fikk utarbeidet en privat reguleringsplan på tre tomter. Tomtene skulle omdisponeres fra dyrka mark og en arkeologisk registrering i forbindelse med behandling av saken påviste arkeologiske kultminner. Grunneieren har mottatt krav om dekning av kr 135 000 til arkeologisk registrering og utgravning. Jeg har ikke forutsetninger for å vurdere denne konkrete saken.

Det generelle spørsmålet har vært vurdert en rekke ganger i departementet og lagt frem for Stortinget, senest i forbindelse med St.meld. nr. 16 (2004-2005) Leve med kulturminner. Konklusjonen har alle gangene vært at dagens system, slik det er nedfelt i kulturminneloven, hvor hovedregelen er at tiltakshaver i slike saker må dekke utgiftene, er opprettholdt. Det er normalt slik at tiltakshaver i slike saker både har økonomiske interesser og fordeler i gjennomføringen av tiltaket. Når det gjelder mindre, private tiltak ble praksis lagt om i 2006, slik at hovedregelen er at staten dekker utgiftene til arkeologiske utgifter fullt ut i disse tilfellene.

SPØRSMÅL NR. 75**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 18. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil statsrådene gjøre noe konkret i forhold til at mange glemmer eller av ulike andre grunner ikke klarer å holde fristen på meldingskortene i forhold til dagpenger og arbeidsavklaringspenger; noe som igjen får ringvirkninger i forhold til behandling og ressursbruk hos NAV?»

BEGRUNNELSE:

Den nye ordningen med meldekort for arbeidsavklaringsmidler ser ut til å føre til at mange glemmer eller av andre årsaker ikke klarer å opprettholde fristene for innsendelse. Dette fører til en god del ekstraarbeid og ikke minst inntektstap hos den enkelte. Dette kan føre til at i verste fall 200 000 kan gå glipp av dagpenger eller arbeidsavklaringspenger. Nav blir også påført mye ekstraarbeid, og bruk av ressurser som blir feilprioritert, på bakgrunn av et for dårlig system. Et system med enkle hjelpemidler, i form av ulike varslingssystemer, kan få endret disse negative utfallene.

Svar:

Alle mottakere av folketrygdytelser har en alminnelig plikt til å melde fra om forhold som kan være avgjørende for om vedkommende har rett til ytelsen, eller for ytelsens størrelse. For å sikre at det blir utbetalt rett ytelse til rett tid må Arbeids- og velferdsetaten få opplysningene fra brukeren i god tid før utbetalingen skal skje. Alle dagpengemottakere skal gi slike opplysninger via meldekort. Mottakere av arbeidsavklaringspenger skal som hovedregel gi slike opplysninger via meldekort. Dersom det vil være unødig tyngende for mottakere av arbeidsavklarings-

penger å overholde meldeplikten, kan Arbeids- og velferdsetaten helt eller delvis fritta fra meldeplikten. Elektroniske meldekort har vært brukt i mange år og for flere brukergrupper. Det er for tiden om lag 308 000 brukere som sender inn meldekort. Meldekortene sendes enten elektronisk via www.nav.no eller per papir via meldekortsentralen. For brukerne som har fått innvilget fritak fra å gi opplysninger på meldekort legges de nødvendige opplysningene inn av Arbeids- og velferdsetaten. Det er om lag 1,5 pst. av totalt antall mottatte meldekort som medfører trekk i utbetaling fordi de er sendt inn for sent. Denne andelen har vært relativt stabil over tid. Erfaringene viser at ordningene med meldekort og etterskuddsvis utbetaling har bidratt til en betydelig effektivisering av utbetalingene. All utbetaling og trekk i ytelsene gjøres maskinelt. Dvs. at trekk i ytelsene pga. manglende innsending av meldekort skjer automatisk. Arbeids- og velferdsetaten bruker derfor i liten grad administrative ressurser på dette. Det vil bare være nødvendig for Arbeids- og velferdsetaten å bruke administrative ressurser i slike saker dersom mottaker har fått innvilget fritak fra å gi opplysninger på meldekort, eller i forbindelse med behandling av klager og ev. etterbetalinger av ytelser. Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst at de er positive til å innføre et system med automatisk varsling av brukere som glemmer å sende inn meldekortene i tide, men at det foreløpig ikke er teknisk mulig å gjennomføre dette. Jeg viser til at ytelsene blir etterbetalt dersom mottakeren har hatt rimelig grunn til å unnlate å melde seg. Jeg ser derfor ikke behov for å sette i verk særskilte tiltak for å ivareta brukere som glemmer å sende inn meldekort.

SPØRSMÅL NR. 76**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 20. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Direktoratet for naturforvaltning har i et utkast til ny forskrift foreslått strenge tiltak for å bevare storsalamanderen. Ett konkret tiltak er å båndlegge et område på 300 meter rundt hver salamanderdam, noe som vil utgjøre 290 dekar på hver gård som har en slik dam. Forskriften vil i praksis båndlegge 76 km² bare i Østfold. Forskriften har skapt sterke reaksjoner i Bondelaget.

Hva er statsrådets vurdering av dette forslaget, og hva er den faglige begrunnelsen for at salamanderen trenger så store områder?»

BEGRUNNELSE:

Halden arbeiderblad hadde tirsdag 05. oktober 2010 en artikkel om Direktoratet for naturforvaltnings forslag til ny forskrift, hvor ett av de mest konkrete tiltakene er en streng båndlegging av arealet innenfor 300 meter rundt salamander dammene. Bonden på Sørbrøden gård i Berg er overrasket over forslaget, og sier til avisen at han i alle år har drevet gården som vanlig og det har ikke hatt noen negativ innvirkning på salamanderen. Leder i Østfold Bondelag, Bjørn Gimming, reagerer på forslaget og sier at enhver form for restriksjoner i 300-metersonen er til hinder for gårdsdriften, og at Bondelaget ikke kan akseptere det.

Svar:

Miljøvernmyndighetene arbeider nå med forslag til forskrifter om prioriterte arter etter naturmangfoldloven. Slike forskrifter kan fastsettes av Kongen

i statsråd. Storsalamander er en av artene som Direktoratet for naturforvaltning foreslår utpekt som prioritert art. Storsalamander er klassifisert som sårbar på Norsk Rødliste 2006 og tilhører dermed gruppen truede arter. Forslaget til forskrifter har vært på en bred, alminnelig høring i perioden 23. mars – 23. juni i år. Direktoratet for naturforvaltning har oppsummert høringsuttalelsene og oversendte sin tilrådning til departementet i slutten av august. I direktoratets forslag til forskrift om storsalamander som prioritert art, er det foreslått en bestemmelse om økologisk funksjonsområde for storsalamander. I denne bestemmelsen er økologisk funksjonsområde for storsalamander definert som ”dammer, tjern og lignende som er tilholdssted for storsalamander, med tillegg av en 300 meters omkringliggende sone”. Den naturfaglige bakgrunnen for en slik definisjon er at storsalamanderen gjennom sin livssyklus oppholder seg både i vann og på land og vandrer mellom yngellokaliteten og overvintringsområder om høsten og våren. Fra midten av april til omtrent midten av juni oppholder storsalamanderen seg i yngellokaliteten. Resten av tiden er den på land nær yngellokaliteten, og fra slutten av september til begynnelsen av april ligger dyrene i dvale. Vitenskapelige studier fra andre land viser at de fleste individene av storsalamander kan gjenfinnes innenfor en radius på 300 meter fra dammen de yngler i.

Forslaget til forskrifter om prioriterte arter er nå under vurdering i departementet. Jeg vil se nøye på de ulike hensyn som gjør seg gjeldende før jeg legger forslaget til forskrifter fram for Kongen i statsråd.

SPØRSMÅL NR. 77**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 20. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Har justisministeren nå satt seg inn i den vanskelige bemanningssituasjonen ved Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, og hvilke konkrete tiltak vil han nå ta for å bringe den på et akseptabelt nivå slik at vi igjen kan få en forsvarlig polititjeneste i politidistriktet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til mine skriftlige spørsmål Dok. nr. 15:1383 (2009-2010), Dok. nr. 15:1567 (2009-2010) og Dok. nr. 15:1642 (2009-2010) om den vanskelige bemanningssituasjonen ved Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, samt justisministerens svar på disse.

Ifølge VG 5. oktober er bemanningen redusert betydelig i løpet av de siste ti år og avisen hevder at det nå er kun 4 polititjenestemenn på vakt i helgene mot 22 tjenestemenn i 1999.

Ifølge samme oppslag uttaler politidirektør Inge-lin Killengreen at hun er sjokkert over disse tallene. Det er derfor grunn til å sette spørsmålstegn ved om politidirektøren har vært korrekt informert om situasjonen ved politidistriktet siden hun åpenbart ikke kjente til disse forhold.

Jeg vil på bakgrunn av dette også sette spørsmålstegn ved om heller ikke justisministeren har hatt tilstrekkelig og korrekt informasjon om bemanningssituasjonen når han besvarte overnevnte spørsmål.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser til tidligere spørsmål om samme tema og viser til VG som kilde for sin informasjon om politi- og lensmannsetaten. Jeg viser til mine tidligere svar hvor jeg blant annet redegjør for et rekordhøyt politibudsjett og studentopptak, og Innbyggerundersøkelsen fra 2009 med gjennomgående positive tilbakemeldinger for politidistriktet. Jeg vil også minne om at det er Politidirektoratet som fordeler budsjettet og politidistriktets ledelse som disponerer tildelt ramme.

Jeg har forelagt spørsmålet for Politidirektoratet, som etter å ha forelagt saken for politimesteren i Haugaland og Sunnhordland, har gitt følgende informasjon:

”Det vises til VG 5. oktober og uttale fra lokal fagforeningsleder hvor det fremkommer at bemanningen nå skal være nede i fire tjenestemenn i helgene mot 22 tjenestemenn i 1999. Politidistriktets ledelse kjenner seg overhode ikke igjen i disse tallene, og mener at de er så langt fra virkeligheten at de er vanskelige å kommentere. Politiets fagforeningsleder har hentet ut tall fra den aller verste helgen under ”politikonflikten”. Opplysningen gir på ingen måte et riktig bilde av situasjonen.

Bemanningen i helgene er i dag mellom 15-20 tjenestemenn i tillegg til operasjonssentralen som bemannes med tre til fire personer. Det kan selvsagt forekomme upåregnelige forfall, men det er laget egne risikoanalyser som skal sikre en minstebemanning om nødvendig ved bruk av overtid.

Politimesteren hevder at bemanningen i dag er betydelig bedre enn i 1999 fordi man i større grad kan utføre proaktivt politiarbeid, og ikke bare ”brannslukking” slik reservetjenesten legger opp til.

I enkelte sammenhenger har man utfordringer knyttet til avstander, fordi en mer fleksibel bruk av ressursene i politidistriktet kan føre til at det tar lengre tid enn tidligere å få politiet til stedet. Dette er en viktig oppgave for operasjonsleder å ta stilling til i disponeringen av operative mannskaper. Men noen ganger er det ikke til å unngå at det tar lenger tid enn man liker å komme til et åsted. Politidistriktet arbeider kontinuerlig med denne problemstillingen, fordi det har betydning for publikums trygghetsfølelse.

Man er nå i gang med å evaluere politidistriktets endrede operative konsept og robustheten i arronderingen av mannskapene vil være et viktig tema i denne forbindelse.

Politimesteren mener at man utnytter ressursene godt, og at publikum i distriktet har en forsvarlig beredskap. Samtidig innser politiet at man i enkelte sammenhenger har lang responstid. Enkelte av disse hendelsene har fått stor oppmerksomhet i media, noe som alene kan føre til en utrygghetsfølelse hos publikum.”

Jeg har tillit til at Politidirektoratet og politimesteren disponerer ressursene på en måte som gir best mulig polititjeneste i hele distriktet.

SPØRSMÅL NR. 78**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 20. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Regjeringen skriver i Soria Moria II at den vil "samarbeide med Sverige om bestandsregistrering og fordeling av grenseulv. Ulvrevirer i grenseområdet skal regnes inn i det norske måltallet. Regjeringens utgangspunkt for forhandlingene med svenske myndigheter er at grenseulv skal regnes med en faktor på 0,5. Måloppnåelsen skal ses over flere år i sammenheng. Regjeringen vil på denne bakgrunn foreta en ny vurdering av bestandsmålet for ulv".

Hvor langt har regjeringen kommet i dette arbeidet?»

Svar:

Regjeringen har kommet langt med arbeidet for å vurdere et nytt bestandsmål for ulv. Det er viktig for meg at vurderingene blir basert på et best mulig kunnskapsgrunnlag, og jeg legger derfor vekt på å fremskaffe både vitenskapelig og erfaringsbasert kunnskap. Blant annet har politisk ledelse i Miljøverndepartementet besøkt samtlige åtte rovviltregioner for å motta innspill og debattere nytt bestandsmål for ulv.

Jeg er i dialog med svenske myndigheter om fordeling av grenseulv. I tråd med Soria Moria II foreslo jeg som et utgangspunkt for videre dialog, en lik fordeling av grenseulv mellom Norge og Sverige. Så langt foreligger ingen endelig løsning i dette spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 79**Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 22. oktober 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kristelig Folkeparti deler bekymringen for at det ikke er et fullverdig tjenestetilbud i en del kommuner. Samtidig er vi uenig med Arbeiderpartiets parlamentariske leder når hun går inn for bruk av tvangssammenslåing av kommuner.

Vil regjeringen i stedet vurdere å innføre et midlertidig stimuleringsstilskudd til kommunesammenslåing, utenfor inntektsystemet, for å fremme frivillige sammenslåinger?»

BEGRUNNELSE:

Arbeiderpartiets parlamentariske leder, Helga Pedersen, har tatt til orde for tvangssammenslåing av kommuner (NRK 17.09.2010).

Statssekretær Dag Henrik Solbakken har varslet at forslaget om utviding av tilskuddsordningen vil bli utredet og levert Stortinget senest til våren (NTB 11.10.2010).

Etter Kr.F sin oppfatning har inntektssystemet lite å si for kommuners valg om sammenslåing. Selv

om tilskudd som småkommunetilskuddet opprettholdes i en lenger periode etter en sammenslåing, gir dette ikke kommuner et incentiv til sammenslåing etter vårt syn.

Svar:

Stortinget vedtok i 1995 at frivillighet skal ligge til grunn for kommunesammenslåinger, og Regjeringen har videreført dette i Soria Moria I og II -erklæringene. Det er mange som tar til orde for at regjering og Storting skal iverksette en storstilt kommunesammenslåingsprosess. Jeg mener at en slik sentralt besluttet prosess, enten den skjer med tvang eller ved hjelp av incentiver ("gulrøtter"), ikke vil fremme en god lokalsamfunnsutvikling. Denne regjeringen har ingen planer om å innføre et tilskudd utenfor inntektssystemet for å fremme kommunesammenslåinger. Å være skeptisk til en slik toppstyrt utvikling er ikke det samme som å si nei til utvikling og omstilling. Jeg støtter sammenslåingsprosesser som vokser fram etter lokale initiativ og prosesser. Mosvik og In-

derøy kommuner i Nord-Trøndelag har på eget initiativ vedtatt at de ønsker å slå seg sammen fra 1. januar 2012. Kommunal- og regionaldepartementet støtter også utredninger av konsekvenser av kommunesammenslåing andre steder i landet. I forbindelse med behandlingen av kommuneproposisjonen for 2011, (Prop. 124 S (2009-2010)), hadde flertallet i

kommunal- og forvaltningskomiteen en merknad hvor de ber regjeringen vurdere å forlenge perioden for inndelingstilskuddet slik at kommunene får beholde inndelingstilskuddet i 15 år før nedtrappingen over 5 år begynner. Jeg vil komme med en vurdering av forslaget i kommuneproposisjonen for 2012.

SPØRSMÅL NR. 80

Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 20. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2010 ble det bevilget friske midler til Direktoratet for Forvaltning og IKT (DIFI) til å øke bruken av elektroniske løsninger i forbindelse med offentlig innkjøp. DIFI gir nå omfattende støtte til offentlige innkjøpere under forutsetning av at disse benytter statens løsning for elektronisk handel, e-handel.no.

Kan statsråden forsikre Stortinget om at DIFI sin opptreden er i tråd med regelverket om offentlig anskaffelse, og forbudet mot konkurransedrivende statsstøtte?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet for 2010 ble det bevilget friske midler til Direktoratet for Forvaltning og IKT (DIFI) til å øke bruken av elektroniske løsninger i forbindelse med offentlig innkjøp. DIFI gir nå omfattende støtte til offentlige innkjøpere under forutsetning av at disse benytter statens løsning for elektronisk handel, e-handel.no. Andre virksomheter som tilbyr tilsvarende tjenester blir utkonkurrert av DIFI på grunn av denne subsidieringen av et selskap. Det stilles spørsmålstegn fra mange om denne subsidieringen av et enkelt selskap er i overensstemmelse med regelverket om offentlige anskaffelser, og ESA forbudet mot statsstøtte.

Svar:

I de landene i Europa som har kommet lengst på elektronisk handel, har man valgt å operere med én felles Ehandelsplattform. Også i Norge har vi i den offentlige e-handelssatsingen ansett det som fornuftig og nødvendig å operere med én felles plattform. Bakgrunnen for dette er mangel på standardisering. Flere ulike plattformer ville gjort det vanskeligere å

få opp bruken av elektronisk handel, noe ingen er tjent med. Leverandører ville for eksempel vært nødt til å betale abonnement på flere ulike plattformer, alt etter hvilken plattformløsning den offentlige oppdragsgiveren benyttet seg av. Dette vil blitt ressurskrevende, spesielt for små og mellomstore bedrifter. Hensynet til små og mellomstore bedrifter er også trukket frem som et viktig moment for hvorfor det på nåværende tidspunkt er hensiktsmessig å operere med én felles plattform i det enkelte EU/EØS-land. Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) jobber imidlertid med standardisering slik at det i framtida ikke skal være nødvendig med en felles plattform. Det er et vesentlig poeng at selv om vi opererer med én felles Ehandelsplattform, så er denne plattformen integrert mot flere andre innkjøpssystemer. Per i dag er Ehandelsplattformen teknisk integrert mot syv ulike innkjøpssystemer som benyttes av offentlige virksomheter. Av de 62 offentlige virksomhetene som hadde trafikk over Ehandelsplattformen i august i år, benyttet kun to av virksomhetene et innkjøpssystem fra operatøren av plattformen, Capgemini (tidligere IBX). De 60 andre brukte innkjøpssystem fra andre leverandører. Dette viser at Ehandelsplattformen skaper gode markedsmuligheter også for andre leverandører av e-handelstjenester. Også Prosjektservice, som det den siste tiden har vært en del presseoppslag om, kan velge å integrere sine løsninger med Ehandel.no. For å gi offentlige oppdragsgivere et tydelig insentiv til å ta i bruk elektroniske verktøy i anskaffelsesprosessen, besluttet Stortinget i statsbudsjettet for 2010 å bevilge 19 millioner kroner til økt satsing på elektronisk handel. Dette er et ledd i Regjeringens femårige satsing på økt bruk av elektroniske handelsløsninger. Til grunn for den økte bevilgningen, lå det en forutsetning om at Ehandelsplattformen i større grad skulle finansieres sentralt. Støtten koordineres

gjennom Difi, som også forvalter avtalen om drift av Ehandel.no og den offentlige Ehandelsplattformen. De økte bevilgningene skal blant annet brukes til finansiering av et støtteapparat i Difi, som kan bistå nye leverandører og oppdragsgivere med å komme i gang med elektronisk handel, samt bistå eksisterende brukere med å revitalisere sine prosjekter. Videre skal de økte bevilgningene brukes til sentralfinansiering av kostnader til etablering og bruk av Ehandelsplattformen. Med midler fra sentralfinansieringen, tilbyr Difi offentlige oppdragsgivere dekning av tilknytningsavgiften (fra 20.000 til 75.000 kroner avhengig av virksomhetens størrelse), 60 timer med konsulentbistand (som i sin helhet er knyttet til såkalt "leverandøraktivering", dvs. bistand til å starte opp e-handel med inntil 12 av virksomhetens egne avtaleleverandører) fra Capgemini betalt av Difi, samt oppfølging fra Difi. Etableringskostnader på 3.000 kroner vil også bli dekket for de 250 første leverandørene som gjør sin produktkatalog elektronisk tilgjengelig på Ehandelsplattformen. Støtten vil bidra til å redusere brukernes kostnader med elektronisk handel og bidra til å øke brukernes gjennomføringskapasitet. For å åpne for en bredt anlagt dialog med norske og europeiske e-handelstjenesteleverandører, ble konkurransen om ny operatør av Ehandelsplattformen kunngjort og gjennomført i overensstemmelse med anskaffelsesregelverket og prosedyren konkurransepreget dialog.

Capgemini (IBX) ble tildelt avtalen fordi de leverte det økonomisk mest fordelaktige tilbudet. Da Difi i 2008-2009 lyste ut konkurransen om å være operatør av Ehandelsplattformen, ble det presisert i

anbudsdokumentene at sentralfinansiering kunne bli aktuelt. Støtten var derfor en del av avtalen som det ble konkurrert om. Dette var for øvrig en konkurranse der alle kvalifiserte leverandører av Ehandelsplattformen hadde anledning til delta. Med andre ord kunne også Prosjektservice deltatt i konkurransen.

Overfor brukerne av Ehandelsplattformen opererer Difi som innkjøpssentral. Oppdragsgivere som har foretatt innkjøp fra eller gjennom innkjøpssentraler, anses for å ha overholdt reglene i anskaffelsesregelverket, forutsatt at innkjøpssentralen (i dette tilfellet Difi) har overholdt regelverket. Oppdragsgivere som har avgitt fullmakt eller er omfattet av avtalen som Difi inngikk på vegne av ulike oppdragsgivere, vil derfor kunne benytte Difis avtale med Capgemini uten en forutgående anbudskonkurranse.

For at brukerne ikke skal være i tvil om de kan benytte seg av Difis avtaler, så har departementet sendt Difi et brev der vi ber om at brukerne av Ehandelsplattformen gjøres oppmerksom på hvem som kan benytte Difis avtale.

Satsingen på e-handel inneholder et tilbud om støtte til 60 timer konsulentbistand og dekning av tilknytningsavgift til offentlige organ og virksomheter. I konkurransen Difi lyste ut, var det som nevnt presisert at også dette var en del av avtalen det ble konkurrert om. Leverandørene i konkurransen måtte både gi tilbud som la til grunn 100 prosent brukerfinansiering og tilbud som la til grunn sentralfinansiering i størrelsesorden 12-24 millioner kroner. Når det har vært en åpen konkurranse om disse midlene vil sentralfinansieringen normalt gå klar av reglene om offentlig støtte.

SPØRSMÅL NR. 81

Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 21. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for om Brønnøysundregistrenes internrutiner og kvalitetskontroll er forsvarlig, og til enhver tid oppdatert, slik at registrenes opplysninger er i samsvar med forbrukernes forventninger om at tjenestetilbydere som er konkurrryttere ikke vil kunne bli godkjent ved opprettelse av nye foretak, men fanger opp dette ved innmeldingen til registrene?»

BEGRUNNELSE:

Media har gjennom noen oppslag satt fokus på næringsdrivende innen bygge- og entreprenørbransjen som har fått konkursskarantene grunnet tvilsom næringsvirksomhet ved å gå konkurs for så å dukke opp igjen i nyopprettet foretak. Allikevel har Brønnøysundregistrene ikke klart å fange opp dette og latt vedkommende få opprette nye selskap selv om vedkommende har konkursskarantene.

Brønnøysundregistrene får årlig bevilget rundt en

halv milliard kroner over statsbudsjettet, hvorav over halvparten går til drift av selve registrene.

Brønnøysundregistrene er avhengig av at brukere av registrenes tjenester, har tillit til de opplysninger som til enhver tid er tilgjengelige, er kvalitetssikret og korrekte. Forbrukerne av tjenestene er avhengige av og må kunne stole på at tjenestetilbydere som er registrert i Brønnøysundregistrene også kan tilby de tjenester de markedsfører.

Svar:

Konkurskarantene ilegges etter Konkursloven § 142 og kan gjelde for framtidige verv, eller den kan også gjelde for eksisterende verv. Fjerning av verv kan skje i følgende selskapstyper: aksjeselskap, allmennaksjeselskap, forretningsavdeling av utenlandsk selskap, næringsdrivende stiftelse, boligbyggelag, borettslag, samvirkeforetak, gjensidig forsikringsselskap og statsforetak. Karantenen ilegges under konkursbehandlingen eller ved konkursavslutningen. Virkningstidspunktet kan være fra konkurssåpning eller fra kjennelsestidspunktet for karantenen. Når en person skal fjernes fra eksisterende roller blir dette utført ved registrering i Konkursregisteret og Foretaksregisteret.

Konkursregisteret mottar meldinger om konkurskarantene fra tingrettene. Meldingene kommer i hovedsak elektronisk. De registreres og behandles i Konkursregisteret samme dag eller dagen etter at de er mottatt. Brønnøysundregistrene har flere maskinelle og manuelle kontroller. Ved mistanke om feil

blir tingretten kontaktet. Når det i meldingen er vedtatt fjerning fra verv, tar Brønnøysundregistrene kontakt med tingretten for å få dette bekreftet. Én saksbehandler behandler og registrerer saken, og en annen saksbehandler godkjenner registreringen. Natten etter at karantenen er registrert, blir den maskinelt oversendt til Foretaksregisteret for registrering der. Dagen etter at karantenen er registrert, sendes det brev til tingretten og personen som er ilagt karantenen.

Når en person legges inn med roller i Enhetsregisteret og Foretaksregisteret, kontrolleres vedkommende opp mot Konkursregisteret. Dersom vedkommende er registrert med konkurskarantene, får saksbehandler varsel om dette. Varselet inneholder både opplysninger om når konkurskarantenen ble ilagt, fra hvilken dato den gjelder og når den utgår samt om den også omfatter verv vedkommende hadde på tidspunktet for illeggelsen av konkurskarantenen.

Feilprosenten ved Konkursregisteret er på om lag 2 promille. Hvis det har forekommet feil i konkurskarantenesaker, så har de blitt rettet umiddelbart etter at tingretten har kontrollert registreringen og meldt fra om dem. I 2009 ble det registrert 364 konkurskarantener og 6475 konkurser og tvangsavviklinger.

Jeg mener at rutinene i disse sakene er gode. Det er imidlertid beklagelig når feil oppstår, og både Brønnøysundregistrene og jeg har en kontinuerlig oppmerksomhet rettet mot ytterligere forbedringer av rutinene.

SPØRSMÅL NR. 82

Innlevert 12. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 21. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ for å gi idrettslag fritak fra CO₂-avgift ved oppvarming for å ivareta bredde-deltakelse vinterstid, på linje med gartnerier og landbruk, eller har statsråden andre konkrete tiltak for å hindre at idrettslag - og driften av disse - blir skadelidende i vinterhalvåret?»

BEGRUNNELSE:

I Romerikes Blad 16. september i år er det en sak om hvordan enkelte idrettslag rammes av CO₂-avgif-

ten som ble innført fra 1. september. Klubber som bl.a. Fet, Lørenskog, Strømmen, Rælingen og Aurskog/Finnstadbru vil ifølge beregninger få merkostnader på ca. 300.000 kroner for gassoppvarming av baner. Dette er penger som klubber tilknyttet fjernvarme slipper å betale, og de som rammes av dette er deltakerne på idrettslagenes aktiviteter. Det finnes også andre virksomheter, som f.eks. gartnerier, som er unntatt denne betalingen, og det vil være av interesse å få vite statsrådets syn på denne utfordringen som svært mange idrettslag nå står overfor.

Svar:

CO₂-avgiften ilegges i dag bruk av mineralolje, bensin, naturgass og LPG, samt utslipp fra olje og gass på kontinentalsokkelen. CO₂-avgiften på naturgass og LPG ble innført 1. september, etter en lang prosess med EFTAs overvåkningsorgan ESA, hovedsakelig for å sikre at fritakene fra avgiften var i tråd med regelverket for offentlig støtte.

I klimaforliket ble vi enige om ambisiøse mål i klimapolitikken. Innføringen av CO₂-avgiften gjør at bruk av gass til oppvarming og landbasert transport

vil stå overfor prising av CO₂-utslippene. Dette er i tråd med prinsippet om at forurensere skal betale. Avgiften vil gjøre bruk av gass mindre lønnsomt enn bruk av andre mer klimavennlige alternativer basert på fornybare energi.

Generelt medfører avgiftsfritak kontrollproblemer og økte administrative kostnader. Fritak for enkelte grupper foretak må godkjennes etter regelverket for offentlig støtte.

Det tas derfor ikke sikte på å innføre fritak for CO₂-avgift på gass ved oppvarming av idrettsanlegg.

SPØRSMÅL NR. 83

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 21. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Jernbaneverkets direktør hevder at det er mangel på kompetanse innen jernbanepanlegging og at dette stopper fremdrift av flere utbyggingsprosjekt.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at slik kompetanse blir funnet og nyttet nasjonalt og internasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

Jernbanedirektør Elisabeth Enger hevder at Norge mangler jernbanekompetanse. Men flere store rådgiverselskaper sitter med ubrukt kapasitet. Videre mener hun at Jernbaneverket har støvsuget markedet for jernbanekompetanse. "Vi har skrevet til alle konsultentselskapene som driver med jernbane i Norden for å spørre hva de har å by på. Vi kjøper alt som er ledig. Det tar tid å få det på plass". Dette sa Elisabeth Enger i et debattprogram på NRK i januar i år. I det samme programmet sa Enger at "Vi støvsuger markedet."

I en samtale med teknisk Ukeblad sist i september bekrefter Enger kompetansemangelen. Men ifølge store norske rådgiverselskaper stemmer ikke dette. Jernbaneverket (JBV) har ikke kontaktet alle de ledende konsultentselskapene. Flere av de norske rådgiverne har ledig kompetanse. Rambøll Norge bekrefter at de ikke har mottatt henvendelse om behov for slik kompetanse. Dette er selskap med tung jernbane kompetanse. Ei heller har Norconsult mottatt brev fra Jernbaneverket om dette. Selskapet opplyser at de har løpende oppdrag for JBV, men kapasitet til å påta seg flere prosjekter.

Selskapene sier at oppfatningen om at det ikke finnes kapasitet i rådgiverbransjen derfor ikke er riktig sett fra selskapenes side. Selskapene er kjent med at det innenfor ett spesialområde – signal – er begrenset kompetanse/ressurser i det norske markedet, men det kan skaffes internasjonalt og utgjør bare en liten andel av et jernbaneprosjekt. Rambøll Norge sier at "Det er kapasitet, de kan stille med kompetanse på dagen". Selskapene hevder at jernbaneverket må finne andre måter å jobbe på.

Jernbaneverket ønsker å eie våre seniorer, men de er ryggraden i selskapenes virksomhet. De trengs i selskapene for å lære opp yngre. Selskapene er restriktive med å leie ut disse. Selskapene etterlyser større fleksibilitet fra Jernbaneverket og peker på at en naturlig måte å jobbe på ville være å la yngre ingeniører gjennomføre prosjekteringen og deretter la seniorer ta en kvalitetssikring. Det vil si at prosjektoppgaver lyses ut i større omfang. Selskapene som uttaler seg til teknisk Ukeblad hevder at Jernbaneverket ikke setter ut ordinære prosjekteringsoppgaver de kunne løst og at Jernbaneverket bare er interessert i å leie inn selskapenes mest kompetente seniorer.

Rådgivende Ingeniørers Forening mener bedriftene har både vilje, evne og kapasitet og uttrykker at JBV bør revurdere sine innkjøpsrutiner. Og at de bør lære av Vegvesenet der de kjøper de inn både prosjekteringsledelse og prosjektering.

Assisterende jernbanedirektør Stein Nes bekrefter at det aldri ble sendt noe brev til konsultentselskaper i Norden med jernbanekompetanse, slik hans sjef, jernbanedirektør Elisabeth Enger, hevdet under et de-

battprogram på NRK i januar. Det var heller ikke generell jernbanekompetanse som ble etterlyst, men spesialister innen signalanlegg.

Nes sier Rambøll i Danmark var et av de to danske selskapene som ble kontaktet. Dette avviser Sverre Sundfær.

– Vi har sjekket med våre danske kolleger, heller ikke de er kontaktet av Jernbaneverket, sier han.

Svar:

Det framgår at begrunnelsen for spørsmålet er et oppslag i Teknisk Ukeblad om at norske rådgiverselskaper mener at det er ledig kompetanse i markedet. Etter det jeg har fått opplyst stemmer ikke dette med Jernbaneverkets erfaringer verken gjennom utlysninger av nye prosjektkontrakter eller etter dialog med rådgiverbransjen. Høsten 2009 gjennomførte Jernbaneverket en kartlegging av ressurstilgangen innenfor jernbanetekniske fag. Kartleggingen ble gjort både blant norske, svenske og danske rådgiverselskaper, både ved hjelp av telefon og e-post. Resultatet viste at det var lite tilgjengelige ressurser. Fra svenske og danske selskaper ble det framholdt at ressursene i stor grad var bundet til jernbaneprosjekter i hjemlandene. Jernbaneverket har opplyst at situasjonen i dag er den samme som den var for ett år siden.

I oppslaget blir det bl.a. gitt uttrykk for at Jernbaneverket bare ønsker å leie inn rådgiverselskapene sine seniorrådgivere, noe selskapene ikke ønsker da de selv har behov for disse for å heve sin egen kompetanse. Til dette er å si at Jernbaneverket på tilsvarende måte som Statens vegvesen, ønsker å sette ut prosjekteringsoppgaver til konsulentselskaper. Hele

90 prosent av Jernbaneverkets investeringsbevilgninger blir konkurranseutsatt i det private markedet. Jernbaneverket er likevel nødt til å ha en kjernekompetanse av senioringeniører som kan tilrettelegge prosjekteringsoppgaver for konsulentselskapene og som kan kontrollere og følge opp leveranser fra markedet.

Når det gjelder spørsmålet om hva som kan gjøres for å sikre at slik kompetanse blir funnet, kan jeg opplyse om at Jernbaneverket driver omfattende rekruttering og opplæring av nye ingeniører til jernbanetekniske fag, ikke minst innenfor jernbanesignalfaget. Dette skjer bl.a. i samarbeid med Høyskolen i Oslo og NTNU i Trondheim. Jernbaneverket har i denne sammenheng påtatt seg et sektoransvar for å utdanne fagfolk som jernbanen trenger. I dette ligger at Jernbaneverket også forsøker å forsyne rådgiverbransjen med kompetente medarbeidere gjennom at signalkurs på Jernbaneskolen også er åpne for eksterne firmaer. Jernbaneverket deltar også i flere samarbeidsfora sammen med rådgivningsbransjen hvor også Statens vegvesen deltar, hvor bl.a. ressurs- og kompetansespørsmål er et sentralt tema.

Jeg har fått opplyst at etter oppslaget i Teknisk Ukeblad, har Jernbaneverket hatt møter både med Rambøll Norge og med Rådgivende ingeniørers forning (RIF) om utfordringene innenfor jernbanesektoren på grunn av mangel på jernbaneteknisk fagkompetanse. Det er sterke ønsker fra alle parter om å arbeide sammen for å finne gode løsninger slik at framtidige jernbaneprosjekter ikke skal bli forsinket på grunn av mangelen på jernbanefaglige ressurser.

SPØRSMÅL NR. 84

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 25. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ser finansministeren behovet for utvidede fullmakter til Finanstilsynet for at lovens krav om god inkassoskikk skal kunne håndheves?»

BEGRUNNELSE:

I den senere tid har media satt søkelyset på den oppsøkende virksomheten til inkassobransjen. I dag stille det ikke krav om godkjennelse e.l. for den enkelte innkrever som driver slik oppsøkende virksom-

het. Ved overtredelse og brudd på god inkassoskikk kan Finanstilsynet velge å trekke tilbake konsesjon gitt til et byrå, men dette får da store konsekvenser for mange arbeidstakere.

En mulighet er innføring av en sertifiseringsordning som gjelder den enkelte arbeidstaker som skal drive oppsøkende virksomhet, og hvor Finanstilsynet ved brudd på god inkassoskikk da kan ta fra vedkommende som har begått overtramp en godkjennelse til å drive slik virksomhet.

Det finnes helt sikkert også andre ordninger som kan vurderes.

Fint om Finansministeren kan gi en tilbakemelding på problemstillingen og gi sin vurdering om behovet for andre sanksjonsmuligheter enn det som i dag ligger i lovverket.

Svar:

Retten til å drive inkassovirksomhet reguleres av inkassoloven og inkassoforskriften. For at et foretak skal kunne få inkassobevilling, stilles det en rekke krav, bl.a. til personlig inkassobevilling hos faktisk leder av inkassovirksomheten. Når det gjelder andre ansatte i foretaket, er det ikke fastsatt særskilte kompetansekrav, men det er lagt til grunn at disse står under bevillingshaverens faglige ledelse og kontroll. Inkassoforetakene er også underlagt forskrift om risikostyring og internkontroll, som innebærer at foretakene må ha rutine for å kvalitetssikre tiltak som går ut på å oppsøke skyldnere.

Tildelinger av inkassobevillinger og tilsyn med inkassovirksomhet føres av Finanstilsynet. Inkassoforetakene har rapportertingsplikt til Finanstilsynet. Finanstilsynet kan trekke tilbake et inkassoforetags konsesjon ved overtredelse og brudd på god inkassoskikk. I tillegg har Finanstilsynet adgang til å inndra personlige inkassobevillinger, bl.a. dersom bevillingshaveren ikke påser at inkassovirksomheten drives i samsvar med god inkassoskikk. Finanstilsynet har ved flere anledninger benyttet adgangen til å inndra personlige inkassobevillinger, uten at tilsynet samtidig har inndratt selve foretakskonsesjonen.

Finanstilsynet opplyser at det meget sjelden mottar henvendelser vedrørende oppsøkende virksomhet fra inkassoforetakenes side. Videre opplyser tilsynet at til tross for hyppig inspeksjonsvirksomhet hos inkassoforetakene, hittil i 2010 er det gjennomført 11 inspeksjoner, ikke er avdekket tilfeller hvor inkassoforetakene benytter aggressive oppsøkende innkrevere. Tilsynet opplyser at det bør være godt kjent hva som er å anse som god inkassoskikk når det gjelder oppsøkende virksomhet som ledd i inndrivning av forfalte pengekrav, for eksempel at skyldner skal varsles før det foretas hjemmebesøk og at skyldner har rett til å reservere seg mot slikt besøk. Finanstilsynet opplyser videre at det etter deres vurdering finnes adekvate regler og sanksjonsmuligheter innenfor dagens rammer som kan komme til anvendelse dersom virksomhet med oppsøk av skyldnere bryter med normen for god inkassoskikk, og at det ikke er hensiktsmessig med innføring av en egen konsesjonsordning for personer som skal drive oppsøkende virksomhet. Finanstilsynet opplyser imidlertid at det ved utsendelse av et nytt rundskriv til inkassoforetakene vil presisere overfor bransjen hva som er å anse som god inkassoskikk, samt det ansvar foretakene og ledere i foretakene har for å sikre at personer som driver oppsøkende virksomhet er skikket til dette.

Etter mitt syn gir opplysningene fra Finanstilsynet grunn til å anta at det gjeldende regelverket om inkassovirksomhet virker etter sin hensikt, og at det ikke er behov for ytterligere fullmakter til Finanstilsynet.

SPØRSMÅL NR. 85

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kari Storstrand

Besvart 21. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er statsråden enig at dette er kommunal oppgave, eller er det de pårørende som skal utføre denne oppgaven?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjort kjent med at Bodø kommune gir de pårørende til pleietrengende beboere på byens sykehjem ansvar for å ledsage sine nærmeste når de skal til foreksempel medisinsk behandling/kontroll utenfor sykehjemmet. Spørsmålet er om det er rett at disse oppgavene blir pålagt de nærmeste pårørende.

Svar:

Når en pasient er innlagt på en helseinstitusjon som for eksempel et sykehjem, er det institusjonens ansvar å sikre at pasienten får nødvendig helsehjelp. De fleste beboere på sykehjem er der nettopp fordi de ikke er i stand til å klare seg selv, men er avhengig av bistand til de fleste av dagens gjøremål. Når disse beboerne er avhengig av medisinsk behandling og kontroll utenfor sykehjemmet, følger det av ovennevnte at det er institusjonens ansvar å bistå beboeren med dette. Denne oppgaven kan ikke sykehjemmet fraskrive seg. Noe annet er at pårørende kan utføre den-

ne bistanden dersom beboeren og den pårørende ønsker det, og dette fra sykehjemmets side vil anses som forsvarlig.

Som helse- og omsorgsminister må jeg forutsette at landets kommuner er seg sitt ansvar bevisst i å gi sine pasienter et forsvarlig og adekvat helsetjenestetilbud.

Dersom beboerne eller deres pårørende er av den oppfatning at sykehjemmene i Bodø fraskriver seg sitt ansvar, vil jeg anbefale dem å bringe saken inn for Helsetilsynet i Nordland. Helsetilsynet i fylket fører tilsyn med helsetjenesten i fylket, og kan påpeke svikt og mangler ved helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 86

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 20. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i avisen Vårt Land så er statens bistandspenger til misjonsorganisasjonenes bistandsarbeid redusert de siste 10 år. Samtidig er Norges bistandsbudsjett fordoblet på 6 år. Norge er av de største bidragsyterne til FN. I NORAD sin nye rapport om bistand fremkommer det at FN organisasjonene er ineffektive på bistand.

Vil ministeren vurdere å overføre mer av de statlig bevilgede midlene til misjonsorganisasjonenes prosjekter dersom de drifter mer effektivt og med godt dokumentert resultat?»

BEGRUNNELSE:

Det viktigste med bistandsmidler er at de gir gode resultat der de blir brukt. I tillegg er det viktig at de blir brukt på en mest mulig effektiv måte noe som igjen vil gjøre at flere får mulighet til å bli selvhjulpne. I NORAD sin evalueringsrapport får FN-organisasjonen en god del kritikk på manglende effektivitet på bistand og omtaler også korrupsjon, byråkratisering og manglende tilpasningsevne. Evalueringer og tilbakemeldinger som misjonsorganisasjonene får på sine prosjekt er at de fungerer godt.

Svar:

Det norske bistandsbudsjettet var i 2005 på 18 milliarder kroner. Budsjettet i år er 27 milliarder kroner.

Religion eller religiøst standpunkt er ikke kriterier for tildeling av bistandsmidler fra UD eller Norad.

Det skal ikke gis støtte til misjonering over bistandsbudsjettet. Misjonsorganisasjonenes prosjekter konkurrerer om midlene på samme vilkår som alle andre norske bistandsorganisasjoner. Disse ble i fjor tildelt 3,5 milliarder kroner. Dette fordeler seg på land, tema og prosjekter i henhold til de overordnede utviklingspolitiske prioriteringer.

FNs utviklingsorganisasjoner er betydelige mottakere av norske midler. FN har i kraft av sin medlemsmasse universell legitimitet og er det eneste forum som kan sikre en regelbasert verdensorden. Enkelte store oppgaver er det bare FN som kan fylle. Det er klart at også FN må innfri krav om effektivitet og resultater. Norge er en av pådriverne for reformer av FN-systemet. Målsettingen med disse reformene er å effektivisere organisasjonen. For øvrige aspekter ved vår støtte til FN og dets utviklingsorganisasjoner, viser jeg til mitt svar på interpellasjon fra representanten Peter Skovholt Gitmark 11. oktober i år.

Det stilles altså ingen spesielle krav, eller gis egne midler, til religiøse bistandsorganisasjoner. Bistandsmidlene kanaliseres til de organisasjonene som vurderes å best kunne levere resultater i henhold til de til enhver tid vedtatte utviklingspolitiske målsettingene.

Jeg er like fullt klar over at de religiøse organisasjonene kan ha en tilleggskompetanse som kan være særlig nyttig i utviklingsland hvor tro og religion står sterkt. Nettopp derfor vil jeg opprette en arbeidsgruppe som skal se på hvordan denne kunnskapen kan utnyttes bedre.

SPØRSMÅL NR. 87**Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 22. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Gitt regjeringens målsettinger innen fornybar og bioenergi, er det olje og energiministerens oppfatning at de siste års gjennomsnittlige årlige avvirkningskvantum i norsk skogsbruk er på et tilfredsstillende, et for høyt eller et for lavt nivå?»

Svar:

Spørsmålet er oversendt meg som rette statsråd siden dette spørsmålet dreier seg om norsk skogbruk.

Jeg viser til spørsmål nr. 1797 og nr. 1798 fra stortingsrepresentant Tord Lien og spørsmål nr. 20 fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll. Disse spørsmålene har tilsvarende innhold som spørsmål 87 og jeg henviser derfor til mine svar til Stortinget 07.10.10 og 11.10.10.

SPØRSMÅL NR. 88**Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 28. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Den 11. oktober 2010 presenterte Statoil en rapport som konkluderer med at utbygging på feltene Nordland 6 og 7 utenfor Lofoten vil gi 2000 varige arbeidsplasser i regionen. SV reagerer i flere medier på anslagene, og mener de er basert på urealistiske forutsetninger og alt for høye.

Er statsråden enig med regjeringspartner SV at Statoil, hvor staten er en betydelig eier og regjeringspartiene utøver eiermakt, forsøker å skjønne "oljedebatten" ved å fremme urealistiske og overoptimistiske scenarier?»

Svar:

Det er gjennomført flere studier om ringvirkninger av petroleumsvirksomhet i nord. Slike studier kan gi ulike sysselsettingstall avhengig av forutsetningene de bygger på. Trass variasjonene bekrefter studiene det vi allerede vet fra erfaring med utbygging og drift av felt, nemlig at petroleumsvirksomhet gir sysselsetting både lokalt og regionalt. Størrelsen på sysselsettingstallene avhenger i første rekke av om man gjør funn, hvor store ressursene er og hvordan man bygger ut feltene.

Statoils presentasjon av ringvirkninger legger til grunn at to landanlegg basert på aktivitet i Nordland VI og VII kan gi 2000 arbeidsplasser i regionen. Jeg har ikke sett bakgrunns materialet Statoil baserer seg

på og kan derfor ikke vurdere rapporten eksplisitt. I forbindelse med oppdateringen av helhetlig forvaltningsplan Barentshavet-Lofoten mottok Olje- og energidepartementet en rapport om ringvirkninger i nord fra Asplan Viak og Nordlandsforskning. Beregningene i studien viser anslag for hvor store sysselsettingseffekter man kan forvente dersom man bygger ut felt av alternative størrelser, med alternative lokaliseringsvalg og alternative utbyggingsløsninger. For eksempel viser den at dersom et oljefelt på 35 millioner Sm³ o.e. i Nordland VI bygges ut med off-shoreløsning og man i tillegg får en ilandføring av felt i Nordland VII og Troms II på til sammen 100 millioner Sm³ o.e. vil dette gi mellom 3000-4000 sysselsatte i en utbyggingsfase og opp mot 1300 sysselsatte i en driftsfase i Sør-Troms og Nordland. For Nord-Norge som helhet vil tallet være høyere. Til sammenligning beregner Oljedirektoratet ressursene for havområdene utenfor Lofoten, Vesterålen og Senja til å være over 200 millioner Sm³ o.e. De legger også til grunn et usikkerhetsspenn på mellom 76 og 371 millioner Sm³ o.e. for havområdet. Ettersom sysselsettingen vil avhenge av hvor store funn man gjør og om de er drivverdige, kan ringvirkningene kan bli mindre og større enn det som skisseres i studien. En eventuell videreutvikling av Snøhvit vil iflg. rapporten kunne gi landsdelen en sysselsettingstopp på opp mot 2800 arbeidsplasser i utbyggingsfasen og i

driftsfasen føre til godt over 1000 nye sysselsatte i landsdelen. Det regnes med at en stor andel av disse vil komme fra Nord-Troms og Finnmark. Rapporten bygger på et stilisert ressursbilde for petroleumsvirksomhet i Lofoten og Barentshavet. Dette ressursbildet ble benyttet for å utrede ulike konsekvenser av petroleumsvirksomhet i de havområdene forvaltningsplanen omfatter. Ressursbildet tar utgangspunkt i 18 ulike felt der de samlede ressursene utgjør nærmere 600 millioner Sm³ o.e.. Studien viser at utbygging av disse feltene kan gi økt sysselsetting i Nord-Norge på mellom 4000-6000 sysselsatte i en tredveårsperiode. Ressursbildet som rapporten baserer seg på er ikke sammenfallende med Oljedirekto-

ratets ressurstill for Barentshavet eller for havområdene utenfor Lofoten, Vesterålen og Senja. For eksempel er Oljedirektoratets ressursanslag for Barentshavet nesten tre ganger så høyt som ressursgrunnlaget rapporten baserer seg på. Man kan derfor legge til grunn at potensialet for ringvirkninger er større enn de 4000-6000 som fremkommer i rapporten. Når det gjelder regjeringens behandling av fremtiden for petroleumsvirksomhet utenfor Lofoten og Vesterålen ligger planen fast, vi gjennomgår nå alt grunnlaget for forvaltningsplanen og vil legge frem melding til Stortinget ved utgangen av første kvartal 2011.

SPØRSMÅL NR. 89

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge NTB er "FNs høynivågruppe ledet av statsminister Jens Stoltenberg enige om finansiering av klimatiltak i fattige land." Det handler om overføring av over 100 milliarder dollar årlig fra rike til fattige land. Det må antas at Norge vil forplikte seg til utvalgets forslag siden Norges statsminister har vært leder i utvalget. Det vil binde fremtidige regjeringer.

Ut fra hvilke(t) mandat eller konsultasjon med Stortinget har statsministeren gått inn i disse forhandlingene?»

Svar:

Generalsekretæren i FN opprettet våren 2010 en rådgivningsgruppe for finansiering av klimatiltak i u-land. Gruppen skal utforme praktiske forslag til hvor-

dan en kan nå de langsiktige finansielle målene i København-avtalen, og har blitt bedt om å vurdere ulike finansieringskilder fra både privat og offentlig sektor.

Medlemmene i gruppen består av statsledere, ministre og økonomiske eksperter fra både fattige og rike land. Gruppen er rådgivende og rapporterer til FNs generalsekretær. Forslagene som fremmes i den endelige rapporten, vil således ikke være bindende. Rådgivningsgruppen skal legge frem endelig rapport innen november i år.

Det vil være opp til FNs generalsekretær å avgjøre hvordan rapporten spilles inn i de formelle klimaforhandlingene under FNs Klimakonvensjon. Det er i disse forhandlingene at formelle vedtak vil fattes.

SPØRSMÅL NR. 90**Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 22. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren sørge for at Skatteetaten legger til grunn rimelige og gjennomførbare krav til dokumentasjon av utflytting fra Norge, og at skattemyndighetene på selvstendig grunnlag kontakter britiske myndigheter for å sikre en standardformulering som alle parter kan forholde seg til, jf. at Høyesteretts dom av 11. desember 2009, blir lagt til grunn ved Skatteetatens behandling av skattytere som har flyttet ut av Norge og bosatt seg i Storbritannia?»

BEGRUNNELSE:

Foranledningen for spørsmålet er en henvendelse fra en far og datter hvor sistnevnte nå er bosatt i England. Vedkommende har fulgt alle prosedyrer om flytteprosessen, men får utfordringer med skatteoppgjør og dokumentasjon fordi Skatt Vest ikke aksepterer hennes "Certifikate of Residence" som hun har mottatt av britiske myndigheter.

De britiske myndighetene beskrive om det opprinnelige sertifikatet fordi de norske myndighetene ikke kan akseptere ordene 'to the best of their knowledge'. Hun får en frist på to uker selv om de britiske myndighetene har en behandlingstid på tre måneder for slike henvendelser.

Så vidt jeg kan skjønne er begge disse kravene i strid med en høyesterettsdom av 11. desember 2009 hvor det slås fast at:

- Om ordleggingen 'to the best of their knowledge': 'Høyesterett oppfatter dette mer som en frase enn et reelt forbehold'.
- Om tidsfrister: 'Høyesterett mener dessuten at skattyter ikke kan klandres for at han ikke fremla slik erklæring forut for ligningsvedtaket, all den tid ligningen ble fastsatt allerede tre dager etter at varslet ble sendt'.

Det kan virke som om Skatt vest og ikke er kjent med denne dommen.

Slik jeg forstår det stilles følgende krav til norske statsborgere som flytter til f. eks England:

- De må melde flytting
- De må levere selvangivelse i 5 år etter at de har forlatt Norge
- De må skaffe til veie hvert år i 5 år dokumentasjon om inntekt opptjent i England
- De må skaffe til veie hvert år i 5 år et såkalt 'Certificate of Residence' fra de britiske skattemyn-

dighetene som skal ordlegges på en gitt måte bestemt av de norske skattemyndighetene uten at de britiske myndighetene er informert om dette kravet til ordlegging.

Alt dette uten at de norske statsborgerne er informert ved flytting fra Norge at siste punkt er tilfelle.

Man skulle tro at prosessen lett kunne forbedres og forenkles og den enkelte bli skånet for unødvendig kontakt med myndighetene ved å:

- Gi skikkelig, utfyllende informasjon til den enkelte når flyttemeldingen mottas.
- Forbedre kommunikasjonen mellom de britiske og norske skattemyndighetene slik at den enkelte slipper å måtte opptre som en kasteball dem imellom for å skaffe til veie dokumentasjon i en form som begge myndighetene bør kjenne til, men som den enkelte ikke har reell anledning til å kjenne til.

Finansministeren bør forsikre seg om at norske myndigheter og andre lands myndigheter har lik forståelse for slike bekreftelser og formuleringer og at det er myndighetenes ansvar å lage regler for dette slik at det blir enklere for innbyggerne å forholde seg til dem.

Svar:

Personer som oppholder seg eller har oppholdt seg i Norge i en viss tid anses som skattemessig bosatt i Norge. Den skattemessige bostedstilknytningen til Norge opprettholdes selv om en slik person tar opphold i utlandet.

Den skattemessige bostedstilknytningen kan imidlertid opphøre:

- Dersom personen emigrerer i skattemessig forstand i henhold til skattelovens regler. For å kunne anses som emigrert, må betingelsene i skattelovens § 2-1 tredje ledd følgende være oppfylt.
- Dersom personen flytter bosted i henhold til en skatteavtale mellom Norge og oppholdslandet. Selv om man ikke anses emigrert fra Norge etter reglene i skatteloven, kan altså den skattemessige bostedstilknytningen til Norge bortfalle dersom en person tar opphold i et land som Norge har skatteavtale med. For å kunne flytte bosted etter skatteavtalen, må betingelsene i artikkel 4 om bosted i skatteavtalen mellom Norge og oppholds-

landet være oppfylt.

Hvilke krav til dokumentasjon som stilles til nordmenn som tar opphold i utlandet, varierer alt etter hvilket rettslig grunnlag man påberoper seg i forbindelse med utflyttingen: skattelovens regler og/eller reglene i artikkel 4 i skatteavtalen.

Skattelovens regler:

For en person som ved utreisen på noe tidspunkt har vært skattemessig bosatt i Norge i mer enn ti år (dette vil gjelde nordmenn flest), opphører det skattemessige bostedet etter skatteloven når vedkommende tar varig opphold i utlandet og for hvert av de tre inntektsårene etter utreiseåret godtgjør at han

- ikke oppholder seg i Norge i mer enn 61 dager pr. inntektsår
- ikke selv eller hans nærstående eier, leier eller på annen måte disponerer bolig i Norge.

Det skattemessige bostedet opphører først etter utløpet av det tredje inntektsåret etter utflyttingsåret.

Det er ikke knyttet spesielle dokumentasjonskrav til reglene om opphør av bosted etter skattelovens regler. Skattyteren må utelukkende godtgjøre at lovens betingelser om varig opphold i utlandet, samt bolig og opphold i Norge, er oppfylt, men uten at det er gitt anvisninger på hvordan dette best kan gjøres. Den som påberoper seg skattelovens regler om opphør av bosted må altså ikke levere noen form for dokumentasjon fra skattemyndighetene i oppholdslandet.

Skatteavtalens regler

Personer som ikke anses emigrert, forblir skattemessig bosatt i Norge uansett om de oppholder seg i utlandet. Personer som tar opphold i et annet land, vil etter en viss tid også bli ansett som skattemessig bosatt i oppholdslandet. Det oppstår da skattemessig bosted i to land samtidig (dobbel bosted) etter begge lands interne regler.

For personer som tar opphold i et land Norge har skatteavtale med, inneholder skatteavtalen regler (vanligvis artikkel 4) som både regulerer det skatteavtalemessige bostedet og tar sikte på å løse konflikter om dobbelt skattemessig bosted. Artikkel 4's utforming er basert på OECDs modellavtale og er omtrent likt formulert i alle de norske skatteavtalene.

Norske ligningsmyndigheter har normalt ikke kunnskap om oppholdslandets interne regler. Når det ved den norske ligningen skal vurderes om man skal frafalle skatteavtalebostedet i Norge for en person som etter våre interne regler er skattemessig bosatt her, må ligningsmyndighetene vite at vilkårene for slikt frafall foreligger. Det er i denne anledning at skattyteren må dokumentere i form av en bostedsbe-

kreftelse ("Certificate of Residence") om at det foreligger bosted etter skatteavtalen også i oppholdslandet.

I de aller fleste land er bostedsbekreftelsen et standardisert dokument med en fast tekst. De innholdskrav som norske ligningsmyndigheter stiller til slik dokumentasjon, er basert på det som slike standardbekreftelser normalt inneholder. Det kreves at bekreftelsen eksplisitt viser til skatteavtalen mellom Norge og den annen stat. Det er uten betydning om det særskilt vises til artikkel 4 eller om det bare generelt vises til skatteavtalen, så lenge det tydelig fremgår av teksten at bekreftelsen gjelder bosted etter avtalen. Bekreftelsen må også særskilt angi hvilken tidsperiode den gjelder for.

De formelle kravene som stilles er at bekreftelsen må være i original og være utstedt av den myndighet som etter skatteavtalen er kompetent til dette.

Det er viktig å sikre at flytting av avtalebosted ikke medfører en utilsiktet ikke-beskatning i begge land. Dette er bakgrunnen for at det må legges fram en ny bostedsbekreftelse for norske ligningsmyndigheter for hvert inntektsår man påberoper seg skatteavtalemessig bosted i den annen stat.

Folkeregisterreglene

I spørsmålet nevnes krav om at skattyter må melde flytting. For ordens skyld gjør jeg oppmerksom på at krav om å melde flytting følger av folkeregisterreglene. Det har imidlertid ingen skattemessige konsekvenser at man får godkjent en utflytting i folkeregistret. Folkeregisterreglene inneholder sitt eget bostedsbegrep som skiller seg fra bostedsbegrepet i skatteloven. Man kan derfor godt være bosatt i utlandet etter folkeregisterreglene samtidig som man er bosatt i Norge etter skattereglene. Dette vil være normalsituasjonen for de fleste som emigrerer fra Norge i skattemessig forstand. Emigrasjon etter folkeregisterreglene vil gjerne kunne skje fra utflyttingstidspunktet, mens emigrasjon etter skattereglene tidligst kan skje etter utløpet av det tredje hele kalenderåret etter utflyttingsåret (forutsatt at også de øvrige betingelsene for skattemessig emigrasjon er til stede).

Selvangivelsesplikten

Deretter nevnes det i spørsmålet at utflyttede må levere selvangivelse i 5 år etter at de har forlatt Norge, samt dokumentere hvert år i 5 år etter utflytting hvilke inntekter som er opptjent i utlandet. Det finnes imidlertid ingen regler om 5 års selvangivelsesplikt ved utflytting fra Norge. Plikten til å sende selvangivelse til Norge består så lenge en person etter skattelovens regler anses som bosatt her, og den gjelder uavhengig av om skattyteren anses bosatt i oppholdslandet etter skatteavtalen og samtidig er selvangivelsespliktig dit. I alle tilfeller må skattyteren oppgi hele

sin globale inntekt i den norske selvangivelsen uansett hvor i verden denne er opptjent. Det vil da være opp til det enkelte skattekontor å avgjøre i hvilken grad det er nødvendig med nærmere dokumentasjon av de inntektspostene som skattyter opplyser om i selvangivelsen, og som er opptjent i utlandet.

Særlig om dokumentasjon i forbindelse med opphold i Storbritannia

I spørsmålet anmodes det om at skattemyndighetene på selvstendig grunnlag kontakter britiske myndigheter for å sikre en standardformulering i bostedsbekreftelsene fra Storbritannia. Jeg kan opplyse om at det fra norsk side nylig er tatt kontakt ikke bare med Storbritannia, men med alle våre skatteavtalepartnere, med spørsmål om hvert enkelt lands bostedsbekreftelser. Dette ble gjort i forbindelse med den informasjonen departementet sendte disse landene om at Norge nå hadde innført kildeskatt på pensjon utbetalt til personer bosatt i utlandet.

Det er kommet svar fra en rekke land. Samtlige av disse svarene er videreformidlet til skatteetaten. De lokale norske ligningsmyndighetene bør derfor ha fått god informasjon om hvilke standarddokumentasjon som kan forventes mottatt.

HM Revenue & Customs i Storbritannia opplyser i sitt svar at det ikke finnes et standardisert skjema for

bostedsbekreftelser, men at dette gjøres i form av et brev til skattyteren. Selve teksten vil normalt lyde:

”To whom it may concern
Certificate of Residence

I certify that to the best of my knowledge and belief, Mr Smith is a resident of the United Kingdom within the meaning of Article 4 of the Double Taxation Agreement between Norway and the United Kingdom for the year 2009/10.”

I tillegg vil bekreftelsen inneholde skattyterens trygdenummer og/eller den spesifikke skattyterrefransen som brukes i forbindelse med den britiske ligningen.

En slik bekreftelse må normalt anses tilstrekkelig til å godtgjøre britisk bosted etter avtalen. Norske ligningsmyndigheter bør etter dette ikke være i tvil om hvilken britisk dokumentasjon på bosted etter skatteavtalen som er akseptabel.

Når det gjelder Storbritannia, vil jeg også nevne at i de tilfeller hvor det avgjøres at en skattyter skal ha sitt skatteavtalemessige bosted i Storbritannia, vil den norske beskatningsretten på grunnlag av bosted bare kunne frafalles for den delen av inntekten som er beskattet i Storbritannia, når dette er en inntekt som etter lovgivningen i Storbritannia er skattepliktig dit bare når den overføres til eller mottas i Storbritannia.

SPØRSMÅL NR. 91

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 20. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Etter å ha lest statsråden sine uttalelser, vil jeg spørre:

Hvorfor motsir statsråden seg selv ved å gå inn med nærmere 10 millioner kroner for å kjøpe 330 tonn reinkjøtt fra private slakterier?»

BEGRUNNELSE:

I spørretimen 6. oktober utalte statsråden under spørretimen sitat:

”For å gjøre representanten Trældal oppmerksom på det faktiske forhold så er det faktisk reindriftsnæringen selv som innenfor dette markedet har ansvar for omsetning og prisfastsetning og for å sørge for at det blir et avtak. Det er ikke et ansvar for staten, og det er ikke slik at landbruksministeren kan sette prisen i markedet.”

Svar:

Bakgrunnen for spørsmålet er at jeg i Stortingets spørretime den 6. oktober d.å. uttalte følgende:

”For å gjøre representanten Trældal oppmerksom på det faktiske forhold så er det faktisk reindriftsnæringen selv som innenfor dette markedet har ansvar for omsetning og prisfastsetning og for å sørge for at det blir et avtak. Det er ikke et ansvar for staten, og det er ikke slik at landbruksministeren kan sette prisen i markedet.”

I forbindelse med forhandlingene om Reindriftsavtalen 2002/2003 ble avtalepartene enige om å oppheve målprisen på reinkjøtt. Etter denne opphevelsen har man hatt fri prisdannelse på reinkjøtt innenfor den beskyttelse importvernet har gitt.

I det frie markedet som vi har for reinkjøtt i Nor-

ge oppstår det med mellomrom ubalanse. Dette er ikke spesielt for reinkjøttmarkedet. Slik har det vært til alle tider, og i alle bransjer.

Et historisk godt kjent eksempel er det såkalte tulipankrakket, eller tulipanmanien, i Nederland i 1637. Når det oppstår ubalanser i markeder i moderne samfunn i dag, må statene ofte gripe inn for å forhindre samfunnsmessig skade. Finanskrisen i 2008 er det siste og mest omfattende eksemplet, der det var nødvendig med massive inngrep fra myndighetene i et stort antall land.

I mye mindre skala, men dog tilsvarende, på grunn av ubalansen i det frie reinkjøttmarkedet, var det denne høsten nødvendig for staten å gripe inn. Dette ble gjort for å sikre at reineiere i Finnmark fikk slaktet sin rein. Om man ikke hadde fått lagt til rette

for økt slakting denne høsten hadde reinen blitt sluppet inn på vinterbeitene. Dette hadde medført en ytterligere belastning av disse beitene, og medført et tilbakeslag for arbeidet med å redusere bestandene til bærekraftige nivåer. Jeg mener derfor det er meget god sammenheng mellom mål og tiltak i denne saken.

Jeg vil understreke at de tiltak som ble fremforhandlet gjennom de ekstraordinære forhandlingene ikke innebærer ekstra overføringer til reindriftsnæringen. Tiltakene finansieres i sin helhet innenfor Reindriftsavtalen 2010/2011 og gjeldende bevilgningsramme, jf kap. 1151 post 51 "Reindriftens utviklingsfond", og eventuelt ved omdisponeringer innenfor avtalen.

SPØRSMÅL NR. 92

Innlevert 13. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 1. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvordan er høyhastighetsbanen planlagt i forbindelse med planlegging og utbyggingen av jernbanen strekningen Oslo - Ski og traseen videre på strekningen Vestre linje Østfoldbanen?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget gjorde følgende Budsjettvedtaket 2010:

"Fleirtalet meiner det nye dobbelsporet mellom Oslo og Ski vil vere ei viktig lenke i ei framtidig skandinaviske høgfallsline. Det er difor viktig at Oslo–Ski vert planlagt som ein lekk i ein heilheitleg strategi for den nye Østfoldbanen. Målet må vere å unngå flaskehalsar og kurvatur med unødvendige hastigheitsbegrensingar og oppnå eit best mogleg trasévalg tilpassa hastigheiter på minimum 250 km/timen."

Det er viktig at vedtak følges opp - og blir ivarettatt i all planlegging og utbygging av jernbane. Når strekningen Oslo - Ski bygges ut er det avgjørende at man også som oppfølging av vedtaket har planer for og vet hvor og hvordan strekningen skal gå videre.

Svar:

Nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski (Follobanen) skal betjene ulike typer togtransport i framtiden, det være seg lokaltrafikk, IC-trafikk, godstrafikk og eventuell framtidig høyhastighetstrafikk. Samferdselsdepartementet har i forbindelse med fastsettelsen av planprogrammet for Follobanen, understreket at Jernbaneverket generelt innretter det videre planarbeidet slik at det legges til rette for å kunne håndtere ulike framtidige kombinasjoner av trafikk og at strekningen bygges ut med tilstrekkelig fleksibilitet.

Samferdselsdepartementet er opptatt av at Follobanen skal kunne inngå som del av en eventuell framtidig høyhastighetsbane fra Oslo mot Göteborg/København. Det legges til grunn at det i det videre utredningsarbeidet vurderes løsninger for Follobanen som ikke er til hinder for en eventuell framtidig høyhastighetsbane med en dimensjonerende hastighetsstandard på 250 km/t eller mer.

I forbindelse med den videre planlegging og prosjektering av Follobanen, vil bl.a. spørsmålet om etablering av et avgreningspunkt nord for Ski for en høyhastighetsbanetrasé som går utenom Ski stasjon, bli nærmere vurdert. Den videre planleggingen av Follobanen vil bli samordnet med den pågående høyhastighetsutredningen og arbeidet med konseptvalg-utredning (KVU) for IC-trianglet.

SPØRSMÅL NR. 93**Innlevert 14. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 21. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«En del mindre gårdsbruk ønsker å legge om sin drift til å dyrke juletrær, men får i de fleste tilfeller nei på sin søknad.

Vil statsråden bidra til at det må være opp til den enkelte bonde å bestemme hva han/hun vil dyrke, slik som f.eks. juletrær?»

Svar:

Verden har for lite mat til en stadig voksende befolkning. Samtidig endrer klimaendringene vilkårene for matproduksjon. Kornprisene har igjen økt kraftig. Dette minner oss på ny om hvor sårbar matsikkerheten er globalt. Regjeringens viktigste mål med norsk landbruk er å produsere trygg og ren mat for egen befolkning. Den dyrka jorda landbruket forvalter på vegne av fellesskapet er en svært begrenset ressurs. Bare 3 % av landarealet i Norge er dyrka jord, og den er under stadig utbyggingspress. Vi må derfor vedlikeholde og opprettholde disse produksjonsressursene. Det følger av jordloven § 9 at dyrka jord ikke må brukes til formål som ikke tar sikte på jordbruksproduksjon. Kommunene har myndighet til å avgjøre om det etter søknad skal dispenseres fra dette forbudet.

Omlegging til produksjon av juletrær krever slik dispensasjon. Kommunene kan, og gir i en viss utstrekning i dag, dispensasjon til dette formålet. Jeg ser det som uaktuelt å endre jordloven eller denne praksisen. Samtidig vil jeg gjøre oppmerksom på at det i samme bestemmelse fremgår at dyrkbar jord ikke må disponeres slik at den ikke blir egnet til jordbruksproduksjon i framtiden. Juletreproduksjon på dyrkbar jord er en midlertidig bruk av arealet som ikke er til hinder for at det kan dyrkes opp og tas i bruk til jordbruksproduksjon. Jeg vil understreke at juletreproduksjon er en høyst velkommen næring i norsk landbruk, og at volumet i uttak og planting har økt kraftig de siste årene. Produksjonen er bærekraftig og lønnsom, også på mindre og marginale arealer, og gir nye muligheter for bygder og landbruk i store deler av landet. Det finnes rikelig med arealer i Norge som ikke er så godt egnet til matproduksjon, men som er velegnet til juletreproduksjon. Det er disse ressursene landbruket først og fremst må ta i bruk til dette formålet. Jeg har ambisjoner om at Norge skal bli en viktig aktør innen juletreproduksjon, og mener det er fullt mulig å nå dette målet samtidig som vi beholder matproduksjonen på den dyrka jorda.

SPØRSMÅL NR. 94**Innlevert 14. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 22. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil kulturministeren gjennomgå både regelverket for lokalradiokonsesjoner og praktiseringen av dette, slik at både myndighetenes krav til konsesjonærene samt de planer som ble fremlagt av konsesjonssøkerne blir etterfulgt?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har brakt i erfaring at det nå hersker forvirring rundt hvilke regler som egentlig gjelder for de som er tildelt ulike konsesjoner for drift av lokalradio.

På den ene siden stilles det strenge krav til konsesjonærer som er tildelt 24/7 konsesjoner og Allmennradiokonsesjon. Disse krav består blant annet i produksjon av lokalt innhold.

På den andre siden har de som er tildelt nisjeradiokonsesjon fått strenge begrensninger i forhold til størrelsen på inntekt.

Enkelte innehavere av 24/7 konsesjon har etter hva jeg får opplyst funnet ut at de kan spille lokal musikk om natten for på den måten tilfredsstille kravet. Dette er etter hva jeg erfarer godtatt av Kulturdepartementet, mens Medietilsynet er uenig.

Enkelte nisjekonsesjonærer har etter hva jeg har

fått opplyst vært minst like kreative for å omgå sine regler. Et eksempel på dette skal være å ta inntektene fra reklamesalg inn i et annet selskap og derved unngå begrensninger i omsetning.

Etter hva jeg får opplyst har enkelte Nisjekonsesjonærer også funnet ut at de kan videresende radiokanaler uten konsesjon og på den måten skaffe seg gode inntekter.

Kringkastningsloven med forskrifter sier klart at det er den som har fått tildelt konsesjon som må benytte denne og det fremgår også at man er forpliktet til å drive i henhold til planer man har beskrevet i konsesjonssøknaden.

Det ser dessverre ikke ut til at Medietilsynet bryr seg nevneverdig om brudd på inntektsreglene; de driver kun tilsyn ved gjennomgang av årsoppgaver på etterskudd og kontrollerer heller ikke eventuelle andre selskaper som mottar inntekter fra radiodriften.

Det er for noen også en utfordring at radiokonsesjonærenes mulighet til å søke om å få benytte ledige frekvensressurser for å oppnå bedre dekning i konsesjonsområdet, nå ser ut til å være svært begrenset og det hevdes at det er Post- og teletilsynet som har innskjerpet dette. Det fremgikk ikke ved tildeling av konsesjon at denne praksis på noen måte skulle innskjerpes.

Svar:

De kommersielle lokalradiokonsesjonene ble tildelt etter en konkurranse hvor bud på lokalt innhold var et sentralt konkurransekriterium. Det er derfor viktig at myndighetene fører tilsyn med sektoren, slik at budene blir oppfylt i praksis. For å sikre like rammevilkår i bransjen er det også viktig at det generelle regelverket i kringkastingsforskriften følges. Dette gjelder også i forhold til det særskilte regelverket som gjelder for nisjeradioer.

Dersom det skulle fremkomme opplysninger om behov for å endre det generelle rammeverket i kring-

kastingsforskriften vil dette bli vurdert. Jeg har foreløpig ikke mottatt opplysninger om at det er behov for slike endringer. Når det gjelder regelverket som fremgår av utlysningen, ligger disse fast i de syv årene konsesjonsperioden varer. Det verken kan eller bør foretas endringer i utlysningsgrunnlaget i en løpende konsesjonsperiode, da dette vil kunne undergrave grunnlaget for tildelingen.

Medietilsynet avholdt i april 2010 et informasjonsmøte med mange av de største aktørene i bransjen hvor tema blant annet var forståelsen av begrepet lokalt innhold. I juni 2010 ba departementet Medietilsynet om å redegjøre for tilsynsmetodikk og hvilke hovedprinsipper for vurdering av lokalt innhold som vil bli lagt til grunn ved tilsyn av lokalradiosektoren. Medietilsynet redegjorde for dette i brev av 31. august 2010. Ifølge brevet har tilsynet i oppstartsfasen lagt stor vekt på veiledning og vil kunne bistå bransjen i forbindelse med konkrete spørsmål. I tiden som kommer vil det imidlertid bli lagt stadig større vekt på behandling av tilsynssaker. Det må likevel tas hensyn til at dette er en stor bransje med mange tilsynsobjekter, slik at det løpende tilsyn i stor grad vil måtte basere seg på stikkprøver.

Når det gjelder avspilling av musikk fra lokal musikk om natten er det ikke riktig at tilsynet og departementet har forskjellig syn. Det fremgår klart av utlysningen at det ikke stilles krav til når på døgnet lokalt innhold sendes.

Det er heller ikke riktig at det er foretatt noen innstramming i forhold til utlysningen når det gjelder adgangen til å benytte ledige frekvensressurser. Det vises til at konsesjonssøkerne kjente til at de forskjellige nettenes dekningsgrad og at budene på lokalt innhold reflekterer hvor langt den enkelte søker var villig til å strekke seg i forhold til det enkelte nett. Ved å endre nettene i etterkant endres spillereglene for konsesjonstildelingen og markedsposisjonen i området kan bli forrykket.

SPØRSMÅL NR. 95**Innlevert 14. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 25. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til en henvendelse der en funksjonshemmet arbeidstaker vil jobbe 50 %. Arbeidsgiver har tilbudt seg å tilrettelegge arbeidsplassen iht. bestemmelsene i Arbeidsmiljøloven. Skatteetaten har svart at det ikke finnes unntak i loven for å fritta arbeidsgiver for arbeidsgiveravgift og fradrag for merverdiavgift, og at bilen må anses som en firmabil.

Vil statsråden gjøre nødvendige endringer i skatteloven slik at tilretteleggingstiltak på arbeidsplassen fritas for beskatning?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen og partene i arbeidslivet ble 24. februar 2010 enige om å videreføre, og videreutvikle IA-avtalen for å forebygge utstøing og frafall i arbeidslivet. Ett av målene er å tilrettelegge for at flere med nedsatt funksjonsevne skal komme ut i arbeid. Mange er avhengig av transport for å komme seg til og fra arbeidsplassen. Pga en alvorlig sykdom har N.N blitt betydelig bevegelseshemmet, og er derfor avhengig av bil for å kunne klare å være i jobb. Hans målsetting er å være i 50 % jobb. Arbeidsgiver har tilbudt seg å tilrettelegge arbeidsplassen iht. Arbeidsmiljølovens § 4-(2) bokstav b) ved å stille bil og parkeringsplass til disposisjon. Forutsetningen for dette er at arbeidsgiver ikke belastes med arbeidsgiveravgift (aga) og at fradrag for merverdiavgift (mva) innvilges. I den forbindelse har han søkt skatteetaten om en bindende forhåndsuttalelse om at tilretteleggingen ikke blir betraktet som en alminnelig firmabil og at arbeidsgiver ikke blir belastet med aga og mva for tilretteleggingen. Svaret fra skattemyndighetene er følgende:

"at det ikke er noen unntak fra hovedregelen i skattelovens § 5-13 for biler som er stilt til rådighet av arbeidsgiver for ansatte som av helsemessige årsaker har spesielle transportbehov, som en tilrettelegging for funksjonshemmet arbeidstaker etter arbeidsmiljølovens regelverk, finnes dog ikke".

Arbeidsgiver må selv søke om fritak for de omtalte avgifter for å få en bindende uttalelse.

Skattemyndighetene svarer følgende:

"for merverdiavgiftens vedkommende skal det imidlertid bemerkes at inngående avgift knyttet til personbiler, som man antar det her vil være tale om, kun kan fradragføres når bilen er brukt som salgsvare, i persontransport mot vederlag eller bilutleie, jf mva § 8-4. Annet bruk av personbil gir, av regeltek-

niske årsaker, aldri grunnlag for fradragføring av inngående mva. knyttet til bil".

Rigide skatteregler gjør det vanskelig for mennesker med nedsatt funksjonsevne å komme ut i jobb, samtidig som det blir dyrt og krevende for arbeidsgiver å kunne tilrettelegge for å beholde og rekruttere arbeidstakere med nedsatt funksjonsevne.

Svar:

Enhver fordel mottatt av arbeidsgiver anses i utgangspunktet å være skattepliktig inntekt, jf. skatteloven § 5-1. Det gjelder også mottak av fri bil dekket av arbeidsgiver, jf. skatteloven § 5-13. Det er privatfordelen av å ha fått bil til disposisjon, også til kjøring privat, som utgjør den skattepliktige fordel. Fordelen av den private bruken av bilen arbeidsgiver har stilt til disposisjon for arbeidstaker, skattlegges etter en standardregel som er basert på et beregningsgrunnlag med utgangspunkt i bilens listepreis i Norge som ny på tidspunktet for førstegangsregistrering. Dette sjablonregelverket har ingen unntak fra beskatningsplikten for skattytere med særskilt behov for bil i yrket el. Fordelen ved fri bil til privatbruk er også i utgangspunktet den samme om den ansatte har nedsatt funksjonsevne.

Derimot finnes det ulike ordninger innenfor trykdesystemet som er ment å ivareta de særskilte behov som kan oppstå for personer med nedsatt funksjonsevne. Det finnes en rekke ordninger som er innrettet på å styrke funksjons- og yrkeshemmedes deltakelse i arbeidslivet, jf. nedenfor.

Ordningen med stønad til trygdebil i arbeidslivet (folketrygdlovens § 10-5) er til for at brukere med funksjonsnedsettelser skal kunne stå i arbeid, eller kunne ta arbeid, dersom man fyller vilkårene for stønadstypen. I denne sammenheng må det presiseres at det er satt noen absolutte grenser for stønadsordningen. Dette går blant annet på brukers alder, kjøretøys alder og hvilken øvre inntekt man kan ha før stønaden ikke kommer til utbetaling. I denne sammenheng bemerkes at ordningen består av et tilskudd til motorkjøretøy, og er ikke ment som noen fullfinansiering. Trygdebil er for øvrig en individuell ordning, og slikt tilskudd kan ikke gå til arbeidsgiver.

Utover dette kan den enkelte få grunnstønad til transport. Det er løpende ekstraavgifter til transport som kan danne grunnlag for tildeling av grunnstønad. Når en skal vurdere om det foreligger ekstraavgifter til transport, må det først klarlegges om vedkommen-

de har behov for annen type transport enn tidligere, og om dette medfører ekstrautgifter. Dersom en ikke kan sammenligne vedkommendes tilstand før og nå, må det sammenlignes med hva "friske personer" vanligvis benytter til samme formål.

Det gis ikke grunnstønad til anskaffelse av bil. Privat bil er i dag et svært vanlig transportmiddel i Norge, og det må derfor vurderes om bruk av egen bil faktisk medfører en ekstrautgift for vedkommende. I så fall er det disse ekstrautgiftene som kan dekkes. Vurderingen her vil være om sykdommen medfører høyere løpende ekstrautgifter til transport enn før sykdommen inntraff.

Det finnes videre en prøveordning med arbeids- og utdanningsreiser, hvis formål er å dekke de hulle- ne som i dag finnes i de etablerte ordningene. Formå- let er å unngå at funksjonshemmede må takke nei til utdanning eller arbeid på grunn av manglende trans- porttilbud. Dette betyr at forsøket ikke skal erstatte eksisterende ordninger, men være et supplement. Et av vilkårene for å få dette, er at vedkommende må ha varige forflytningsvansker og ikke kan reise til og fra arbeids- eller utdanningsstedet med offentlige kom- munikasjonsmidler. Alternativt må reisen medføre så store belastninger for vedkommende at det ikke er ri- melig å forlange at han/hun skal bruke offentlige kommunikasjonsmidler.

For nærmere konkrete opplysninger om de ulike ordningene, bør bruker henvende seg til sitt lokale NAV-kontor. Ovennevnte stønadsordninger regnes ikke som skattepliktig inntekt, jf. skatteloven § 5-43 første ledd bokstav d nr. 4.

Det er mitt syn at offentlig støtte til tilrettelegging mv. for arbeidstakere med særskilte helsemessige be- hov, best kan ivaretas gjennom slike stønadsordnin- ger som her er nevnt. Disse ordningene er utformet og har et omfang ut fra en helhetlig vurdering innen- for trygdesystemet. Eventuelle begrensninger i ord- ningene må således ses som et uttrykk for at ressur- sene er begrenset, og at det må foretas prioriteringer. Kanalisering av offentlige tilskudd via trygdemyndighetene sikrer videre at vurderingene av om den enkelte kvalifiserer til slik støtte, foretas av myndig- heter med faglige forutsetninger til å vurdere om de helsemessige vilkår er oppfylt.

En eventuell støtte til tilretteleggingstiltak via skattesystemet, her i form av unnlatt beskatning av en privatfordel ved privat bruk av firmabil mv. på grunn av helsemessige forhold, vil ikke nødvendigvis tilfal- le de samme grupper som anses berettiget etter ord-

ningene i trygdesystemet. Bl.a. vil et slikt fritak bare være til gagn for arbeidstakere som har en arbeidsgi- ver som er villig til, og har økonomisk anledning til, å gjennomføre slike tilretteleggingstiltak. Videre vil ligningsmyndighetene ikke ha de nødvendige faglige kvalifikasjoner til å kunne vurdere om de helsemes- sige forutsetningene for et slikt skattefritak er opp- fylt. Det vil også være vanskelig lovteknisk og i prak- sis å foreta avgrensningen mellom dem som kvalifi- serer til å få lettelse i firmabilbeskatningen, og dem som faller utenfor, slik at skattesystemet kompliseres ytterligere.

Jeg presiserer for ordens skyld at tilretteleggings- tiltak på arbeidsplassen, herunder spesiell transport på tjenestereiser mv., ikke vil være skattepliktig. Her er det imidlertid spørsmål om det skal gis fritak fra skatteplikten for den fordel det er å disponere ar- beidsgivers bil for private formål, utenom tjenesterei- sene.

Når det gjelder merverdiavgiften, er det en gene- rell forbruksavgift på omsetning av varer og tjenester som har til formål å skaffe inntekter til staten. Fra- dragsretten er som utgangspunkt etter merverdiav- giftsloven § 8-4 første ledd avskåret fra inngående avgift på anskaffelse, vedlikehold, bruk (herunder leie/leasing) og drift av personkjøretøy, herunder va- rebil klasse 1 og campingtilhenger, selv om anskaf- felsen er til bruk i avgiftspliktig virksomhet. Det foreligger tre unntak fra denne hovedregelen, nemlig for personkjøretøy anskaffet som salgsvare, til bruk i yrkesmessig utleievirksomhet eller som middel i per- sonbefordring mot vederlag. Hovedregelen er altså at inngående merverdiavgift på anskaffelse og drift av personkjøretøy ikke er fradragberettiget. Dette gjel- der uten hensyn til bruken av kjøretøyet. Regelen er begrunnet i de betydelige kontrollproblemer som gjør seg gjeldende overfor privat bruk av personkjø- retøy.

I utgangspunktet mener jeg at støtte til å avhjelpe helsemessige utfordringer hører hjemme i trygdesys- temet. Dette sikrer at de nødvendige prioriteringer som må foretas mellom ulike grupper kan gjøres på en best mulig måte. Skattesystemet vil være langt mindre treffsikkert, og det kan lett oppstå bl.a. admini- strative og fordelingsmessige utfordringer. Jeg me- ner derfor at skattesystemet ikke er egnet til å ivareta behovene til arbeidstakere med nedsatt funksjonsev- ne. Etter dette vil jeg ikke gå inn for å endre skattere- glene om fri bil dekket av arbeidsgiver.

SPØRSMÅL NR. 96**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 20. oktober 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Regjeringen har satt i gang forsøksvirksomhet med gratisferje på to ferjesamband i Norge. Det gjelder sambandet Grytøy - Sandsøy - Bjarkøy i Troms og sambandet Daløy - Haldorneset i Solund i Sogn og Fjordane. Oppstart var 26.3.2010. Regjeringen har valgt å se forsøk med gratisferje i et distriktpolitisk perspektiv og har derfor valgt to små samband. Likefullt er det av interesse å se på trafikkutvikling.

Kan statsråden legge frem tall for passasjer og biler på de to strekningene fra og med april til og med september henholdsvis i år og i fjor?»

Svar:

Spørsmålet er stilt til samferdselsministeren, men det er overført til kommunal- og regionalministeren som ansvarlig for forsøket.

Trafikktallene for Daløy-Haldorneset i Sogn og

Fjordane viser at det i perioden april til og med september 2009 ble transportert 9 951 passasjerer og 10 130 kjøretøy på dette sambandet. I perioden april til og med september 2010 var de tilsvarende tallene 11 088 passasjerer og 10 342 kjøretøy. Det betyr at det var en økning i antallet passasjerer på om lag 11 prosent, mens økningen i antall kjøretøyer var på om lag to prosent.

Når det gjelder ferjesambandet Grytøy-, Sandsøy- og Bjarkøy i Troms var trafikktallene i perioden april til og med september 2009 på 30 732 passasjerer og 16 772 kjøretøy.

I perioden april til og med september 2010 var tilsvarende tall 40 905 passasjerer og 19 916 kjøretøy. Det betyr at det var en økning i antallet passasjerer på dette sambandet på om lag 33 prosent, og en økning i antall kjøretøy på om lag 19 prosent.

SPØRSMÅL NR. 97**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. oktober 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Allerede i 2001 ble det iverksatt forsøk der 7 kommuner fikk anledning til å legge ut snøscooterløyper til rekreasjonsformål.

Siden forsøket med å bruke pbl. som hjemmelslov for lokalt besluttede rekreasjonsløyper er forlenget utover det ellers tillatte maksimale 6 år, forutsetter jeg at kommunalministeren som ansvarlig for forsøksloven kan bekrefte at "det er planlagt eller besluttet å gjennomføre reformer i samsvar med det forsøket gjelder"»

BEGRUNNELSE:

I år 2001 ble det iverksatt et forsøk der 7 kommuner som en forsøksordning fikk anledning til å legge ut snøscooterløyper til rekreasjonsformål, og hjemle dette i plan- og bygningsloven, selv om daværende

lov ikke hadde slike arealformål. Ny plan- og bygningslov hjemler snøscootertraseer som arealformål, men motorferdselsloven av 1977 sperrer fortsatt for bruken av ny pbl. Forsøket drives fortsatt, i sitt tiende år med pbl som verktøy for å regulere rekreasjonsløyper.

LOV 1992-06-26 nr 87: Lov om forsøk i offentlig forvaltning, § 3, siste ledd lyder, med min understrekning:

"Godkjenning kan gis for en periode på inntil fire år. Forsøksperioden kan forlenges med inntil to år. Dersom det er planlagt eller besluttet å gjennomføre reformer i samsvar med det forsøket gjelder, kan forsøksperioden forlenges fram til reformen trer i kraft".

Svar:

Jeg viser til at miljø- og utviklingsministeren den 9. september 2010 sendte et skriftlig svar til stor-

tingsrepresentant Tord Lien om samme tema. Det er ikke nye momenter i saken siden miljø- og utviklingsministerens svar.

Forsøksordningen med utvidet lokal forvaltning av motorferdsel i utmark ble satt i gang i 2001 og er senere forlenget inntil videre. Jeg er kjent med at Miljøverndepartementet har påbegynt en gjennomgang av regelverket om motorferdsel i utmark og vassdrag. I juni 2009 ble det gjort enkelte endringer i forskrift 15. mai 1988 nr. 356 for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag. Samtidig med behand-

lingen av forskriftsendringen bestemte regjeringen at det ikke skal gjøres endringer i lov eller forskrift om reglene for bruk av motorkjøretøy på snødekt mark i Finnmark og Nord-Troms. Den videre gjennomgangen vil gi grunnlag for å vurdere behovet for ytterligere endringer i regelverket knyttet til motorferdsel i utmark, bl.a. om det skal åpnes for mer rekreasjonskjøring sør for Nord-Troms. Forsøksordningen med lokal forvaltning av motorferdsel i utmark i syv kommuner fortsetter inntil gjennomgangen er fullført og eventuelle endringsbehov er avklart.

SPØRSMÅL NR. 98

Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Kvalifiseringsprogrammets målsetning er å føre flere langtidsmottakere av sosialtrygd over i lønnet arbeid. Kvaliteten på tiltakene som iverksettes vil ha stor betydning for om deltakerne lykkes i å få arbeidsevne og kompetanse til å skaffe seg en jobb.

Hvor mange deltakere har gjennomført programmet i tidsrommet fra 1. januar 2008 til 31. mai 2010, og hvor mange av disse har nå ordinært arbeid og kan leve av sin arbeidsinntekt?»

BEGRUNNELSE:

Det rapporteres hyppig både på lokalt og nasjonalt nivå for å følge måloppnåelsen av kvalitetsprogrammet, som rette seg mot en gruppe som med forpliktende bistand og oppfølging bør kunne komme i arbeid. I årets budsjett kan man lese at rundt halvparten av de som hadde deltatt i kvalifiseringsprogrammet ved utgangen av 2009 gikk til ordinært arbeid, utdanning eller andre arbeidsrettede tiltak. Dette sier lite om hvor mange som kommer ut av en trygdetilværelse, og det er derfor interessant å vite hvor mange av deltakerne som når målet om ordinært arbeid.

Svar:

Kvalifiseringsprogrammet er et svært viktig tiltak i regjeringens innsats mot fattigdom. Programmet er rettet mot langtidsmottakere av sosialhjelp og an-

dre som står langt fra arbeidsmarkedet og har som formål å bidra til at flere i målgruppen kommer i arbeid.

Fra 1. januar 2008 til 31. desember 2009 deltok i overkant av 9 800 personer i kvalifiseringsprogrammet. Om lag 1 200 personer hadde ved utgangen av 2009 avsluttet programmet etter avtale med NAV-kontoret. Av disse gikk om lag 35 pst til ordinært arbeid, og om lag 15 pst til utdanning eller andre arbeidsrettede tiltak.

For 2010 har vi så langt tall for resultater fram til og med 30. april. I perioden fra 1. januar 2008 til utgangen av april har i overkant av 11 000 personer deltatt i kvalifiseringsprogrammet. Om lag 750 personer har i løpet av årets fire første måneder avsluttet programmet etter avtale med NAV-kontoret. Av disse gikk omlag 30 pst til ordinært arbeid, og om lag 9 pst til utdanning eller andre arbeidsrettede tiltak.

Måloppnåelsen med hensyn til andelen som går til arbeid, utdanning og andre arbeidsrettede tiltak er således så langt noe svakere i 2010 enn i 2009. Jeg vurderer dette likevel som gode resultater med tanke på at målgruppen for kvalifiseringsprogrammet er personer som står langt fra arbeidsmarkedet.

Jeg vil avslutningsvis gjøre oppmerksom på antall deltakere i kvalifiseringsprogrammet fra 1. januar 2008 til 31. desember 2009 ved en inkurie er angitt i Prop 1 S(2010-2011)som i underkant av 8 500.

SPØRSMÅL NR. 99**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 20. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det vises til Dokument nr. 15:7 (2010-2011). Svaret fra statsråden omfattet kun Utenriksdepartementet, mens bruken av pressestipend i Miljøverndepartementet var utelatt.

Kan statsråden gjøre rede for dagens bruk av, og nivået på, pressestipend i departementet, og sammenligne det med bruk under forrige regjering og i forhold til andre departement?»

Svar:

Fra 2005 til 2010 har Miljøverndepartementet gitt 20 pressestipend på til sammen 296 500 kroner.

Departementet har gitt pressestipender tilbake til 1997. I perioden 2001 – 2005 ble det gitt 22 pressestipender på til sammen 306 500 kroner.

Miljøverndepartementet har ikke oversikt over pressestipend gitt av andre departement.

SPØRSMÅL NR. 100**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 26. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I en interpellasjonsdebatt (som beskrevet under) 3. juni sier Næringsministeren følgende: "Vi kommer til å gi Statkraft svar når vi har bestemt oss. Vi har bestemt oss når vi har gjort disse analysene grundig nok,....".

Kan statsråden gjøre rede for hvor langt man har kommet i arbeidet med disse analysene?»

BEGRUNNELSE:

Harald T. Nesvik reiser følgende spørsmål i en interpellasjonsdebatt 3. juni: Vil statsråden se på egenkapitalsituasjonen i statlig eide selskaper for å sikre at kapitalbalansen står i stil med de satsinger man ønsker politisk?

Svaret over er hentet fra denne debatten

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Referater/Stortinget/2009-2010/100603/1/#a2>

Svar:

Som jeg har redegjort for i Stortinget tidligere, reiser rammene for Statkraft framover omfattende og krevende spørsmål for staten som eier. Statkrafts nye konsernledelse presenterte i juni i år en mer fokusert strategi for virksomheten framover. På samme tid ble det valgt nye styremedlemmer, herunder styreleder, i selskapet. Med bakgrunn i dette har jeg bedt om at styret gjør en fornyet vurdering av selskapets kapitalbehov.

Jeg har en god dialog med Statkraft om disse spørsmålene, og jeg vil behandle det på ordinær måte for denne type eierspørsmål. Eventuelle konsekvenser som skal forelegges Stortinget, vil bli forelagt på det tidspunkt dette blir aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 101**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 22. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Det er over ti måneder siden høringsfristen om en egen lov hjemmel for vern av den beste matjorda gikk ut, uten at det virker å være noen framdrift i saken. Regjeringen stemte også ned KrFs forslag om å overføre retten til å omdisponere matjord fra kommunene til fylkesmannen i forbindelse med jordbruksoppgjøret 2010.

Hva vil regjeringen gjøre for å få til en rask og nødvendig forbedring av jordvernet her i landet?»

BEGRUNNELSE:

Tall fra SSB viser at det ble omdisponert 8130 dekar dyrket mark i 2009. Arealet fulldyrket jord i Norge er nede på 1,75 daa per person. Det er få land i verden som har et lavere areal fulldyrket jord per person enn dette. Både bønder og miljøinteresser uttrykker oppgitthet over det de oppfatter som sommel fra regjeringen i jordvernspørsmål. Dette kommer bl.a. fram i avisen Nationen 15. oktober 2010.

Svar:

Regjeringen har siden 2005 arbeidet med å følge opp målsettingen om å halvere den årlige omdisponeringen av de mest verdifulle jordressursene innen 2010. Utviklingen går i riktig retning med en reduksjon i årlig omdisponering på om lag 30 % i forhold til perioden 1994–2004. For 2009 viser KOSTRA-rapporteringen at 8300 dekar dyrka mark ble omdisponert.

Når det gjelder forslaget om innføring av hjemmel i jordloven som åpner for varig vern av de mest verdifulle jordressursene i sentrale strøk, er forslaget under vurdering i departementet og vil bli drøftet i den nye meldingen til Stortinget om landbruks- og matpolitikken. Da det ble klart at regjeringen skal legge fram en melding om landbruks- og matpolitikk, var det naturlig å drøfte dette samtidig og i en større sammenheng.

Tilbakemeldinger i høringsrunden viser at et flertall av kommunene og KS er kritiske til hjemmelen. De fleste mener at den nye plan- og bygningsloven er det beste og/eller det viktigste virkemiddel for å ta vare på matjorda. Dette er ikke overraskende, da forslaget kan begrense kommunenes handlingsrom i planleggingen. Et positivt element ved høringen var at et stort antall kommuner nå har hatt en jordverndiskusjon, og behandlet dette politisk. Dette har bidratt til en bevisstgjøring, og så å si alle kommunene som

har uttalt seg mener at det er viktig med et sterkt jordvern.

Regjeringen fastholder en restriktiv jordvernpolitikk. Jeg mener vi har fulgt opp dette gjennom mange ulike tiltak. Allerede i 2006 sendte miljøvernministeren og landbruks- og matministeren et felles brev til bl.a. alle kommunene og fylkesmennene, der målsettingen ble formidlet og budskapet om et styrket jordvern ble gjort klart. Jeg er ganske sikker på at brevet har hatt effekt.

Jeg kan også vise til økt bruk av innsigelser i det Statens landbruksforvaltning (SLF) i 2006 fikk innsigelsesmyndighet i de sakene som ikke ble fulgt av fylkeslandbruksstyret. Denne myndigheten er nå overtatt av fylkesmannen. Innsigelse fra statlige fagmyndigheter betyr at sakene løftes opp til Miljøverndepartementet for endelig avgjørelse i samråd med Landbruks- og matdepartementet (LMD). Dette gir et viktig signal til fylkesmennene og kommunene.

LMD nedsatte i 2007 en jordverngruppe for å få en vurdering av virkemidlene og forslag til nye virkemidler for å styrke jordvernet. Jordverngruppa la fram sin rapport i januar 2008, og kom med mange gode innspill til arealpolitikken, bl.a. vernehjemmelen i jordloven.

Samferdselssektoren legger sterke føringer for arealbruken. Jordvernensynet har nå fått større plass i Nasjonal transportplan. Det skal bl.a. rapporteres på nedbygging av jordressursene. Jordvernensynet skal også nå ligge som en premiss ved planlegging av nye samferdselsprosjekt.

Jeg vil understreke at plan- og bygningsloven (PBL) er det aller viktigste verktøyet for å redusere nedbyggingen. Jordverninteressene er betydelig styrket i den nye PBL. Både på kommunalt, regionalt og nasjonalt nivå er verktøykassa utvidet. På nasjonalt nivå blir kanskje det viktigste nye virkemidlet at det hvert fjerde år skal fastlegges Nasjonale forventninger til regional og kommunal planlegging. Det er også mulig å lage en egen statlig planretningslinje for jordvernet. Ut over dette vil vi som nevnt innledningsvis drøfte spørsmålet om vernehjemmel i jordloven i den nye meldingen til Stortinget om landbruks- og matpolitikken.

Jeg ønsker et bredt politisk engasjement rundt hvordan vi skal ta vare på våre matjordressurser, og dette vil bli drøftet i sin helhet i meldingen om landbruks- og matpolitikken som legges fram for Stortinget til våren.

SPØRSMÅL NR. 102**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 22. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Anser regjeringen at de såkalte "røykeburene", som blant annet er plassert på Sola Lufthavn, er i tråd med kravene i røykeloven, og er regjeringen komfortabel at denne innretningen tas i bruk ved stadig flere arbeidsplasser?»

Svar:

Røykeforbudet i arbeidslokaler og lokaler hvor allmennheten har adgang er inntatt i tobakksskadeloven § 12. I bestemmelsens annet ledd er det imidlertid et unntak som åpner for at man på visse vilkår kan ha såkalte "røykerom". Unntaket gjelder ikke for serveringssteder. Det er kommunene og Arbeidstilsynet

som fører tilsyn med forbudet.

Jeg er ikke kjent med den konkrete saken på Sola Lufthavn, annet enn gjennom mediene. Etter hva jeg forstår, har Arbeidstilsynet funnet at det aktuelle lokalet er å anse som et røykerom som er tillatt etter tobakksskadeloven § 12 annet ledd.

Verdens helseorganisasjon gjennomførte våren 2010 en evaluering av det norske tobakksarbeidet i Norge, og i sin evalueringsrapport anbefaler de blant annet at muligheten til å ha røykerom på arbeidsplasser fjernes. Departementet arbeider for tiden med en ny tobakksstrategi og vil i den forbindelse vurdere forslagene fra WHO.

SPØRSMÅL NR. 103**Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 25. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i UNIOs fremstilling av hva som ble kjent under IA-forhandlingene, og når ble statsråden gjort kjent med at IKT-systemene i NAV ville gjøre en omlegging av arbeidsgivers finansieringsansvar ved sykefravær umulig?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsministeren har flere ganger fra Stortingets talerstol opplyst at hun vil komme tilbake til Stortinget med en sak om hvorvidt arbeidsgivers finansieringsansvar ved sykefravær skal endres. Dette var en sentral del av forhandlingene om den nye IA-avtalen, og flere arbeidsgiver- og arbeidstakerforeninger sa seg positive til en slik endring.

I budsjettfremlegget for Arbeidsdepartementets budsjett i 2011 fremgår det at en slik omlegging av finansieringen av sykefravær ikke er mulig på grunn av de gamle IKT-systemene som NAV i dag bruker. På en høring i Arbeidskomiteen 15.10.10 svarte UNIOs representanter at de ikke på noe punkt under de pågående IA-forhandlingene fikk beskjed om at en om-

legging av finansieringsansvaret var umulig eller svært vanskelig, på grunn av NAVs IKT-løsninger.

Svar:

I forbindelse med forhandlingene om en ny IA-avtale mottok Arbeidsdepartementet i februar 2010 en vurdering fra Arbeids- og velferdsdirektoratet når det gjaldt spørsmål knyttet til endringer i arbeidsgivers medfinansieringsansvar ved sykefravær. Direktoratet vurderte at innføring av ekspertgruppens forslag til innføring av 20 pst. arbeidsgiverfinansiering av ikke gradert sykefravær ut over 8 uker var meget utfordrende for etaten. Blant annet på denne bakgrunn ble Regjeringen og partene i IA-avtalen enige om å se nærmere på saken og komme tilbake til den i løpet av 2010.

I lys av etaten foreløpige tilbakemelding, ble de i etterkant av at IA-avtalen ble inngått, bedt om å foreta en nærmere vurdering av konsekvensene for Arbeids- og velferdsetaten av å gjennomføre en slik endring i arbeidsgivers finansiering av sykefraværet. I denne vurderingen er det lagt vekt på at en slik omlegging vil kunne bidra til å redusere sykefraværet,

blant annet gjennom å understøtte økt bruk av gradering. Samtidig ble det vist til at innenfor dagens IKT-løsning for håndtering av sykepenges vil det være svært utfordrende for Arbeids- og velferdsetaten å gjennomføre den foreslåtte omleggingen. Det ble vist til at de foreslåtte endringene ville kunne sette den løpende produksjonen i fare og vanskeliggjøre en nødvendig modernisering av IKT-støttesystemene.

Utbetaling av sykepenges er et av etatens mest virksomhetskritiske områder (høyt saksvolum, mange brukere, samspill med alle arbeidsgivere, korte tidsfrister, etc.)

Med dagens IKT-løsning må saksbehandlingen i stor grad støttes opp av manuelle rutiner. Dette er

spesielt utfordrende når forslaget til ny modell ville innebære en sterk økning i antall saker.

Regjeringen har derfor etter en samlet vurdering kommet til at det på det nåværende tidspunkt ikke bør gjennomføres endringer i arbeidsgivers finansiering av sykepenges. I vurderingen er det gjort en avveining av hvilke effekter forslaget ville ha på sykefraværet opp mot de administrative risikomomentene.

Det er Regjeringens syn at det er gode grunner for at arbeidsgiver bør finansiere en større andel av langtidssykefraværet. Regjeringen vil i tråd med IA-avtalen ta opp spørsmålet om arbeidsgivers finansiering av sykepenges med hovedorganisasjonene i arbeidslivet når det vurderes aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 104

Innlevert 15. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 1. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan statsråden bidra til at vedkommende får fullføre sin videregående utdanning, og til at regelverket endres slik at det i fremtiden gjøres unntak for elever som har vært utsatt for alvorlige ulykker?»

BEGRUNNELSE:

Vedkommende er en 21 år gammel mann bosatt i Bamble kommune i Telemark. Etter en ulykke i 2007 havner han i koma. Etter lang tids venting fikk han endelig plass på SSR i Kristiansand. Han bor nå i et fellesskap i Krogshavn i Bamble. Han har delvis gjenvunnet en del av ferdighetene som ble borte etter ulykken og det påfølgende komaet. Vedkommende var da ulykken skjedde i ferd med å ta opp fag ved Bø videregående skole. Han hadde begynt på 4. året og derfor brukt opp retten sin til videregående utdanning. På grunn av hjerneskaden må han ny begynne på 2. klasse nivå i matematikk. Likevel har han ikke rett til mer skolegang. Med andre ord er et svært vanskelig for ham å få fullført videregående skole. Fylkeskommunen har også sagt nei til dette.

Søkere med rett til videregående opplæring etter § 3-1 i opplæringsloven har rett til tre års videregående opplæring. Hele retten må normalt tas ut i løpet av en sammenhengende periode på fem år, og innen utgangen av det året søkeren fyller 24 år. Samtidig ville det kostet fylkeskommunen svært lite å gi vedkommende den ekstra tiden til videregående opplæring.

Det er grunn til å spørre om retten til tilpasset opplæring, som er lovhjemlet i opplæringsloven § 1-3, ikke også må omfatte tilfeller der elevene utsettes for ulykker mv.

Svar:

Jeg viser til spørsmål om rett til videregående opplæring etter skade som følge av alvorlig ulykke. Jeg kan ikke kommentere detaljene i den aktuelle saken, men er kjent med at Fylkesmannen i Telemark har vært involvert i den. Generelt er det et viktig mål for regjeringen at barn, ungdom og voksne skal få dekket sitt opplæringsbehov, uavhengig av situasjonen de er i. Slike saker har imidlertid også en juridisk side. Jeg må derfor peke på at spørsmålet forutsetter at vedkommende ikke har fullført videregående opplæring, mens det i begrunnelsen for spørsmålet legges til grunn at opplæringen var fullført før ulykken fant sted. Om den videregående opplæringen er fullført, vil være av avgjørende betydning for ens rettsstilling. Ungdom som har fullført grunnskolen eller tilsvarende opplæring, har rett til tre års heltids videregående opplæring. Det er fylkeskommunen som skal oppfylle denne ungdomsretten. Dersom en elev blir syk eller skadet underveis i opplæringen, kan fylkeskommunen innvilge utsettelse eller avbrudd i opplæringen uten at retten faller bort. Også når konsekvensen blir at elevens tid i videregående opplæring overskrider fem år i sammenheng eller eleven

blir eldre enn 25 år før opplæringsløpet fullføres, kan fylkeskommunen innvilge utsettelse eller avbrudd i opplæringen. Ungdomsretten vil altså ikke være tapt ved langvarig sykdom eller fravær som følge av skade. Retten til videregående opplæring er innfridd når opplæringen er fullført. Opplæringen anses fullført dersom tre års heltids videregående opplæring i tråd med retten til videregående opplæring i opplæringsloven § 3-1 er gjennomført. En behøver imidlertid ikke ha bestått opplæringen for at den skal være fullført. Den som mangler fag og/eller eksamener for å få utstedt vitnemål, har mulighet til å ta disse som privatist. Jeg mener at åpningen for å få innvilget utsettelse eller avbrudd i opplæringen, med ungdomsretten i behold, ivaretar elever som utsettes for alvorlige ulykker underveis i sin videregående opplæring. Dersom den videregående opplæringen er fullført, vil ikke en ulykke/skade utløse rett til ny videregående opplæring. Alvorlig skade som medfører behov for fornyet grunnskoleopplæring, eventuelt å utvikle eller vedlikeholde grunnleggende ferdigheter, gir rett til ny grunnskoleopplæring etter opplæringsloven §§

4A-1 og 4A 2. Regelverket gir ingen tilsvarende rett til fornyet videregående opplæring. Jeg er opptatt av at ungdom og voksne i en slik situasjon så langt som mulig bør få anledning til å ta videregående opplæring på nytt dersom dette er det vedkommende har behov for. Opplæringsloven § 13-3 annet ledd slår fast at fylkeskommunen skal gi tilbud om opplæring til søkere som ikke har rett til videregående opplæring. Basert på en vurdering av den enkeltes situasjon kan fylkeskommunen derfor velge å tilby opplæring til personer som verken har ungdomsrett eller voksenrett, og jeg vet at mange fylkeskommuner strekker seg langt for å løse slike situasjoner når de oppstår. Det foregår også utstrakt samarbeid mellom fylkeskommunene og NAV for å gi unge som har behov for opplæring som arbeidsmarkedstiltak, individuelt godt tilpassede opplæringsopplegg. Konsekvensene av eventuelt å utvide rettighetene til også å omfatte rett til fornyet videregående opplæring er ikke utredet. Jeg legger imidlertid til grunn at det vil kunne ha vesentlige økonomiske konsekvenser for fylkeskommunene.

SPØRSMÅL NR. 105

Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 22. oktober 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Hva er grunnen til at Akupunkturhøgskolen ikke får statsstøtte, og på hvilken måte ivaretas dialogen mellom nevnte institusjon og departementet i forhold til evt. endret tilskuddsstatus kommende år?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til artikkel vedrørende Arkitekhøgskolen i Universitas 14.10 d.å., hvor det fremkommer at institusjonen ikke får statstøtte. I artikkelen etterlyser rektor på skolen en tydeligere begrunnelse for departementets avgjørelse - ut over at nye institusjoner i UH-sektoren ikke er prioritert i statsbudsjettet for 2011 - og uttrykker et ønske om dialog med departementet.

Svar:

Det vises til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande angående statsstøtte til Akupunkturhøgskolen.

Søknader om bevilgninger eller tilskudd for et budsjettår inngår i den ordinære budsjettbehandlingen i regjeringen. Forslaget til statsbudsjett for et budsjettår viser regjeringens prioriteringer og forslag for de ulike departementene. I statsbudsjettet for 2011 er det ikke prioritert å gi bevilgning eller tilskudd til nye institusjoner i universitets- og høyskolesektoren.

Avslag på søknad om statstilskudd gjelder kun for det året det søkes om tilskudd til. Akupunkturhøgskolen har full anledning til å søke om statstilskudd for 2012 og kommende budsjettår etter dette.

SPØRSMÅL NR. 106**Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 21. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden og regjeringen kompensere kommunene for merkostnader for drifting av nytt nødnett?»

BEGRUNNELSE:

Ved kontakt med en del av kommunene i Indre Østfold fremkommer det at driftsutgiftene til nytt nødnett har økt betydelig.

I Eidsberg kommune - brann og redning - var tidligere budsjett med analogt samband kr 51 000,- pr år. Dette inkluderer reparasjon, avgift til post og teletilsynet, lokal sender og fornyelse av utstyr som radioer og personsøkere. Drift av nytt nødnett koster oss ca kr 220 000,- årlig bare til abonnementsavgift, i tillegg kommer utgifter til vedlikehold, innkjøp av utstyr som ladere, headsett etc., samt utskifting av terminaler. Eidsberg ligger noe høyere på det gamle sambandet enn naboeene for 2010, hvilket kommer av at dette er eldre enn øvrige.

Rakkestad brannvesen har hatt budsjett med analogt samband estimert til kr 35 000,- pr år. Dette inkluderer også reparasjon, avgift til post og teletilsynet, lokal sender og fornyelse av utstyr som radioer og personsøkere. Drift av nytt nødnett kr 223 000,- årlig bare til abonnementsavgift, i tillegg kommer utgifter til vedlikehold, innkjøp av utstyr som ladere, headsett etc. og utskifting av terminaler.

Askim brann og redning. Askim kommune har på tidligere budsjett med analogt samband kostet kr 45 000,- pr år. Dette inkluderer tilsvarende reparasjon, avgift til post og teletilsynet, lokal sender og fornyelse av utstyr som radioer og personsøkere. Drift av nytt nødnett kr 230 000,- årlig bare til abonnementsavgift, de samme tillegg som nevnte kommuner kommer også her.

Spydeberg og Hobøl brannvesen har hatt tidligere budsjett med analogt samband 40 000,- pr år. På samme måte vil drift av nytt nødnett koste kr 230 000,- årlig bare til abonnementsavgift, med de samme tillegg som øvrige.

Gjennomgangen av disse kommunene viser at det er en dramatisk kostnadsøkning hva driftsutgifter angår.

Dette er i norsk sammenheng både små og mellomstore kommuner. For store bykommuner vil tallene være betydelig større.

Tar jeg ikke mye feil vil deltidsbrannkorpsene være hardere rammet enn kasernerte brannkorps mht kostnadene knyttet til drift. Det hevdes at de kaser-

nerte brannkorp strengt tatt ikke trenger flere terminaler enn til de som er på vakt. Dette unntatt hvis de ikke har frimannskaper på hjemmeberedskap til større hendelser. Deltidskorpsene må bære terminaler hele døgnet hele uken for å sikre oppmøte.

Svar:

Utbygging nytt radiokommunikasjonssystem for brannvesen, politi og helsetjeneste - Nødnett - er besluttet av Stortinget. Alle nødnetene har behov for oppdatering av eksisterende nødsambandsløsninger og Nødnett er et fellessystem som skal dekke det behovet som foreligger i alle etatene. Etter en eventuell beslutning om landsdekkende utbygging vil andre brukergrupper som har beredskapsoppgaver også gis anledning til å komme inn i nettet.

Regjeringen gjør med Nødnett-utbyggingen en stor investering i grunnleggende felles infrastruktur, noe som vil bidra til bedre sikkerhet i samfunnet. Det nye nettet gir mulighet for direkte kommunikasjon etatene imellom, og er avlyttingssikret.

Alle kommuner er, med hjemmel i brann- og helselovgivningen, forpliktet til å anskaffe og drive et forsvarlig nødsamband for kommunens brannvesen og for den delen av helsevesenet som er kommunalt. Nødnett-utbyggingen, slik den er besluttet og gjennomføres, innebærer at staten finansierer hele investeringen i nytt radionettverk, kommunikasjonssentra-ler og radioterminaler til nødnetene, også for kommunale brukere. De samlede investeringskostnadene er, dersom Stortinget vedtar landsdekkende utbygging, i overkant av 4 milliarder kroner. For kommunene ville alternativet vært i løpet av kort tid og med egne midler å fornye og bygge egne separate nødsambandsnett, som tilfredsstiller dagens krav.

Selv om staten dekker alle investeringskostnader må kommunene som i dag fortsatt bære driftskostnadene for sin bruk av nødsambandet i brannvesenet og kommunehelsetjenesten. Brukerkostnadene for Nødnett tilsvarer de samlede driftskostnadene. Disse fordeles på brukerne etter en foreslått modell. I arbeidet med å utvikle modellen for brukerbetaling har både KS og brannvesenrepresentanter deltatt.

Det er i St.prp. nr.30 (2006-2007) forutsatt at kommunene samlet sett ikke skal få vesentlig økning av sine kostnader til nødsamband. Det er gjort flere undersøkelser av nødnetenes kostnader til nødsamband før innføring av Nødnett, sist av SINTEF Helse høsten 2008. Med grunnlag i kartlagte kostnader for nødnetene innefor utbyggingsområde 1 (det sentrale

Østlandsområdet) er det beregnet kostnadstall på nasjonalt nivå. Disse tallene vil bli ytterligere kvalitets-sikret, og regjeringen vil redegjøre for brukerkostnadene i den kommende stortingsproposisjonen om Nødnett våren 2011.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) har informert meg om at mange kommuner har hatt unormalt lave budsjettall for nødsamband i brannvesenene de siste årene. Dette henger sammen med at vedlikehold og nyinvesteringer er redusert til et absolutt minimum, med bakgrunn i at det har vært kjent at deres egne eksisterende nødsambandsanlegg

skal erstattes av Nødnett. Med et slikt utgangspunkt vil det innebære en stor prosentvis økning på nytt å tilpasse seg et normalnivå. Ut fra de beregninger som foreligger vil brukerkostnadene for Nødnett i brannvesenene ikke avvike vesentlig fra hva de ville vært med normalt vedlikehold og reinvestering, og utgjøre mindre enn 4 % av kommunenes samlede utgifter til drift av brannvesen.

Som nevnt vil regjeringen redegjøre nærmere for brukerkostnadene i stortingsproposisjonen om Nødnett våren 2011.

SPØRSMÅL NR. 107

Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 26. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Statseide Statsbygg må vente på bevilgninger over statsbudsjettet for å sette i gang byggeprosjekter. Statseide Entra kan bygge uavhengig av årlige statsbudsjett. Statsbygg er en statlig forvaltningsbedrift. Entra er et aksjeselskap eiet av staten. Administrasjonsdept oppgir at det skilles mellom såkalte formålsbygg som Statsbygg har ansvar for og konkurransebygg som Entra bygger. Det viktige må være å få bygget vedtatte prosjekter uten ventetid.

Hva vil statsråden gjøre for å fornye og samordne statens byggepraksis?»

Svar:

Statsbygg er en del av staten som juridisk person. Her ligger den vesentligste forskjellen sammenliknet med eiendomsselskapene, Entra Eiendom AS inkludert. Dette skillet utgjør en viktig premiss for mitt svar.

Som følge av St. prp. nr. 84 (1998-99) Om ny strategi for Statsbygg og etablering av Statens utleiebygg AS ble de mest konkurranseutsatte eiendommene i Statsbyggs portefølje skilt ut i et eget selskap; Statens Utleiebygg AS (senere Entra Eiendom AS).

I proposisjonen benyttes begrepene konkurransebygg om lokaler som enkelt kan leies på korte kontrakter i et vel fungerende marked. Typisk eksempel på slike er kontorlokaler i eksisterende bygninger.

Jo mer spesialtilpasset en bygning er, desto større grunn er det til å klassifisere den som et formålsbygg. Kommersielle aktører vil også være interessert i å

bygge formålsbygg for staten, men de vil kreve en langvarig leiekontrakt som sikkerhet for investeringen. Dette fordi det er usikkerhet knyttet til alternativ bruk av lokalene, ettersom bygget er designet for et spesielt formål. Utfordringen for staten er i slike tilfeller at man forplikter seg til å betale betydelige leiesummer hvert eneste år i 20-30 år framover. For å unngå "innelåsning" må staten i slike tilfeller vurdere ordninger med kjøpsopsjoner eller annet. Slike ordninger må en normalt betale for gjennom økt leie.

Unntaksvis kan det framstå som gunstig for staten å velge et langvarig leieforhold framfor å bygge selv. Det kan for eksempel tenkes en særskilt gunstig markedssituasjon som gir staten en sterk forhandlingsposisjon. Regjeringen legger imidlertid til grunn som en hovedregel at bygninger spesialtilpasset et bestemt formål bør eies av staten selv. Når staten selv eier (slik tilfellet er med Statsbygg), så kan staten også avgjøre bruken av bygningen, fordi man ikke har et juridisk bindingsforhold mellom utleier og leietaker. Videre vil en eventuell verdistigning på eiendommen falle på statens hånd. Verdistigningen på eiendom har vært god, sett over tid.

Det er for øvrig ikke slik at Entra Eiendom AS skal bygge konkurransebygg for staten. I de tilfeller staten velger å leie i markedet (enten i eksisterende bygninger eller i nybygg), må Entra Eiendom AS stille på lik linje med andre tilbydere. Staten kan ikke behandle Entra Eiendom AS annerledes enn andre kommersielle selskaper.

Leieforhold i markedet er ikke nødvendigvis billigere for staten, selv om man ikke finansierer inves-

teringen over statsbudsjettet. Men et byggeprosjekt av en viss størrelse kan medføre flere titalls millioner i årlige leie- og driftskostnader. Dermed blir det ofte behov for økte bevilgninger for å dekke disse kostnadene.

Det kan også være verdt å nevne at det er kommersielle aktører som etter avholdte anbudskonkurranser leverer nesten alle innsatsfaktorene (96-97 % målt som andel av totalkostnaden) i et statlig byggeprosjekt i regi av Statsbygg. Dette gjelder både prosjekteringstjenester og byggeledelse, samt alle entrepriser.

Jeg vil dessuten peke på at det internt i staten finnes en egen ordning (kurantordningen) som gir raske behandling av byggesaker i de tilfeller virksomheten som skal leie av Statsbygg kan dekke husleien innenfor sine eksisterende rammer. Kurantordningen finansieres over kap. 2445 Statsbygg, der det settes av midler til gjennomføring av denne type prosjekter. Den foreslåtte videreføringsbevilgningen til kurant-

prosjekter er på 771 mill. kroner i 2011. Statsbygg gjennomfører en rekke slike prosjekter hvert år.

Jeg mener vi har en fornuftig tilnærming til hvilke bygninger Statsbygg oppfører på vegne av staten, og de lokaler man velger å leie i markedet. Jeg vil også understreke at staten er en meget stor leietaker i markedet.

Det er ingen absolutte regler og grenser for dette, men jo enklere det er å leie lokalene på korte kontrakter i markedet, desto mindre grunn til at staten må eie selv. I slike tilfeller kan staten relativt enkelt komme seg ut av leieforholdet uten å være forpliktet i 30 år framover. Og motsatt; dersom lokalene ikke kan leies i markedet med mindre staten binder seg til en langvarig kontrakt (som i realiteten betyr at staten dekker hele investeringen og utleieselskapets avkastning), da er det all grunn til å vurdere prosjektet gjennomført i statens egen regi.

Samordningen av statens bygge- og leiesaker skjer i arbeidet med de årlige statsbudsjettene.

SPØRSMÅL NR. 108

Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 22. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ser finansministeren at rotet rundt innføringen av boligskatten, herunder endringer av reglene få dager før innrapporteringsfristen, kan svekke skattebetalernes tillit til det nye boligskattesystemet?»

BEGRUNNELSE:

Skatteetaten la ut på sine websider en boligtakstkalkulator som fremstod å inneholde Skatteetatens beregningsgrunnlag for ligningsverdier. Etter noen få dagers drift ble det avdekket helt merkelige resultater, blant annet at boliger fikk beregnet negativ ligningsverdi. Deretter fjernet Skatteetaten kalkulatoren fra sine websider for en periode.

Dernest kom det for få dager siden en ny regelendring ved vurdering av areal, med endring av hvordan garderobes, boders, omkleddingsrom etc, skulle regnes med til P-rom eller ikke. Dette endrer arealet og dermed formuesgrunnlaget for mange skattytere. Denne type endring av regelverket kun få dager før fristen for innrapportering går ut er håpløst for skattyterne å forholde seg til og kan undergrave skattyternes tillit til det nye takseringssystemet.

Svar:

Av omsyn til blant annet miljøet og næringa si konkurransekraft, er det av stor verdi at oppdrettsnæringa har tilgang på gode lokaliteter. Akvakulturlova slår fast at det ikkje kan tildelast løyve til oppdrett i strid med kommunale arealplanar eller vernetiltak som er vedtekne. Kommunen har gjennom arbeidet med bindande kystsoneplanar såleis ei hovudrolle i kystsona.

Med virkning fra 2010 er det innført et nytt system for formuesverdsetting av bolig. De nye ligningsverdiene skal beregnes som en kvadratmeter-sats multiplisert med boligens areal. Kvadratmeter-satsene er differensiert etter geografisk beliggenhet, boligtype, byggeår og areal, og fastsettes årlig av Skattedirektoratet på grunnlag av boligprisberegninger fra Statistisk sentralbyrå.

I forbindelse med at en boligkalkulator ble lagt ut på skatteetatens hjemmesider i august, ble det for enkeltboliger avdekket visse svakheter knyttet til funksjonsformen som lå til grunn i den opprinnelige beregningsmodellen. På bakgrunn av dette har Statistisk sentralbyrå foretatt enkelte justeringer av bereg-

ningsmodellen. En nærmere redegjørelse for boligformuesberegningene er gitt i Statistisk sentralbyrås notater 2009/53 og 2010/39. Notatene er tilgjengelig på Statistisk sentralbyrås hjemmesider (<http://www.ssb.no>).

For øvrig viser jeg til at hensikten med boligkalkulatoren på skatteetatens hjemmeside ikke har vært å oppgi den endelige ligningsverdien for den enkelte bolig, men å gi et foreløpig anslag på framtidig verdi. Endelig fastsetting av formuesverdi skjer først ved ligningsbehandlingen. Dette framgikk tydelig av informasjonen som ble gitt ved bruk av kalkulatoren.

Når det gjelder hva som skal anses som P-rom i relasjon til boligverdsettingen, har det ikke skjedd noen endring av regelverket etter at det nye verdsettingssystemet ble vedtatt i fjor høst. Departementet la

til grunn for sitt lovforslag at det er takstbransjens definisjon av P-rom som skal legges til grunn. I Prop. 1 L (2009-2010), avsnitt 3.3.4.3, ble det bl.a. vist til nærmere presiseringer i takstbransjens retningslinjer, og uttalt at:

”P-ROM er samlet areal for primære rom innenfor boenheten, inkludert innvendige vegger mellom disse. Areal som ikke regnes som primære rom er typisk border, uinnredet kjeller og uinnredet loft.”

Dette utgangspunktet har ligget fast hele tiden, og det har ikke vært aktuelt å endre det. Det er for øvrig ikke unaturlig om det oppstår ulike tolknings-spørsmål mv. i tilknytning til de nye reglene. Dette vil være tilfellet ved alle regelendringer, og er ikke spesielt for de nye verdsettingsreglene for bolig.

SPØRSMÅL NR. 109

Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 28. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak er iverksatt fra Regjerings side for å følge opp Stortingets krav om at LAR-brukere som planlegger graviditet skal få støtte til å slutte med vedlikeholdsbehandling før svangerskapet og i stedet tilbys tett oppfølging og medikamentfri behandling gjennom graviditeten?»

BEGRUNNELSE:

Helsetjenesten må så langt som mulig bidra til å beskytte fostre mot helseskade. Helsemyndighetens råd om kosthold og alkohol til gravide bygger på et føre-var prinsipp, for å redusere risikoen for skader så mye som mulig.

Ifølge Helsedirektoratets høringsbrev om forskrift til LAR-behandling av gravid fører eksponering av metadon og buprenorfin under svangerskapet til at flertallet av disse barna fødes med abstinens. Dette krever medikamentell behandling i over en måned, noe som i seg selv ikke er risikofritt. Videre refereres det til større studier fra USA der det er registrert en økt risiko for plutselig spedbarnsdød blant barn av mødre som er i LAR-behandling under svangerskapet. Tilsvarende funn ble gjort ved en mindre studie ved Haukeland sykehus, der 2 av 15 barn døde plutselig og uventet. Det fremgår videre at

man ikke sjelden ser lærevansker og atferdsproblemer i skolen hos flere av disse barna, uavhengig av om de bor hos biologiske foreldre eller er i fosterhjem.

Det foreligger tilstrekkelig kunnskap til å fastslå at eksponering for metadon og buprenorfin under svangerskap påfører barnet helseskader. Disse barna har samme rett til beskyttelse mot helseskader som andre barn.

Samarbeidsregjeringen Bondevik 2 bevilget i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett for 2005 særskilte midler til slike støttetiltak.

Det vises til Stortingets behandling av dette spørsmålet i St.meld. nr. 12 (2008-2009), jf. Innst. S. nr. 240 (2008-2009) der det heter at:

”Komiteens flertall,- medlemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, mener at det derfor må legges til rette for at LAR-brukere som planlegger graviditet, kan slutte med vedlikeholdsbehandling før svangerskapet og i stedet tilbys tett oppfølging og medikamentfri behandling gjennom graviditeten. Både institusjonsopphold og andre hjelpetiltak må vurderes som alternativ til vedlikeholdsbehandling. I de tilfeller der frivillige hjelpetiltak ikke gir barnet tilstrekkelig beskyttelse, må sosialtjenesten vurdere tvungen tilbakeholdelse av den gravide etter

lov om sosiale tjenester § 6-2a for å beskytte det ufødte barnet."

Det forutsettes at statsråden følger opp Helse- og omsorgskomiteens enstemmige krav om å legge bedre til rette for medikament- og rusfrie svangerskap for kvinner i LAR, slik man så langt som mulig kan unngå at barna påføres helseskader.

Svar:

Representanten Sjøli tar opp et meget viktig spørsmål knyttet til kvinner i legemiddelassistert rehabilitering (LAR). Jeg deler fullt ut hennes ønske om å gi barn av LAR-mødre og mødrene selv et mest mulig hensiktsmessig, forsvarlig og helhetlig tilbud.

LAR for opiatavhengige har vært et landsdekkende tilbud siden 1998. Siden den gang er et betydelig antall opiatavhengige blitt inkludert i denne formen for behandling og pr. 30. april i år var det i alt 5627 pasienter i LAR. Ved oppstart av tilbudet ble LAR møtt med skepsis fra deler av fagfeltet. Over tid har LAR blitt en integrert del av øvrig tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige (TSB). Erfaringene med LAR har samlet sett vært positive og motstanden mot denne behandlingsformen har blitt betydelig redusert.

Som kjent ble den nye forskriften for LAR gjort gjeldende fra siste årsskifte, sammen med nasjonale retningslinjer utgitt av Helsedirektoratet. Formålet med det nye regelverket var å normalisere LAR, desentralisere tjenestene og gi LAR-pasienter de samme pasientrettigheter som øvrige pasienter i spesialisthelsetjenesten.

Med et økende antall pasienter i LAR har det også over tid blitt et økende fokus på graviditet og barn av LAR-pasienter. Helse- og omsorgsdepartementet har derfor gitt Helsedirektoratet i oppdrag å utarbeide nasjonale retningslinjer også på dette området.

På grunnlag av representanten Sjølis spørsmål, har jeg blitt orientert av Helsedirektoratet om status i saken. Nylig la Helsedirektoratet utkast til "Nasjonale retningslinjer for gravide i legemiddelassistert rehabilitering (LAR) og oppfølging av familiene frem til barnet når skolealder" ut på høring med høringsfrist 31. desember. Målet med retningslinjene er å etablere klare nasjonale anbefalinger på dette feltet. Utkastet til retningslinjer tar for seg oppfølging i hele forløpet fra graviditeten oppdages og frem til barnet når skolealder. Prosjektgruppen som har utarbeidet forslaget har bestått av representanter fra ulike yrkesgrupper, tjenesteprodusenter, regioner, som representerer brukere og faglige synspunkter. Utkastet til retningslinjer gir anbefalinger for hele pasientforløpet. Behandlingen omfatter flere områder innen både førstelinje (helse, sosial, barnevern) og spesialisthel-

setjeneste (fødselshjelp, nyfødtnedisin, barne- og ungdomspsykiatri og rusbehandling).

Helsedirektoratet opplyser at det etter 1996 er født ca 300 barn av kvinner som bruker metadon eller buprenorfin under svangerskapet. Det anslås at det i den kommende periode vil bli født mellom 30 og 50 barn årlig av kvinner i LAR. Nye tall viser at over 85 % av kvinnene er i LAR når de blir gravide. De resterende 15 % starter i LAR i forbindelse med graviditeten.

Videre opplyser Helsedirektoratet at det i forbindelse med arbeidet med nye retningslinjer har vært gjennomført et omfattende litteratursøk nasjonalt og internasjonalt, som sammen med brukernes, prosjektgruppens og andre fagpersoners kliniske erfaringer, danner grunnlaget for de anbefalinger som gis i høringsutkastet. I tillegg har det vært arrangert en oppstartskonferanse med deltakelse av norske og internasjonale eksperter, avholdt 16 prosjektgruppemøter, fire referansegruppemøter, tre møter med barneavdelinger, rådslag med brukere og studietur i inn- og utland.

Slik det fremgår av Nasjonale retningslinjer for legemiddelassistert rehabilitering ved opioidavhengighet, anbefales det at kvinner som begynner i LAR, bør gis aktiv prevensjonsveiledning. Kvinnen/paret bør videre informeres om prevensjonsalternativer og gis hjelp til refleksjon rundt eventuelt graviditet og foreldreskap. Det er derfor viktig å snakke med kvinnene om prevensjon på en slik måte at alternativene oppleves som reelle. Kvinner i LAR bør tilbys gratis prevensjon finansiert av pasientens hjemkommune.

I utgangspunktet er medisinerings med metadon/buprenorfin i et svangerskap åpenbart ingen god løsning. For å bli pasient i LAR må den rusmiddelavhengige være opiatavhengig. Opiatavhengighet er en alvorlig diagnose som ofte krever livslang behandling med metadon eller buprenorfin. Pasienter som er inkludert i LAR har fått tilbud om slik legemiddelassistert behandling, fordi de på tross av mange tidligere medikamentfrie behandlingsforsøk, ikke har klart å forbli rusfrie. Det er også slik at avhengighet av opiater er så alvorlig og ikke er noe man automatisk slutter med - selv om man skulle ønske seg barn. Det er derfor et etisk dilemma hvor en kvinne i LAR og hennes lege står overfor valget mellom å foreslå en tidsperiode uten behandling, med risiko for tilbakefall til heroinbruk og ev. graviditet i et rusmiljø, eller å ha gode rutiner for informasjon, oppfølging og behandling av kvinner som blir gravide innenfor LAR. Det er ifølge Helsedirektoratet også i Norge, som i mange andre land, påvist økt forekomst av overdoser med dødelig utgang hos pasienter som avslutter behandling av metadon eller buprenorfin.

Etter Helsedirektoratets vurdering er det derfor ikke uproblematisk å foreslå eller forvente at kvinner

skal avslutte LAR-behandling i god tid før en graviditet. I befolkningen forøvrig viser tall fra mor/barn undersøkelsen at over 20 % av graviditetene er uplanlagte. I LAR viser nye undersøkelser at ca 75 % av disse graviditetene er uplanlagte. Det er etter direktoratets vurdering ikke realistisk å tro at pasienter i LAR som hovedregel vil avslutte en livreddende og livsnødvendig behandling i god tid før man planlegger en graviditet. Videre opplyser Helsedirektoratet at pasienter som har trappet helt ned fra LAR ofte har brukt flere år på dette og utgjør kun en liten andel av alle de 7000 pasientene som siden 1998 har vært i LAR.

Det er etter Helsedirektoratets vurdering heller ikke slik at et institusjonsopphold kan tilbys med det formål å gi opphold inntil kvinnen blir gravid. Flere av disse kvinnene har allerede omsorgsansvar og lever sine liv uten bruk av rusmidler, stabilisert på et medikament som gjør det mulig for dem å påta seg et slikt ansvar. Hvordan den gravide eller den som planlegger å bli gravid settes i stand til å ivareta omsorgen for sitt barn på en best mulig måte, er etter Helsedirektoratets vurdering et nøkkelpunkt. Det er derfor behov for å se kvinnens livssituasjon og barnets behov i sammenheng.

Helsedirektoratet opplyser videre at graviditeter hos kvinner i LAR oftest blir tidlig oppdaget. Det anbefales i utkastet til retningslinjer at den første fagpersonen som blir gjort kjent med en graviditet hos en kvinne i LAR har et ansvar for å iverksette nødvendige tiltak og lage en oppfølgingsplan. Høringsutkastet gir konkrete anbefalinger for oppfølging og behandling i et forløp som varer helt opp til barnet begynner på skolen.

Det er Helsedirektoratets vurdering at svangerskap hos LAR-pasienter kan være forbundet med risiko. Disse tilhører en risikogruppe som ofte vil trenge tettere oppfølging i svangerskap og etter fødselen enn det som anbefales. Risikoen for LAR-pasienter er knyttet til en rekke faktorer, der inntak av metadon/buprenorfin kan utgjøre en av disse faktorene. De øvrige risikofaktorer som arvelige forhold, oppvekstvilkår, sosioøkonomiske forhold, bruk av rusmidler hos foreldrene og ikke minst den hjelpen, støtten og oppfølgingen barnet og familien får under

svangerskapet og i småbarnsperioden, vil kunne påvirke svangerskapet.

Videre peker Helsedirektoratet på at av barn født av mødre i LAR, og som gjennomsnittlig er noe mindre når de fødes, får 60-70 % abstinens som må behandles med morfin. Barnet er ikke født avhengig, men er abstinert. Disse abstinensene lar seg relativt enkelt behandle med nedtrappende doser med morfin og psykososiale skjermingstiltak. Det er ifølge Helsedirektoratet ikke dokumentert skader av metadon eller buprenorfin som med sikkerhet kan knyttes til det barnet har vært eksponert for i fosterlivet, når man sammenlikner barn født av LAR-mødre med barn født av kvinner uten LAR-behandling, som ellers har en tilsvarende psykososial belastning. Det har over lang tid vært forsket på slike mulige sammenhenger.

I begrunnelsen for sitt spørsmål refererer representanten Sjøli til en mindre undersøkelse i Bergen. Ifølge Helsedirektoratet er det riktig at det er foretatt en studie av 15 barn født av mødre i LAR der det ble rapportert om to tilfeller av plutselig spedbarnsdød. Begge disse barna ble født av samme mor. Ifølge Helsedirektoratet er disse de eneste dødsfallene vi vet om blant de ca 300 barna som er født av kvinner i LAR i Norge. Dødelighet er som kjent umulig å beregne i utvalg med få barn, ettersom plutselig spedbarnsdød heldigvis forekommer sjeldent.

Helsedirektoratet opplyser videre at det ved Seraf (Senter for rus og avhengighetsforskning ved UiO) og Psykologisk institutt ved UiO foregår en studie av i alt 160 barn som har vært eksponert for metadon eller buprenorfin i fosterlivet. I denne studien inngår 38 familier med barn født i 2005 og 2006 hvor kvinnen og barnet har vært fulgt spesielt nøye fra svangerskapet til barna er fire år. Det er ønskelig å følge disse barna og familiene i lang tid fremover for å få økt kunnskap om utviklingen over tid.

Jeg vil avslutningsvis understreke at utkast til retningslinjer nå er på høring, og i den forbindelse minne om at også LAR-pasienter har rett til behandling basert på tilgjengelig fagkunnskap. Det er også hovedmålet når Helsedirektoratet til neste år, i tråd med sitt mandat, skal fastsette endelige retningslinjer på dette krevende fagfeltet.

SPØRSMÅL NR. 110**Innlevert 18. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 26. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er rett å bruke en stiftelse opprettet av Landbruks- og matdepartementet til å drive med politisk propaganda, og hva vil statsråden gjøre med det?»

BEGRUNNELSE:

Nyt Norge administreres og markedsføres av KSL Matmerk, som er en stiftelse opprettet av Landbruks- og matdepartementet. De har lagt ut en artikkel der de hevder at FrP vil legge ned norsk landbruk.

Svar:

Det vises i denne sammenheng til en artikkel lagt ut på Nyt Norges hjemmeside, hvor det hevdes at FrP vil legge ned norsk landbruk. Nyt Norge eies av stiftelsen KSL Matmerk.

KSL Matmerk er en uavhengig stiftelse som ble opprettet av Landbruks- og matdepartementet 18.12.2006 og som får støtte over Jordbruksavtalen.

Formålet med stiftelsen er å styrke konkurransevnen til norsk matproduksjon gjennom å arbeide med kvalitetssystemer og kompetanse, og på dette grunnlag synliggjøre matvarers konkurransefortrinn og opprinnelse overfor forbruker og marked, bl.a. med merkeordningen Nyt Norge.

Stiftelsen har egne vedtekter som er nedfelt i stiftelsesdokumentet. I stiftelsesdokumentets § 9 står det at:

"Styret er stiftelsens øverste organ. Forvaltningen av stiftelsen er styrets ansvar.

Styret skal sørge for at stiftelsens formål ivaretas og at virksomheten er organisert på en betryggende måte"

KSL Matmerk er altså en uavhengig stiftelse. Som Landbruks- og matminister har jeg ingen instruksjonsmyndighet over stiftelsen. Ønsker stortingsrepresentanten en nærmere redegjørelse om saken må han selv ta dette opp med organisasjonen.

SPØRSMÅL NR. 111**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 2. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Flere norske medier har hatt oppslag om omstilling i HV og Garden. Utfordringen er at disse omstillingene ikke er omtalt ovenfor Stortinget, noe som betyr at nødvendig info ikke er fremkommet i f. eks budsjettproposisjonen.

Mitt spørsmål til statsråden blir derfor om hun mener at det ikke er nødvendig å informere Stortinget om disse endringene?»

Svar:

Når det gjelder omstilling i Heimevernet, informerer departementet i Prop. 1 S (2010-2011) om at generalinspektøren for Heimevernet med tilhørende stabsfunksjoner flyttes til Terningmoen. Hva angår Heimevernets 016-avdelinger, ligger denne saken innenfor forsvarssjefens fullmakter og saken er under

utredning i Forsvarsstaben.

Når det gjelder Hans Majestet Kongens Gardes (HMKG) oppdrag, vil forsvarssjefen igangsette en utredning i den hensikt å vurdere hvordan alle oppgaver som HMKG gjennomfører kan løses på en mest mulig hensiktsmessig måte. Inntil denne utredningen er ferdigstilt og eventuelle beslutninger iverksatt, løser HMKG sitt oppdrag som tidligere.

Det er ikke besluttet endringer i organisasjon eller virksomhet for HMKG eller i Heimevernet som Stortinget ikke er informert om. Det er måten oppdragene utføres på som nå er til nærmere vurdering – etter ønske fra forsvarssjefen og generalinspektørene for Hæren og Heimevernet. Det er positivt og viktig at Forsvaret på alle nivåer har fokus på en mest mulig hensiktsmessig samlet bruk av de tilgjengelige ressurser og operative kapasiteter.

SPØRSMÅL NR. 112**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 26. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener justisministeren at det i slike tilfeller er riktig at en straffedømt kan settes i strengere soningsforhold enn uttalt i dommen, med den begrunnelsen at det er fullt der han skulle ha sittet?»

BEGRUNNELSE:

En 23 år gammel gutt ble idømt 3 uker ubetinget fengsel for å ha kjørt for fort på E-18, og dermed fra-tatt førekortet. Videre ble det bestemt at vedkom-mende skulle sone i åpen soning ved Arendal krets-fengsel.

Da denne gutten møtte til soning ble han trans-portert videre til Rogaland fordi det ikke var ledig plass, og satt i lukket soning i Stavanger kretsfengsel uten de rettighetene en har krav på ift. åpen soning.

Denne gutten fikk ikke ringe sin familie for å gi beskjed om at han var videretransportert, ei heller til-gang til andre offentlig instanser.

Som en godtgjøring for at soningsforholdene ble endret ift. dommen, ble gutten tilbudt en avkorting på 3 dager som plaster på såret.

Svar:

Det er kriminalomsorgen som avgjør i hvilket fengsel en ubetinget dom skal sones. I henhold til straffegjennomføringsloven § 11 skal kriminalom-sorgen vurdere om domfelte kan settes direkte inn i fengsel med lavere sikkerhetsnivå dersom det er idømt fengselsstraff på inntil 2 år. Det er imidlertid ikke noen automatikk i dette. Kriminalomsorgen skal i hvert enkelt tilfelle foreta en konkret vurdering av

om domfelte vil klare å gjennomføre straffen uten å begå ny kriminalitet, unndra seg straffegjennomføringen eller på annen måte bryte de regler som gjel-der for opphold i fengsel med lavere sikkerhetsnivå. I tillegg kan kriminalomsorgen på grunn av plass-mangel plassere domfelte i fengsel med høyt sikker-hetsnivå til tross for at vilkårene for direkte innsettelse i fengsel med lavere sikkerhetsnivå er oppfylt. Domfelte som soner i fengsler med høyt sikkerhets-nivå har anledning til å ta kontakt med sin familie med mindre det er sikkerhetsmessige forhold som tar-ler mot det.

Jeg er enig i at det ikke er ideelt å plassere innsat-te som er kvalifisert for åpen soning i et fengsel med høyt sikkerhetsnivå. Man bør i størst mulig grad få mulighet til å sone i et fengsel med lavere sikkerhets-nivå dersom vilkårene for det er til stede.

For å bidra til dette har kapasiteten i kriminalom-sorgen økt betydelig i perioden 2006-2010 etter at flertallsregjeringen tiltrådte. Etablering av 649 nye fengselsplasser, derav 344 fengselsplasser med lave-re sikkerhetsnivå (åpne plasser) og 305 fengselsplas-ser med høyt sikkerhetsnivå (lukkede plasser), innfø-ring av prøveordning med elektronisk kontroll tilsva-rende 150 plasser og økt bruk av alternative straffere-aksjoner og straffegjennomføringsformer har bidratt til en betydelig kapasitetsvekst i kriminalomsorgen. Vi har fra og med 2006 og inntil nå økt kapasiteten med nær 800 plasser. I budsjettet for 2011 er det fore-slått ytterligere 10 millioner kroner til utvidelse av ordningen med elektronisk kontroll, bl.a. i Horda-land, samt opprettelse av åtte nye plasser ved Hustad fengsel.

SPØRSMÅL NR. 113**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 26. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å få på plass et tilbud om prøve for soppsakkyndige igjen?»

BEGRUNNELSE:

Prøve for soppsakkyndige er siden 1953 blitt arrangert av Norges nyttevekstforening (fra 2004 Noregs sopp- og nyttevekstforbund). Tilgang på slik prøve inneholder et generelt løft for soppkontroller og gir en kvalitetssikring av dette arbeidet. Mattilsynet har inntil 2007 gitt økonomisk støtte til Prøve for soppsakkyndige. Da støtten ble avvirket forsvant også tilbudet.

Prøven har ført til at ca. 600 mennesker kan fungerer som soppkontrollører rundt om i landet. Kostnadene til eksamen var beskjedene og så vidt vi er kjent med søkes det nå om ca. 500 000 kroner årlig til å opprettholde denne eksamen, utdanne soppsakkyndige og styrke en landsdekkende aktivitet av soppkontroller slik at soppforgiftninger kan unngås i større grad.

Prøve for soppsakkyndige fremstår som et godt og konkret tilbud for å øke tilgangen på soppkyndige, og slik sett redusere/ faren for forgiftninger.

Svar:

Å høste av naturens ville vekster, spesielt bær og sopp har lang tradisjon her i Norge. Norges sopp- og nyttevekstforbund som er en paraplyorganisasjon for alle landets sopp- og nyttevekstforeninger, gjør et

godt arbeid med å sikre at disse ressursene tas i bruk og videreutvikles. Organisasjonen har i en rekke år fått støtte over Landbruks- og matdepartementets budsjett (kap. 1138 post 70 Støtte til organisasjoner). Størrelsen på støtten har variert, og enkelte år har organisasjonen ikke fått støtte.

Mattilsynet bidro også frem til 2007 med økonomisk støtte til "Prøve for soppsakkyndige". Ut i fra sin oppgaveportefølje, anså Mattilsynet i 2007 at det ikke lenger var aktuelt å bidra økonomisk til denne prøven. Mattilsynet fører ordinært tilsyn med virksomheter som omsetter matsopp kommersielt (dyrket og vill), som på andre områder hvor Mattilsynet har tilsynsansvar. Virksomhetene har imidlertid selv ansvar for at soppen som omsettes er kontrollert og helsemessig trygg.

Kontroll med sopp som forbruker plukker til eget bruk faller utenfor matlovgivningens virkeområde, og er som sådan ikke en myndighetsoppgave for Mattilsynet. Mattilsynets ressurspersoner har anledning til å være soppsakkyndige på sin fritid, men dette skjer da ikke i Mattilsynets regi.

Slik jeg ser det, må den enkelte plukker selv ta ansvar for at soppen som plukkes er av en type som kan spises. Hvis man er usikker, bør man enten la være å spise den, eller selv sørge for å få den kontrollert hos noen som har bedre kunnskap på området.

Jeg ser det for tiden ikke som en prioritert oppgave for myndighetene å finansiere utdanning av personer som kan bistå i kontroll av selvplukket sopp.

SPØRSMÅL NR. 114**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad****Besvart 3. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I det fremlagte forslaget til budsjett for Forsvaret det kommende året, vil regjeringen legge et fartøy fra Indre Kystvakt i Sør-Norge til kai.

Hva vil den reelle økonomiske innsparingen være for det aktuelle fartøyet som Forsvaret i dag lei-

er sivilt, og hvordan vil dette svekke beredskapen i Sør-Norge?»

BEGRUNNELSE:

I Prop. 1 S fra Forsvarsdepartementet heter det under post 01 driftsutgifter at:

"Posten økes nominelt med 32,5 mill. ift. saldert budsjett 2010. Som i ett led i nordområdesatsingen og vektleggingen av evne suverenitetshevdelse og myndighetsutøvelse, er bevilgningene økt gjennom flere år. Fartøystrukturen er modernisert, og Kystvakten vil i 2011 disponere 14 moderne fartøyer. For å sikre utnyttelse av de nye fartøyene i ytre kystvakt, og ivareta regjeringens nordområdesatsing, vil ett lavere prioritert fartøy i den indre kystvakten i Sør-Norge ikke patruljere neste år."

Det foreligger i dag 15-årige leieavtaler for tre IKV fartøyer som blir brukt i Sør-Norge. Årlige drifts-, leie- og vedlikeholdsutgifter er av Sjøforsvaret beregnet til 37 millioner kroner. Ved at man legger det foreslåtte fartøyet til kai, vil man spare 12 millioner årlig. Denne innsparingen inkluderer også lønnsutgifter til militært personell, noe som betyr at den foreslåtte innsparingen blir enda mindre, etter som dette personellet ikke vil bli oppsagt.

I 2008 registrerte man i Sør-Norge 45.000 utenlandske skipsanløp, i tillegg til en trafikk av fritidsbåter på mellom 600 000 og 700 000.

Kystvaktens indre kystvakt-fartøyer har spilt en svært sentral rolle i katastrofer som Rocknes, Server, Crete Sement og Full City. I samtlige anledninger var det IKV-fartøyer som tok skadelederansvar ved ulykkene, og dette viser hvor avgjørende tilstedeværelsen er i Sør-Norge. IKV ble i utgangspunktet opprettet for å samle alle etater som hadde behov for maritim kapasitet, med bakgrunn at det eksisterte en rekke dyre fartøy langs kysten som ble minimalt benyttet. Nå benytter etatene fartøyene, og regjeringens forslag om å nedprioritere IKV er derfor et svært dårlig signal å sende.

KV Sør patruljerer i tillegg Schengen yttergrense. Norge skal revideres og evalueres vedrørende våre kapasiteter i 2011. Det at man nå nedprioriterer patruljering og beredskap finner representanten som kritikkverdig. Forslaget fra regjeringen fremstår som lite hensiktsmessig for Sjøforsvaret og Kystvakten, ettersom man fra politisk hold legger et bestemt fartøy til kai. Slik representanten ser saken, er det minimale innsparingen for organisasjonen man når av dette tiltaket, særlig når man ser hvordan forslaget fra Regjeringen slår ut for beredskapen i Sør-Norge.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 20. oktober med spørsmål fra stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad om indre kystvakt og beredskap i Sør-Norge.

Som et ledd i nordområdesatsingen og Forsvarets suverenitetshevdelse og myndighetsutøvelse, er bevilgningene til Kystvakten økt gjennom flere år. Dette er også tilfelle i budsjettforslaget for 2011, hvor regjeringen legger opp til at Kystvakten får en faktisk styrking på 47,2 mill. kroner gjennom tilførsel av friske midler, intern ressursfrigjøring og bortfall av merverdiavgift på innleie av fartøyer.

Fartøystrukturen er modernisert, og Kystvakten vil i 2011 disponere 14 fartøyer. Dette er en økning på ett fartøy sammenlignet med status ved inngangen til 2010. Kystvakten er med andre ord godt rustet for å løse sine oppgaver.

Det er likevel slik at de nye fartøyene i Kystvakten er dyrere i drift enn de som erstattes. Selv om regjeringen i en tid med finanskriser er i stand til å øke budsjettene, vil det være nødvendig med stramme prioriteringer for å løse Forsvarets samlede oppgaver på en god måte.

Kystvaktsskvadron Sør vil samlet sett patruljere med fire fartøy neste år. Ved behov kan også seilingsmønster endres og fartøy flyttes. Fartøyet som ikke skal patruljere, vil beholdes sin utrustning (lensemateriell mv.) om bord og kan utgjøre en ressurs ved en krisesituasjon, for eksempel ved en oljevernaksjon.

Dette grepet gjøres for å styrke Kystvaktens seiling i nord, spesielt for den ytre kystvakt. Norges interesser i nordområdene krever en moderne kystvakt med stor operasjonsradius. Seilingen i nord planlegges derfor økt med om lag 100 døgn fra 2010 til 2011. Ivaretagelsen av Kystvaktens oppgaver må dessuten ses i sammenheng med Sjøforsvarets øvrige fartøyer og Forsvarets øvrige kapasiteter for overvåking, etterretning og maritim luftovervåking. Dette er kapasiteter som gjør Forsvaret i stand til å utføre hele bredden av sine oppgaver. I tillegg er det et godt samarbeid og god informasjonsutveksling mellom flere statlige etater som bidrar til at Kystvakten løser sine oppgaver langs kysten og i havområder hvor Norge har interesser.

SPØRSMÅL NR. 115**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 25. oktober 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Undertegnede er kjent med at det er gitt offentlig støtte til kulturprosjekter som har samarbeidspartnere som er aktive i ulike konfliktområder, blant annet Midt-Østen.

Mener utenriksministeren, på generelt grunnlag, det er greit at offentlige kroner brukes på en slik måte at det kan oppfattes som om det offentlige Norge tar stilling til konflikter, som man offentlig har uttalt at man har et nøytralt forhold til?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at det er gitt offentlig støtte til prosjekter som har samarbeidspartnere som er aktive i ulike konfliktområder, blant annet Midt-Østen.

Undertegnede viser til at konflikter, slik den vi ser i Midt-Østen, skaper sterke følelser på begge sider, også hos innbyggere i Norge. Det er derfor viktig, slik undertegnede ser det, at man ikke bruker offentlige kroner på kulturprosjekter som kan virke provoserende i en så betent og komplisert konflikt. Det bes derfor om at Statsråden gir en generell vurdering av hva hun mener om offentlig støtte til kunstprosjekter som samarbeider med svært omstridte organisasjoner og aktører.

Svar:

Norges kultursatsing i utlandet har i hovedsak to formål: For det første, å bidra til å presentere norsk kultur og gi norske kulturutøvere assistanse til å eksponere seg internasjonalt. For det andre, er kultur et utviklingspolitisk virkemiddel der man kan styrke det sivile samfunn og fremme universelle rettigheter, i særdeleshet ytringsfriheten. Velfungerende kulturinstitusjoner styrker det sivile samfunn. Derfor er utvikling av slike institusjoner, gjerne gjennom samarbeid med norske institusjoner, sentralt i den utviklingsrettede kulturvirksomheten.

En forutsetning er uansett at kulturen er fri og uttrykkes på utøvernes premisser. Fra norske myndigheters side er det uaktuelt å gripe inn i det enkelte

kulturuttrykks innhold, siden dette ville representere en type sensur som står i motsetning til det vi ønsker å oppnå med vår kultursatsing i utlandet. Derfor gjelder også at i den grad kulturuttrykk kan tolkes politisk, hefter norske myndigheter ikke for meningsinnholdet; det står for kulturutøvernes regning. Å fremme norske synspunkter på utenrikspolitiske spørsmål, gjøres gjennom ulike politiske og diplomatiske kanaler; det er ikke en oppgave som pålegges norske kulturutøvere.

Til Midtøsten spesielt: Norge ønsker et godt kultursamarbeid med alle land og områder i denne regionen. I tråd med hva det er bred internasjonal enighet om, fører Norge en aktiv utviklingspolitikk overfor De palestinske selvstyreområdene. Som et resultat av oppfatningen av kultur som bistandspolitisk virkemiddel, som nevnt ovenfor, innebærer det en omfattende satsing på kulturtiltak. Dette økonomiske omfanget synes å beløpe seg til ca 11-12 millioner kroner i 2010. Vi støtter også – om enn i mindre omfang – et kulturelt samkvem med andre land i regionen, som Egypt, Libanon, Syria og Jordan.

Når det gjelder Israel, så kvalifiserer dette landet ut fra OECDs retningslinjer ikke til utviklingsbistand. Det er imidlertid Regjeringens ønske at vi også med Israel skal ha et godt og levende kultursamarbeid, ikke minst ut fra den erkjennelse og erfaring at Israel på mange kulturfelt holder et meget høyt nivå. Nettopp av den grunn initierte og gjennomførte Utenriksdepartementet tidligere i år en delegasjonsreise til Israel, der representanter for flere av Norges ledende kulturinstitusjoner møtte mulige israelske samarbeidspartnere. Vi støtter også fremme av norsk kultur overfor Israel. For eksempel deltok noen av Norges fremste unge musikk talenter på talentutviklingstiltak på høyt internasjonalt nivå i Israel tidligere i år, med støtte fra Utenriksdepartementet. Dette har ført til tilsvarende besøk fra Israel til Norge. Reiseprosjekter til Israel er støtteberettigede på linje med andre reisemål fra de vanlige reisestøtteordninger for kulturlivet som utvalgte fagorganer på kulturfeltet forvalter på vegne av Utenriksdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 116**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 27. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å avvikle NRK Nynorsk mediesenters praksis med kommersiell medietrening for næringslivet?»

BEGRUNNELSE:

Etter at det ble offentlig kjent at NRK Nynorsk medieavdeling i Førde driver kursvirksomhet i medietrening og krisehåndtering for næringslivet har, ikke uventet, reaksjonene kommet raskt. Det er i og for seg ikke noe i veien for at næringslivet skal ha anledning til å ta kurs i disse tingene. Snarere tvert imot, slik samfunnet er innrettet i dag. Det er derimot svært betenkelig at et offentlig mediemonopol som NRK kommer inn på et slikt marked, siden de her vil komme i direkte konflikt med det private markedet. Når man videre finner ut at dette er noe som ser ut til å være godkjent internt i NRK med klareringer i flere runder, kan det se ut som det eksisterer en ukultur og fullstendig mangel på gangsyn i organisasjonen. NRK kan ikke opptre med flere hatter i markedet, slik de gjør i denne sammenhengen. På den ene siden er de et medieselskap med spesiell offentlig beskyttelse gjennom lisensavgiften, men samtidig benytter de seg av denne sterke posisjonen til å begi seg ut på et marked hvor deres maktposisjon vil medføre konkurransevridding.

Svar:

NRKs anledning til å drive kommersiell virksomhet fremgår i NRK-plakatens punkt 5 bokstav f, som Stortinget har sluttet seg til:

"NRK skal kunne videreutvikle kommersielle tjenester som genererer overskudd som bidrar til å finan-

siere allmennkringkastingstjenester. Den forretningsmessige virksomheten skal være forenelig med de krav til kvalitet og integritet som gjelder for NRK."

For slik kommersiell virksomhet er det videre et krav om et klart regnskapsmessig skille og at lisensmidler eller andre offentlige inntekter ikke skal subsidiere kommersielle aktiviteter. Dette er nedfelt i NRK-plakatens punkt 5 bokstav d:

"Lisensmidler og andre offentlige inntekter skal ikke subsidiere kommersielle aktiviteter. Det skal være et klart regnskapsmessig og driftsmessig skille mellom NRKs kommersielle aktiviteter og allmennkringkastingsvirksomheten."

NRK-plakaten er innarbeidet i NRKs vedtekter og følgerlig formelt bindende for selskapet.

Departementet har lagt spørsmålet om NRK Nynorsk mediesenter frem for NRK. Selskapet opplyser at virksomheten ved NRK Nynorsk mediesenter er organisert i tråd med reglene for statsstøtte til allmennkringkasting og bruken av lisensinntekter.

NRK viser også til at virksomheten er i samsvar med presseetiske regler. I redegjørelsen fra NRK heter det følgende:

"Nynorsk mediesenter er ikkje ein del av den redaksjonelle linja i NRK, men heimehøyrande under organisasjonsdirektør Solveig Jølstad. Dei tilsette er ikkje lenger aktive journalistar, og vi har ein klar avtale med NRK Sogn og Fjordane om skiljet mellom journalistikk og kursverksemd"

Jeg tar selskapets redegjørelse til etterretning og legger til grunn at virksomheten ved NRK Nynorsk mediesenter er i organisert i tråd med de formelle regler som gjelder for NRK.

SPØRSMÅL NR. 117**Innlevert 19. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 27. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil statsråden sikre en forutsigbar og robust drift av Frikanalen, og vurderes det å innføre formidlingsplikt for denne kanalen hos de store distributørene?»

BEGRUNNELSE:

Frikanalen kom i gang med prøvesendinger på det digitale bakkenettet høsten 2008 og ble offisielt åpnet 8. januar 2009. I USA og flere andre land i Europa har man hatt vellykkede forsøk med såkalte "åpne kanaler", og Frikanalen skulle bli en slik kanal der frivilligheten og de ideelle organisasjonene skulle få tilgang til tilnærmet gratis sendetid på riksdekkende TV i en ny digital hverdag.

Frikanalen fikk i første omgang tilgang til begrenset sendetider på det digitale bakkenettet, men det har ligget en forventning om bedre sendetider og bredere distribusjon på kabel og satellitt. Foreløpig har det skjedd lite i retning av en slik utvikling.

I flere andre land med vellykkede "åpne kanaler" er det gratis formidlingsplikt for disse kanalene hos de store kanaldistributørene. En slik ordning bør vurderes også i Norge, forutsatt at en lovfestet formidlingsplikt ikke medfører at de store kanaldistributørene kan kreve markedspris for en slik distribusjon.

Samtidig som Frikanalen nå sliter med lite gunstige sendetider, er kanalen nå tvunget til å foreta nedskjæringer i budsjettet på grunn av et offentlig tilskudd som ikke står i forhold til ambisjonsnivået.

Svar:

Kulturdepartementet inngikk 11. mai 2009 en avtale med Frikanalen. Avtalen er inngått med sikte på å sikre Frikanalen en forutsigbar og robust drift. Departementet tildelte for årene 2007, 2008 og 2009 totalt 6,3 mill. kroner til Frikanalen. Støtten ble blant annet gitt på basis av Frikanalens opplysninger om at man fra og med 2010 forventet å kunne drive uten statsstøtte. I departementets avtale med Frikanalen av 11. mai 2009 har departementet likevel, med forbehold om Stortingets budsjettvedtak, lagt opp til å tildele Frikanalen ytterligere 3,5 mill. kroner i driftstøtte for 2010. Avtalen innebærer videre at Frikanalen i statsbudsjettet for 2011 vil få 2 mill. kroner i drifts- og investeringsstøtte og deretter en årlig driftsstøtte på 1 mill. kroner. Kulturdepartementet la i oktober 2009 ut på høring et forslag om endring i kringkastingsforskriften § 4-2 om en plattformnøytral formidlingsplikt som blant annet skulle omfatte ikke-kommersiell fjernsyn med konsesjon. Forslaget om forskriftsendring er ikke ferdigbehandlet.

SPØRSMÅL NR. 118**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Harberg****Besvart 26. oktober 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Hvordan er Mangfoldkonvensjonen, The Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions, St.prp. nr. 76 (2005-2006) som ble ratifisert 20. januar 2007, fulgt opp i utdanningsinstitusjonene?»

Svar:

Det vises til spørsmål om hvordan UNESCOs mangfoldskonvensjon, The Convention on the

Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions, som ble ratifisert 20.01.07, er fulgt opp i utdanningsinstitusjonene.

Konvensjonen ligger innenfor Kulturdepartementets ansvarsområde, og handler i mindre grad om utdanning. Da spørsmålet er rettet til meg som forsknings- og høyere utdanningsminister, konsentrerer dette svaret seg om oppfølgingen av konvensjonen innen høyere utdanning.

UNESCOs konvensjon om vern og fremme av et mangfold av kulturuttrykk legitimerer den rolle en

målrettet kulturpolitikk kan spille for å sikre et reelt mangfold av kulturuttrykk, både nasjonalt og internasjonalt. Regjeringen legger stor vekt på bevaring av det kulturelle mangfoldet i Norge.

Internasjonalisering og internasjonalt samarbeid

UNESCOs konvensjon slår fast at utdanning spiller en grunnleggende rolle innen beskyttelse og fremme av kulturuttrykk. St.meld. nr. 14 (2008-2009) Internasjonalisering av utdanning, jf. Innst. S. nr. 202 (2008-2009) er svært relevant i denne sammenheng. Utdanning er viktig for å fremme interkulturell dialog og mellommenneskelig forståelse, og stortingsmeldingen understreker betydningen av at utdanning bidrar til å utvikle elevenes og studentenes tverrkulturelle forståelse. Dette fremmes blant annet gjennom internasjonalisering og internasjonalt samarbeid. Et av målene med UNESCOs konvensjon er å oppmuntre til dialog mellom kulturer for å sikre bredere og mer balanserte kulturutvekslinger samt bidra til kulturelle samhandlinger for å bygge broer mellom folk.

Internasjonalisering handler i stor grad om mobilitet, men stortingsmeldingen legger også vekt på andre sider ved internasjonalisering av utdanning, såkalt internasjonalisering hjemme. Dette innebærer blant annet å integrere internasjonale perspektiv i pensum og i undervisningen, tilby undervisning på andre språk enn norsk, tilby utdanning i samarbeid med institusjoner i andre land (fellesgrader) og fremme kulturforståelse. Formålet med dette er å forberede elever og studenter på deltakelse og arbeid i en stadig mer globalisert verden.

Innvandrere gjør det bra i høyere utdanning. Ikke-vestlige innvandrere tar fremdeles høyere utdanning i mindre grad enn resten av befolkningen, men de som er født i Norge med ikke-vestlige foreldre, studerer minst like ofte. Personer som er født i Norge av innvandrerforeldre velger dessuten oftere prestisjefylte studier som medisin, odontologi, siviløkonomi og juss enn studenter med etnisk norsk bakgrunn. Høgskolen i Oslo har tatt konsekvensen av den store andelen innvandrere i osloområdet, og har utarbeidet egne strategier som følges opp for integrering av denne voksende gruppen studenter. I strategiperioden 2008-2011 har HiO intensivert og ekspandert sin satsing på et flerkulturelt og internasjonalt studiemiljø gjennom storsatsingen Interkult. HiO har som mål å kvalifisere alle studenter på HiO til yrkes-

utøvelse i det flerkulturelle samfunnet, nasjonalt og internasjonalt. Sentrale tema i Interkult-prosjektet er rekruttering av minoritetsspråklige studenter, tilrettelegging av studier, læringsutbytte, trivsel, studiegjennomføring og karriereveiledning.

Departementet følger nøye med på utviklingen i internasjonaliseringsarbeidet ved universitetene og høyskolene, blant annet i etatsstyringen gjennom styringsparametere, som antall utvekslingsstudenter, antall fremmedspråklige utdanningstilbud og antall studietilbud i samarbeid med utenlandske institusjoner. Universitetenes og høyskolenes deltakelse i samarbeidsprogram er også en viktig indikator.

Det eksisterer en rekke program som støtter opp om målene for internasjonalisering av norsk høyere utdanning, fra EUs program for livslang læring til kvoteordningen. Sistnevnte gir 1100 studenter fra utviklingsland og land på Vest-Balkan, i Øst-Europa og i Sentral-Asia muligheten til å få finansiert studier i Norge. Programmene legger til rette for institusjonelt samarbeid og for utveksling av studenter og forskere, og bidrar således til internasjonalisering langs flere dimensjoner.

Samisk språk og kultur

UNESCOs konvensjon understreker viktigheten av språklig mangfold og kulturers vitalitet, også blant minoriteter og urbefolkninger. Bevilgningene til Samisk høgskole og til andre høyskoler bidrar til å styrke samisk kultur. Dette har gjort det mulig for Samisk høgskole å innta en ledende rolle også internasjonalt på sitt område.

Integrering av innvandrere i norsk utdanning

Rekruttering av innvandrere til utdanningsmiljøene vil være et vesentlig bidrag til bevaring og utvikling av det kulturelle mangfoldet i vårt samfunn. Departementet påla derfor universitetene og høyskolene allerede i tildelingsbrevet for 2008 å etablere mål for rekruttering av personer med innvandrerbakgrunn og rapportere på faktisk andel ansatte med innvandrerbakgrunn.

Sammen bidrar disse initiativene innen høyere utdanning til å støtte konvensjonens mål om økt dialog mellom kulturer, økt respekt for kulturelt mangfold og styrking av internasjonalt samarbeid og solidaritet.

SPØRSMÅL NR. 119**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 27. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for retningslinjene og praktiseringen for kjøp av barnevernstjenester i BUF-etat region øst, og med bakgrunn i dette bekrefte eller avkrefte opplysningene om at det foregår brudd på barnernloven jf. artikkel gjengitt i Dagbladet 20.10.10?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 20.10.10 hevder ansatte i BUF-etat region øst at man bryter barnevernloven ved å utsette/avvente plasseringer i henhold til barnevernloven § 4.4-5 ledd til private fosterhjem og private barnvernstiltak. Det kan se ut til at ansatte opplever at de ikke kan foreta en forsvarlig saksbehandling.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentant Hofstad Helleland er jeg opptatt av at all saksbehandling innenfor barnevernet skal være forsvarlig, og barnevernloven skal selvsagt følges i alle saker. Samtidig er jeg opptatt av at offentlige budsjettmidler skal brukes effektivt. En av hovedbegrunnelsene for at staten overtok oppgavene på barnevernområdet fra fylkeskommunene i 2004, var å oppnå bedre økonomisk styring med dette feltet.

Barnevernloven har et klart formål om ”å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid.” Loven inneholder bestemmelser som pålegger offentlige myndigheter en plikt til å sikre at barn får den hjelp de har krav på innenfor de vilkår loven fastsetter. Samtidig understrekes det i loven at det skal legges avgjørende vekt på å finne tiltak som er til det beste for barnet.

Barnevernloven pålegger statlig regional barnevernmyndighet en plikt til på forespørsel å bistå kommunen i forbindelse med plassering utenfor hjemmet. Det er statlig regional barnevernmyndighet som skal sørge for at det finnes nok institusjonsplasser. Regionen har også ansvaret for å rekruttere og formidle fosterhjem.

Bufetat har hatt store økonomiske utfordringer i barnevernet siden etableringen. Fra 2004 til 2010 har saldert budsjett nominelt økt med om lag 2 mrd kroner. En del av økningen kan forklares ved at etaten var underbudsjettet ved etableringen, omstillingsmidler og klientvekst. En stor del av utgiftsøkningen

skyldes imidlertid en generell kostnadsøkning utover den årlige pris- og lønnsveksten.

Stortingets familie- og kulturkomité uttalte følgende i innstillingen til 2010-budsjettet (Innst. 14 S (2009–2010):

”Omstillingen for å redusere utgiftsveksten i etaten skal ha høy prioritet, og det er et krav til etaten om en mer effektiv utnyttning av ressursene.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Kristelig Folkeparti, er bekymret over at det fortsatt ikke ser ut til at BUFDIR klarer å ha kostnadskontroll. Flertallet viser til at BUFDIR sine prognoser viser at etaten venter et merforbruk i driftsutgiftene for 2009 på 143,0 mill. kroner. ...Flertallet vil understreke viktigheten av at det settes inn ytterligere tiltak for å få bedre kontroll på bruken av ressurser i det statlige barnevernet.”

I 2010 har Bufetat iverksatt et omstillingsprogram for bedret økonomisk styring og økt barnevernfaglig måloppnåelse. Programmet bygger på at det er mulig å gi barna et bedre tilbud samtidig som en får kontroll på utgiftsveksten. Ett av elementene i programmet er at det foregår en omstilling i barnevernet, der målet er å redusere omfanget av institusjonsplasseringer. Dette har en barnevernfaglig begrunnelse. Det legges opp til mer bruk av hjemmebaserte tiltak og at omsorgsplasseringer i større grad skal foregå i fosterhjem. Institusjonsplasseringer skal først og fremst benyttes ved adferd- og rusproblematikk. Omleggingen vil innebære et redusert behov for plasser i barneverninstitusjoner.

Jeg mener drift av barnevernsinstitusjoner er en oppgave for det offentlige og for ideelle aktører. I en nedbyggingsfase er jeg opptatt av at vi utnytter kapasiteten i statlige institusjoner, som vi allerede betaler for. Redusert kjøp av private institusjonsplasser er derfor en del av etatens omstillingsprogram. Dette er bakgrunnen for at Bufdir i høst sendte brev til regionene i Bufetat hvor det ble understreket at fullmakten til å kjøpe private institusjonsplasser skal ligge hos regiondirektør og ikke kan delegeres videre. Dette er fulgt opp i Region øst gjennom brev til alle fagteam og enhetsledere i regionen.

Statlig regional myndighets plikt til å sørge for at alle barn som har behov for det får et forsvarlig institusjonstilbud, gjelder uavhengig av hvilken bestemmelse i barnevernloven som er grunnlaget for plasseringen. Når det gjelder plassering på bakgrunn av omsorgsovertakelse og på bakgrunn av atferdsbestemmelsene, må slike plasseringer i henhold til loven gjennomføres innen seks uker for at vedtaket

ikke skal falle bort. Det gjelder ingen tilsvarende frist for iverksettelse av frivillige plasseringer etter § 4-4 femte ledd. Dette innebærer imidlertid ikke at statlig regional myndighet kan velge å utsette eller avvente slike plasseringer, slik man kan få inntrykk av i brevet fra region øst til fagteamene. Det er ikke i tråd med barnevernloven å utsette tiltak for å spare pen-

ger. Jeg har tatt kontakt med Barne- ungdoms og familiedirektoratet og forsikret meg om at etaten ikke har en slik praksis.

For øvrig kan jeg også opplyse at jeg har anmodet Stortingets president om å få gi en redegjørelse for Stortinget om situasjonen i barnevernet.

SPØRSMÅL NR. 120

Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Tage Pettersen

Besvart 28. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen legger i Prop. 1 S (2010-2011) opp til en høyere oppfølgingsgrad på drift og vedlikehold av jernbaneinfrastrukturen.

Mener statsråden da at det er riktig at Statens jernbanetilsyn bruker uforholdmessig lang tid på å godkjenne nye skinnegående anleggsmaskiner som kan bidra til å redusere vedlikeholdsetterslepet på en effektiv måte?»

BEGRUNNELSE:

Skal Jernbaneverket klare utfordringen med å oppgradere jernbaneinfrastrukturen i landet er de avhengige av å ha en moderne maskinpark som innbærer at jobbene kan utføres effektivt.

Baneservice AS har bestilt en ny maskin, som allerede er godkjent for bruk i Sverige og Danmark, som var klar til levering i juni 2010. Samtidig ble det oversendt nødvendig dokumentasjon og søknad om godkjenning fra Baneservice AS til Jernbaneverket. Jernbaneverket har jobbet med søknaden frem til oktober før de oversendte den til Statens Jernbanetilsyn. I mellomtiden er maskinen teknisk godkjent av Mi Trans AS.

Nå i midten av oktober ble det gitt melding fra Statens Jernbanetilsyn om at godkjenningen vil ta opp til tre måneder. Det betyr at man fra juni hvor maskinen var klar, bruker inntil åtte måneder på en godkjenningsprosess på materiell som i dag er i operativt bruk i våre naboland. I tillegg til denne konkrete saken kan de opplyses at flere maskiner som er tiltenkt opprusting av jernbanenettet venter på godkjenning fra Statens Jernbanetilsyn.

Svar:

Regjeringens satsing på jernbanen har ført til høy aktivitet i jernbanesektoren. Statens jernbanetilsyn har det siste året mottatt et stort antall søknader fra Jernbaneverket om tillatelse til å ta i bruk arbeidsmaskiner som skal brukes til arbeider på det norske jernbanenettet. Det er Jernbaneverket som i henhold til regelverket skal søke om at anleggsmaskiner kan tas i bruk, ikke den enkelte eier av maskinene (som i mange tilfeller er Jernbaneverkets underentreprenør). En del av disse søknadene har ifølge Statens jernbanetilsyn manglet deler av den dokumentasjonen som det stilles krav om i sikkerhetsforskriften av 19. desember 2005 nr 1621. Dette har medført at saksbehandling har tatt lengre tid, og også vært mer ressurskrevende for både Statens jernbanetilsyn og Jernbaneverket enn det kunne vært hvis søknadene hadde vært komplette. Jeg har fått opplyst fra Statens jernbanetilsyn at det i høst har hatt en god dialog med Jernbaneverket om dette, og at kvaliteten på søknadene er i ferd med å bedres. Jernbaneverket på sin side har opplyst at det, med veiledning fra Statens Jernbanetilsyn, er utarbeidet bedre rutiner for å behandle søknader i henhold til de kravene som stilles.

Økte bevilgninger til Jernbaneverket har gitt flere oppdrag til entreprenører, og økt søknadsmengde. Jernbaneverket har opplyst at det ikke har hatt kapasitet til å håndtere den økte søknadsmengden, noe som har gitt en lengre saksbehandlingstid. For å gjøre situasjonen bedre har Jernbaneverket imidlertid leid inn to eksterne konsulenter for å øke kapasiteten for en periode. Jernbaneverket regner derfor med at etterslepet vil være tatt igjen i løpet av november 2010.

Arbeidsmaskiner kjører i stor grad i blandet trafikk mellom anleggsområdene, og må derfor oppfylle

de samme sikkerhetskrav som annet rullende materiell. Dette materiellet er dessuten i liten grad standardisert. Pga. særnorske forhold er det flere sikkerhetskrav som må oppfylles, også for materiell som kommer fra og har tillatelse til å bli tatt i bruk i Sverige. Tilsynet er ikke dimensjonert for å kunne ta alle saker unna umiddelbart etter at de er kommet inn. Når saksmengden blir så vidt stor som den har vært i sommer og høst, har det vært nødvendig å utsette enkelte saker, og dette har tilsynet informert søkerne om i henhold til forvaltningsloven § 11a. I mange tilfelle vil likevel saksbehandlingen ta kortere tid enn det som tilsynet opplyser til den enkelte.

For å bøte på situasjonen med til dels lang saksbehandlingstid planlegger Statens jernbanetilsyn innleie av saksbehandlingskompetanse som et strakstil-tak. Dette oppdraget ble utlyst 15. oktober 2010. Det arbeides også med ansettelse, men det har så langt vært vanskelig å rekruttere den nødvendige kompetansen. Videre arbeides det med forbedring av interne prosesser, og det arbeides også med utarbeidelse av ny forskrift (kjøretøysforskriften) og veiledning til samtrafikkforskriften om tillatelsesprosessene. Statens jernbanetilsyn forventer at dette arbeidet vil

bidra til å klargjøre og effektivisere tillatelsesprosessene knyttet til bl.a. arbeidsmaskiner. I tillegg er det innen EØS-området i regi av Det europeiske jernbanebyrået (ERA) arbeidet i gang for å legge til rette for kryssakseptans, ikke bare mot våre naboland, men mot alle EØS-stater. Dette vil forenkle disse prosessene vesentlig. Statens jernbanetilsyn bidrar aktivt i dette arbeidet.

Statens jernbanetilsyn er ikke tilfreds med at det tar lang tid å få kjøretøy godkjent for bruk i Norge. Imidlertid må det sikres en forsvarlig behandling av de søknader som mottas for å ivareta sikkerheten. I perioder er sakspågangen så vidt stor, at det danner seg et visst etterslep av saker. Tilsynet opplyser imidlertid at de tiltak og aktiviteter som er i gang, vil bidra til å redusere saksbehandlingstiden.

Jeg er for min del opptatt av at de sikkerhetsmessige vilkår for å få slike godkjenninger er oppfylt før materiellet tas i bruk på infrastrukturen, samtidig som jeg er opptatt av at behandling av søknader skal skje på en mest mulig effektiv måte. Jeg har tiltro til at de tiltak som Jernbaneverket og Statens jernbanetilsyn har igangsatt for å redusere etterslepet, vil bidra til en mer tilfredsstillende saksbehandlingstid.

SPØRSMÅL NR. 121

Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 1. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Viser til mitt tidligere spørsmål om rassikringsprosjekter relatert til fylkes- og riksveier i Norge. Hvor svaret jeg får tilbake er en utredning om hvem som har ansvaret relatert til Statens vegvesen og de ulike fylker.

Er det slik å forstå at statsråden og Departementet ikke har en oversikt over de 5-6 mest utsatte rasutsatte strekninger i hvert fylke; hvilke kostnadsberegninger det er til prosjektene, og når utbedring er påtenkt igangsatt eller planlagt gjennomført, uavhengig av rutevise vurderinger?»

BEGRUNNELSE:

Det er slik jeg ser det, et spørsmål, som jeg faktisk forventer å få et svar på.

Svar:

Prioriteringen av prosjekter og tiltak på riksvegnettet i perioden 2010-2013 framgår av Statens vegvesens handlingsprogram for denne perioden, mens prioriteringen av statlige midler til rassikringstiltak på fylkesvegnettet framgår av fastsatt tilskuddsprogram for denne delen av vegnettet. Kostnadsoverslag og tidspunkt for planlagt gjennomføring framgår av disse to programmene.

Utover dette foreligger det ikke en særskilt oversikt over de mest rasutsatte strekningene i hvert fylke i dag. Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 2, pågår det en oppdatering av de regionale rassikringsplanene som grunnlag for arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023. Jeg forutsetter at disse vil gi grunnlag for å utarbeide slike oversikter som etterspørres.

SPØRSMÅL NR. 122**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 5. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Forsvarets medarbeiderundersøkelser viste følgende resultat om mobbing og trakassering: 12,2 % var blitt utsatt for dette i 2007, i 2008 var tallet redusert til 5,5 %. I 2007 var 2,1 % utsatt for uønsket seksuell oppmerksomhet. I 2008 var 1,1 % utsatt for seksuell trakassering, mens tallet for seksuell oppmerksomhet ser ut til å være langt høyere (det er vanskelig å tyde oppsummeringen).

Hvordan er tallene på mobbing og seksuell oppmerksomhet/trakassering for 2009 og 2010?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 20. oktober 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Laila Dævøy om mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet i Forsvaret i årene 2009 og 2010.

I Forsvarets medarbeiderundersøkelser ble det stilt spørsmål om omfanget av uønsket seksuell opp-

merksomhet i 2007, og om seksuell trakassering i 2008. I begge undersøkelsene ble det også spurt om mobbing.

Det foreligger ikke tall for 2009 og 2010 da disse spørsmålene ikke inngikk i Forsvarets standard medarbeiderundersøkelse disse årene. Det er lagt stor vekt på forebygging av mobbing i denne perioden, og som omtalt i brev til Stortingets president av 28. september, er det iverksatt tiltak for å bedre arbeidsmiljøet.

I en annen undersøkelse, Forsvarets helse- og miljøundersøkelse, er det i 2009 og 2010 stilt spørsmål om mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet. Forsvaret opplyser at analyse av tall fra denne undersøkelsen vil inngå i grunnlaget for det utlyste forprosjektet om mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet, og at det tas sikte på å inngå kontrakt om slikt forprosjekt ved årsskifte.

SPØRSMÅL NR. 123**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 5. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt forrige spørsmål om mobbing og trakassering i Forsvaret. Forsvarsministeren sier at hun ikke er kjent med tilfeller av alvorlig mobbing eller trakassering i den senere tid. I mitt forrige spørsmål viste jeg til at ofrene i slike saker ofte må slutte eller bli forflyttet.

Hvor mange kvinnelige offiserer har fått avgangsavtaler med Forsvaret de siste årene, 2008, 2009, 2010?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 20. oktober 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Laila Dævøy om hvor mange kvinnelige offiserer

som har fått avgangsavtale med Forsvaret i 2008, 2009, 2010.

Forsvaret har de senere år gjennomgått vesentlige strukturendringer. Disse har i noen grad medført overtallighet når antall høyere offiserer har vært større enn behovet. Overtallighet har også oppstått ved at personell ikke har konkurrert seg videre etter å ha sittet i tidsbegrensede stillinger.

I tillegg til statens generelle virkemidler, har Forsvaret en avgangsavtale med redusert lønn. Dette virkemiddelet tilbys vanligvis kun militært personell som ikke lenger tilfredsstiller de krav til helse som Forsvaret stiller. Forsvaret opplyser at i den aktuelle perioden representant Dævøy omtaler, er én kvinnelig offiser innvilget avgangsavtale.

SPØRSMÅL NR. 124**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 28. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ut i fra ulike signaler og vedtak som er gjort i forhold til sykehusene (Stord, Odda og Valen), som i dag ligger inn under Helse Fonna, kan det være fornuftig å bestemme, ut i fra et innbygger- og ansattebehov, at det mest tjenlige hadde vært å legge tre av sykehusene inn under Helse Bergen. Og at Hauge-sund sykehus legges inn under Helse Stavanger.

Er statsråden enig i at dette burde vært gjort, og eventuelt gjøre noe, i forhold til dette?»

BEGRUNNELSE:

Helseforetaket Helse Fonna har eksistert siden 2002, og består av fire sykehus. Etter det som er kom-
t frem i den siste tiden så er det store endringer spesielt i forhold til Stord sykehus og nedlegging av enkelte tilbud til innbyggerne, og dermed overflytting av disse tilbudene til andre sykehus (foretak). Det er også klart at det ikke har vært den beste samarbeidsviljen, ei heller organisering av disse sykehusene, i Helse Fonna. Dette fører til at innbyggere samt ansatte blir utrygge. Man blir utrygge i forhold til medisinske kvaliteter og tjenester. Og ikke minst om en klarer å holde oppe samarbeidsvilje og motivasjon hos de ansatte med og fortsatt være i Helse Fonna. Kanskje bør man vurdere snarest å overføre tre av sykehusene til Helse Bergen. For slik det er nå så "drysser" man noen tjenester allerede ut av Helse Fonna. Hvorfor ikke da allerede nå bestemme at en legger disse under

Helse Bergen som en allerede har et omfattende faglig bistand med.

Svar:

Helse Vest har ansvaret for sikre at befolkningen i helseregionen får gode og likeverdige spesialisthelsetjenester innenfor de rammer som Helse Vest har til disposisjon. Hensikten med at de regionale helseforetakene organiserer sykehus som egne rettssubjekter slik som Helse Fonna HF, er nettopp desentralisert styring – som gir beslutningstagerne mer nærhet til virksomhetene og bedre brukerorientering.

I styringsdialogen med de regionale helseforetakene har jeg pekt på at det er nødvendig med fortsatt utvikling og omstilling av tilbudet i spesialisthelsetjenesten – dette for å møte endringer i sykkelighet, alders- og befolkningssammensetning og medisinsk teknologi. Disse forhold har Helse Fonna tatt hensyn til i planleggingen av det fremtidige tjenestetilbudet. Videre har de satt fokus på samhandling og det å skape gode og forutsigbare behandlingsforløp – og lagt særskilt vekt på at eldre og kronikere skal få et tilbud nær der de bor.

Helse Vest har opplyst at de ikke har planer om å endre dagens ordning med fire helseforetak som driver sykehus. Bakgrunnen for dette er både gode erfaringer med dagens organisering, og at det ikke har tilkommet forhold som skulle tilsi at en endret organisering vil være mer hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 125**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 26. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren ta initiativ slik at navn, forvaltningskapital og honorarer på de eksterne forvalterne i Statens pensjonsfond hyret av NBIM offentliggjøres?»

BEGRUNNELSE:

Det bør være åpenhet rundt forvaltningen av oljefondet/Statens pensjonsfond utland blant annet for å forhindre korrupsjon. Videre bør andre eksterne forvaltere kunne se hvem som har fått oppdrag som grunnlag for å vurdere om prosessen har gått riktig for seg. Det er også viktig at norske borgere får mer

innsikt i kostnadsbildet rundt forvaltningen og hvem som får oppdragene til hvilken pris. Dette kan bidra til å øke befolkningens bevissthet rundt dette. Slik offentliggjøring er forøvrig vanlig internasjonalt.

Ber også om lovteknisk bistand for å gjøre de nødvendige regelendringer for offentliggjøring av navn, forvaltningskapital og honorarer på de eksterne forvalterne i Statens pensjonsfond hyret av NBIM.

Svar:

Jeg legger vekt på at det skal være størst mulig åpenhet om forvaltningen av Statens pensjonsfond utland innenfor de rammer som settes av en forsvarlig gjennomføring av Norges Banks forvalteroppdrag. Åpenhet er en forutsetning for at det skal være bred tillit til forvaltningen. Samtidig vil det i mange tilfeller være grenser for hvor langt en kan gå i å offentliggjøre opplysninger om forvaltningen uten at det påvirker fondets resultater negativt. Dette gjelder for eksempel offentliggjøring av informasjon som kan svekke bankens forhandlingsposisjon i forbindelse med utkontraktering av tjenester eller informasjon som kan gi andre markedsaktører forhåndsinformasjon om salg/kjøp av verdipapirer banken tenker å gjennomføre. Norges Bank nyter i dag godt av en sterk forhandlingsposisjon vis-à-vis eksterne forvaltere som følge av fondets størrelse og anseelse. Dette innebærer at banken får tilgang til de beste forvalterne internasjonalt og at de kan ha mulighet til å oppnå lavere priser enn mange andre kunder. Muligheten til å oppnå gode betingelser vil kunne svekkes dersom en offentliggjør detaljer i kontraktene med enkeltforvaltere. Normalt vil navn på enkeltforvaltere, forvaltningskapital og oppnådd honorar bli oppfattet å være forretningssensitiv informasjon. Offentliggjøring av denne typen informasjon vil derfor kunne få som konsekvens at banken må betale en høyere pris for eksterne forvaltningstjenester enn i dag eller at de ikke får tilgang til de beste forvalterne. Jeg er derfor opptatt av at hensynet til åpenhet må avveies mot hensynet til en effektiv gjennomføring av forvalteroppdraget. Norges Bank oppgir i dag en fullstendig liste over eksterne forvaltere fordelt på de to aktivklassene aksjer og renter. Videre oppgis samlet kapital til forvaltning hos eksterne forvaltere, med fordeling på aksjer og renter. Bankens oppgis også totalt honorar til eksterne forvaltere, herunder avkastningsavhengige honorarer. Det redegjøres også for hvor står andel av oppnådd mer-/mindreavkastning som kan knyttes til ekstern forvaltning, med fordeling på

aksjer og renter. Jeg mener at samlet sett gir banken i dag opplysninger om ekstern forvaltning som er i tråd med anerkjent praksis internasjonalt. Jeg er ikke kjent med at det er vanlig praksis blant store fond internasjonalt å offentliggjøre navn, forvaltningskapital og honorar for hver enkelt ekstern forvalter. Norges Bank er gjennom en egen forskrift pålagt et ansvar for risikostyring og internkontroll også i de tilfeller der virksomheten er utkontraktert, for eksempel til eksterne forvaltere. Bankens har et ansvar for å sørge for at bankens organisasjon har tilstrekkelig kompetanse til å håndtere utkontrakteringsavtalen. Bankens område for kapitalforvaltning har en avdeling for kontroll og etterlevelse som har et ansvar for å påse at disse reglene følges. Bankens internrevisjon skal vurdere bankens internkontroll, rutiner og andre forhold av betydning for bankens virksomhet. Norges Banks representantskap har et generelt ansvar for å føre tilsyn med bankens virksomhet. Representantskapet har som ansvarlig for bankens revisjon mulighet til å be ekstern revisor gjennomføre såkalte attestasjonsoppdrag. Slike oppdrag består i at revisor gjennomfører en rekke kontrollhandlinger for å avdekke om bankens internkontrollsystem er effektivt, overholdelse av retningslinjer mv. Jeg mener at det omfattende system som er etablert for uavhengig kontroll både internt og eksternt i Norges Bank samlet sett gir en betryggende kontroll av bankens virksomhet, herunder kontroll av kontrakter med eksterne forvaltere. Det er generelt stor åpenhet om forvaltningen av våre felles sparemidler. Uavhengige internasjonale undersøkelser bekrefter dette, jf. blant annet kåringen fra The Peterson Institute for International Economics, der Statens pensjonsfond utland kommer på topp i en sammenlikning av statlige fond når det gjelder åpenhet, ansvarlighet og transparens. Jeg er opptatt av å holde de totale forvaltningskostnadene på et lavt nivå. Det gjennomføres derfor åpne, uavhengige og regelmessige vurderinger av hvordan bankens forvaltningskostnader utvikler seg. Disse sammenlikningene viser generelt at banken har relativt sett lave kostnader. Det vil bli fastsatt nye retningslinjer for forvaltningen av fondet fra 1. januar 2011, og også nye regnskapsregler for Norges Bank. De nye reglene vil gi allmennheten ytterligere informasjon om forvaltningen av fondet. Men for ikke å undergrave bankens forhandlingsposisjon i kontraktsforhandlinger med eksterne forvaltere er det ikke vurdert som hensiktsmessig å kreve offentliggjøring av honorar til hver enkelt forvalter.

SPØRSMÅL NR. 126**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 28. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Forskningsinstituttet CERN er positive til en norsk lokalisering av sitt nye datasenter, et datasenter som vil generere mellom 500 mill. og 1 mrd. kroner i investeringer og drift over en tiårs periode. Det vil også gi lokale distriktsarbeidsplasser og en økt fornybarproduksjon og klimagevinster, samtidig som det selvsagt gir positive ringvirkninger for norsk IKT-næring. Norge har ikke engang besvart CERNs henvendelser om interesse og en beskjeden medinvestering som kan tas over flere år.

Hva er grunnen til det?»

Svar:

CERN-prosjektet er et interessant internasjonalt referanseprosjekt, siden CERN er en meget viktig aktør i markedet for store datasentre. Som ansvarlig for regjeringens samordning av IT-politikken synes jeg det er meget interessant dersom norske grønne datasentre kan huse datakapasitet for en krevende og respektert kunde som CERN. Norge har generelt gode forutsetninger for å huse energieffektive datasentre blant annet fordi vi har lokasjoner med rikelig tilgang på naturlig nedkjøling, stabile politiske forhold, kompetent arbeidskraft og relativt god bredbåndsinfrastruktur.

Prosjektet må sees i et langsiktig IT-politisk perspektiv. Drifting av et stort og energieffektivt datasenter i Norge kan øke norsk kompetanse på området og gjøre Norge i stand til å konkurrere internasjonalt når det gjelder etterspørsel etter datasentre og tilhørende tjenester. I tillegg kan etablering av et miljøvennlig datasenter være god klimapolitikk. IKT-industrien står i dag for 2 prosent av totale klimagassutslipp i verden. Hvis tiltak uteblir, kan denne andelen, ifølge OECD, øke til 25-30 prosent i 2020. Imidlertid kan effektiv og miljøvennlig bruk av IKT føre til en reduksjon av totale klimagassutslipp i samme

perioden, både innen sektoren og i andre sektorer som anvender IKT.

Jeg har tidligere gjort rede for bakgrunn samt vår interesse og synspunkter i saken i skriftlig besvarelse av spørsmål om CERN datert den 26. 04. 2010. I den skriftlige besvarelsen fra april har jeg informert om at det foreligger et tilbud fra et norsk konsortium representert ved Ipark, og at CERN overfor konsortiet har bekreftet sin interesse for konseptet som er tilbudt, og stilt seg positive til å se på utviklingsmulighetene i prosjektet, inklusive de energi- og miljømessige aspektene. Departementet mitt har lagt til rette for en dialog mellom konsortiet og de berørte departementer, særlig NHD, som bestyrer relevant virkemiddelsapparat, og KD som ansvarlig for Norges kontingent til CERN og norsk representasjon til CERN.

Det er samtidig viktig å ha klart for seg at CERNs anskaffelser må skje i tråd med vanlige internasjonale regler for den type prosesser. Det har siden april meldt seg flere norske aktører på banen som ønsker å tilby miljøvennlige, grønne datasentre til store, internasjonale kunder. Disse må kunne legge frem tilbud for CERN i samsvar med de betingelser CERN stiller i sin utlysning. Norske myndigheter har for øvrig ikke mottatt direkte henvendelser fra CERN i saken utover det at CERN i juli i år formelt har anmodet medlemslandenes regjeringer om å uttrykke interesse for å bli vertsland for et nytt datasenter for CERN. I forbindelse med denne anmodningen ble det ikke framsatt noe konkret krav om finansielt bidrag fra aktuelle medlemsland.

Som ansvarlig for koordinering av saken er jeg i dialog med de berørte departementer med tanke på å uttrykke de norske myndigheters interesse i at denne type grønne datasentre lokaliseres i Norge. Frist for tilbakemelding til CERN er innen utgangen av november.

SPØRSMÅL NR. 127**Innlevert 20. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i statsminister Stoltenberg sitt svar til repr. Laila Dāvøy i spørjetime onsdag 20. oktober vil eg stille følgjande spørsmål til statsråden:

Kan statsråden gjere eit klart svar på om dei planer Helse Førde har med strukturendringar ved sjukehusa i Lærdal og på Nordfjordeid vert stogga, og at dei aktivitetane som helseforetaket gjennom pågåande prosess har teke bort ved desse sjukehusa, vert tilbakført?»

GRUNNGJEVING:

I gårsdagens spørjetime svarte statsminister Jens Stoltenberg følgjande på spørsmål frå representanten Laila Dāvøy som gjaldt lokalsjukehusstrukturen:

"Regjeringens politikk på dette området ligger fast og bygger på Soria Moria. Der det står - og det mener vi - at ingen lokalsykehus skal legges ned. Men vi er åpne for, og mener det er nødvendig, å se på arbeidsdelingen, ansvarsfordelingen, mellom ulike sykehus. Der er det ulike prosesser ulike steder, og det håndteres av de ulike helseforetakene. Men dersom helseforetakene fremmer forslag som er i strid med regjeringens politikk, kan regjeringen gripe inn, og da vil vi gripe inn. Det systemet vi har i dag, er at helseforetakene tar stilling til struktur, men gjør de vedtak eller legger opp til vedtak som er i strid med det regjeringen mener er riktig, så griper regjeringen inn, og det vet helseforetakene."

Dette er bakgrunnen for mitt spørsmål, og som statsråden er kjend med har eg stilt liknande spørsmål tidlegare utan å få konkrete svar. Med statsministeren sin uttale i spørjetimen i går burde det ikkje vere noko vanskar for statsråden å imøtekomme mitt spørsmål på ein positiv måte.

Svar:

Regjeringen har gjort det klart at ingen lokalsykehus skal legges ned. I høringsutkastet til Nasjonal helse- og omsorgsplan går det frem at regjeringen vil videreføre arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehus. Dette kan bety at enkelte sykehus skal gjøre andre oppgaver enn i dag, blant annet sett i

sammenheng med samhandlingsreformen. Det legges til grunn at dagens desentraliserte sykehustilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Lokalsykehusene skal spille en viktig rolle for å møte de store utfordringene vi står overfor med en større andel eldre innbyggere og flere pasienter med kroniske sykdommer og livsstilssykdommer. Dette vil kunne kreve endringer i tjenestetilbudet i det enkelte sykehus.

Det vil fremdeles være tre sykehus i Sogn og Fjordane. Det vil være indremedisinsk tilbud både på sykehuset i Lærdal og i Nordfjordeid slik at en skal kunne ta seg spesielt godt av den økende gruppen av pasienter med kroniske sykdommer, også ved akutt forverring av sykdommen.

Det er etter det departementet er gjort kjent med, ikke gjort endringer i Helse Førde som følge av den foreliggende plan om funksjonsfordeling som nå er under behandling. Jeg antar at representanten Starheim i sitt spørsmål refererer til omlegging av ortopedien og etablering av felles sengepost i Nordfjord. Når det gjelder ortopedien, så viser helseforetaket analyser av driften inneværende år at det er lav kapasitetsutnyttelse på operasjoner, samtidig som det er lange ventelister for poliklinisk behandling. Aktiviteten blir derfor lagt om for å tilpasse tilbudet etter behovene. Arbeidet med felles sengepost er en oppfølging av styrevedtak i Helse Førde HF i desember i fjor, og er hele tiden vurdert som et tiltak uavhengig av spørsmålet om fremtidig organisering av helseforetaket.

Jeg er kjent med at styret for Helse Førde HF har vedtatt en plan for svangerskaps-, fødsels- og barse-lomsorg i Sogn og Fjordane. Helse Vest RHF skal blant annet med utgangspunkt i dette innspillet utarbeide en helhetlig og lokalt tilpasset plan for tilbudet innen 15. november 2010. Dette er et ledd i oppfølgingen av Stortingets behandling av fødemeldingen i fjor. Denne planen skal så legges fram for departementet, og det skal ikke gjøres endringer i dette tilbudet før disse planene er behandlet av departementet.

SPØRSMÅL NR. 128**Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 27. oktober 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den tibetanske diasporaen gjennomførte nylig demokratiske valg, med deltagelse fra tibetanske eksilmiljøer over hele verden. I Nepal ble valget forpurret av at nepalsk politi beslagla tre stemmeurner.

Hvordan stiller statsråden seg til denne aksjonen fra nepalske myndigheter, og vil det eksiltibetanske miljøets rett til å gjennomføre demokratiske prosesser bli tatt opp i den løpende utviklingsdialogen med nepalske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

I fjor mottok Nepal 284,5 millioner kroner i norsk utviklingshjelp. Demokratibyggning, minoriteters rettigheter og menneskerettigheter generelt er i følge Prop. S 1 (2010 - 2011) vesentlige momenter i utviklingsarbeidet i Nepal.

Svar:

Generelt sett vil jeg peke på at Norge legger vekt på respekt for internasjonal humanitær rett og at internasjonale forpliktelser hva gjelder behandling av flyktninger blir fulgt. Norske myndigheter er bekymret for tibetanske flyktningers menneskerettighetssituasjon i Nepal, og denne situasjonen følges nøye.

Norge tar jevnlig opp menneskerettighetsspørsmål med nepalske myndigheter i bilaterale samtaler, og vår ambassade i Kathmandu har allerede tatt opp denne aktuelle hendelsen i samtaler med myndighetene. I fjor ble disse forholdene tatt opp med bl.a. Nepals daværende statsminister som besøkte Norge.

Norge støtter og har tett dialog med blant andre kontoret til FNs Høykommissær for flyktninger (NHRC) og FNs Høykommissær for menneskerettigheter (OHCHR) om tibetanske flyktningers situasjon og rettigheter i Nepal. Disse organisasjonene har en kontinuerlig dialog med nepalske myndigheter om dette.

I forbindelse med 50 års markeringen for de tibetanske opptøyene i Tibet, var den norske ambassaden i Kathmandu sammen med flere andre vestlige ambassader med på en presseuttalelse der vi uttrykte bekymring for tibetaneres rettighetssituasjon i Nepal, inkludert retten til fredelig demonstrasjoner og ytringsfrihet. De vestlige ambassader samarbeider i en uformell gruppe som fortløpende vurderer situasjonen for tibetanske flyktinger i Nepal.

Norge vil fortsette å ta opp menneskerettighetsspørsmål, også det eksiltibetanske miljøets rettigheter, i kontakten med nepalske myndigheter og gjennom samarbeid med relevante FN-organisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 129**Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 26. oktober 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Jeg viser til den norske ambassaden i Damaskus sitt engasjement i forbindelse med Håkons Gullvågs utstilling "Terra Sancta".

På hvilken måte har utenriksdepartementet og norske ambassaden vært involvert i denne sammenheng, og har utstillingen direkte eller indirekte fått finansiell støtte fra norske myndigheter?»

Svar:

Når det gjelder Håkon Gullvågs utstilling mottok Utenriksdepartementet 12. februar 2010 en søknad om 150 000 kroner i støtte til en turné som foruten Damaskus omfattet Beirut, Amman og Kairo. I vårt svar av 1. mars 2010 avslo departementet denne søknaden av budsjettmessige grunner.

Noen kulturmidler er imidlertid delegert til visse utenriksstasjoner som har egne midler til disposisjon og det står utenriksstasjonene fritt å benytte disse –

evt. også til tiltak som departementet sentralt har måttet avslå å gi støtte til. Gullvåg søkte Norges ambassade i Damaskus om støtte til dekning av utgifter spesielt til transporten av utstillingen fra Beirut til Damaskus. Ambassaden imøtekom denne søknaden med 35 000 kroner. I sin beslutning la ambassaden vekt på at Gullvåg er en etablert og anerkjent norsk kunstner, og at utstillingen hadde gode muligheter til å bli vel mottatt av det lokale kunstpublikum. Jeg mener selv at dette var en helt legitim vurdering.

Det syriske kulturministerium tilbød opprinnelig Gullvåg å stille ut i landets nasjonalmuseum. Da det ble nødvendig å stenge museet på grunn av oppussingsarbeider i det aktuelle tidsrommet, bisto ambassaden med å kontakte det franske kultursenter som et alternativt utstillingslokale. Da det ble klart at utstillingen ville finne sted der, var ambassaden i en viss grad engasjert i praktisk tilrettelegging, slik det som oftest er tilfelle når norske kulturprosjekter presente-

res i utlandet. Norges ambassadør var en av flere som talte ved utstillingens åpning.

Da det ble klart at utstillingen etter åpningen var blitt endret uten Gullvågs vitende og vilje, kontaktet ambassaden den franske ambassade og det franske kultursenter for å påpeke det prinsipielt uheldige ved dette. I dette ligger det ingen stillingtagen til det meningsinnhold Gullvåg ønsker å formidle gjennom sin kunst – men en støtte til prinsippet om at en kunstner selv må få bestemme over presentasjonen av sin egen kunst. Løsningen man til slutt har valgt, der det opplyses om at utstillingen er endret og at dette er skjedd mot kunstnerens vilje, er fremforhandlet av Gullvåg selv, den franske ambassade og det franske kultursenter.

Generelt sett vil jeg også vise til mitt svar av 25. oktober 2010 på representanten Thomsens skriftlige spørsmål (nr. 115) om norsk støtte til kulturprosjekter i utlandet generelt og Midtøsten spesielt.

SPØRSMÅL NR. 130

Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 28. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsråden med bakgrunn i de nye opplysningene ta initiativ til å omgjøre sitt avslag om ny lokalisering for Ikea på Forus næringspark?»

BEGRUNNELSE:

I Rogaland Avis den 30. juni 2010 kan vi lese at statsråd Erik Solheim ikke vil godkjenne en flytting av Ikea sitt senter inne på Forus Næringspark.

Avslaget begrunnes med avstand til en ny bybanetrasé.

I Stavanger Aftenblad den 20. oktober kan vi lese at statsråd Meltveit Kleppa signaliserer at regjering høyst sannsynlig vil være negativ til etableringen av den samme bybanen. Uten regjeringens samtykke vil det ikke komme en ny bybane i nærheten av den nye lokaliseringen som Ikea ønsker. Da er miljøvernministerens forutsetninger i Ikea-beslutningen ikke lenger tilstede.

Svar:

Spørsmålet gjelder om Miljøverndepartementet vil ta initiativ til å omgjøre sitt vedtak om avslag til ny lokalisering av IKEA på Forus næringspark.

Miljøverndepartementets vedtak i reguleringsplanen for ny lokalisering av IKEA på Forus er basert på en helhetlig vurdering av plansituasjonen. Vedtaket er i tråd med fylkesdelplanen for Nord-Jæren samt kommuneplanen for Sola og Stavanger hva gjelder lokalisering av handel. Fylkesdelplanen bygger blant annet på at lokalisering av nye møbelsenter på Forus skal skje langs traseen for en framtidig bybane.

Regjeringens politikk for etablering av handel legger vekt på å unngå byspredning, bilavhengighet og dårligere tilgjengelighet for de som ikke disponerer bil. Det langsiktige målet er å oppnå en mer bærekraftig og robust by- og tettstedsutvikling og begrense klima-gassutslippene. Regjeringen legger stor vekt på at disse målene følges opp i regionale planer og i den kommunale planleggingen. Eventuelle endringer i planforutsetningene må innarbeides i de regionale og kommunale planene.

Jeg avslø planene for ny lokalisering av IKEA ved felt C1 fordi det brøt med målene for lokalisering av handel der det legges vekt på høy utnyttelse og lett tilgjengelighet til miljøvennlig transport. Lokaliseringen brøt også med Fylkesdelplanen for langsiktig byutvikling på Jæren og kommuneplanene for Sta-

vanger og Sola. Disse planene legger vekt på en lang-siktig og bærekraftig arealbruk med høy utnyttelse der en kan legge til rette for miljøvennlig transport. I disse planene er etablering av en bybane en viktig

planforutsetning. Dette er det overordnede plangrunnlaget saken er vurdert ut fra.

Jeg finner derfor ikke grunnlag for å omgjøre departementets vedtak.

SPØRSMÅL NR. 131

Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 28. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I sin behandling av arealplaner differensierer ikke fylkesmannen i Rogaland mellom kommuner med større eller mindre press i strandsonen slik statlige retningslinjer i plan- og bygningsloven åpner for.

Vil statsråden endre fylkesmannen i Rogaland sin praksis i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

Miljøvernministeren har ved en rekke anledninger hevdet at plan- og bygningsloven skal ha en differensiering av kommuner i strandsoneforvaltningen. I kommuner med mindre press på strandsonen skal det kunne føres en mindre restriktiv politikk enn i kommuner med større press.

Av tiltak i strandsonen er bygging av naust blant de mest populære. Med en differensiert politikk vil en gjerne kunne oppleve at restriksjoner rundt bygging av naust vil være ulik i disse kommunene.

Vindafjord kommune er av departementet satt inn blant kommuner med mindre press på strandsonen. Likevel opplever kommunen at fylkesmannen øver press for at maks størrelse og utforming av naust skal være lik over hele landet.

Svar:

Spørsmålet gjelder praksis i strandsonen i Rogaland, der det påstås at fylkesmannen ikke differensierer mellom kommuner med større eller mindre press på strandsonen.

Forslag til retningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen ble sendt på høring i forbindelse med at ny plan- og bygningslov ble satt i kraft i fjor sommer. Det ble foreslått noe ulike retningslinjer for kommuner med stort press på arealene, og kommuner med mindre press på arealene. Forslaget til retningslinjer har blitt behandlet videre på grunnlag av høringen, men forslaget er foreløpig ikke vedtatt.

Uavhengig av disse retningslinjene har fylkesmannen et ansvar for å medvirke ved behandlingen av konkrete plansaker, og om nødvendig fremme innsigelse. Der det er innsigelse og saken ikke løses lokalt, må saken sendes til Miljøverndepartementet til avgjørelse. Miljøverndepartementet har ikke grunnlag for å gå nærmere inn i fylkesmannens behandling av saker i Vindafjord kommune.

SPØRSMÅL NR. 132**Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 5. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I dagsavisen 21.10.10 er det en sak om toppsjefer uten faste arbeidsoppgaver. Jeg er klar over at forsvaret er inne i en mer eller mindre konstant omstillingen men sett i lys av kritikken om lederskapet i forsvaret fra Riksrevisjonen gjør dette alt bare verre.

Mitt spørsmål blir derfor om statsråden ikke er redd for at dagens artikkel i Dagsavisen vil ramme omdømmet til forsvaret og derigjennom fremtidig rekruttering og lojalitet?»

Svar:

Forsvaret har vært gjennom en periode med betydelige nedbemanninger og strukturelle endringer.

Dette har blant annet medført at det i dag er færre stillinger enn tidligere på oberst-/kommandør-nivå og høyere. Det er derfor en utfordring å disponere alle i henhold til egne ønsker, samtidig som Forsvaret skal utnytte offiserenes kompetanse. Forsvaret opplyser at i dag er alle offiserer på dette nivået disponert til faste eller midlertidige arbeidsoppgaver.

Forsvaret skal opptre som en ansvarlig arbeidsgiver. Dette er viktig også for å fremstå som en attraktiv arbeidsplass med et godt omdømme. Det arbeides derfor målrettet for å sikre at disse offiserene blir disponert til relevante oppgaver med forutsigbare rammer.

SPØRSMÅL NR. 133**Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 1. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Skognæringen og nærliggende næringer, bl.a. i Hedmark, ser med uro på et eventuelt påbud om maksimalt 4 meter høye vogntog. Dette vil gjøre lønnsomheten mye dårligere samt resultere i mange flere vogntog på veiene.

Hva vil statsråden gjøre for at vi fortsatt får kjøre slik vi gjør i dag?»

Svar:

Jeg er godt kjent med næringens bekymringer knyttet til at Vegdirektoratet har hatt på høring forslag om en generell høydegrense på 4 meter for kjøretøy i Norge.

Jeg vil innledningsvis presisere at et slikt forslag kun vil ha betydning for deler av skognæringen. Tømmer kan i dag transporteres på store deler av vegnettet med vogntog som er 22 meter lange, tre

meter lengre enn alminnelige vogntog. For slik transport gjelder imidlertid allerede i dag en høydebegrensning på fire meter.

Statens vegvesen gjør nå en utfyllende samfunnsøkonomisk analyse av forslaget, og for å sikre riktig datagrunnlag måler de blant annet høyde på kjøretøy på et representativt utvalg av strekninger. Statens vegvesen opplyser at de på det grunnlag vil vurdere om de vil anbefale 4,0 m eller 4,2 m som maksimal høyde på kjøretøy.

Det vil i denne saken være viktig å balansere alle kryssende hensyn. På den ene siden må vi ta hensyn til at lavere kjøretøy kan gi bedre trafiksikkerhet. På den andre siden kan dette gi økte transportkostnader og flere kjøretøy på vegene.

Jeg vil avvente Statens vegvesens endelige forslag før jeg tar standpunkt til saken.

SPØRSMÅL NR. 134**Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Erdinger Weissbrau er en av hovedsponsorene til WC i skiskyting, men får ikke lov til å reklamere for sitt firmanavn i forbindelse med WC arrangement i Norge. I forbindelse med WC-arrangement i Trondheim 2009 fikk de til slutt bruke "Erdinger" i løyper og arenaområdet, men i 2010 fikk de ikke tillatelse til å reklamere på noen måte.

Vil statsråden ta de nødvendige initiativ til at Erdinger Weissbrau igjen kan få lov til å bruke firmanavnet "Erdinger" i forbindelse med kommende arrangementet?»

BEGRUNNELSE:

Erdinger Weissbrau er en av hovedsponsorene til WC i skiskyting, men får ikke lov til å reklamere for sitt firmanavn i forbindelse med WC-arrangement i Norge. I forbindelse med WC-arrangement i Trondheim 2009 fikk de til slutt bruke "Eidinger" i løyper og arenaområder, men i 2010 fikk de ikke tillatelse til å reklamere på noen måte.

Firmaet ønsket naturlig nok å få avklart hvorvidt man igjen kunne få lov til å benytte firmanavnet i reklameøyemed, i forbindelse med WC-arrangementet i Holmenkollen 2011. Svaret de har fått så langt er at de ikke på noen måte får lov til å reklamere for sitt navn her til lands. De har forståelse for at de ikke får bruke Erdinger alkoholfri, men har større problemer med å forstå hvorfor man ikke får bruke sitt firmanavn, slik de gjorde i 2009.

I tillegg til at firmaet bruker store pengesummer som sponsor, i tillegg gir det gode ringvirkninger i form a hotellrom, bespisning osv for et stort antall servicefolk, gjester og samarbeidspartnere.

Norge er det eneste landet av arrangørlandene hvor de ikke får reklamere på noe vis. Erdinger Weissbrau har innsett at toget er gått når det gjelder 2011. Men undertegnede håper likevel at statsråden vil ta de nødvendige initiativ til å gjøre de nødvendige lovendringer slik at sponsorer som Erdinger i det minste kan få benytte firmanavnet på reklamer i forbindelse med slike arrangementer. Undertegnede har videre vanskelig for å forstå at Norge skal ha et av verdens mest rigide regelverk på dette området.

Svar:

Reklame for alkoholholdig drikk er forbudt etter alkoholloven § 9-2 første ledd, første punktum. Videre går det fram av bestemmelsens første ledd, annet

punktum at reklame for varer med samme merke eller kjennetegn som drikk som inneholder over 2,5 volumprosent alkohol, ikke er tillatt. Denne presiseringen av reklameforbudet i annet punktum ble tatt inn i alkoholloven fra 1. januar 1998. Formålet med dette var å tydeliggjøre at reklameforbudet ikke kan omgås ved å reklamere for andre produkter med samme kjennetegn som alkoholholdig drikk, da slik reklame i realiteten vil oppfattes som reklame for alkoholholdig drikk.

Det er Helsedirektoratet som forvalter reklameforbudet i alkoholloven. Direktoratet foretar en konkret vurdering av den enkelte sak i forhold til reklamereglene. Eventuelle klager på direktoratets vedtak i saker som gjelder alkoholreklame går til Markedsrådet og ikke til departementet.

I forbindelse med foreliggende spørsmål til skriftlig besvarelse har departementet kontaktet Helsedirektoratet som har gitt departementet noe nærmere informasjon om "Erdinger-saken". Direktoratet opplyser at de foretok en vurdering av saken på bakgrunn av en klage på at det ble reklamert for "Erdinger" under World Cup i skiskyting i Granåsen (Trondheim) i 2009. Direktoratet konkluderte med at "Erdinger" også er et merkenavn for alkoholholdig drikk, og at reklameringen for "Erdinger" under arrangementet i 2009 var i strid med alkohollovens reklameforbud. Det har fra direktoratets side aldri vært gitt uttrykk for at det er tillatt å reklamere for "Erdinger".

Reklameforbudet er en del av en helhetlig alkoholpolitisk virkemiddelpakke. Virkemidlene skal bidra til å begrense forbruket av alkoholholdige drikkevarer for i størst mulig utstrekning å redusere de skader alkoholbruk kan ha for den enkelte, omgivelsene rundt og samfunnet generelt. Ifølge WHO's beregninger er alkohol nest etter tobakk den påvirkningsfaktoren som medfører størst sykdomsbyrde i høyinntektsland som Norge. Reklameforbudet har både en etterspørselsreducerende og holdningsskapende virkning. Dets funksjon er å hindre påvirkning som kan ha betydning for etterspørselen etter alkoholholdig drikk (økt forbruk og uheldig drikkemønster) og å opprettholde en generell forståelse i befolkningen for at alkoholholdig drikk er annerledes enn andre varer, og at det er behov for særskilt regulering av denne varen for å beskytte bl.a. folkehelsen. Det er på denne bakgrunn viktig at reklameforbudet mot alkohol ikke svekkes. Utenlandske sponsorer må i likhet med norske sponsorer forholde seg til at Norge har et konse-

kvent forbud mot alkoholreklame, og at det ikke kan reklameres med firmanavn som også brukes som merke eller kjennetegn for alkoholholdig drikk. Dette

gjelder også under internasjonale sportsarrangementer og lignende som foregår i Norge.

SPØRSMÅL NR. 135

Innlevert 21. oktober 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvordan har regjeringen fulgt opp Stortingets ønske om å sikre mer kunnskap om effekten av kreftbehandling, herunder overlevelse, som grunnlag for kvalitetsforbedringer i tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter skal ha trygghet for at den norske helsetjenesten tilbyr behandling av best mulig kvalitet. Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten publiserte 15. september 2009 en rekke notat om sammenhengen mellom volum og kvalitet i behandling av kreftpasientene. Det ble påpekt en sammenheng mellom volum og overlevelseshastighet samt forekomst av komplikasjoner i behandling av en rekke kreftformer. Mange sykehus har for lavt volum til å opprettholde nødvendig kvalitet i sine tilbud.

Det er svært alvorlig for pasienter med kreft at svikt i organiseringen av behandlingstilbudet fører til unødvendige komplikasjoner og død. Helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen opplyste i en interpellasjonsdebatt i Stortinget 18. februar 2010 at de regionale helseforetakene var bedt om å gjennomgå organiseringen av behandlingstilbudet for flere kreftformer, og at hun ville følge arbeidet nøye.

Representanter for Høyre fremmet i dok.8:102 (2009-2010) forslag om en forsterket innsats mot kreft, herunder mer kunnskap om kreftbehandling og større spesialisering i tilbudet for å sikre nødvendig kvalitet. En enstemmig Helse- og omsorgskomite uttalte i innstillingen til saken at:

"Komiteen er svært opptatt av at kvaliteten i behandlingstilbudet er av en god og adekvat standard. Det må derfor, slik komiteen ser det, stadig rettes et sterkt fokus mot faglig og kvalitativ utvikling i helsetjenesten og i kreftomsorgen. Komiteen er av den oppfatning at nivået på kvaliteten må gjøres offentlig og lett tilgjengelig for pasientene, slik at det utvikles en sunn konkurranse mellom ulike sykehus og helsetilbydere i Norge. Komiteen mener det er en forutset-

ning at det utvikles flere kvalitetsindikatorer og måleparametre som ivaretar pasientenes behov for adekvat og god informasjon om helsetilbudet de mottar."

Svar:

Som representanten innleder sitt spørsmål med, skal pasienter ha trygghet for at helsetjenesten tilbyr behandling av god kvalitet. Jeg ønsker å legge til rette for en enda sterkere satsing på kvalitet og pasientsikkerhet, og lanserte i september ti tiltak for å styrke arbeidet med kvalitet og pasientsikkerhet i helsetjenesten. I statsbudsjettet for 2011 foreslår regjeringen å øke midlene til pasientbehandling i spesialisthelsetjenesten med 970 millioner kroner. Dette skal støtte opp under arbeidet med å øke kvaliteten, og være et viktig bidrag til redusere ventetidene. I forslaget inngår blant annet 25 millioner kroner til å gjennomføre et pilotprosjekt knyttet til screening av kreft i tykk- og endetarm.

En viktig forutsetning for god kvalitet er at tjenestene bygger på den best tilgjengelige kunnskap. Helsedirektoratet har de siste årene utgitt ni nasjonale retningslinjer for diagnostikk, behandling og oppfølging av kreftsykdom, og 16 nye er under utarbeidelse. De nasjonale retningslinjene gir uttrykk for hva som anses som god praksis på utgivelsestidspunktet og er gjenstand for en årlig vurdering, og om nødvendig oppdatering.

I oppdragsdokumentet for 2010 er de regionale helseforetakene bedt om å legge handlingsprogrammene for kreft til grunn for arbeidet med å utarbeide/revidere regionale planer for pasienter med de hyppigste kreftformer. Jeg har satt som forutsetning at arbeidet med de regionale planene skal utvikles i et forløpsperspektiv og omfatte kommunehelsetjenesten og ulike nivåer av sykehusbehandling der dette er relevant.

Statens helsetilsyn la i mai 2010 frem en rapport om risikobildet i norsk kreftbehandling. Rapporten identifiserer en rekke risikofaktorer i helseforetakenes kontakt med denne pasientgruppen, herunder i

forhold til diagnostikk og utredning, informasjonsflyt, kontinuitet i behandlingsforløpet og komplikasjonsovervåkning. Jeg ba de regionale helseforetakene i tilleggsbrevet til oppdragsdokumentet for 2010 om å legge denne rapporten til grunn i det videre arbeidet med kvalitet på kreftbehandlingen.

For noen sykdomstilstander er det vist at resultatene blir bedre dersom behandlingen samles på færre steder, dette gjelder for eksempel kreftoperasjoner. De regionale helseforetakene fikk i oppdragsdokumentet for 2009 i oppdrag å sikre kvaliteten i den kirurgiske kreftbehandlingen ved å gjennomgå hvilke enheter som utfører kreftbehandling. I de regionale helseforetakene pågår det nå et arbeid for å ferdigstille funksjons- og oppgavefordelingen innenfor kreftområdet. I oppdragsdokumentet for 2011 vil jeg stille krav om at de regionale helseforetakene har systemer for å sikre at den vedtatte funksjonsfordeling i regionene følges opp.

Det er forskjeller i krefthyppighet og overlevelse når man sammenligner land. For å finne de grunnleggende årsakene til dette er det etablert et samarbeid mellom tre nordiske land (Sverige, Danmark og Norge) samt Storbritannia, Canada og Australia (International Cancer Benchmarking Partnership). ICBP skal bidra til å avdekke årsakene til forskjellene mellom landenes forekomst og dødelighet på kreftområdet. Disse landene er valgt som partnere fordi de har gode kreftregistre, sammenlignbare helsetjenester og gode rutiner for innhenting av data. Målet er at Norge, ved å delta i dette samarbeidet, over tid kan oppnå redusert dødelighet av kreft og oppdage sykdom på et tidligere stadium. Samarbeidsprosjektet, som startet opp i 2010, omfatter fire kreftgrupper – lungekreft, tykk- og endetarmskreft, brystkreft og eggstokkreft.

Norge deltar også i et kvalitetsindikatorprosjekt i regi av OECD og Nordisk Ministerråd. I desember 2009 ble det presentert elleve indikatorer utarbeidet i regi av OECD. Arbeidet i OECD fortsetter med mål om å forbedre indikatorene og få etablert flere resultatindikatorer. Det er etablert en egen arbeidsgruppe som arbeider med utvikling av indikatorer for kreftsykdommer.

Nordisk Ministerråd presenterte i september 2010 sluttrapporten fra det nordiske kvalitets-indika-

torprosjektet. Prosjektet har utarbeidet et omfattende sett med overordnede helseindikatorer, samt indikatorer innen utvalgte diagnoseområder, som hjerte-kar, kreft, kroniske sykdommer og psykisk helse. Flere av indikatorene som er utviklet i regi av Nordisk Ministerråd og OECD er relevante for det norske kvalitetsindikatorsystemet. Helsedirektoratet har fått i oppdrag å fremme forslag til nasjonale kvalitetsindikatorer innenfor kreftområdet med vekt på resultatindikatorer, og utarbeide forslag til indikatorer på gode forløp for pasienter med de hyppigste kreftformene, pasienter med hjerneslag og pasienter innen tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelmissbruk. Med utgangspunkt i prosjektene over pågår det nå et konkret arbeid med å velge ut enkelte kvalitetsindikatorer som kan inngå som styringskrav i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2011.

Departementet finansierer forskning i helse- og omsorgssektoren gjennom tilskudd til Norges forskningsråd, underliggende etater og de regionale helseforetakene. Satsingen på kreftforskning har pågått siden 2000. Satsingen har finansiert forskningsprosjekter knyttet til brystkreft, prostata, livmorhals, blod, benmarg samt metastaseutvikling og langtids-effekter etter kreftbehandling. I statsbudsjettet for 2011 foreslår regjeringen en bevilgning på 19,5 mill. kroner per år til finansiering av studier på kreft i regi av Forskningsrådet. Det foreslås en dreining av kreftsatsingen mot offentlig initierte kliniske studier/utprøvende behandling på kreft. Behov for en ordning av denne type kliniske studier har vært etterlyst blant annet fra pasientorganisasjoner og fra tjenesten selv. Ordningen er i tråd med blant annet anbefalinger fra Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten.

Som ledd i arbeidet med ny Nasjonal helse- og omsorgslov er god kunnskapshåndtering fremhevet som eget tema i netthøringen. Her påpekes det at god kunnskapshåndtering bør ligge til grunn for innføring av nye behandlingsmetoder, for faglige retningslinjer og indikatorer. Også organisering, finansiering, planlegging og drift av helse- og omsorgstjenestene forutsettes å være kunnskapsbasert.

SPØRSMÅL NR. 136**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 29. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta en gjennomgang av den normale avgiftsberegningen ved bruktbilimport, og sikre at den gir en aldersmessig avgiftslettelse for bruktbiler også mellom 15-30, i tråd med de avgiftslettelser man oppnår for den aldersklassen ved alternativ avgiftsberegning?»

BEGRUNNELSE:

Ved import av bruktbil kan man i dag velge mellom normal og "alternativ" avgiftsberegning. Ved normal beregning beregnes avgift på bilen som om den var ny, for deretter å gi et fastsatt prosentfratrekk i henhold til bilens alder. Avgiften reduseres gradvis fra 0 til 15 år. Biler mellom 15 og 30 år betaler 20 prosent av fastsatt engangsavgift. Biler over 30 år regnes som veteranbiler og betaler ingen engangsavgift. Ved Alternativ beregning forsøker man å ta hensyn til bilenes reelle verdi i markedet. Man tar utgangspunkt i bilens nypris, nåværende bruktpriis, og justerer for kjørte kilometer. I motsetning til ved normal beregning, gis alternativ beregning en avgiftslettelse for biler mellom 15 og 30 år gamle. Dermed har vi to metoder for avgiftsberegning som behandler samme type bil prinsipielt ulikt. Ved normal beregning behandles 16 og 29 år gamle biler med samme prosentsats, ved alternativ beregning verdsettes en 16 år gammel bil høyere enn en 29 år gammel bil. For bileier betyr det at man ved import av 15-30 år gamle biler velger alternativ avgiftsberegning. For myndighetene må dette oppfattes som en økt arbeidsbelastning, fremfor å ha en normal avgiftsberegning hvor avgiftslettelsen ble gradvis videreført også for biler eldre enn 15 år.

Svar:

Ved førstegangsregistrering av motorvogner skal det betales engangsavgift basert på kjøretøyets vekt, effekt og CO₂-utslipp. Ved import av brukte kjøretøy blir det gitt et prosentvis fradrag i engangsavgiften

basert på kjøretøyets alder. Disse bruksfradragene framgår av engangsavgiftsforskriften og skal avspeile det gjennomsnittlige verdifallet i det norske bruktbilmarkedet. Fradragene øker med kjøretøyets alder inntil kjøretøyet er 15 år gammelt. Fra og med en alder på 15 år gis et bruksfradrag på 80 pst. til kjøretøyet klassifiseres som veterankjøretøy ved en alder på 30 år. For veterankjøretøy blir det betalt en engangsavgift på 3 386 kroner. I tillegg til de standardiserte bruksfradragene finnes det en alternativ metode for verdisetting, der Toll- og avgiftsdirektoratet fastsetter bruksfradraget etter en individuell vurdering av verdifallet for det enkelte kjøretøy.

Isolert sett kan en fast prosentsats for bruksfradrag for importerte kjøretøy med en alder fra 15 år til og med 29 år være unøyaktig. Inntil et visst nivå vil det trolig også være et verdifall for kjøretøy som er eldre enn 15 år. Importørene av slike kjøretøy har imidlertid mulighet til å benytte seg av den alternative metoden for å fastsette faktisk verdifall på kjøretøyet. Dette sikrer at også eldre importerte kjøretøy vil få et bruksfradrag i tråd med et anslått verdifall på slike kjøretøy.

For eldre bruktimporterte kjøretøy kan manglen på datagrunnlag gjør det vanskelig å komme fram til prisene som er nødvendige for å angi forholdstallet som skal legges til grunn for avgiftsberegningen. Verdivurdering av kjøretøy som er eldre enn 10 år er derfor lagt til en særskilt enhet (Kontor for verdivurdering av kjøretøy) som administrativt er underlagt Tollregion Sør-Norge ved Drammen tollsted. Toll- og avgiftsdirektoratet opplyser imidlertid at det i tidsrommet fra den alternative metoden ble innført 1. mai 2007 kun er blitt gjennomført 140 alternative verdifastsettelse for kjøretøy av årganger mellom 1995-modell og 1980-modell. Det er således svært begrensede administrative ressurser som medgår til å håndtere import av kjøretøy i denne aldersgruppen.

På bakgrunn av diskusjonen over mener jeg det ikke er behov for en gjennomgang av dagens bruksfradragstabell på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 137**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 29. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Implementeringen av EUs fornybardirektiv vil trolig være et svært omfattende stykke politisk arbeid, som vil forplikte fremtidige regjeringer. Da norsk klimapolitikk ble fastlagt i 2007 var det etter runder med NOU, høring, klimamelding, stortingsbehandling og forlik i Stortinget. Innen energipolitikken foreligger det ingen slik prosess overhodet.

Hvordan vil statsråden sikre at norske forpliktelser i EUs fornybardirektiv forankres i Stortinget på en bred og robust måte?»

Svar:

Fornybardirektivet ble endelig formelt vedtatt i EU 5. juni 2009, og medlemslandene skal implementere direktivet innen 5. desember 2010. Regjeringen har lagt til grunn at fornybardirektivet er EØS-relevant.

Regjeringen har hatt en åpen prosess i arbeidet med direktivet. Både det opprinnelige forslaget til direktiv, det vedtatte direktivet og malen for handlingsplanen i direktivet har vært på høring i Norge. Det er viktig for Regjeringen at synspunktene til norske aktører blir tatt med i arbeidet frem mot et EØS-vedtak.

Stortinget har ved flere anledningen blitt orientert om status for arbeidet med direktivet, senest i Europautvalget 19. oktober. Som redegjort for i Europautvalget har vi hatt flere samtaler med Kommisjonen, og er nå på vei inn i en mer formell EØS-prosess. I tråd med vanlige prosedyrer for EØS-vedtak vil det vurderes i hvilken grad direktivet medfører konstitusjonelle endringer og foreleggelse for Stortinget.

Hovedtrekkene i Regjeringens energipolitikk er forankret i Soria Moria-erklæringen. Vår politikk innen fornybar energi er i tråd med intensjonene i direktivet. En videreføring av dagens satsing på energiomlegging og energieffektivisering i ENOVA samt felles sertifikatmarked med Sverige fra 2012 vil øke vår fornybarandel i årene framover.

Vi deler EUs ambisjoner på fornybar energi, og vi har signalisert til Kommisjonen at direktivet er EØS-relevant. Vi er innstilt på å ta et mål på 10 prosent fornybarandel i transportsektoren, og å øke vår totale fornybarandel utover nivået i 2005. Det skal vi gjøre ved å videreføre en ambisiøs politikk nasjonalt for fornybar energi. Jeg mener det er viktig å finne en balansert løsning mellom direktivets krav og Norges særegne situasjon med en betydelig fornybarandel i energiforbruket sammenlignet med situasjonen i EU. Fornybarmålet vi forplikter oss til må være rimelig og fornuftig ut fra vår situasjon, samtidig skal det være i tråd med ambisjonene vi har satt oss for energipolitikken nasjonalt, blant annet, gjennom klimaforliket i Stortinget.

Så snart direktivet med tilpasninger for Norge er innlemmet i EØS-avtalen, kommer gjennomføringsfasen. Fornybardirektivet dekker flere sektorer, og det er mange måter å øke vår fornybarandel på. Handlingsplanen vil bli et viktig dokument, både som redskap for gjennomføring av direktivet og for planlegging av norsk energipolitikk fram til 2020. Jeg vil på et senere tidspunkt komme tilbake til Stortinget med en sak på fornybar energi.

SPØRSMÅL NR. 138**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 29. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Ifølge en artikkel i Aftenposten 20. oktober kan all boreaktivitet i Barentshavet bli stoppet inntil videre som følge av en klage fra Naturvernforbundet på ENIs Lundeprosjekt. Det pågår for tiden 9 boreoperasjoner i Barentshavet og en stopp/utsettelse av disse vil få økonomiske konsekvenser.

Hvem mener statsråden skal bære kostnadene ved en eventuell forsinkelse som følge av denne klagen?»

Svar:

Eni Norge AS startet opp boring av en undersøkelsesbrønn på prospektet Lunde i utvinningstillatelse 489 søndag 17. oktober. Denne brønnen er den første av fire letebrønner som skal bores i en borekampanje med riggen Polar Pioneer i Barentshavet. Frem til slutten av neste år er det planlagt å påbegynne boringer av til sammen ni letebrønner i Barentshavet. I henhold til regelverket på norsk sokkel er operatør for utvinningstillatelser ansvarlig for å innhente nødvendige samtykke for å kunne gjennomføre aktivite-

ten. Dette innebærer at Eni er ansvarlig, på vegne av rettighetshavergruppen, for å innhente samtykke fra Petroleumstilsynet for boring av undersøkelsesbrønn og boretillatelse fra Oljedirektoratet. Før boring av en undersøkelsesbrønn kan igangsettes, må operatør også ha en utslippstillatelse fra Klima- og forurensningsdirektoratet (KLIF). Eni fikk utslippstillatelse fra KLIF i brev 20. september 2010. I oversendelsen av tillatelse etter forurensingsloven ble Eni gjort oppmerksom på klageadgangen, som i tråd med forvaltningsloven § 29 er satt til tre uker. Naturvernforbundet har klaget på vedtaket innen fristen.

Jeg er kjent med at KLIF ga vedtaket oppsettende virkning for boring i oljeførende lag. Det er Miljøverndepartementet som er klageinstans for vedtak fattet av KLIF. Staten er ikke ansvarlig for eventuelle kostnader som måtte påløpe rettighetshavergruppen som følge av eventuelle forsinkelser tilknyttet klagen. Eni har påbegynt undersøkelsesbrønnen og klagen har dermed ikke medført forsinkelser på boreoperasjonen per dags dato.

SPØRSMÅL NR. 139**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 28. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hva har Regjeringen og ikke minst statsråden gjort av konkrete tiltak for å følge opp forespørselen fra CERN?»

BEGRUNNELSE:

I en artikkel i Teknisk Ukeblad nr 33 14.oktober 2010 ble det satt fokus på den europeiske organisasjonen for kjernefysisk forskning (CERN) og deres ønske om å bruke norske fjell til å lagre og prosessere sine vitenskapelige data fra atomkollisjoner. Årsaken til dette skulle ifølge artikkelen være vår gode tilgang

på grønn kraft og kaldt kjølevann. Ifølge artikkelen foreslo CERN i april i år å investere mellom en halv og en mrd kroner i den store fjellhallen på Rennesøy. Forutsetningen er at Norge bidrar med 50 til 75 mill kroner. Ifølge artikkelen har ikke regjeringen svart på henvendelsen.

Tross manglende interesse fra norske myndigheter, forsøker CERN seg på nytt.

Ifølge en artikkel i Teknisk Ukeblad nr 34 21.oktober 2010 går nå konkurrerende fjellhallprosjekter sammen for å unngå at CERNs datasenter-plan glipper for Norge.

Svar:

CERN-prosjektet er et interessant internasjonalt referanseprosjekt, siden CERN er en meget viktig aktør i markedet for store datasentre. Som ansvarlig for regjeringens samordning av IT-politikken synes jeg det er meget interessant dersom norske grønne datasentre kan huse datakapasitet for en krevende og respektert kunde som CERN. Norge har generelt gode forutsetninger for å huse energieffektive datasentre blant annet fordi vi har lokasjoner med rikelig tilgang på naturlig nedkjøling, stabile politiske forhold, kompetent arbeidskraft og relativt god bredbåndsinfrastruktur.

Prosjektet må sees i et langsiktig IT-politisk perspektiv. Drifting av et stort og energieffektivt data-senter i Norge kan øke norsk kompetanse på området og gjøre Norge i stand til å konkurrere internasjonalt når det gjelder etterspørsel etter datasentre og tilhørende tjenester. I tillegg kan etablering av et miljøvennlig data-senter være god klimapolitikk. IKT-industrien står i dag for 2 prosent av totale klimagassutslipp i verden. Hvis tiltak uteblir, kan denne andelen, ifølge OECD, øke til 25-30 prosent i 2020. Imidlertid kan effektiv og miljøvennlig bruk av IKT føre til en reduksjon av totale klimagassutslipp i samme perioden, både innen sektoren og i andre sektorer som anvender IKT.

Jeg har tidligere gjort rede for bakgrunn samt vår interesse og synspunkter i saken i skriftlig besvarelse av spørsmål om CERN datert den 26. 04. 2010. I den skriftlige besvarelsen fra april har jeg informert om at

det foreligger et tilbud fra et norsk konsortium representert ved Ipark, og at CERN overfor konsortiet har bekreftet sin interesse for konseptet som er tilbudt, og stilt seg positive til å se på utviklingsmulighetene i prosjektet, inklusive de energi- og miljømessige aspektene. Departementet mitt har lagt til rette for en dialog mellom konsortiet og de berørte departementer, særlig NHD, som bestyrer relevant virkemiddelsapparat, og KD som ansvarlig for Norges kontingent til CERN og norsk representasjon til CERN.

Det er samtidig viktig å ha klart for seg at CERNs anskaffelser må skje i tråd med vanlige internasjonale regler for den type prosesser. Det har siden april meldt seg flere norske aktører på banen som ønsker å tilby miljøvennlige, grønne datasentre til store, internasjonale kunder. Disse må kunne legge frem tilbud for CERN i samsvar med de betingelser CERN stiller i sin utlysning. Norske myndigheter har for øvrig ikke mottatt direkte henvendelser fra CERN i saken utover det at CERN i juli i år formelt har anmodet medlemslandenes regjeringer om å uttrykke interesse for å bli vertsland for et nytt data-senter for CERN. I forbindelse med denne anmodningen ble det ikke framsatt noe konkret krav om finansielt bidrag fra aktuelle medlemsland.

Som ansvarlig for koordinering av saken er jeg i dialog med de berørte departementer med tanke på å uttrykke de norske myndigheters interesse i at denne type grønne datasentre lokaliseres i Norge. Frist for tilbakemelding til CERN er innen utgangen av november.

SPØRSMÅL NR. 140

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 29. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I statsbudsjettet varsler regjeringen ytterligere utsettelser og økte kostnader i arbeidet med fullskala CO₂-fangst på Mongstad. Årsaken skal være den uavklarte risikoen for helseeffekter av aminutslipp til luft, og at det kan bli aktuelt å skifte teknologi. Regjeringen viser til nasjonalt og internasjonalt arbeid med å kartlegge helse- og miljøeffekter ved aminutslipp.

Hvilket internasjonalt arbeid vises det til, og hva gjør regjeringen for å sikre bred internasjonal deltakelse i dette arbeidet?»

Svar:

Regjeringen legger til grunn at det pågående planleggings- og forberedelsesarbeidet med fullskala CO₂-håndtering på Mongstad skal følge industripraksis for store og kompliserte prosjekter. Det er lagt ned et betydelig arbeid med sikte på å utvikle prosjektet,

og bringe det nærmere et grunnlag for investeringsbeslutning. Aktuelle løsninger for CO₂-fangst er i utgangspunktet kjent, men erfaringene så langt viser at prosjektgjennomføringen er teknisk og kommersiell kompleks og innebærer et betydelig innslag av teknologiutvikling.

På bakgrunn av ny kunnskap, mener Statoil nå at det er økt risiko knyttet til anvendelse av aminteknologi. Det skyldes økt forståelse av hvilke stoffer som dannes ved bruk av aminer til fangst av CO₂ fra gasskraftverk og Statoils forutsetninger om svært lave tålegrenser for amin ifm. utslippssøknaden for teknologiseret (TCM).

Jf Prop 1 S (2010-2011) foregår det både nasjonalt og internasjonalt arbeid med å klarlegge helse- og miljøeffektene av aminutslipp til luft da dette ikke er klarlagt godt nok ennå. I forbindelse med Statoils arbeid med en overordnet utredning av CO₂-fangst på Mongstad i 2008 (masterplanen), var dette spørsmålet relatert til teoretiske studier, som tilsa at det kunne dannes helseskadelige reaksjons- og nedbrytningsprodukter, dvs. nitrosaminer og nitraminer. Dette er senere bekreftet ved at aminforbindelsene er påvist gjennom Statoils FoU-arbeid i laboratorieskala. Det er behov for metode- og teknologiutvikling for en nærmere vurdering av konsekvensene ved eventuelle utslipp av aminforbindelser.

Et omfattende teknologikvalifiseringsprogram er igangsatt i regi av Statoil og Gassnova som en del av planleggingsprosessen av fullskala prosjektet på Mongstad. Programmet har en total kostnadsramme på rundt 200 millioner kroner. Kontraktene inngås i tråd med lov om offentlige anskaffelser, herunder bestemmelsene om krav til utlysning. Kontraktene er inngått med både norske og utenlandske aktører. Se vedlegg for en oversikt over de kontrakter som er tildelt under dette programmet.

Gjennom CLIMIT-programmet er 10 prosjekter med relevans for aminutslipp støttet siden 2008. CLIMIT er det nasjonale programmet for forskning, utvikling og demonstrasjon av teknologier for fangst og lagring av CO₂ fra fossilbasert kraftproduksjon og industri. Programmet omfatter Forskningsrådets støtte til forskning og utvikling innenfor området (FoU-delen av programmet), samt Gassnovas støtte til demonstrasjon og kommersialisering (demo-delen av programmet). Programmet disponerer om lag 176 mill. kroner i 2011. Totalt er budsjettet til aminprosjektene om lag 50 millioner NOK fra 2008 til 2012.

Prosjektene i CLIMIT som omhandler aminer dekker et vidt spekter fra degradering i selve fangstanlegget og atmosfæren til effekter på helse og miljø, samt muligheter for å redusere aminutslippene i selve fangstprosessen. En rekke norske aktører står

bak disse aminprosjektene i CLIMIT-porteføljen. Blant forskningsinstitusjonene er NILU, Universitetet i Oslo og SINTEF svært aktive, mens fra industrien er Aker Clean Carbon og Statoil involvert i flere prosjekter.

Forskningsaktivitet er derfor omfattende og bred noe som er unikt internasjonalt. Derfor er også en rekke av HMS-problemstillingene vedrørende aminutslipp fra et CO₂-fangstanlegg generert gjennom forskningsaktiviteten i Norge. Mange av disse prosjektene er pågående og det er ventet kontinuerlige faglige oppdateringer og nye resultater som vil kunne gi et bedre grunnlag for å vurdere eventuell risiko i forbindelse med aminutslipp.

Enkelte av prosjektene i CLIMIT-porteføljen har et omfattende internasjonalt samarbeid. Et eksempel er ADA-prosjektet (Atmospheric Degradation of Amines), ledet av UIO, som består av et bredt internasjonalt sammensatt konsortium med deltakelse fra universitetene i Innsbruck, Lyon, Göteborg og Århus. Industripartnere i prosjektet er Statoil, Vattenfall og Shell. Prosjektet har gjennom eksperimenter i atmosfærelaboratoriet i Valencia fremskaffet bedre kunnskap om nedbrytning av amin ved utslipp til luft. Dette prosjektet har vært støttet i flere faser og vil gjennomføre nye målinger og eksperimenter videre i prosjektperioden. Av annen internasjonal aktivitet innenfor dette forskningsområdet kan det ifølge Gassnova nevnes at det er utført studier ved den australske forskningsinstitusjonen CSIRO vedrørende aminer og miljø.

Norge er ledende internasjonalt innenfor dette forskningsområdet og de norske aktørene har tatt initiativ til internasjonale arbeidsmøter om temaet. I februar 2010 ble blant annet et seminar arrangert i Oslo med temaet "Miljømessig påvirkning av aminutslipp ved post combustion CO₂-fangst". 67 personer fra 15 land deltok, deriblant fra Australia, USA og Japan. Det vil også bli holdt et arbeidsmøte i februar 2011 med IEA GHG og CLIMIT-programmet som arrangør. Internasjonalt er interessen stor overfor de norske forskningsaktørene.

I tillegg til kunnskap fra ovennevnte FoU-arbeid, er det i følge Statoil også høstet ny erfaring i forbindelse med TCMs forberedelse av en søknad om utslippstillatelse for testanlegget på Mongstad, som vil bli behandlet av Klima- og forurensningsdirektoratet. Det pågår flere aktiviteter og studier i forbindelse med arbeidet med planleggingen og byggingen av TCM, og nye aktiviteter vil bli startet opp i 2011. Dette er aktiviteter som har til hensikt å gi ytterligere kunnskap vedrørende dannelse og effekter av nitrosaminer. Statoil vil være i dialog med Klima- og forurensningsdirektoratet om resultatene fra disse aktivitetene.

Klima- og forurensningsdirektoratet samarbeider

blant annet med skotske, engelske og tyske myndigheter gjennom en arbeids-/interessegruppe om helse-

og miljøeffekter av aminer i et etablert nettverk (EPA – det europeiske miljødirektørnettverket).

Vedlegg til svar:

ID	Aktivitet	Type kontrakt	Leverandør
1	Establish sampling and analytical procedures for potentially harmful components from post combustion amine based. <i>Etablere prøvetakings- og analyseprosedyrer av skadelige stoffer som kan dannes fra aminbasert CO₂-fangstanlegg.</i>	Frame Agreement	SINTEF
		Frame Agreement	CSIRO
		Frame Agreement	Ramboll
2	Modeling atmospheric dispersion for components from post combustion amine based CO ₂ capture <i>Modellering av spredning og avsetning av utslipp fra aminbaserte CO₂ fangstanlegg</i>	Frame Agreement	NILU
		Frame Agreement	CERC
		Frame Agreement	DNV
3	Protocol for evaluation of solvents -emission mixtures toxicity <i>Utvikling av protokoll for å teste og evaluere aminblandinger og degraderingsprodukters giftighet</i>	Frame Agreement <i>Planned</i> <i>Frame agreement</i>	SINTEF <i>Yale</i>
4	Protocol for evaluation of solvents -process and atmospheric chemistry <i>Utvikling av protokoll (metode) for å teste og evaluere aminblandingers kjemiske reaksjoner i fangstprosessen i atmosfæren</i>	Frame Agreement	SINTEF
		Frame Agreement	CSIRO
		Frame Agreement	TEL-TEK
5	Nitramines analysis and screening toxicity study <i>Nitraminer, analyse og screening giftighets studie</i>	Frame Agreement <i>Planned</i> <i>Frame agreement</i>	NILU <i>Yale</i>
6	Emission Reduction Technologies <i>Fremskaffe oversikt over teknologier som kan redusere utslipp fra aminbaserte CO₂ fangstanlegg</i>	Single Contract with options	SINTEF
9	Alternative approaches to standard toxicity testing (incl. QSARs) <i>Se på muligheten for benytte alternative tester til dyreforsøk for å studere giftighet</i>	Single Contract with options	NILU

SPØRSMÅL NR. 141

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 2. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Prop. 1S (2010-2011) kommer det frem at Regjeringen ligger 1,26 mrd. bak sin egen NTP-ramme for riksveiinvesteringer. Det har i tillegg vært en stor

kostnadsøkning siden 2005, og Statens Vegvesen hadde ifølge Riksrevisjonen et underforbruk på 941 mill. kroner i fjor. Summen av dette tilsier at prosjekter må ha blitt lagt på is eller blitt kraftig utsatt.

Hvilke prosjekter vil bli igangsatt senere i pro-

gramperioden enn forutsatt, og hvilke prosjekter vil få mindre bevilgninger i programperioden enn forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Nettavisen publiserte 28. november 2008 en liste med 29 veier som daværende samferdselsminister Liv Signe Navarsete hadde glemt, og som skulle blitt påbegynt eller ferdigstilt i 2009. Jeg frykter at situasjonen er langt verre nå, og dette er tilfelle noe man bør ta tak i så raskt som mulig.

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 har regjeringen lagt opp til å fase satsingen inn i økonomien så raskt som mulig, men innenfor de avgrensninger som et forsvarlig økonomisk opplegg setter. Avhengig av de økonomiske konjunktorene blir det derfor lagt opp til en gradvis opptrapping av de statlige rammene til samferdselsformål. Regjeringen har i statsbudsjettet for 2010 lagt opp til et nivå på bevilgningen til post 23 på om lag det årlige gjennomsnittsnivået i NTP 2010-2019. I forslaget til statsbudsjett for 2011 er bevilgningen til post 23 ytterligere styrket, jf. Prop. 1 S (2010-2011), side 53. Konsekvensen av dette er at investeringspos-

tene får en lavere oppfølgingsgrad etter to år av planperioden, lagt til grunn en økonomisk forsvarlig opptrappingsplan for bevilgninger til samferdsel. Jeg vil understreke at beløpet som det vises til i spørsmålet på 1,26 mrd. kr, er differansen mellom bevilgninger og flat NTP-ramme gjennom fireårsperioden. Som det framgår over, er ikke dette å oppfatte som et etterlep i forhold til regjeringens ambisjoner. Den rutevise oppfølgingen av rammene i St.meld. nr. 16 (2008-2009) og Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 framgår av tabellene på sidene 82-84 i Prop. 1 S (2010-2011). For flere prosjekter skyldes forsinkelser i forhold til det som er lagt til grunn i Statens vegvesens handlingsprogram, manglende avklaringer av planer eller finansieringsopplegg. Under forutsetning av tilslutning til foreslåtte bompengelopplegg kan det derfor likevel bli aktuelt med anleggsstart i 2011. For øvrig forutsetter jeg at rammene i St.meld. nr. 16 (2008-2009) vil bli fulgt opp i løpet av planperioden. En vesentlig del av mindreforbruket i 2009 var knyttet til den delen av vegnettet som er omklassifisert til fylkesveg fra 1. januar 2010. De investeringene som var forutsatt i 2009 og som ikke var gjennomført i fjor, skjer i all hovedsak i 2010.

SPØRSMÅL NR. 142

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva gjør norske helsemyndigheter for å undersøke og behandle pasienter med innsnevrede vener i Norge, og vil man vurdere å innføre nye behandlingstilbud på området?»

BEGRUNNELSE:

I mange vestlige land tilbys borgere mulighet for å få sjekket sine vener i halsregionen - dette gjelder spesielt pasientgruppen Multippel Sklerose der det hevdes at mange har en blodbanesykdom i tillegg til sin MS. Flere norske pasienter har reist utenlands for å få sine vener sjekket, og inngrep utført. Så langt er det ikke tilbud om dette i Norge, og pasientene må selv bekoste behandlingen.

Det er viktig at den norske helsetjenesten er raskt

ute med å tilby ny behandling, forutsatt at denne effektiv og trygg. Den norske helsetjenesten bør også bidra mer til utvikling av ny behandling, gjennom forskning og utprøving.

Dersom ny behandling gir god effekt på helse- og livskvalitet, vil dette også bidra til å redusere omfanget av sykefravær og uføretrygd. Det er derfor viktig å vurdere kostnadene ved innføring av ny behandling i et større samfunnsmessig perspektiv.

Svar:

Det er en målsetting at alle pasienter skal ha likeverdig tilgang på kvalitativt god og trygg diagnostikk og behandling. For å få til dette, må vi sikre at ny diagnostikk og behandlingsmetoder har dokumentert effekt, og at det ikke er knyttet risiko og bivirkninger til behandlingstilbudet.

I høringen til nasjonal helse og omsorgsplan har jeg foreslått at det skal etableres et system for håndtering av nye, kostbare metoder i spesialisthelsetjenesten <https://fremtidenshelsetjeneste.regjeringen.no/tema/kunnskap-i-helsetjenesten/>. Formålet er å sikre at pasientene så rask som mulig skal få likeverdig tilgang til nye metoder som er dokumentert virkningsfulle og kostnadseffektive, samtidig som systemet skal sikre at nye metoder som er ineffektive eller skadelige for pasientene ikke skal tas i bruk. Systemet skal også bidra til å legge til rette for å øke omfanget av utprøvende behandling gjennomført som kliniske studier i spesialisthelsetjenesten.

Dersom det tilbys behandling i Norge som ikke er vurdert som veldokumentert med hensyn til effekt og bivirkninger, er det å anse som utprøvende behandling. Utprøvende behandling kan gis til pasienter organisert gjennom et forskningsprosjekt. I slike studier vil pasientene følges opp gjennom forskningsprotokoller for å dokumentere hvilken effekt og eventuelle bivirkninger nye teknologier og nye behandlingsmetoder har. Pasienter har imidlertid ingen rett til å delta i utprøvende behandling, og kun pasienter

som tilfredsstiller inklusjonskriterier i en forskningsstudie vil bli tilbudt utprøvende behandling dersom en slik forskningsstudie er tilgjengelig.

Det er de regionale helseforetakene som avgjør søknader om dekning av utgifter til behandling i utlandet. I henhold til prioriteringsforskriften har kun pasienter rett til nødvendig helsehjelp i utlandet dersom det ikke er kapasitet eller kompetanse til å gjennomføre behandlingen i Norge og behandlingen skjer etter akseptert metode, det vil si at behandlingen har dokumentert effekt og kan anses som etablert behandling. Prioriteringsforskriften skal ivareta hensyn til likeverdighet samt verne pasienter mot lite hensiktsmessig behandling og bivirkninger.

En amerikansk forskningsstudie indikerer at det er en sammenheng mellom innsnevring av venene som fører blod fra hodet til hjertet og utvikling av multippel sklerose (MS). Det foreligger imidlertid så langt ikke vitenskapelig bevis for at utblokking av blodårer vil være effektivt ved MS. Det er rapportert om alvorlige komplikasjoner ved utblokking. I tråd med dette anbefaler ikke norske fagmiljøer og myndigheter at såkalt utblokking skal tilbys ved MS i dag.

SPØRSMÅL NR. 143

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helsedirektøren hevder at små kommuner ikke er i stand til å yte helsetjenester av nødvendig kvalitet, at kommunene må bli vesentlig større og mer robuste. Det vil være en fordel for pasientene at det er sterkere kompetanse og robusthet i administrasjonen, og at fagmiljøene blir større, da vil vi lettere kunne utvikle bedre tjenester til pasientene.

Står statsråden bak helsedirektørens uttalelser, og i så fall på hvilket grunnlag?»

Svar:

Helsedirektoratet er både et fagdirektorat og et myndighetsorgan. I denne sammenhengen er det viktig å understreke prinsippet om at direktøren for Helsedirektoratet ikke leder et politisk sekretariat, men gir sine råd, vurderinger og eventuelle høringsuttalelser på faglig grunnlag. Helsedirektoratets uttalelser som hørings- og rådgivende instans inngår i den politiske helhetsvurderingen. Det er i denne sammen-

hengen at Helsedirektoratet har avgitt høringsuttalelse til Kommunal- og regionaldepartementets høringsnotat om samkommunemodell.

Hvordan vi skal sikre kvalitet i helsetjenestene er et sentralt tema i samhandlingsreformen. Både i forslag til ny lov om kommunale helse- og omsorgstjenester, forslag til ny folkehelselov og i høringsdokumentet som skal danne grunnlag for ny nasjonal helse- og omsorgsplan er det flere elementer som vil bidra til å styrke kvaliteten i helsetjenesten. Jeg erfarer at det er bred oppslutning om behovet for å styrke den kommunale helse- og omsorgstjenestens rolle i det samlede tjenestetilbudet for å nå dette målet. For øvrig viser jeg til at forslagene i høringsnotatene ikke omhandler kriterier knyttet til kommunestørrelse. Men økt bruk av kommunesamarbeid om helse- og omsorgstjenester vil være positivt for å lykkes med samhandlingsreformen. Det er gledelig å se at samhandlingsreformen har bidratt til stor aktivitet i kommuner og helseforetak om samarbeid for å utvikle tjenestene, blant annet lokalmedisinske sentra.

Det er lagt opp til en bred og åpen høring slik at vi kan få gode innspill til hvordan både kommuner og helseforetak skal kunne bidra til å realisere god kvalitet og pasientsikkerhet, som er et av helse- og om-

sorgstjenestens viktigste mål. Regjeringen tar sikte på å legge frem lovforslagene, samt stortingsmelding om ny Nasjonal helse- og omsorgsplan for Stortinget våren 2011.

SPØRSMÅL NR. 144

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 29. oktober 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Utdanningsdirektøren har uttalt at små kommuner veldig ofte har en liten kommuneadministrasjon og ikke nok kapasitet eller kompetanse til å støtte den relativt kompliserte virksomheten som det å drive skole er. Derfor får de dårligere resultater og det blir dårligere rettsikkerhet for elevene.

Står kunnskapsministeren bak utdanningsdirektørens uttalelser, og i så fall på hvilket grunnlag?»

Svar:

Spørsmålet om kompetanse i kommuner har kommet opp på dagsorden i kjølvannet av høringsuttalelser til KRD i forbindelse samkommunemodellen. Utdanningsdirektoratet er en av 14 virksomheter under Kunnskapsdepartementet som er bedt om uttalelse, hvorav tre har svart. Gjennom høringsuttalelser er de ulike virksomhetene med på å belyse forslag ut fra sitt ståsted og faglige nedslagsfelt. Utdanningsdirektoratet har i forbindelse med høringen uttalt seg om mangler i kommuners oppfyllelse av grunnleggende og lovpålagte krav på opplysningsområdet, og at kompetanse- og kapasitetsbehov i mange tilfeller undervurderes. Det ligger åpenbart innenfor direktoratets mandat.

Kommunene har omfattende ansvar på opplæringsområdet, og en rekke individuelle rettigheter å innfri. Opplæringsloven har bestemmelser om at kommunene må ha systemer for å sikre at disse rettighetene bli i varetatt. Samfunnets økende vektlegging av kompetanse og behovet for et kvalitetsløft i skolen, har gitt kommunene stadig mer krevende utfordringer. Både gjennom det statlige tilsynet og forskningen ser vi at små kommuner oftere har mangler i måten utdanningsoppgavene ivaretas på, enn de store kommunene.

Flere forskjellige mål på kommuners ressursbruk, slik som utgifter per elev og lærertetthet, øker når kommunestørrelsen reduseres. Det er med andre

ord smådriftsulemper knyttet til grunnskoleopplæring.

Små kommuner skårer svakere enn store kommuner på nasjonale prøver. Nasjonale studier har likevel i liten grad dokumentert at kommunestørrelse i seg selv har en negativ effekt på elevprestasjoner. Sammenhengen mellom kommunestørrelse og elevprestasjoner kan i stor grad tilskrives forskjeller i elevsammensetning, for eksempel målt gjennom utdannings- og inntektsnivået til foreldrene. Sammenhengene mellom skolestørrelse, elevsammensetning og elevprestasjoner er svært komplekse. Flere elementer trekkes gjerne fram som mulige forklaringer på kvalitetsforskjeller mellom små og store kommuner når det sees bort fra forskjeller i utdanningsnivå. Små kommuner vil oftere ha grupper som er aldersblandede. Mye internasjonal forskning konkluderer med at aldersblandende grupper er negativt for elevprestasjoner. For mange små kommuner vil være mer problematisk å rekruttere lærere og personale med høy juridisk kompetanse, enn for større kommuner. Når en stor del av forskjellene i prestasjoner tilskrives befolkningssammensetningen i små kommuner, vil skolene i disse kommunene ha et særskilt behov for en kommune som kan opptre som en aktiv skoleeier og sikre god oppfølging og utvikling av skolenes struktur og innhold.

Nasjonale studier viser at det er store variasjoner i gruppen av små kommuner, dvs. at det finnes små kommuner med både gode og dårlige resultater. De små kommunene med de beste resultatene er i gjennomsnitt kjennetegnet ved å ha større skoler. Dette skyldes ikke rene stordriftsfordeler (at store skoler er bedre enn små i seg selv) i de små kommunene, men at det kan være fordeler med en sentralisert skolestruktur.

Regjeringen er opptatt av å legge til rette for at kommunene skal kunne yte gode velferdstjenester for innbyggerne, uavhengig av kommunestørrelse og befolkningssammensetning. Dette kommer til ut-

trykk gjennom bedre økonomiske rammer generelt for kommunene. I tillegg stilles betydelige kompetansemidler til rådighet for kommunene til etter- og videreutdanning for lærere og rektorutdanning. Dette er tiltak som bidrar til profesjonalisering av skolen. Jeg legger til grunn at vi må skape god kvalitet i skolen og ivareta elevenes rettigheter på en god måte gitt dagens kommunestruktur.

Vi tar tak i de utfordringene de små kommunene møter når det gjelder å ha tilstrekkelig kompetanse og bemanning, og fra statlig side bistår vi med nød-

vendig veiledning og tilsyn. Jeg har også satt i verk en gjennomgang av opplæringsloven for å vurdere hva som kan gjøres for å sikre at bestemmelsene er enkle å tolke og praktikable i alle kommuner. Det er etablert et veilederkorps som skal bistå kommuner i kvalitetsarbeid i skolen, og 40 av de kommunene som har de svakeste resultatene i nasjonale prøver blir tilbudt et eget veiledningsprogram fra statens side. Gjennom alle disse tiltakene bidrar staten til kommunens arbeid for at elevene skal få et godt opplærings-tilbud.

SPØRSMÅL NR. 145

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 1. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Burde ikke ferieloven eller folketrygdloven vært endret slik at personer kunne fått utsatt den ferien som er avtalt i avtaleverket/tariffavtalen, og ikke slik som nå med 4 uker pluss 1 dag; vil statsråden se på dette, og eventuelt gjøre de tiltak som må til for å endre dette?»

BEGRUNNELSE:

Foreldrepenger ytes normalt for en sammenhengende stønadperiode. Dette gjelder enten moren tar ut hele rettigheten, eller moren og faren veksler mellom foreldrepenger og arbeid. En arbeidstaker kan imidlertid ut fra ferielovens bestemmelser kreve å avvikle lovbestemt ferie i løpet av permisjonstiden. Stønadperioden avbrytes da midlertidig og fortsetter umiddelbart etter den lovbestemte ferien er avviklet. Folketrygdloven sier at en bare kan utsette foreldrepengegene med lovbestemt ferie, og ifølge ferieloven er lovbestemt ferie 4 uker og 1 dag. Derfor gir avtalesettet ferie, som for eksempel tariffestet ferie, ikke rett til utsettelse. Dette er med på å skape en del problemer for arbeidsgiver, da veldig mange har minst 5 uker ferie, og en kan ut i fra lovverk bare utsette lovbestemt ferie.

Svar:

Spørsmålet er overført fra arbeidsministeren til meg for besvarelse.

Som representanten Reiertsen viser til, må foreldrepenger tas ut sammenhengende fra det tidspunktet uttaket starter. Det er imidlertid enkelte muligheter for utsettelse av stønadperioden, blant annet når den som mottar foreldrepenger har lovbestemt ferie. Bestemmelsen om utsettelse på grunn av lovbestemt ferie kom inn etter forslag i Ot. prp. nr. 13 (1992-93). Hensikten med endringen var å sørge for at foreldre i permisjon ikke skulle få problemer med å få avviklet ferie. Det ble samtidig gjort endringer i ferieloven. Endringene skulle samlet sett gi økt fleksibilitet for arbeidstakerne. Forarbeidene drøfter ikke forholdet til tariffestet ferie.

I utgangspunktet løper altså foreldrepengeperioden sammenhengende, med få unntak. Jeg har forståelse for den problemstillingen som her reises. Spørsmålet om unntaksreglene bør utvides slik at de også omfatter tariffestet ferie krever imidlertid nærmere vurdering, før jeg kan konkludere med om det vil være aktuelt å foreslå lovendring.

SPØRSMÅL NR. 146**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 2. november 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er det slik at statsråden mener at å avklare "eventuelle endringsbehov" kan tolkes slik at det tilfredsstiller lovens kriterium om at det er planlagt eller besluttet å gjennomføre reformer i samsvar med det forsøket gjelder", og er dette vurdert av departementets lovavdeling og er det mulig å få en kopi av denne?»

BEGRUNNELSE:

I Statsrådets svar på mitt spørsmål nr. 15:97 om snøscooterløyper til rekreasjonsområder avslutter statsråden med følgende setning (mine understrekninger):

"Forsøksordningen med lokal forvaltning av motorferdsel i utmark i syv kommuner fortsetter inntil gjennomgangen er fullført og eventuelle endringsbehov er avklart".

Forsøksloven § 3 siste ledd som statsråden administrerer, har følgende kriterium for å fortsette et forsøk (mine understrekninger):

"Dersom det er planlagt eller besluttet å gjennomføre reformer i samsvar med det forsøket gjelder, kan forsøksperioden forlenges fram til reformen trer i kraft".

Svar:

I desember 2008 godkjente Kommunal- og regionaldepartementet forlengelse av forsøksperioden fram til ny lovgivning om motorferdsel er avklart og trer i kraft. Da forsøket ble forlenget i 2008 ble det lagt til grunn at dette lå innenfor rammene i forsøksloven. Søknaden om forlengelse ble på ordinært vis

behandlet av Kommunal- og regionaldepartementet i samråd med det departementet som forvalter regelverket på det aktuelle området, dvs. Miljøverndepartementet i dette tilfellet. Søknaden om forlengelse ble ikke forelagt Lovavdelingen i Justis- og politidepartementet.

Kommunal- og regionaldepartementet skrev i svarebrev av 15. desember 2008 til Utmarkskommunenes sammenslutning at "Kommunal- og regionaldepartementet godkjenner etter § 3 i forsøksloven at forsøket kan videreføres fram til ny lov om motorferdsel i utmark og vassdrag er avklart og trer i kraft". Dette er vedtaket som ligger til grunn for forsøksvirksomhet med motorferdsel i utmark. Som miljø- og utviklingsministeren tidligere har skrevet til Stortinget, og som jeg skrev i svar til spørsmål nr. 97, ble det i juni 2009 gjort endringer i forskrift 15. mai 1988 nr. 356 for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag. Miljøverndepartementet foretar nå en gjennomgang for å vurdere om det er ytterligere behov for endringer i regelverket.

Formålet med forsøksloven er forvaltningsutvikling, dvs. å prøve ut løsninger som kan føre til mer effektiv organisering, raskere saksbehandling eller bedre tjenester for brukerne. Miljøverndepartementet har opplyst at erfaringene fra forsøksprosjektet vil tas i betraktning i gjennomgangen av motorferdselregelverket. Det er likevel viktig å understreke at forsøk etter forsøksloven ikke innebærer en generell dispensasjon fra lovgivningen. Det er derfor viktig at Miljøverndepartementet ferdigstiller sin gjennomgang med hensyn til å avklare om det skal foreslås endringer i regelverket innenfor området hvor det pågår forsøksvirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 147**Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 2. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mange familier opplever at antall omsorgsdager fordeles mellom begge foreldrene i hverdagen. For noen yrkesgrupper vil dette være vanskelig grunnet avstand til hjemmet.

Vil statsråden bidra til en oppmyking i regelverket slik at foreldre kan fordele omsorgsdager seg imellom, der den ene forelder har et yrke som medfører at man er langt borte fra familien i store deler av en periode, f.eks. turnusarbeider i Nordsjøen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt kontaktet av en familie i en ikke uvanlig situasjon.

Barna har fått diagnosen astma og er mye syke. Familien har dermed fått rett til ekstra omsorgsdager for barna sine.

Problemet for denne familien er at far jobber offshore på Ekofisk.

Han fikk også ekstra omsorgsdager for barna. Men utfordringen er jo at en av foreldrene må være hjemme med barna på kort varsel. Når man jobber i turnus i f.eks. Nordsjøen eventuelt pendler utenlands eller mellom landsdeler så er det svært vanskelig for den "reisende" forelder å være hjemme på kort og uplanlagt varsel.

For mange sykdomstilfeller vet man på forhånd om dette går over i løpet av en natt, en dag eller en uke. Derfor er det viktig for foreldre med en ordning for lønn for å være hjemme med sykt barn.

Familien er kommet i den situasjonen at mor har brukt opp sine ekstra dager og må nå ta fri uten lønn fra jobben fordi ordningen medfører at far ikke kan overføre sine dager til mor, eller i et annet tilfelle omvendt.

Poenget med denne regelen er selvsagt at begge foreldre skal dele på ansvaret med å være hjemme med sykt barn både av hensyn til barna, foreldrene selv, men også begges arbeidsgivere.

Men for pendlere, særlig utenlands og offshore, er dette ofte ikke en aktuell løsning.

Jeg håper statsråden ser at hensynet med regelverket er at foreldre skal kunne være hjemme med syke barn uten at det skal gå utover deres privatøkonomi. Ettersom man ber om fleksibilitet innenfor dagens rammer, og ikke utvidet antall dager totalt sett, bør dette være en kulant sak for statsråden å bidra til.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten til et tilfelle med astmasyke barn hvor foreldrene må være hjemme med barna på kort varsel. Far jobber turnus i Nordsjøen og det er vanskelig å være hjemme på kort varsel.

Arbeidstaker som må være borte fra arbeidet for å ha tilsyn og pleie av sykt barn i hjemmet har rett til omsorgspenger i inntil 10 dager. Dersom man har ansvar for kronisk syke eller funksjonshemmede barn og dette fører til en markant høyere risiko for fravær fra arbeidet, kan det ytes omsorgspenger med 10 stønadsdager i tillegg for hvert kronisk sykt eller funksjonshemmet barn. Når arbeidstakeren er alene om omsorgen, doubles antallet stønadsdager. Forståelsen av begrepet alene om omsorgen følger av folketrygdlovens bestemmelser om hvem som kan anses som enslig forsørger. Det omfatter en som er ugift, separert, skilt eller etterlatt. Etter bestemmelsen i folketrygdloven § 9-6 tredje ledd regnes også arbeidstaker for å ha aleneomsorg for et barn hvis den andre av barnets foreldre i lang tid ikke kan ha tilsyn med barnet fordi han eller hun er funksjonshemmet, innlagt i helseinstitusjon eller lignende. Det må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle om en forelder kan få overført omsorgspenge dagene til seg, i den forstand at man da anses som om man har aleneomsorg for barnet.

Arbeidsgiver har ansvar for å utbetale de første 10 dagene av omsorgspenger. Dersom arbeidstakeren har krav på og har benyttet seg av flere dager, kan arbeidsgiver kreve refusjon fra trygden.

Tidligere Rikstrygdeverket tok stilling til spørsmålet om moren kunne anses for å være alene om omsorgen for barnet og derfor få rett til utvidede omsorgspenger i et tilfelle hvor faren var sjømann og derfor fraværende fra hjemmet i lange perioder. Rikstrygdeverket kom til at moren ikke kunne anses for å ha omsorgen alene med henvisning til at forutsetningen er å legge samme forståelse til grunn som for enslige forsørgere. Saken ble anket til trygderetten (kjennelse nr. 93/04836), og ankeutvalget fant at anken ikke ville føre frem og nektet anken fremmet.

Jeg har forståelse for at personer med yrker som innebærer lange fravær fra hjemmet kan ønske utvidede rettigheter og en fleksibilitet i forhold til å nytte den andre forelderens rett til omsorgspenger. Ut fra en avveining av ulike hensyn er det imidlertid gjort unntak i regelverket bare i tilfeller hvor den andre forelder er avskåret fra tilsynet på grunn av funk-

sjonshemming og langvarig sykdom. Det vil lett oppstå avgrensingsproblemer ved å åpne for en utvidet rett også i forhold til fravær på grunn av ulike turnusordninger og arbeidsforhold. Det er heller ikke rimelig at folketrygden skal påta seg en utgift som ellers den andre forelderens arbeidsgiver har ansvaret for (gjelder de ti første dagene). For en arbeidsgiver vil det også kunne være et problem om den ene forelde-

ren stadig skulle kunne ha fravær fra arbeidsplassen for å benytte seg av den andres rett til omsorgspenger.

Jeg er derfor ikke innstilt på å endre reglene og viser til at en utvidelse av unntakene i regelverket vil også ha budsjettkonsekvenser, og må eventuelt vurderes i forbindelse med de årlige budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 148

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 1. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Viser til spørsmål nr. 29 og skriftelig svar. Beklagelig vis var ikke svaret utdypende for meg.

Når en sak som vedrører barneloven og omsorgsretten til et barn er til behandling av tingretten, skal ikke saker som er under etterforskning under straffeloven ha betydning og bli belyst før endelig dom felles og blir rettskraftig ved domsbeslutning?»

BEGRUNNELSE:

Som nevnt i tidligere brev, er det slik at mor i denne saken gjentatte ganger har anmeldt far for trusler og vold. Flere av disse anmeldelsene fra mor var under behandling og etterforskning og av politiet. Når mor går bort under tragiske omstendigheter, mister barnet den bistandsadvokaten som mor hadde da hun var i livet så forsvinner mye av mors historie og traumer med dette. Så vidt meg bekjent ble en advokat fra den lokale BUF etat utnevnt som forsvarer for barnet med bakgrunn i at hun var jurist, men det ble ikke oppnevnt en bistandsadvokat, noe som er uvanlig i norsk rettspraksis og så vidt meg bekjent en grov formell feil ikke minst med tanke på ankemuligheter. Under rettsaken i Alta tingrett er det, meg bekjent ingen representanter fra Barnevernet tilstede. Ingen til å forsvare barnets situasjon og dets historie! Det er konkludert med fra sakkyndige, gjennom en utredning i saken at barnets onkel og tante vil være det beste og mest stabile bosted for barnet. Dette er noe Tingretten ser bort i fra. Samtidig opplyser sakkyndige at lensmannen som ble intervjuet i saken hevder at siste politisak overfor far var høsten 2007. Dette er beviselig feil, feil som aldri kom frem i tingretten i Alta grunnet både tap av bistandsadvokat og fraværet

av Barnevernet. Det finnes flere anmeldelser av far. 12-05-09 Vest Finnmark politikammer. For øvrig en sak som fortsatt er under etterforskning av politiet. 02-03-09 Majorstua. 18-03-09 i Sverige og 21-04-09 i Sverige.

Dette i tillegg til brannstiftelse i Charlottenberg og andre voldsanmeldelser og narkotika forbruk.

Uheldigvis virker det som om det ikke finnes rutiner for utveksling av informasjon fra barnevern til barnevern, politiet og til barnevern og mellom svensk og norsk politi. Derfor er det ganske enkelt for en person som ønsker det, å manipulere hele saken. Det er ingen sitter med fullstendig informasjon i saken. Jeg spør igjen om det er mulig for statsråden å vurdere om ikke statsadvokaten bør gjennomgå saken på nytt.

Svar:

Når en sak som vedrører barneloven og omsorgsretten til et barn er til behandling hos tingretten, skal alle forhold som har betydning for barnets omsorgssituasjon tas i betraktning. Avgjørelsen av slike saker, og saksbehandlingen, skal først og fremst rette seg etter det som er best for barnet. Dette følger klart av barneloven § 48.

Ansatte i barnevernet kan bli innkalt som vitne både i sivile saker og i straffesaker. I sivile saker er dette særlig aktuelt i saker etter barneloven. I slike tilfeller kan de barnevernansatte avgi forklaring til retten etter samtykke, eller etter å ha blitt fritatt for taushetsplikt i henhold til tvisteloven eller straffeprosessloven.

Domstolene har imidlertid en helt uavhengig stilling i sin dømmende virksomhet. Som vist til i mitt tidligere svar, har jeg som statsråd derfor ikke anled-

ning til å gripe inn i konkrete saker som er eller har vært til behandling i rettsapparatet. Domstolens avgjørelser angripes ved rettsmidler som anke.

I stortingsrepresentantens begrunnelse for sitt spørsmål, viser han blant annet til at det ikke ble oppnevnt bistandsadvokat for barnet, og at dette er en "feil ikke minst på grunn av ankemulighetene". Uten å gå nærmere inn i den konkrete saken, gjør jeg oppmerksom på at dersom tingretten behandler et spørsmål om foreldreansvar etter dødsfall etter barneloven, så kan retten "oppnemne ein advokat eller annan representant til å ta vare på interessene til barnet". Adgangen er imidlertid begrenset til "særlege høve", og rettens valg når det gjelder oppnevning kan ikke ankes. Regelverket om foreldreansvar etter dødsfall og saksbehandlingen følger av barneloven §§ 38 og 61-63.

Dersom barnets omsorgssituasjon ikke er tilfredsstillende, og ankemuligheten når det gjelder domstolens avgjørelse om foreldreansvar ikke benyttes, har barnet fortsatt den beskyttelse som ligger i at barnevernet kan gripe inn. Barneverntjenesten i en

kommune kan uhindret av taushetsplikt formidle opplysninger til barneverntjenesten i en annen kommune. Barneverntjenesten kan også formidle opplysninger til politiet og andre offentlige myndigheter når det er nødvendig for at barneverntjenesten skal kunne løse sine oppgaver etter barnevernloven, jf. barnevernloven § 6-7.

Barnevernets taushetsplikt og adgangen til å formidle opplysninger til andre offentlige myndigheter er nærmere omhandlet i en rekke rundskriv og veiledere. Jeg vil i denne forbindelse blant annet vise til rundskrivet Barnevernet og taushetsplikten, opplysningsretten og opplysningsplikten (Q-24/2005) og veilederen Formidling av opplysninger og samarbeid der barn utsettes for vold i familien (Q-1088 B).

For øvrig viser jeg til mitt svar til spørsmål nr. 29 fra stortingsrepresentant Fredriksen vedrørende samme sak, når det gjelder det arbeidet som er gjort og gjøres når det gjelder å ivareta barnets interesser og beskytte barnet mot vold og overgrep. Jeg gjentar også at det er helt klart at vi ikke kan akseptere vold og omsorgssvikt mot barn.

SPØRSMÅL NR. 149

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 28. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at nedlegging av fødetilbudet i Nordfjord og Lærdal blir stoppet, slik statsråden har lovet gjennom utspill til Nasjonen 19.10.2010?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med fremleggelsen av ny lov om kommunale helse- og omsorgstjenester og ny nasjonal helseplan uttalte statsråden at disse dokumentene la grunnlaget for å se på alle nedleggingssaker av sykehus på nytt (nasjonen 19.10.2010). Til tross for dette uttaler styrelederen i helse vest til NRK Sogn og Fjordane den 22. okt. at fødeavdelingene i Nordfjord og i Lærdal uansett skal legges ned. Flere FrP representanter har tidligere bedt helseministeren avklare om hun vil gripe inn å stoppe pågående prosesser i helseforetakene. Dessverre har vi ikke fått noen slike signaler. Vi viser til svar fra helseministeren til representantene Starheim og Dale.

Svar:

Som en oppfølging av St.meld. nr. 12 (2008-2009), "En gledelig begivenhet", skal det i hver enkelt helseregion utarbeides helhetlige og flerårige planer for fødetilbudet i regionen. Dette ga Stortinget sin tilslutning til i behandlingen av meldingen.

Helse Førde HF har, som et ledd i denne prosessen, gått inn for at fødetilbudene i Nordfjord og Lærdal skal legges ned. Helseforetaket har foreslått at alle fødsler i fylket skal skje i Førde, men at en får enheter for barsel, svangerskap og kvinnesykdommer ved sykehusene i Indre Sogn og Nordfjord.

Dette forslaget skal behandles av Helse Vest RHF, og de endelige regionale fødeplanene skal deretter sendes Helse- og omsorgsdepartementet innen 15. november slik at departementet kan behandle planene. De godkjente planene vil være en del av grunnlaget for Nasjonal helse- og omsorgsplan.

Regjeringen er klar på, slik vi også har skrevet i utkastet til Nasjonal helse- og omsorgsplan, at vi skal opprettholde det desentraliserte sykehusstilbudet vi

har i dag. I utkastet, som skal legges frem for Stortinget i form av en stortingsmelding til våren, har vi lagt særlig vekt på at det er viktig å sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud, og at ingen lokalsykehus skal bli lagt ned. Når det gjelder eventuell omstilling

av sykehustilbud, foreslår regjeringen at en i prosessen skal ta hensyn til geografi, reisetider og lokale og samfunnsmessige hensyn. Det er videre sagt at berørte kommuner i tillegg til brukere og ansatte i foretaket skal trekkes inn i prosessene.

SPØRSMÅL NR. 150

Innlevert 22. oktober 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 1. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at bistandsmidlene til Etiopia vil bli brukt etter intensjonene og ikke bidra til å spre frykt?»

BEGRUNNELSE:

I en ny rapport fra Human Rights Watch kommer det frem at etiopiske myndigheter bruker bistandsmidler til å straffe politisk opposisjonelle, Ved å nekte dem nødvendig bistand til mat, jordbruksarealer eller lån. Det hevdes at for å overleve må man være lojal til de politiske myndigheter og staten. Det er med bekymring man også opplever at det er stadig færre opposisjonelle i parlamentet, videre ble bønder som lot seg intervjuet i arbeid-for-mat programmet internert. Etiopia er et av verdens fattigste land hvor halvparten av befolkningen lever under fattigdomsgrensen. Også UD sier at man må følge nøye med den politiske utviklingen i Etiopia. Det kan derfor sies at bistandsmidlene neppe er brukt etter intensjonene.

Svar:

Etiopia er et av verdens fattigste land. Dette er utgangspunktet både for den seneste rapporten fra Human Rights Watch og for norsk bistand til Etiopia. Både Human Rights Watch og andre trekker frem at Etiopia har kommet langt i å nå FN's tusenårsmål. Jeg mener bestemt at norsk bistand medvirker til en reell fattigdomsreduksjon for Etiopias befolkning.

Norge er en forholdsvis liten giver i et stort land med sammensatte behov. Vi er derfor avhengige av et meget tett samarbeid med andre giverland, FN, Verdensbanken og andre for å skaffe tilstrekkelig in-

formasjon om bistand og utvikling i Etiopia. Det er dannet et utviklingsnettverk for Etiopia Development Assistance Group (DAG), der Norge er representert gjennom vår ambassade i Addis Abeba. Dette nettverket analyserer i fellesskap bistanden og samarbeidet med myndighetene.

Norge og andre givere har vært kjent med påstanden om at bistanden skal være misbrukt politisk av myndighetene. Påstanden tas alvorlig. Derfor gjennomførte givernetverket en uavhengig bistandsgjennomgang tidligere i år for å vurdere innholdet i påstandene. Gjennomgangen fant ikke holdepunkter for å påstå at bistanden misbrukes systematisk av myndighetene. Givernetverkets funn er tilgjengelige på www.dagethiopia.org.

Norge har ikke planer om å redusere eller endre på bistanden til Etiopia som følge av den siste rapporten fra Human Rights Watch. Vi er heller ikke kjent med at andre land i Development Assistance Group har slike planer. Skulle dette skje, ville det kunne ramme arbeidet med fattigdomsreduksjon i landet, utbygging av infrastruktur og offentlige tjenester og styrking av tilgangen til ren energi.

Norge vil imidlertid, sammen med likesinnede land, følge opp vår uavhengige gjennomgang ved å ytterligere styrke overvåkingen og evalueringen av bistanden.

Det er trekk ved utviklingen i Etiopia som gir grunnlag for bekymring. Jeg deler blant annet Human Rights Watch sin bekymring over at opposisjonen er så godt som fraværende i nasjonalforsamlingen etter valget 23. mai i år. Dette er synspunkter vi har formidlet tydelig til etiopiske myndigheter.

SPØRSMÅL NR. 151**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 1. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden snarest gripe inn å fjerne disse reingjerdene, som forårsaker dyretragedier, og hvis ikke, hvorfor?»

BEGRUNNELSE:

NRK Nordland viste en reportasje 18.10 om dyretragedier på Skjomfjellet i Nordland. Det viser seg at dyr pines til døde av gamle reingjerder som er falt ned. Fjelltjenesten stå frem og bekrefter det de opplever som ansvarsfraskrivelse fra staten. Mattilsynet reagerer og reindriftsforvaltningen toer sine hender og venter på avtale mellom Norge og Sverige.

Svar:

Innledningsvis vil jeg takke stortingsrepresentant Torgeir Trældal for at han tar opp forholdet. Jeg vil presisere at jeg ser alvorlig på saken, både av dyrevelferdsmessige og miljømessige hensyn.

Etter det jeg har fått opplyst, dreier dette seg om gjerder som er oppført med grunnlag i reinbeitekonvensjonen mellom Norge og Sverige fra 1972. Denne konvensjonen opphørte å gjelde i 2005. Etter at 1972-

konvensjonen opphørte å gjelde, og mens det har pågått forhandlinger om en ny konvensjon, har disse gjerdene framtid vært uavklart. I henhold til den nye konvensjonen som nå er framforhandlet, men som ennå ikke er ratifisert og iverksatt, skal det i hovedsak ikke være gjerder på strekningen.

Det er Norge som har ansvaret for de aktuelle gjerdene innenfor Skjomen reinbeitedistrikt, og den uavklarte situasjonen i forhold til den grenseoverskridende reindriften er ingen unnskyldning for at gjerdene har fått forfalle.

Landbruks- og matdepartementet har derfor bedt Reindriftsforvaltningen prioritere denne saken og sørge for at det blir ryddet opp i denne uholdbare situasjonen. Jeg legger til grunn at dette nå vil bli gjort så fort det er praktisk mulig, og jeg vil holde meg orientert om saken helt til det er på det rene at forholdene er brakt i en forsvarlig orden.

For øvrig må det nevnes at en del av gjerdestrekningene etter 1972-konvensjonen er svensk ansvar. I den utstrekning det gjør seg gjeldende tilsvarende problemstillinger for disse, vil det bli tatt kontakt med svenske myndigheter.

SPØRSMÅL NR. 152**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 1. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Statsråden møter sterk kritikk fra bøndene i Troms for håndteringen av deres krise. Fylkesråd Knut Werner Hansen utaler til avisa Nordlys 16.10: "Sentrale myndigheter er mer opptatt av å beskytte jordbruksavtalen enn å hjelpe kriserammede bønder i Troms.»

Kan Statsråden redegjøre for hva han har gjort, og vil gjøre med krisen?»

Svar:

Jeg har stor forståelse for den vanskelige situasjonen mange bønder i Troms har kommet opp i som

følge av svært store vinterskader på eng og i tillegg en kald og nedbørrik sommer. Landbruks- og matdepartementet har fulgt situasjonen i Troms tett siden tidlig i sommer og det har vært løpende kontakt mellom Statens landbruksforvaltning (SLF) og Fylkesmannen i Troms, og med departementet.

Saken ble også gjennomgått og drøftet på mitt kontor 25. august, der både Fylkesmannen og Fylkeskommunen var representert, i tillegg til Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag og flere andre. Jeg fikk også ved selvsyn bekreftet den vanskelige situasjonen under min befaring i Troms 7. oktober.

Det er imidlertid ingen motsetning mellom jordbruksavtalen og hjelp til de kriserammede bøndene i

Troms. Det er tvert imot særlig på jordbruksavtalen, kapittel 1150 post 50.12 "Skadefondet for landbruksproduksjon", at vi har ordninger som har som formål å gi økonomisk kompensasjon til foretak som lider tap som følge av forhold foretakene ikke kan rå over. Det gjelder følgende 4 ordninger:

- Tilskudd ved avlingssvikt i planteproduksjon
- Tilskudd ved tap av bifolk
- Tilskudd til reparasjon av vinterskadd eng
- Erstatning ved tap av sau på beite

De 3 første er koplet til klimatiske forhold. Ordningene finansieres gjennom et fond fordi de årlige utbetalingene varierer betydelig, og fordi det ikke er mulig å forutsi hvor mye som vil bli utbetalt kommende budsjettår. Ved inngangen til 2010 var det en egenkapital i fondet på 76 mill. kroner, mens Stortinget har bevilget 40 mill. kroner til fondet i 2010. For 2011 er framlegget 30 mill. kroner.

Tilskudd ved avlingssvikt i planteproduksjon er den ordningen som normalt krever de største utbetalingene. Hovedprinsippet her er at ordningen kompenserer tap i forhold til et beregnet normalår, fr trukket en egenandel på 30 prosent. Bønder er selvstendig næringsdrivende som driver biologisk produksjon som varierer mellom år. Derfor bør det være en egenandel. Ordningen er videre gruppert på vekstgrupper og avgrenset med et utbetalingstak på 500 000 kroner per vekstgruppe. Dette er for å stimulere til å spre risiko på flere produksjoner.

Dette er generelle ordninger som gjelder for hele landet. De er regulert i forskrift og finansiert over jordbruksavtalen. Partene i jordbruksoppgjøret har ansett disse ordningene som gode nok for å hjelpe bønder som blir rammet av klimatiske forhold gjennom et vanskelig år. Bønder er selvstendige næringsdrivende, og har også et selvstendig ansvar for å være forberedt på slike vanskelige situasjoner. Derfor velger mange også å etablere private forsikringsordninger som en tilleggssikkerhet ut over den statlige ordningen. Dette gjelder særlig produsenter som driver med et visst omfang innenfor potet, frukt, bær og grønnsaker.

Departementet har et særlig ansvar for å sørge for likebehandling. Derfor bør det være gode grunner dersom regelverket for erstatninger skal fravikes. Situasjonen i Troms i år ble spesiell fordi skadeomfanget på eng ble så omfattende i et stort sammenhengende geografisk område. For å kunne få nok fôr til dyrene gjennom vinteren, må mange kjøpe grovfôr som må fraktes over lange avstander. Dette innebærer transportkostnader betydelig over det nivå som den gjeldende erstatningsordningen bygger på.

Dette er bakgrunnen for at partene i jordbruksforhandlingene 03.09.10 ble enige om en tilleggsspro-

koll som innebærer en dobling av erstatningssatsen for avlingsskade i grovfôrproduksjon i Troms i år. Dette er beregnet å kunne gi bøndene i Troms 10-15 mill. kroner ekstra og ut over det som følger av det generelle regelverket.

Søknadsfristen for ordningen med erstatning etter vinterskader på eng var 15. juli. Det er registrert 308 søknader om erstatning etter vinterskader, og det er utbetalt erstatningsbeløp på ca. 9,7 mill. kroner for disse. Et flertall av disse søknadene kom i år fra Troms fylke. Søknadsfristen for erstatning etter avlingssvikt i planteproduksjon er 31. oktober. Det er også mulig å søke om forskuddsutbetaling basert på en forenklet søknadsbehandling. Per 1. oktober var det fortsatt ganske få i Troms som hadde søkt om forskudd. Statens landbruksforvaltning har grovt estimert utbetalingsvolumet for erstatning etter avlingssvikt i 2010 i Troms til 40 – 50 mill. kroner. SLF antar at opp mot 2/3 av erstatningssakene kan ferdigstilles i 2010.

Hittil i 2010 er det utbetalt erstatninger fra Skadefondet på 57,9 mill. kroner. Av dette utgjør 33 mill. kroner skader i 2009. Det er også avlingsskader i andre landsdeler i år, og basert på de anslag departementet har per dato, kan de samlede utbetalinger i 2010 komme opp mot 100 mill. kroner, eller 60 mill. kroner mer enn det Stortinget har bevilget til fondet i 2010. Fordi det etter departementets vurdering er usikkerhet om fondets egenkapital vil være stor nok til å dekke de kommende utbetalingene i 2010 og 2011, vil departementet i forbindelse med nysalderingen foreslå for Stortinget at bevilgningen til kap. 1150 post 50.12 økes med 10 mill. kroner i 2010.

Flere andre har også bidratt for å avhjelpe på situasjonen for landbruket i Troms.

Fylkesmannen har bl.a. satt i verk:

- Informasjon og veiledning til kommunene
- Samarbeid med offentlige og private instanser i fylket for god veiledning og tiltak mht praktiske utfordringer for landbruksforetakene
- Tett dialog med SLF og Landbruks- og matdepartementet
- Ekstra bemanning for å håndtere søknader om erstatning og forskudd på erstatning

SLF har bidratt til god og effektiv behandling av erstatningskravene ved bl.a.:

- Løpende kommunikasjon med Fylkesmannen om faglige og praktiske utfordringer, inkludert faglig veiledning knyttet til bruk av erstatningsregelverket
- Kurs for saksbehandlere i kommuner og hos Fylkesmannen i bruk av søknads- og saksbehandlingssystemet for erstatningsordningene i landbruket (ELF)

- Forsterket brukerstøtte og oppfølging av ELF slik at problemer unngås eller løses raskt

Jeg er også kjent med at Fylkeskommunen, berørte kommuner, Nortura, Tine og Felleskjøpet på sine områder har satt i verk tiltak for å avhjelpe situasjonen.

Den 7. oktober var jeg som nevnt på besøk i

Troms, og fikk ytterligere orienteringer om situasjonen og de tiltak som er gjort, og som er under planlegging. Det er ingen tvil om at situasjonen er vanskelig for mange bønder i fylket, og det var etter min mening riktig i denne situasjonen å iverksette særskilte tiltak i grovfôrproduksjonen med dobbel erstatningssats.

SPØRSMÅL NR. 153

Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 8. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Har Enova gjennomført notifikering av vedtatt vindkraftstøtte på de tidligst mulige tidspunkt, og erkjenner statsråden ansvar ovenfor mottakere av vindkraftstøtte dersom det skulle gå så galt at Enovas tildeling, som kraftselskaper har lagt til grunn ved prosjektstart, ikke blir godkjent av ESA?»

BEGRUNNELSE:

Flere vindkraftprosjekter opplever at lovede støttepenger ikke kan utbetales enda pga manglende ESA-notifikering. Statsråden har besvart tidligere spørsmål, blant annet i spørretimen 20. oktober 2010, med at han forutsetter at Enova forholder seg korrekt til EU- og EFTA systemet. Det forventer også undertegnende.

Problemstillingen berører dog også mottakerne av støtten, som kan oppleve problem med kontantstrøm og økt prosjektrisiko. Kritikere mener Enova har vært forsinket med ESA-notifikering av vindkraftstøtte. Ergo, det handler om at Enova selv er årsaken til dagens forsinkelse når det gjelder utbetaling.

Statsråden har i realiteten avvist problemstillingen ved å si han legger til grunn at Enova gjør det de skal og at notifikering går oppskriftsmessig greit.

Men i kraftbransjen har flere uttrykt bekymring over det man anser som en vesentlig glipp.

Svar:

Det gjelder et felles sett med retningslinjer for statsstøtte til fornybar energi i alle EU-land og EFTA-land. De retningslinjene følges av Enova.

Retningslinjene sier at støtte til enkeltprosjekter over en viss størrelse skal godkjennes av EFTAs overvåkningsorgan. Det er den prosessen som nå gjennomføres for en rekke saker hvor Enova har tildelt støtte. Så lenge man følger retningslinjene ligger det ingen dramatikk i dette.

Håndteringen av enkeltprosjektene skjer av Enova. Det har vært en tett dialog med overvåkningsorganet om oppfølging av disse sakene. Siden regelverket er nytt både for Enova og overvåkningsorganet, har det vært behov for en rekke avklaringer. Dette har vært tidkrevende. Tidspunkt for formell notifikasjon har også blitt avklart i dialogen med ESA. Enova kan ikke utbetale støtte før de har positive vedtak.

Departementet har gitt uttrykk overfor overvåkningsorganet at vi har behov for en rask avklaring av sakene. Vi har ikke mottatt signaler som tilsier at disse prosjektene ikke kan få den støtten de er lovet.

SPØRSMÅL NR. 154**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 3. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Riksveifergene utgjør en integrert del av det nasjonale riksveinettet, og er avgjørende for næringslivets transportkostnader. FrP har derfor tidligere fremmet forslag om å gjøre riksvegfergene gratis, blant annet i representantforslaget Dokument nr. 8:54 (2006-2007).

Kan statsråden legge frem overslag over hvor mye det nå vil det koste å gjøre samtlige riksveifergesamband gratis, og hva vil det koste å gjøre det samme for fergesambandene som ble overført fra staten til fylkene 1. januar 2010?»

Svar:

Ved å gjøre ferjesambandene gratis faller trafikkinntektene som ferjeselskapene har i dag bort, og må kompenseres. I tillegg må en vurdere den trafikkøkning som kan komme som en følge av at ferjene blir gratis, noe som bl.a. medfører kostnader ved innsetting av økt kapasitet. Etter at fylkeskommunene overtok ansvaret for størstedelen av riksvegnettet med tilhørende ferjesamband fra 1.1.2010 innebar dette at de også bl.a. fikk takstmyndigheten for disse sambandene. Dette innebærer at Samferdselsdepartementet ikke lenger har eksakt oversikt over inntekts- og kostnadsforholdene for disse sambandene. I dag er det den enkelte fylkeskommune som kan gi informasjon om tilskudd og totale inntekter i fylkesveg-sambandene. I 2009 hadde Statens vegvesen imidlertid 816,8 mill. kr i trafikkinntekter på de ferjesam-

band som ble nedklassifisert fra 1.1.2010. Statens kjøp av ferjetjenester på de samme sambandene var 1 206,2 mill. kr i 2009. Det totale tilskuddet til ferjedrift som ble overført fra riksvegferjedriften til fylkesvegferjedriften som følge av forvaltningsreformen 1.1 2010 var 1 367,1 mill.kr. For de riksvegferjesamband som forble statlige etter 1.1.2010, var trafikkinntektene i 2009 1 047,5 mill. kr og statens kjøp av ferjetjenester på disse sambandene var på 450 mill. kr. Oppsummert så er kostnadene ved innføring av gratis ferjer i form av tapte billettinntekter basert på 2009-tall 816,8 mill. kr for de ferjesamband som ble nedklassifisert fra 1.1.2010 og 1 047,5 mill. kr for de riksvegsamband som forble statlige etter 1.1.2010. I tillegg kommer eventuelle kostnader som følge av trafikkøkning ved at ferjene blir gratis. Møreforskning anslo i en rapport fra 2007 at kostnadene for styrking av ferjetilbudet for å dekke økt trafikk som følge av at ferjene ble gratis til å være om lag 400 mill kr pr. år. Anslaget er usikkert og omfatter samtlige daværende riks- og fylkesvegferjesamband. Jeg har dessverre ikke oppdatert grunnlag for å kunne fordele disse kostnadene mellom daværende riks- og fylkesvegferjesamband. Det er likevel grunn til å tro at en større del av disse kostnadene gjelder daværende riksvegferjesamband. Jeg har heller ikke grunnlag for å anslå hvor store disse kostnadene vil være splittet på henholdsvis riksvegferjer og de ferjesamband som ble nedklassifisert fra 1.1.2010.

SPØRSMÅL NR. 155**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 1. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å ivareta de biologiske foreldrene i barnevernssaker, og vil statsråden opprette et nasjonalt system for ivaretagelse av foreldrene?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad har i dag 25.10.2010 en artikkelserie som heter "Kampen om barna". Der kommer det frem at mange forelder kvier seg for å ta kontakt med barneverne i redsel for å bli fratatt barna sine. Ofte ser vi at etter at barnevernet har overtatt omsorgen for barnet blir foreldrene sittende igjen helt

alene med sorgen og fortvilelsen. De biologiske foreldrene vil ofte spille en rolle i barnas liv og intensjonen må være at barna skal tilbakeføres til sine foreldre der dette er mulig. Barnevernet er pålagt å følge opp foreldrene og vi ser helt klart at vi trenger et nasjonalt system for ivaretagelse av foreldrene.

Svar:

Storingsrepresentanten tar opp viktige problemstillinger. Jeg er kjent med at enkelte foreldre er redd for å kontakte barnevernet av redsel for å bli fratatt barn. Jeg er klar over at ikke alle foreldre opplever at de får tilstrekkelig oppfølging av barnevernet etter en plassering av barnet utenfor hjemmet. Mange barnevernansatte gjør en god jobb med å følge opp og ta vare på foreldrene. Likevel bør oppfølging av biologiske foreldre, god kommunikasjon, dialog og mekling, få ytterligere oppmerksomhet. Barnevernet skal legge avgjørende vekt på barnets beste, men også synliggjøre og anerkjenne at foreldrene er i en vanskelig situasjon.

De fleste barn og familier som får hjelp av barnevernet får det i hjemmet. De færreste foreldre blir med andre ord fratatt sine barn, slik mange foreldre kan ha inntrykk av. Av de 46 487 barna som mottok barneverntiltak i løpet av 2009, mottok 83 prosent

(38 700) hjelpetiltak (som er frivillig) og 17 prosent (7 787) omsorgstiltak.

Det er en alvorlig hendelse å bli fratatt et barn – og barn sine foreldre. Det er samtidig alvorlig dersom barn må leve i en omsorgssviktssituasjon som kan føre til at barnet blir skadet i sin følelsesmessige, sosiale og kognitive utvikling. Barneverntjenesten har derfor en svært krevende jobb med å vurdere og å avveie ulike forhold i barns liv som kan få betydning for om barnet kan fortsette å bo hjemme eller om det offentlige må overta omsorgsansvaret. Til orientering gav departementet ut en veileder til bruk i det kommunale barnevernet om oppfølging av foreldre med barn/ungdom plassert i fosterhjem eller på institusjon i 2009. Veilederen er skrevet for å understreke at de biologiske foreldrene har rett til hjelp og verdig behandling av barnevernet. Et viktig perspektiv er at ivaretagelse av foreldre også gagnar barnet, selv etter at omsorgen er overtatt av det offentlige.

Jeg har for øvrig for kort tid tilbake blitt kontaktet av Landsforeningen for barnevernsbarn samt Barneombudet som ønsker et møte med meg for å diskutere oppfølgingen av biologiske foreldre med barn plassert i fosterhjem eller på institusjon. Departementet vil takke ja til et slikt møte for å høre hvilke tanker de har og for å få innspill til oppfølging.

SPØRSMÅL NR. 156

Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre

Besvart 1. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvorfor opererer ambassaden i Angola i strid med NORADs strategi for tildeling av penger til bistandsprosjekter?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Vårt Land skriver 25/10 at den norske ambassaden i Angola har støttet et skoleprosjekt i regi av organisasjonen U-landshjelp fra Folk til Folk (UFF) i provinsen Bié i Angola med 15 millioner kroner. Dette til tross for at NORAD konsekvent har avvist alle UFFs søknader. Saken reiser spørsmålet om det er tilstrekkelig kommunikasjon mellom direktoratet og ambassadene, og om de føringene NORAD legger blir oppfattet av ambassadene.

Svar:

La meg innledningsvis presisere at Norads støtte til sivilt samfunn er en annen ordning enn den som gjelder for ambassadenes forvaltning av den såkalte regionbevilgningen. Begge ordningene har klare regler og prosedyrer for behandling av søknader, men ettersom ordningene er ment å støtte opp om ulike formål er disse ikke identiske.

Forhold som spiller inn i vurderingen av søknader er prosjektets relevans, realisme, bærekraft og risikovurdering, samt søkers faglige og administrative kapasitet og egnethet. Dette er forhold som legges til grunn uansett ordningsreglement og tilskuddsordning.

Alle søknader og søkere behandles individuelt.

Når det gjelder den konkrete saken som er omtalt i Vårt Land, om avtalen mellom vår ambassade i Lu-

anda til et lærerutdanningsprosjekt i regi av Ajuda de Desenvolvimento de Povo para Povo, inngått i juli 2005, er gjeldende regelverk fulgt. Søknaden til ambassaden fikk et annet utfall enn søknadene fra U-landshjelp fra Folk til Folk til Norad. Vurdert opp mot det regelverk som er utarbeidet for Norads forvaltning av støtte til sivilt samfunn, fant man ikke at søknaden tilfredstilte de krav og kriterier som legges til grunn der.

Det dreier seg her om to ulike organisasjoner som har søkt på to forskjellige støtteordninger, administrert av to ulike forvaltningsorganer, etter to ulike re-

gelverk. På denne bakgrunn blir det ikke riktig å framstille det som om ambassaden i dette tilfellet har handlet i strid med regelverket, all den tid det regelverket som angivelig er brutt ikke kommer til anvendelse i ambassadens forvaltning av den aktuelle ordningen.

Forut for beslutningen om å innvilge søknaden ble det gjort en forundersøkelse. Forundersøkelsen ble gjennomført av en ekstern konsulent på oppdrag fra Norad. Konsulenten anbefalte prosjektet. Også Norads fagekspertise på utdanning stilte seg bak denne vurderingen.

SPØRSMÅL NR. 157

Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre

Besvart 2. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Har regjeringen/bistandsministeren godkjent støtte med 300 000 kr av bistandsbudsjettet til et ølbryggeri i Elfenbenskysten?»

BEGRUNNELSE:

ABC-Nyheter skriver 22/10 om at bistandsministeren har grepet inn for å stoppe en tildeling av 300.000 kr til bygging av et ølbryggeri i Elfenbenskysten. Prosjektet var i regi av det norske bryggeriet Nøgne Ø. Saken reiser tvil om godkjenningsrutinene for bruk av penger fra bistandspenger er gode nok. Hvis regjeringen eller bistandsministeren ikke har godkjent dette selv, så kan det reise tvil om regjeringens instruks om godkjenning av bistandsprosjekter er tydelige nok.

Svar:

Det er Norad som forvalter og administrerer ordningen om støtte til forundersøkelse for bedrifter som

ønsker å vurdere etablering av næringsvirksomhet i utviklingsland. Denne spesifikke søknaden gjelder støtte til en forundersøkelse for å kartlegge mulighetene for etablering og drift av et lite bryggeri i Elfenbenskysten. Det er gitt et tilsagn om støtte på inntil NOK 285 000 til en slik forundersøkelse, noe som utgjør en støtteandel på 50 %. Støtten er gitt i tråd med gjeldende retningslinjer.

I vurderingen av denne søknaden er det lagt vekt på at prosjektets antatte bidrag til utvikling vil være opprettelse av nye arbeidsplasser, spesielt for kvinner. I tillegg vil teknologioverføring og bruk av lokale råvarer og underleverandører ha positive økonomiske ringvirkninger.

Norad har i denne saken handlet innenfor eksisterende regelverk. Det er imidlertid forståelig at det reises spørsmål om hvorvidt bryggerivirksomhet faller naturlig inn i norsk bistandsportefølge. Norad vil i kjølvannet av denne saken gå igjennom sine retningslinjer for næringslivsstøtte for å se om det er behov for innstramminger i forhold til dagens praksis.

SPØRSMÅL NR. 158**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 1. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Jeg viser til at UFFs søsterorganisasjon i Angola er blitt tildelt 15 millioner norske bistandskroner fra ambassaden i Luanda de seneste årene, jf. opplysninger i avisen "Vårt Land". Samtidig har NORAD avvist støtte til UFF med den begrunnelse at "UFF først og fremst er en pengekanal".

Hva er grunnlaget for den støtte som er gitt, og mener statsråden at man er sikret at pengene går uavkortet til prosjekter som er i tråd med offisiell norsk politikk på området?»

Svar:

Da ambassaden inngikk avtalen med Ajuda de Desenvolvimento de Povo para Povo i juli 2005 var Angola nylig kommet ut av en 27 år lang borgerkrig og hadde et enormt behov for å øke tilgangen på skoleplasser. Samtidig hadde landet stor mangel på kvalifiserte lærere. Utdanning var en hovedprioritering innen Norges bistand til Angola i denne perioden. Ambassaden støttet utbygging av tilbudet på barneskolenivå i Angola gjennom en avtale med UNICEF. I perioden 2002 – 2008 økte inntaket på barneskolen i Angola fra 2 til 6 millioner barn.

Støtten til Ajuda de Desenvolvimento de Povo para Povo ble gitt på grunnlag av ambassadens vurdering dette som den organisasjonen som best kunne levere faglig og administrativt et prosjekt som ville øke tilgangen på kvalifiserte lærere til det angolanske skoleverket. Organisasjonen har vært etablert i Angola siden 1988 og har opparbeidet seg bred kunnskap om angolansk samfunn og et godt samarbeid med angolanske utdanningsmyndigheter. Den var, og

er fremdeles, en av myndighetenes fremste partner på dette området.

Ajuda de Desenvolvimento de Povo para Povo har, i henhold til avtalen, levert skriftlige rapporter, budsjetter og reviderte regnskaper som i sin helhet beskriver kostnadene for gjennomføring av prosjektet. Prosjektdokument og avtale er kvalitetssikret av ekstern konsulent, fagkontor i Norad og juridisk enhet i Norad og er i tråd med regelverket. Ambassaden har også hatt årlige møter med organisasjonen, i tillegg til prosjektbesøk. Både rapporter, møter og prosjektbesøk har vist et prosjekt som er vel gjennomført og som har levert resultater i tråd med avtalen.

Skolen som ble bygget ut med norske bistandspenger er nå vel etablert i Camacupa i Bié-provinsen, i et område som var særlig hardt rammet av krigen. Driftsbudsjettet er i stor grad finansiert over det angolanske statsbudsjettet. De lokale utdanningsmyndighetene i Bié har overfor ambassaden gitt uttrykk for stor tilfredshet med lærerskolen.

Jeg er imidlertid kjent med at det skal eksistere forbindelser mellom den angolanske organisasjonen og Tvind-bevegelsen. Det er vel kjent at det er sider ved Tvind-systemet som er problematiske i forhold til grunnleggende prinsipper i vår forvaltning av bistanden. Den siste ukens artikkelserie i Vårt Land har løftet fram dette på en god måte. Jeg vil derfor se nærmere på om det også under denne regjeringen er inngått avtaler med organisasjoner innenfor Tvind-systemet og også vurdere om det er behov for en nærmere prinsipiell avklaring av vårt forhold til disse organisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 159**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 1. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«SOS Rasisme har så langt ikke gjort sine fullstendige regnskaper åpne for revisjon, og det foreligger nå en anke i departementet fra organisasjonen.

Vil statsråden prioritere tilstrekkelig ressurser slik at departementet kan foreta en rask behandling av ankesaken, slik at man kan komme videre i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

I dag er den gode ordningen for tildeling av midler til barne- og ungdomsorganisasjonene basert på tillitt, og myndigheten må da kunne forvente svært stor åpenhet om regnskapene og samarbeidsvilje hos organisasjonene som mottar økonomisk støtte.

SOS Rasisme har de siste årene mottatt store millionbeløp i offentlige støtte. Som statsråden er kjent med er det en pågående sak knyttet til krav om regnskapskontroll på bakgrunn av mistanker om medlems- og pengerot i SOS Rasisme.

Fordelingsutvalget i BLD, LNU og IMDi har krevd en fullstendig gjennomgang av SOS Rasismes regnskap fra år 2008.

Svar:

Departementet mottok klagen fra SOS Rasisme den 28. oktober. Departementet er opptatt av å få en rask behandling av klagen, og saken vil derfor bli høyt prioritert.

SPØRSMÅL NR. 160**Innlevert 25. oktober 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 3. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt kontaktet av et fortvilt foreldrepar som har et sterkt funksjonshemmet barn, og som har fått avslag på pleiepenger.

Mener statsråden det er riktig at foreldre som tar et samfunnsansvar ved å gi barnet sitt økt livskvalitet gjennom hjemmebasert trenings- og stimuleringsopplegg ikke skal ha den samme retten som foreldre som kommer innunder Ftrl. § 9-11, 1.ledd om rett til pleiepenger, og vil statsråden gjøre nødvendige endringer i dagens regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Folketrygdloven (Ftrl.) § 9-11 gir rett til ytelse av pleiepenger til et medlem som har omsorg for barn under 18 år som har en livstruende eller annen svært alvorlig sykdom eller skade. Når sykdom anses for varig er retten til pleiepenger begrenset til perioder der sykdommen er ustabil.

Foreldre som velger å gi barnet sitt hjemmebasert trenings- og stimuleringsopplegg etter Doman-meto-

den, ser stor utvikling hos barnet som gjør at det får økt livskvalitet og bedring i sin sykdom. Barnet blir i stand til å gjøre ting det ikke klarte før, og utviklingen er positiv både for barnet og de pårørende. Mange foreldre har fått avslag på pleiepenger fordi barnet ikke er å anse som varig syk eller så syk at det er fare for at det skal dø. Noen steder har NAV innvilget videre rett til pleiepenger, mens andre steder er det gitt avslag. For foreldre som velger en hjemmebasert opptrening og som ser utvikling hele tiden hos barnet gjennom sitt valg, og som tar et stort samfunnsansvar ved å velge denne løsningen, føles det urimelig at retten til pleiepenger skal falle bort når utviklingen går i positiv retning.

Svar:

Pleiepenger er kompensasjon for tapt arbeidsinntekt for yrkesaktive i forbindelse med barns sykdom. Pleiepenger beregnes som sykepenger, dvs. 100 pst. av grunnlaget inntil 6 G. Pleiepenger etter folketrygdloven § 9-11 gis ved svært alvorlig sykdom hos barnet. For å få rett til pleiepenger er det et vilkår at

sykdommen ikke er varig. Dersom en sykdom anses varig, gis ikke pleiepenger, med mindre det er snakk om sykdommens startfase eller ustabile perioder.

I Prop. 64 L (2009-2010) er det angitt nærmere forutsetninger om pleiepengenes funksjon. Utgangspunktet er at det offentlige har et betydelig ansvar for dekning av pleie- og omsorgsbehov. Personer i alle aldersgrupper som har behov for pleie og omsorg har krav på dette etter kommunehelsetjenesteloven og lov om sosiale tjenester. Når omsorgsbehovet er forbigående, vil det imidlertid kunne være formålstjenlig at foreldrene kan bli hjemme og pleie barnet framfor å skulle etablere offentlig omsorg på kort varsel og i begrensede perioder. Foreldre har en omsorgsplikt overfor barn under 18 år, og denne pliktens forutsetning om ivaretagelse av omsorg er understøttet i regelverket gjennom rett til permisjon og trygdeytelse (omsorgspenger og pleiepenger) i slike tilfeller. Når tilstanden er varig, er forutsetningen at pleiebehovet kan ivaretas ved tilpassede kommunale tjenester, slik at foreldrene fortsatt kan være yrkesaktive. Pleiepenger i varige tilfeller ville innebære risiko for at foreldrene faller ut av arbeidslivet.

Ved tilfeller av varig sykdom forutsettes altså de kommunale tjenestene å ivareta pleie- og omsorgsbe-

hov. Det er kommunen som vurderer og fatter vedtak om omfang og typer av tjenester, og da med tanke på å få til en helhetlig og individuelt tilpasset ordning som kan fungere best mulig på lang sikt, både for den som trenger pleie og de pårørende. I den forbindelse må også kommunen vurdere betydningen av at barnet får økt livskvalitet gjennom hjemmebasert trenings- og stimuleringsopplegg. Dersom kommunen vurderer at dette best ivaretas ved at det er foreldrene som yter pleie og omsorg, eventuelt i kombinasjon med offentlige omsorgstjenester, kan kommunen gi foreldrene omsorgslønn. Omsorgslønn er en kommunal ytelse som gis som betaling til private som er omsorgsytere og som utfører særlig tyngende omsorgsoppgaver som ellers skulle ha vært utført av kommunen. Det er kommunen som avgjør om omsorgslønn skal gis og nivået på omsorgslønnen.

Regjeringen er opptatt av å sikre et godt samspill mellom offentlig og privat omsorg og oppnevnte den 25. juni 2010 et offentlig utvalg som skal vurdere ytelser til pårørende som yter omsorg som erstatter kommunale tjenester. Utvalget skal levere sin utredning innen 1. juni 2011. Regjeringen vil etter dette vurdere eventuelle behov for endringer i dagens regelverk.

SPØRSMÅL NR. 161

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 1. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Viser til tidligere spørsmål knyttet til avgjørelser som departementet har fattet, som er blitt neglisjert av FEFO når det gjelder fordelingen av elgjakt i Finnmark. Alta elgjegerforening fikk medhold i sin klage av departementet den 19/3 d.å. Den 30 sept. d.å. ble det avholdt nytt møte mellom FEFO og FAD iht. Finnmarksloven § 27 på generelt grunnlag. Det fremkommer at etter det siste møte, at departementene nå skal behandle klagen til Alta elgjeger forening på nytt.

Hvilke nye momenter i saken tilsier ny behandling?»

Svar:

Finnmarkseiendommen fattet 23. april 2010 nytt vedtak i saken om fordeling av fellingskvoter for elgjakt i Finnmark. Vedtaket er feilaktig omtalt som

vedtak av 24. april i mitt svar 12. mai 2010 på spørsmål nr. 1163. Den korrekte datoen er 23. april 2010. Som det ble redegjort for i mitt svar 12. mai 2010, går vedtaket av 23. april 2010 ut på å erstatte vedtaket av 23.-24. mars 2010 med et nytt vedtak. Vedtaket av 23. april 2010 har en noe annen utforming og en annen begrunnelse enn Finnmarkseiendommens vedtak i styremøte 24.-25. mars 2009 som ble opphevet av departementet i brev 19. mars 2010. Alta Elgjegerforening påklaget vedtaket i brev 20. mai 2010, og Finnmarkseiendommen har oversendt klagen til departementet for endelig avgjørelse. Kopi av klagen og oversendelsesbrevet fra Finnmarkseiendommen er vedlagt. Klagen er nå til behandling i departementet, og jeg ønsker å vente med å kommentere innholdet i saken nærmere til klagen er behandlet. Behandlingen av klagen har høy prioritet. Når departementet har saken til behandling skyldes det med andre ord ikke informasjon fra møtet som ble avholdt mellom

Finnmarkseiendommen og departementet 30. september, men at vedtaket av 23. april er påklaget av Alta elgjegerforening. Jeg viser for øvrig til mitt svar 14. september 2010 på spørsmål nr. 1677.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Vedlegg-til-dokument-15161-2010-2011/>

SPØRSMÅL NR. 162

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 4. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Åpner dagens regelverk for at også frivillige organisasjoner kan få TULT-midler selv om de ikke er "ordinære private bedrifter", og mener statsråden det er tilstrekkelig med TULT-midler i dag til at de som trenger det får en ny sjanse i arbeidslivet?»

BEGRUNNELSE:

Nav kan gi tidsbegrenset lønnstilskudd til arbeidsgivere som ansetter personer med problemer med å komme inn på arbeidsmarkedet. Lønnstilskuddet ytes til ordinære private bedrifter og offentlige virksomheter i en begrenset del av tiden du er ansatt. heter det på Navs hjemmeside.

Spørsmålet tar utgangspunkt i følgende sak: Vedkommende er ung og har vært utenfor arbeidslivet siden 2002 da hun ble langtidssykemeldt fra studier, og fikk med tid diagnosen Ehlers-Danlos syndrom. Hun har siden vært på hhv. rehabiliteringspenger, attføring med arbeidsavklaring (som viste ca. 20 % arbeidsevne i reelt arbeidsmarked), tidsbegrenset uførestønad uten ung ufør, tidsbegrenset uførestønad med ung ufør og til slutt varig uførepensjon innvilget i 2007.

Vedkommende ble så tilbudt jobb i en forening som arbeider med diagnosen. Stillingen ble opprettet fordi det ble gitt TULT fra Nav. Foreningen mottar kun statlig driftstilskudd og har ikke egne lønnsmidler. Forutsetningen for stillingen var at Nav bidro med TULT-midler. Stillingen ble tilrettelagt, blant annet gjennom fleksibel arbeidstid, slik at vedkommende kunne utføre den i 100 % engasjement etter egen vurdering.

Vedkommende så også på dette som en mulighet til å komme tilbake i ordinært arbeid. Vedkommende har også påbegynt nettbasert fjernundervisning med dette for øye.

Vedkommende har fått beskjed fra sitt lokale

Nav-kontor i Spydeberg om at TULT-midlene var underbudsjettet, og potten derfor tom. Hun ble i stedet plassert på en venteliste for TULT-tilskudd.

Svar:

Det lokale NAV-kontoret kan med hjemmel i forskrift om forsøk med tidsubestemt lønnstilskudd gi et tidsubestemt lønnstilskudd (TULT) til arbeidsgivere som beholder eller ansetter personer med varig og vesentlig nedsatt arbeidsevne, på ordinære lønns- og arbeidsvilkår med sikte på et varig arbeidsforhold. Videre er det et krav om at arbeidstakerne skal utføre ordinære arbeidsoppgaver i en offentlig eller privat virksomhet, og at de har samme rettigheter og plikter som andre arbeidstakere. Under forutsetning om at arbeidstakerforholdet i en frivillig organisasjon tilfredsstiller kravene i nevnte forskrift, er det ingenting i regelverket som begrenser bruken av det aktuelle arbeidsrettede tiltaket i frivillig sektor.

I 2010 er det planlagt gjennomført om lag 2 300 tiltaksplasser med TULT, og per august var det gjennomført noe mindre enn plantallet. Dette må imidlertid sees i sammenheng med høyt nivå på gjennomføringen av andre tiltakstyper og at den samlede tiltaks gjennomføringen må tilpasses den totale budsjett-rammen for arbeidsmarkedstiltakene.

Det var på denne bakgrunn nødvendig for NAV Spydeberg å si et foreløpig nei i dette tilfellet da det ikke var ledige tiltaksmidler i 2010. Av brevet fra representanten framgår det at den aktuelle stillingen ble opprettet fordi det ble gitt TULT fra NAV. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det aldri ble opprettet en stilling med tidsubestemt lønnstilskudd til bruker i det aktuelle interesseforbundet. Bruker har fått vite at NAV Spydeberg kan vurdere saken på nytt i 2011 på bakgrunn av nytt tiltaksbudsjett.

Tiltaksnivået på TULT henger sammen med at tiltaket fortsatt er en forsøksordning. Tiltaket er eva-

luert av Oxford Research i samarbeid med Arbeidsforskningsinstituttet og NIFU STEP, og evalueringsrapporten ble overlevert til Arbeidsdepartementet i august i år. Regjeringen vil nå på bakgrunn av bl.a.

resultatene fra denne evalueringen vurdere både innretning og nivå på dette tiltaket, og vil komme tilbake til Stortinget med dette på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 163

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 2. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Direktoratet for naturforvaltning har tatt til orde for nedslakting av 90 % av norsk oppdrettslaks for å få bukt med luseproblematikken. Fiskeriministeren har tidligere på spørsmål i mai svart at Direktoratet ikke har noen kompetanse i forhold til luseproblematikken. Men denne type utspill skaper usikkerhet i næringen.

Hva vil fiskeriministeren foreta seg for at norsk oppdrettsnæring får kompetente og entydige signaler om betingelsene for sin næring fra de som sitter med ansvar og myndighet for dette i regjeringen?»

Svar:

Jeg mener at norsk oppdrettsnæring får kompetente og entydige signaler om betingelser fra dem som har ansvar og myndighet for dette.

Fiskeriforvaltningen har ansvaret for akvakulturloven. Loven fra 2005 ble styrket for så vidt gjelder miljø og miljøreguleringer sammenliknet med den tidligere oppdrettsloven. Loven fikk et eget kapittel om miljøhensyn, med en miljønorm i § 10 som sier at "akvakultur skal etableres, drives og avvikles på en miljømessig forsvarlig måte". I dette kapitlet hjemles bestemmelser inntatt i akvakulturregelverket for miljøovervåking (overvåking av utslipp av næringssalter og organisk materiale for å unngå eutrofiering og overbelastning av miljøet rundt lokaliteten), krav til innretninger og utstyr (bl.a. krav til utforming og sikring av oppdrettsanlegg for å forebygge rømming), opprydnings- og gjenfangstplikt (som bl.a. kan brukes til å pålegge oppdretter til å stå for/finansiere utfisking av rømt oppdrettsfisk), og beskyttelse av bestemte områder (som å forby forbud mot oppdrett/ev pålegg strenge driftskrav i nasjonale laksefjorder for å verne villaksen). Forvaltningen av akvakulturloven er delegert til Fiskeridirektoratet og fiskeri- og kystministeren er politisk ansvarlig. Matforvaltningen er gjennom matloven ansvarlig for bl.a. sjømattrygghet

og fiskesykdommer. Det politiske ansvaret for matloven er delt mellom helse- og omsorgsministeren, fiskeri- og kystministeren og landbruks- og matministeren. I fagsaker som angår fiskehelse, både på oppdrettsfisk og villfisk, er fiskeri- og kystministeren Mattilsynets politiske overordnede. Infeksjon med lakselus regnes som en fiskesykdom og reguleres av matloven. Det gjelder uavhengig om lusa befinner seg på en oppdrettsfisk eller villfisk. Matloven hjemler bl.a. forskrift om bekjempelse av lus i akvakulturanlegg, hvis formål er "å redusere forekomsten av lus slik at skadevirkningene på fisk i akvakulturanlegg og i frittlevende bestander minimaliseres, samt redusere og bekjempe resistensutvikling hos lus". Denne forskriften gir Mattilsynet vide hjemler til å iverksette tiltak, herunder fastsette soner for samordnet bekjempelse, utsett og brakklegging, samt utslakting av oppdrettsfisk hvis det skulle være nødvendig. Jeg har i det siste blitt beskyldt for ikke å lytte til fagetater når det gjelder lakselussituasjonen. Det følger av ovenstående at det kun er én fagetat for lakselus, enten det er i oppdrett eller på villfisk, og det er Mattilsynet. Jeg har i denne saken konsekvent støttet meg til Mattilsynets råd og vurderinger.

Mattilsynet, på sin side, innhenter råd og risikovurderinger fra ulike fagmiljøer. Det følger av matreformen at Mattilsynet kan innhente risikovurderinger fra Vitenskapskomiteen for Mattrygghet (VKM) som oppnevnes av helse- og omsorgsministeren. I tillegg innhenter Mattilsynet kunnskapsstøtte fra ulike forskningsmiljøer. Havforskningsinstituttet (HI) og Veterinærinstituttet (VI) er gjennom sine offentlige bevilgninger pålagt å gi Mattilsynet kunnskapsstøtte innenfor bl.a. fiskesykdommer og fiskevelferd. På området lakselus har HI og VI et nært samarbeid, og utarbeider ofte fellesråd til Mattilsynet, råd som i tillegg til å være basert på egengenerert kunnskap også tar opp i seg publisert kunnskap fra andre miljøer, som universitets- og andre forskningsmiljøer. Gjennom matreformen ble det også innført et klart skille

mellom hvem som driver risikovurdering, risiko-håndtering, og fastsetter beskyttelsesnivå om matom-rådet (herunder fiskehelse). Risikovurdering er en vitenskapelig basert prosess som består av fire trinn: fareidentifikasjon, farebeskrivelse, eksponeringsvurdering og risikobeskrivelse. Slik vurdering gjøres av VKM eller av kunnskapsstøtteinstitusjonene.

Fastsettelse av beskyttelsesnivå er en politisk avgjørelse, ikke bare etter matloven. All matproduksjon har miljøkonsekvenser. Hvor stort det akseptable miljøavtrykket til sjømatproduksjon fra lakseoppdrett i Norge skal være, bestemmes av Regjering eller Storting normalt gjennom lover eller forskrifter. Enten det gjelder hvor stort innslag av rømt oppdrettsfisk vi tillater på gyteplassene, hvilke laksevassdrag som skal gis særskilt vern, eller det handler om luse-tall på villfisk. Hva som er akseptabel påvirkning, bestemmes altså verken av forskerne, av direktoratene, av miljøbevegelsen eller av næringsorganisasjonene. Risikohåndtering etter matloven tillegges Mattilsynet. Mattilsynet skal foreslå tiltak for å bringe identifisert risiko ned på akseptabelt nivå. Mattilsynet skal også utøve tilsyn og veiledning med at reglene følges.

Etter matreformen er det næringsutøverens ansvar å følge regelverket. Det offentlige skal føre tilsyn med at dette gjøres. Dette prinsippet er altså nedfelt i matreformen, og gjelder uavhengig av om det dreier seg om havbruk, eller andre områder. Det er derfor jeg ved enhver anledning minner havbruksnæringen om at det er oppdretternes ansvar å sørge for at myndighetskravene til eksempelvis lakselustelling og -bekjempelse gjennomføres.

Miljøforvaltningen er ansvarlig når det gjelder utslipp av organisk materiale og næringssalter, som reguleres gjennom forurensningsloven. Klima- og forurensningsdirektoratet og Fylkesmannen er ansvarlig myndighet. Miljøvernministeren er politisk ansvarlig. Naturmangfoldloven har som formål å ta vare naturen med dens biologiske, landskapsmessige

og geologiske mangfold og økologiske prosesser ved bærekraftig bruk og vern. Loven gjelder side om side med andre lover som berører natur. For eksempel skal lovens bestemmelser i kapittel II anvendes av alle forvaltningsorganer ved beslutninger i saker etter eget lovverk, der beslutningen berører naturmangfold. Dette gjelder for eksempel ved behandlingen av søknader om tillatelser til havbruk og ved anvendelse av kvakulturlovens miljønrm. Norsk miljøforvaltning er bygget på prinsippet om sektoransvar. Det innebærer at ulike sektorer er forpliktet til å ivareta de nødvendige miljøhensyn gjennom forvaltningen av sine sektorlover. Hvordan denne f.eks. gjennomføres når det gjelder vern av villaksen er godt beskrevet i kapittel 2.6. i St.prp. nr. 32 (2006-2007), der det framgår at sektorprinsippet legges til grunn, herunder bl.a. at Fiskeri- og kystdepartementet følger opp overfor havbruk og f.eks. Olje- og energidepartementet innenfor vassdrag. Miljøvernforvaltningen har gjennom lakse- og innlandsfiske-loven det overordnede forvaltningsansvaret for vill laks. Lovens formål er «å sikre at naturlige bestander av anadrome laksefisk og deres leveområder forvaltes slik at naturens mangfold og produktivitet bevares. Innenfor disse ramme-ne skal loven gi grunnlag for utvikling av bestandene med sikte på økt avkastning til beste for rettighetshavere og fritidsfiskere». Loven bygger på et fredningsprinsipp for anadrome laksefisk, og er i stor grad en fullmaktslov. Loven har blant annet bestemmelser om regulering av fisket, etablering av fredningsso-ner, fiskeutsettinger, rettighetshavernes organisering, fiskeravgift, fangstrapportering og oppsyn. Forvaltningsansvaret er delegert til Direktoratet for naturforvaltning, fylkesmennene og kommunene. Miljøvernministeren er politisk ansvarlig. Det fremgår av ovenstående at lakselus på oppdrettsfisk og villfisk reguleres gjennom matloven med Mattilsynet som fagetat, og fiskeri- og kystministeren som politisk ansvarlig.

SPØRSMÅL NR. 164**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 4. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan forklarer forsvarsministeren det tette samarbeidet mellom norske styrker i Afghanistan og USAID i lys av gjentatte forsikringer om at regjeringen ivaretar det fundamentale skillet mellom militær og humanitær innsats i denne operasjonen?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 27. oktober 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten om samarbeid mellom norske styrker og USAID i Afghanistan.

Norske styrker gjør, som del av den NATO-lede- de International Security Assistance Force (ISAF), en viktig og god innsats for sikkerhet og utvikling av afghanske sikkerhetsstyrker. Innsatsen bidrar til å legge til rette for gjenoppbygging der behovene er store. Dette er i tråd med FN's mandat til ISAF (SR-1917), som også understreker behovet for helhetlig tilnærming og tett samarbeid mellom alle aktører i Afghanistan.

Vi har en helhetlig strategi for norsk sivil og militær innsats i Faryab provins. Denne fremhever behovet for nært samarbeid, samtidig som militære og sivile har ulike roller. Vi har derfor et klart skille mellom dem. Like fullt skal samarbeidet med afghanske myndigheter og internasjonale aktører ivaretas på en god måte innenfor ISAFs kommandolinjer med en rekke ulike nasjoner.

Nasjonene har forskjellig praksis i gjennomføringen av den helhetlige tilnærmingen. Norske styrker må også samarbeide og koordinere sin innsats med andre for å løse sitt oppdrag som del av ISAF. Dette omfatter også samarbeid med USAID, som er en viktig aktør i Faryab.

Norske militære styrker gjennomfører ikke utviklingsarbeid og -prosjekter. Det er bistands- og utviklingsorganisasjoner bedre kvalifisert til. Norske styrker gjennomfører således ikke såkalte Quick Impact Projects. Erfaring viser at slike prosjekter ikke nødvendigvis gir god og varig virkning.

SPØRSMÅL NR. 165**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 2. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«At skattemyndighetene stadig endrer standpunkt på om noe er næringsvirksomhet eller ikke kan få store økonomiske konsekvenser for skatteyter.

Mener ikke finansministeren det burde gå en rød tråd gjennom skattemyndighetenes vurdering av et økonomisk forhold, og hva vil finansministeren gjøre for å kvalitetssikre dette bedre?»

BEGRUNNELSE:

I et tilfelle klassifiserte ligningskontoret eien- domsutvikling som utenfor næringsvirksomhet, men når salget av tomtene var gjort endret kontoret stand- punkt til at dette var næringsvirksomhet. Dette resul- terte i økt skatt for selger, samt krav om tilbakebeta-

ling fra NAV fordi næringsinntekt ved siden av pen- sjon var for høy.

Dette er et eksempel, men undertegnede kjenner til flere.

Slik uforutsigbarhet for skatteyter er helt uhold- bart og burde ikke forekomme. Skattemyndighetene burde til en viss grad være bundet av de vurderinger de gjør, med mindre det er vesentlige endringer i for- utsetningene, som også skatteyter naturligvis vil være klar over.

Svar:

Der er riktig som spørsmålet viser at hvorvidt en aktivitet anses som næringsvirksomhet eller ei, kan ha store økonomiske konsekvenser. I noen tilfeller vil skatteyter ha fordel av å bli ansett som næringsdri-

vende for den aktiviteten han driver – i andre sammenhenger ikke. Som et generelt hovedprinsipp gjelder at virksomhet i skattemessig forstand foreligger dersom en økonomisk aktivitet objektivt sett er egnet til å gi overskudd, i all fall på noe lengre sikt. Vurderingen av om en aktivitet er virksomhet eller ikke, må avgjøres konkret av ligningsmyndigheten i forbindelse med likningen for det enkelte inntektsår, og da ved en vurdering av den økonomiske aktiviteten som har funnet sted i det foregående. Skattyters aktivitet kan også øke fra år til år. Slik økning av aktivitet kan medføre at en skattyter, som tidligere ble ansett for ikke å drive virksomhet, driver virksomhet i skattelovens forstand. At en slik aktivitetsøkning også kan få konsekvenser skattemessig, kan ikke overraske.

I noen tilfeller legger ligningsmyndigheten skattyters påstand til grunn under ordinær ligning, uten

noen nærmere vurdering. I slike tilfeller har ligningsmyndigheten, etter ligningsloven, mulighet til å endre ligningen til ugunst for skattyter i de 2 påfølgende år.

I skattesystemet er det innbakt flere mekanismer som skal styrke forutsigbarheten for skattyter. Dette gjelder blant annet sentrale instruksjer og veiledninger til etaten om utøvelsen av ligningsfunksjonen, og som offentligheten har tilgang til og kan innrette seg etter, jf. eksempelvis Lignings-ABC og skatteetatens nettenester. I et tilfelle som det nevnte, hvor aktiviteten var eiendomsutvikling, vil muligheten til å innhente en bindende forhåndsuttalelse fra Skattedirektoratet, jf. ligningsloven kapittel 3A, kunne være et godt alternativ for skattyter. Da vil denne kunne forelegges og få vurdert et konkret opplegg, som han så kan innrette seg etter.

SPØRSMÅL NR. 166

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 28. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«CERN har uttrykt ønske om å etablere datasenter i Norge. Dersom CERN etablerer datasenter i Norge vil det ha stor betydning for norsk IKT-næring, og bidra til å legge et fundament for en grønn IT-satsing i Norge. Norge vil i fremtiden ha store kraftoverskudd. Noe av dette bør kunne benyttes til å drifte datasentre der de krever minimalt med kjøling. Det vil være et positivt bidrag til reduserte klimagassutslipp i Europa.

Hva gjør regjeringen for å legge til rette for at CERN legger sitt nye datasenter til Norge?»

BEGRUNNELSE:

IKT-næringen står for en voksende andel av verdens klimagassutslipp. I dag slipper næringen ut like mye som flynæringen, det vil si om lag 2 prosent av de globale utslippene. IKT-næringen krever stadig mer kraft til å drive stadig flere enheter, selv om kraftintensiteten i produktene har sunket jevnt de siste tretti årene. Mye av kraften går imidlertid med til kjøling av datasentre/serverparker. I Norge har vi spesielt gunstige vilkår for etablering av datasentre og serverparker, ettersom de kan plasseres i fjell eller gruver der de krever svært liten eller ingen kjøling. Videre er norsk strøm i hovedsak basert på fornybar energi. Den kraften som behøves vil derfor være mil-

jøvennlig. IKT-næringen i Norge har derfor et stort potensial som utløses av naturgitte klimatiske fordeleler, overskudd av ren, fornybar energi og en kompetent næring med høy innovasjonsgrad. CERN vil være en viktig kunde i arbeidet med å sette Norge på kartet over gunstige steder å etablere serverparker.

Svar:

CERN-prosjektet er et interessant internasjonalt referanseprosjekt, siden CERN er en meget viktig aktør i markedet for store datasentre. Som ansvarlig for regjeringens samordning av IT-politikken synes jeg det er meget interessant dersom norske grønne datasentre kan huse datakapasitet for en krevende og respektert kunde som CERN. Norge har generelt gode forutsetninger for å huse energieffektive datasentre blant annet fordi vi har lokasjoner med rikelig tilgang på naturlig nedkjøling, stabile politiske forhold, kompetent arbeidskraft og relativt god bredbåndsinfrastruktur.

Prosjektet må sees i et langsiktig IT-politisk perspektiv. Drifting av et stort og energieffektivt datasenter i Norge kan øke norsk kompetanse på området og gjøre Norge i stand til å konkurrere internasjonalt når det gjelder etterspørsel etter datasentre og tilhørende tjenester. I tillegg kan etablering av et miljøvennlig datasenter være god klimapolitikk. IKT-in-

dustrien står i dag for 2 prosent av totale klimagassutslipp i verden. Hvis tiltak uteblir, kan denne andelen, ifølge OECD, øke til 25-30 prosent i 2020. Imidlertid kan effektiv og miljøvennlig bruk av IKT føre til en reduksjon av totale klimagassutslipp i samme perioden, både innen sektoren og i andre sektorer som anvender IKT.

Jeg har tidligere gjort rede for bakgrunn samt vår interesse og synspunkter i saken i skriftlig besvarelse av spørsmål om CERN datert den 26. 04. 2010. I den skriftlige besvarelsen fra april har jeg informert om at det foreligger et tilbud fra et norsk konsortium representert ved Ipark, og at CERN overfor konsortiet har bekreftet sin interesse for konseptet som er tilbudt, og stilt seg positive til å se på utviklingsmulighetene i prosjektet, inklusive de energi- og miljømessige aspektene. Departementet mitt har lagt til rette for en dialog mellom konsortiet og de berørte departementer, særlig NHD, som bestyrer relevant virkemiddelsapparat, og KD som ansvarlig for Norges kontingent til CERN og norsk representasjon til CERN.

Det er samtidig viktig å ha klart for seg at CERNs anskaffelser må skje i tråd med vanlige internasjonale regler for den type prosesser. Det har siden april meldt seg flere norske aktører på banen som ønsker å tilby miljøvennlige, grønne datasentre til store, internasjonale kunder. Disse må kunne legge frem tilbud for CERN i samsvar med de betingelser CERN stiller i sin utlysning. Norske myndigheter har for øvrig ikke mottatt direkte henvendelser fra CERN i saken utover det at CERN i juli i år formelt har anmodet medlemslandenes regjeringer om å uttrykke interesse for å bli vertsland for et nytt datasenter for CERN. I forbindelse med denne anmodningen ble det ikke framsatt noe konkret krav om finansielt bidrag fra aktuelle medlemsland.

Som ansvarlig for koordinering av saken er jeg i dialog med de berørte departementer med tanke på å uttrykke de norske myndigheters interesse i at denne type grønne datasentre lokaliseres i Norge. Frist for tilbakemelding til CERN er innen utgangen av november.

SPØRSMÅL NR. 167

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 1. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Fiskeribladet meldte 11. oktober om at Norge har byttet fra seg 15.000 tonn sild mot 48.000 tonn lodde. Russland får i tillegg 1000 tonn bunnfisk "på kjøpet". Dommen over kvotebyttet er forskjellig i de ulike fiskerimiljøene langs kysten og blant havforskerne.

Hva er statsrådets syn på kvotebyttet som er foretatt?»

Svar:

Det norsk-russiske fiskerisamarbeidet har gjennom mer enn 30 år utviklet seg til et omfattende og tett samarbeid for å sikre en ansvarlig forvaltning av fellesbestandene i Barentshavet. Norge og Russland har i fellesskap ansvar for at bestandene forvaltes på en bærekraftig måte. Bytte av kvoter og gjensidig fiskeadgang er integrerte deler av de årlige avtalene, og kvotebyttene mellom partene har tradisjoner for å være balanserte og gjenspeile begge lands interesser og behov. Dette er viktige prinsipper for et hvert kvo-

tebytte, som er en del av alle bilaterale fiskeritavtaler Norge inngår og som er redegjort for senest i Meld. St. 18 (2009-2010).

Når det gjelder det konkrete kvotebyttet som representanten Andersen Eide spør om så er mitt utgangspunkt at dette er en del av en helhetlig avtale mellom Russland og Norge for 2011 som vi er fornøyd med. Bytteforholdet mellom sild og lodde og øvrige fiskeslag som inngår i kvotebyttet er økonomisk balansert. Det er åpenbart vanskelig å sammenligne kilopriser på eksempelvis lodde og sild når vi ikke vet hvordan fiskeriene eller markedsprisen vil utvikle seg til neste år, og jeg må forholde meg til den beste kunnskap vi har på tidspunktet for avtaleinngåelse. Samtidig er dette noe som utjevner seg over tid.

Norge har som en stor fiskerinasjon et ansvar for å sikre at fiskeriene forvaltes på en helhetlig og bærekraftig måte, og avtaler om forvaltning av ulike bestander og kvotebytter med andre parter gjenspeiler dette.

SPØRSMÅL NR. 168**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 2. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke planer har statsråden for å sikre at finansieringen av CBSS Task Force against Traficking in Human Beings, i regi av Østersjø samarbeidet, videreføres med tilstrekkelige midler?»

BEGRUNNELSE:

Et bredt politisk flertall står i Stortinget samlet om satsing på arbeidet mot menneskehandel. For at dette arbeidet skal være så effektivt som mulig er det av avgjørende betydning av det samarbeides godt internasjonalt. Norge har for tiden formannskapet i Østersjø samarbeidet, hvor det på konferansen i august i år ble vedtatt en resolusjon om bekjempelsen av menneskehandel. Av statssekretær Erik Lahnstein ble kamp mot menneskehandel trukket frem som én av tre prioriteringer for det norske formannskapet. Status er at Task Force against Traficking in Human Beings muligens må legges ned i desember, grunnet manglende finansiering. Dette er en svært god anledning for Norge til å vise at kampen mot menneskehandel prioriteres i praksis, ikke kun i festtaler.

Svar:

Østersjørådet etablerte i 2006 en arbeidsgruppe mot menneskehandel sammensatt av representanter for berørte departementer i de 11 medlemsstatene. Arbeidsgruppen hadde i oppgave å videreføre samarbeidet mot menneskehandel som foregikk på statssekretærnivå inntil 2006. Etter avtale med Utenriksdepartementet, har Justisdepartementet representert Norge i arbeidsgruppen siden oppstarten. Å fremme det regionale samarbeidet mot menneskehandel er et viktig element i vår samlede innsats mot menneskehandel. Arbeidsgruppen har vært et nyttig tillegg til innsatsen som gjøres gjennom Nordisk Ministerråd og andre relevante organisasjoner. Arbeidsgruppen

har blant annet gjennomført opplæringsseminarer for diplomater i de ulike Østersjølandene. Et seminar for diplomater stasjonert i Oslo, ble eksempelvis avholdt i oktober i år, med Justisdepartementet som hovedarrangør. Det er fra Justisdepartementets side de senere år lagt ned et betydelig arbeid for å gi gruppens arbeid god retning og sikre effektiv gjennomføring. Vårt bidrag her gjenspeiler fullt ut at kampen mot menneskehandel prioriteres i praksis. Norge har i perioden juli 2010 til juli 2011 formannskapet i Østersjørådet. At kampen mot menneskehandel er valgt som ett av tre prioriterte områder under vår formannskapsperiode, har nær sammenheng med at arbeidsgruppen for tiden fungerer godt. Sverige har de siste tre år alene stått for finansieringen av arbeidsgruppens drift, som et tiltak under den svenske handlingsplan mot menneskehandel fra 2008. Det er samlet gitt 7 millioner svenske kroner, men der en del av beløpet er brukt til spesielle prosjekter i Sverige. Bidraget fra Sverige har gitt gruppen et trygt fundament for virksomheten, men er prinsipielt sett ikke en heldig ordning på lengre sikt. Sverige har gitt tydelig beskjed at man ikke kan fortsette med bidrag i samme størrelsesorden. Fra norsk side anses det naturlig at alle de 11 involverte stater bidrar til driften. Vi er ikke fremmed for at landet som har formannskapet bidrar mer enn andre, men det må fra deltagerlandenes side finne sted et felles løft. Fra Utenriksdepartementets side har det derfor gått ut appeller til medlemsstatene om å forplikte seg til å bidra når den svenske støtten avsluttes ved årsskiftet. Justisdepartementet vurderer nå om vi kan bevilge et beløp som kan virke som en stimulans for de øvrige land til å komme med bidrag. Det arbeides for øvrig for å finne en mer permanent løsning på finansieringen, for å tilrettelegge for god planlegging av virksomheten. Det er bred enighet blant medlemsstatene om at arbeidsgruppen mot menneskehandel må videreføres.

SPØRSMÅL NR. 169**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det vises til spørsmål 15:1815 (2009-2010).
Kan statsråden svare på spørsmålet?»

BEGRUNNELSE:

Svaret av 13.10. 2010 er ikke et svar på det spørsmålet som ble stilt. Det bes om svar på spørsmålet, i antall, fordelt på de ulike gruppene.

Svar:

I brev 12. oktober 2010 redegjorde jeg for prosedyrene for hvordan fristbrudd registreres. Det er slik at Norsk pasientregister (NPR) får informasjon om fristbrudd gjennom NPR-melding. Helsedirektoratet varslet i 2009 de regionale helseforetakene om at 2010 var siste året for rapportering på gammelt format, og at det fra 2011 ville bli stilt krav om rapportering på NPR-melding. Dette vil gi en mer komplett oversikt over antall fristbrudd i spesialisthelsetjenesten.

I 2008, 2009 og 2010 har det vært et økende antall institusjoner som rapporterer på nytt rapporteringsformat, noe som gjør det mulig å beregne fristbrudd. På grunn av manglende kompletthet og kvalitet i rapporteringen knyttet til frist før 2008, vil NPR

ikke anbefale at disse tallene anvendes som grunnlag for statistikk på fristbrudd. I data som rapporteres til NPR på fristbrudd er det store variasjoner mellom foretakene, noe som fører til at det er vanskelig å gi anslag på nasjonale tall.

Jeg har fått opplyst fra NPR at det innen psykisk helsevern for barn og unge i 2008 var registrert om lag 3900 fristbrudd, mens det i 2009 var registrert om lag 4700 fristbrudd. Innen psykisk helsevern for voksne var det i 2008 registrert om lag 1650 fristbrudd, og i 2009 var det økt til om lag 2300 registrerte fristbrudd. I 2008 var det om lag 1970 registrerte fristbrudd innen tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelbrukere, mens det i 2009 ble registrert om lag 2070 fristbrudd.

Tallene gjengitt over inkluderer fristbrudd for både ventende og ordinært avviklede pasienter på alle omsorgsnivå. NPR presiserer at dette er antall fristbrudd fra de institusjonene som har rapportert fristdato til registeret. Jeg har en forventning om at Norsk pasientregister i løpet av 2011 vil publisere komplette oversikter over fristbrudd, registrert fra alle institusjoner.

Helse- og omsorgsdepartementet vil følge opp de regionale helseforetakenes arbeid med å redusere ventetider og avvikle fristbrudd.

SPØRSMÅL NR. 170**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Den 1. juli i 2007 startet det pilotprosjekt med Smiley i Mattilsynets region Trøndelag, Møre og Romsdal. Ved hjelp av symboler ved inngangspartiet skulle forbrukerne få informasjon om hygienestandarden på spisestedene i regionen. Erfaringene fra pilotprosjektet skulle så danne grunnlag for å vurdere eventuell innføring av en smilefjesordning i hele Norge.

Hvordan har det gått med pilotprosjektene, og

hvilke planer har Regjeringen i forhold til videre innføring av merkeordningen?»

Svar:

Pilotprosjektet med en smilefjesordning på spisesteder i Mattilsynets region Trøndelag, Møre og Romsdal har ifølge Mattilsynet vært svært vellykket. Dette har Mattilsynet rapportert tilbake til Helse- og omsorgsdepartementet i brev datert 8. desember 2009. Mattilsynet pekte blant annet på bedre etterle-

velse av kravene i regelverket, behov for færre oppfølgingsbesøk, samt støtte fra ansatte og publikum. Mattilsynet anslo i den mottatte konsekvensutredningen estimerer for den årlige samlede samfunnsmessige bruttobesparelsen som følge av færre matrelaterte sykdomshendelser ved innføring av en landsomfattende smilefjesordning. Samtidig la Mattilsynet i konsekvensutredningen fram estimerer som viste at en slik landsomfattende smilefjesordning i serveringsnæringen ville være svært ressurskrevende.

Mattilsynet konkluderte på bakgrunn av en helhetlig vurdering med ikke å anbefale departementet å innføre en landsdekkende smilefjesordning på nåværende tidspunkt.

Departementet har senere i brev datert 20. september 2010 bedt Mattilsynet om en nærmere vurdering av ulike innføringsalternativer med sikte på en mulig avgrensning av ressursbehovene. Departementet avventer for tiden svaret fra Mattilsynet på en slik nærmere vurdering.

SPØRSMÅL NR. 171

Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 4. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å gi rett til refusjon ved innkjøp av måleapparat til å måle INR selv?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter som har behov for regelmessig kontroll av INR, må ofte henvende seg til helsevesenet for å ta prøver. Dette fremstår for mange som en utfordring siden det er vanskelig å kombinere med å være på jobb i enkelte yrker. For noen med dette behovet for kontroll har løsningen vært å selv anskaffe måleinstrument. I tillegg til å gjøre det enklere for den enkelte bidrar det også til at det blir frigjort kapasitet i helsetjenesten slik at flere kan få tilbud om behandling uten ventetid.

Svar:

Egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling er i de senere år blitt vanlig i flere land. Ikke alle pasien-

ter som er avhengig av antikoagulasjonsbehandling er aktuelle for egenkontroll. Helsedirektoratet har tidligere anslått at om lag 20 prosent av pasienter med langvarig antikoagulasjonsbehandling kan være aktuelle for egenkontroll. Det er pasientens lege, evt. sykehusavdeling, som må vurdere om en pasient vil ha nytte av egenkontroll, dersom pasienten selv ønsker det.

Måleapparat for egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling med nødvendig utstyr er å anse som et behandlingshjelpemiddel. De regionale helseforetakene er tillagt ansvar for behandlingshjelpemidler, og dermed måleapparat for egenkontroll av antikoagulasjonsbehandling. Dette innebærer at det ikke er en refusjonsordning for denne typen hjelpemidler.

Det er det regionale helseforetaket som i det enkelte tilfelle må ta stilling til om en pasient som ønsker egenkontroll, og som vil kunne ha nytte av det, skal få dekket utgifter til måleapparat, teststrimler og til nødvendig opplæring.

SPØRSMÅL NR. 172**Innlevert 26. oktober 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil helseministeren vurdere å endre retningslinjene for personer som har tilbud om LAR, slik at personer som ønsker rusfrihet får tilbud om det når de er motiverte?»

BEGRUNNELSE:

En ung rusmisbruker jeg har vært i kontakt med over lenger tid, har i snart 2 år fått LAR-behandling og bruker til daglig subutex. Denne rusmisbrukeren er på vei tilbake til et bedre liv og vil derfor starte nedtrapping av subutexbehandlingen. Dette har brukeren fått beskjed om at ikke er mulig før behandlingen i LAR har pågått i minst 4 år. Dette reagerer jeg veldig sterkt på. Dette unge mennesket har etter å ha levd i rusmisbruket nå kommet seg på bena, og har et innstendig ønske om å bli rusfri. Likevel blir det ikke gitt anledning til å starte nedtrapping og rehabilitering. Jeg kan ikke fatte at LAR-systemet skal hindre personer som ønsker rusfrihet å starte nedtrapping og avrusing.

Svar:

Som kjent ble den nye forskriften for LAR gjort gjeldende fra siste årsskifte. Samtidig ga Helsedirektoratet ut nye nasjonale retningslinjer for LAR. Disse retningslinjene gir nærmere anbefalinger om hvordan LAR-behandlingen skal være. Dersom disse retningslinjene fravikes, skal det dokumenteres hvorfor

dette gjøres. Det fremgår ikke av retningslinjene at en LAR-behandling må vare i minst fire år. Det er også slik at alle som henvises til vurdering for tverrfaglig spesialisert behandling for sin rusmiddelavhengighet, skal vurderes på individuelt grunnlag i forhold til hvilken type behandling som vil være best for den enkelte. I denne vurderingen skal også pasientens synspunkter høres.

I representanten Kjos sin begrunnelse for sitt spørsmål er det beskrevet en situasjon som ikke vil være i tråd med gjeldende retningslinjer for LAR. Ingen pasienter skal være i denne type behandling mot sin vilje. Dersom en LAR-pasient ønsker seg ut av LAR, hvilket skjer i mange tilfeller, skal dette skje i samråd med fastlege og spesialisthelsetjenesten. Ut fra et forsvarlighetshensyn er det viktig at en utfasing i LAR skjer i kontrollerte former. Det kan være forbundet med fare ikke å følge medisinskfaglige råd i en slik prosess.

Videre vil jeg understreke at dersom pasienten selv ønsker seg en annen type behandling for sin avhengighet, skal den vurderes på lik linje med LAR. Det kan være institusjonsbehandling eller annen type poliklinisk behandling som kan understøtte rehabiliteringen på en slik måte at pasienten ikke faller tilbake til sin avhengighet.

Avslutningsvis er det også grunn til å nevne at pasienter som ikke opplever å få forsvarlige helsetjenester, eller på annen måte ikke er tilfreds med tilbudet, kan klage til fylkeslegen i sitt hjemfylke.

SPØRSMÅL NR. 173**Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Tage Pettersen****Besvart 5. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Prop. 1 S står det at detaljplanleggingen av Sandbukta - Moss - Klevberget vil bli gjennomført så snart Jernbaneverket har nødvendig plankompetanse på plass. Samtidig skrives det at bemanningssituasjonen fortsatt vil være krevende i de nærmeste årene framover.

Er det statsråden, gjennom detaljstyring, eller Jernbaneverket som prioriterer hvilke prosjekter som skal prioriteres før andre?»

BEGRUNNELSE:

Prosjektet Sandbukta - Moss - Klevberget er prioritert i Nasjonal transportplan 2010-2019 hvor det i

perioden 2010-2013 er planlagt satt av 250 millioner. Hovedplanen ble godkjent i 2009 og detaljplanleggingen står fortsatt for tur, på tross av at Stortinget for 2008 bevilget 5 millioner for oppstart. Det påfølgende året ble det ikke bevilget planleggingsmidler og Østfold fylkeskommune og Moss kommune forskuterte til sammen 25 millioner for å få videreført arbeidet med detaljplanleggingen. Disse midlene ble aldri benyttet før man nå ikke kommer i gang med det videre arbeidet, etter sigene, på grunn av manglende planleggingskapasitet.

I Transport- og kommunikasjonskomiteens høringer denne uken ble det imidlertid igjen fra flere høringsinstanser uttalt at det er ledig plankompetanse i landet.

Av denne grunn er det naturlig at lokalsamfunnet og næringslivet nå har mistet sin tålmodighet. Jernbanens vestre linje er hovedaksen for jernbanen mellom Europa og Norge hva gjelder både gods og personell. Som en følge av manglende kapasitet på linjen er det i dag ikke mulig å få mer gods fra vei til bane og pendlerne opplever problemer hver eneste uke. Av denne grunn er det betimelig å spørre om hvem som prioriterer rekkefølgen i de prosjektene som startes opp. Det faktum at Moss kommune har frikjøpt eiendommer for 40 millioner der traseen skal gå, etter anbefalinger fra Jernbaneverket, bør også nevnes.

Forsinkelsen som nå oppstår gir ringvirkninger for fremdriften av IC-strategien på hele Østfoldbanen. Målet er dobbeltspor gjennom hele Østfold i 2022, men med farten vi nå ser er vi ikke i mål før i 2040-2050.

I følge Riksrevisjonen hadde Jernbaneverket i 2009 nesten en milliard kroner i underforbruk. Svaret fra Jernbaneverket skal, i følge revisjonen, være at man ikke hadde planer. Dersom dette er korrekt så vitner det om at Jernbaneverket ikke har god nok ledelse med et helhetlig overblikk over egen organisasjon.

Det er naturlig at det nå satses ekstra midler til drift og vedlikehold. Dette går i budsjettet ut over investeringsmidlene og gjennom det også behovet for planleggingskompetanse av nyanlegg. Med bak-

grunn i dette vil svaret på hvorfor investeringsprosjekter skyves ut i tid ikke bare kunne forklares med manglende kompetanse innen jernbaneplanlegging. Dette må også handle om ledelse, prioriteringer og budsjettrammen til investeringer i jernbanelinjen.

Svar:

Basert på forslag fra regjeringen, er det Stortinget som, i forbindelse med behandlingen av Nasjonal transportplan og de årlige statsbudsjettene, i siste instans fastsetter prioritering og gjennomføringstidspunkt for nye investeringsprosjekter.

Jeg viser til at det i Nasjonal transportplan 2010-2019 ble avsatt 250 mill. kr i planperioden 2010-2013 til oppstart av prosjektet Sandbukta – Moss – Kleberget. Prosjektet var i NTP kostnadsregnet til i underkant av 3 milliarder kroner.

Ved Stortingets behandling av Nasjonal transportplan 2010-2019 er det gjort endringer i forhold til planforutsetningene som ble lagt til grunn for planforslaget. Stortingsflertallet gikk inn for at de planlagte utbyggingene av IC-strekningene skal vurderes tilpasset 250 km/t eller høyere. Samferdselsdepartementet har dessuten lagt opp til at det skal vurderes mer sammenhengende utbygging av prosjekter, jf. for eksempel at Holm – Holmestrand – Nykirke er slått sammen til ett prosjekt og det bygges dobbeltspor tilpasset en dimensjonerende hastighet på 250 km/t. Dette fører til tidligere ferdigstilling av begge parsellene enn opprinnelig lagt opp til innenfor planrammen i NTP, med tilhørende økt ressursbehov tidligere i perioden. Tilsvarende vurderes det om Farris-eidet – Porsgrunn bør bygges med dobbeltspor i stedet for enkeltspor med tilhørende økt finansieringsbehov innenfor planrammen. Høyere prioritering av vedlikehold sammen med Jernbaneverkets anstrengte ressursituasjon innen jernbanefagene, har ført til at enkelte av de store investeringsprosjektene får en noe forskjøvet planframdrift i forhold til Nasjonal transportplan 2010-2019. Sandbukta – Moss - Kleberget er ett av disse prosjektene.

Jeg viser også til mitt svar på spørsmål 1443 frå Ingjerd Schou av 24.06.2010.

SPØRSMÅL NR. 174**Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 1. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil justisministeren sørge for at Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt får tilført tilstrekkelige ressurser slik at man i politidistriktet kan utføre en forsvarlig polititjeneste som skaper trygghet hos befolkningen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål Dok. nr. 15:1383 (2009-2010), Dok. nr. 15:1567 (2009-2010), Dok. nr. 15:1642 (2009-2010) og Dok. nr. 15:77 (2010-2011) vedrørende ressursmangel og bemanningsproblemer ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt. I sitt svar på sistnevnte spørsmål avslutter justisministeren med å si at han har tillit til at Politidirektoratet og politimesteren disponerer ressursene på en måte som gir best mulig polititjeneste i hele distriktet. Undertegnede håper selvfølgelig at dette er riktig, men det er hevet over enhver tvil at politidistriktet er blant de i landet med dårligst politidekning samt at distriktet ikke er tilført de nødvendige ressurser som skal til for å utøve en forsvarlig polititjeneste som skaper trygghet. Et nytt eksempel på dette kan man lese om i Haugeunds Avis 25. oktober der en 18 åring som ble truet og banket opp i sitt eget hjem i Etne måtte vente i fire timer på politiet. En politiinspektør hevder ifølge samme avis at politidistriktet er underbemannet sammenlignet med andre politidistrikt og at man totalt sett har en anstrengt ressursituasjon i distriktet. Dette rimer svært dårlig med de svar justisministeren har gitt undertegnede på ovenfornevnte spørsmål.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser til fire tidligere spørsmål som han har stilt om same tema. Jeg har i mine svar utførlig redegjort for den betydelige budsjettøkning etaten har fått de senere år, de positive tilbakemeldingene politidistriktet har fått i innbyggerundersøkelsen og tilbakevist en rekke påstander basert på avisoppslag. Videre har jeg redegjort for den delegerte styringsmodellen hvor Politidirektoratet fordeler ressursene og følger opp de enkelte politidistriktene. Jeg vil særlig vise til mitt svar på spørsmål

nr 77 hvor politimesteren i Haugaland og Sunnhordland har bidratt med informasjon om de faktiske forhold i politidistriktet.

Dette spørsmålet fra stortingsrepresentanten er også forelagt Politidirektoratet som, etter å ha forelagt saken for politimesteren i Haugaland og Sunnhordland, har gitt følgende informasjon:

”Politidirektoratet foretar en årlig økonomisk rammetildeling til politi- og lensmannsetaten på grunnlag av en fastsatt ressursfordelingsmodell. Fordelingsmodellen skal bidra til at det enkelte politidistrikt har en ressursandel som står i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med andre politidistrikt. Det er forøvrig politimesteren i Haugaland og Sunnhordland sitt ansvar å fastsette årsverksrammen i forhold til tildelt ramme.

Når det gjelder den konkrete saken er det riktig at operasjonssentralen fikk inn en melding den 24. oktober 2010 kl 0142 fra en mann i Etne som ønsket politiet til sin bopel fordi han var blitt slått ned der. Gjerningsmennene var reist fra stedet og den umiddelbare fare var over. Fornærmede ønsket kontakt med politiet for å forklare seg og få sikret bevis. Han ble gjort kjent med at politiet var opptatt med annet oppdrag, men at de ville komme når dette var utført. Det ble fra politiet ringt til fornærmede flere ganger før de møtte på hans bopel kl 0620.

Det er i denne konkrete saken ikke ønskelig at det skal gå så lang tid før politiet ankommer fornærmede. Forholdet som var utført på hans bopel var alvorlig. Ut fra den totale oppdragsmengden i politidistriktet på angitt tidspunkt, og den faresituasjonen fornærmede befant seg i, kan politiet likevel ikke se at det burde vært satt ytterligere ressurser på denne saken eller prioritert annerledes. Fornærmede fikk etter hvert den hjelp han hadde behov for, og saken ble umiddelbart fulgt opp fra politiets side med pågrepelse og avhør av gjerningsmennene.

Politiet har hele tiden hatt god dialog med fornærmede, og det har i ettertid ikke fremkommet kritikk fra de som har vært involvert i saken.

I forhold til uttale (fra en politiinspektør) i Haugeunds Avis mandag 25. oktober, gjelder det opplysninger knyttet til bemanningen hentet fra statistiske opplysninger om politidekning i SSB. Politidistriktet har ikke brukt uttrykket underbemannet, men hevdet at man har lav dekning sammenliknet med noen andre distrikt i landet.

SPØRSMÅL NR. 175**Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 5. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil justisministeren ta de nødvendige grep som skal til for at politiet skal få tilgang til førerkortregisteret og muligheten til å hente ut foto fra registeret?»

BEGRUNNELSE:

Det har ved en rekke anledninger vært fokusert på politiets manglende tilgang til førerkortregisteret. Det er hevet over tvil at adgang til registeret i mange tilfeller vil være til betydelig hjelp i politiets arbeide.

Under en høring i Stortinget 11. oktober om politiets innsats mot organisert kriminalitet hevdet politimester Truls Fyhn i Troms politidistrikt blant annet:

"Det er også en del av det totale bildet at vi i kjøretøyer ikke har tilgang til data. Fremtiden er at det skal være tilgang til politiets systemer i kjøretøyene, i tillegg til at systemene skal virke og være effektive og gode. I tillegg er det noen eiendommeligheter. Vi får f.eks. ikke lov til å gå inn i førerkortregisteret og hente ut foto av folk - for meg, må jeg si, en helt uforståelig affære".

Det skrikende behovet for nye datasystemer i politiet er velkjent, og dette skaper hver eneste dag vanskeligheter for et effektivt politiarbeide. At man i tillegg har et regelverk som eksempelvis hindrer politiet tilgang til å hente ut foto fra førerkortregisteret er imidlertid komplett ubegripelig. Man kan ved enkle grep og uten de store kostnader endre dette, noe som vil være til stor hjelp for politiet.

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å nevne at førerkortregisteret sorterer under Samferdselsdepartementet, men siden spørsmålet relaterer seg til politiets tilgang til opplysninger finner jeg likevel grunn til å besvare spørsmålet.

Utlevering av opplysninger fra offentlige organer til politiet reguleres dels av taushetspliktsbestemmelser og dels av personvernlovgivningen. Disse bestemmelsene er gitt for å verne om borgernes privatliv og personvern. Et grunnleggende prinsipp innenfor den generelle personvernlovgivningen er at opplysninger som er innhentet til et bestemt formål i utgangspunktet ikke skal brukes til et annet formål. Dette gjelder imidlertid ikke unntaksfritt. Således er det nettopp gjerne politiets kriminalitetsbekjempende arbeid som begrunner at man gjør unntak fra de nevnte reglene, idet det må sies å være allment anerkjent at hensynet til personvernet må vike for hensy-

net til kriminalitetsbekjempelsen. På den annen side kan heller ikke dette gjelde unntaksfritt.

Jeg har til en viss grad forståelse for at det umiddelbart kan fortone seg som "komplett ubegripelig", slik representant Vaksdal uttrykker det, at politiet ikke skal få utlevert opplysninger fra for eksempel førerkortregisteret for å kunne identifisere fartsovertredere. Denne problemstillingen er imidlertid atskillig mer sammensatt enn hva man kan få inntrykk av ved første øyekast.

For det første står vi her overfor den vanskelige balansegangen mellom hensynet til personvern kontra hensynet til kriminalitetsbekjempelse, og for det annet står vi overfor spørsmålet hvilke verktøy politiet skal gis for å kunne bekjempe kriminalitet. For å illustrere det sistnevnte kan det nevnes følgende sammenligning. Politiet fører registre som inneholder en rekke personopplysninger, herunder også biometriske opplysninger. Felles for disse registrene er at de personer som er registrert der, er personer som enten er under etterforskning eller som har blitt domfelt for en straffbar handling. Videre kan politiet fritt søke i disse registrene for å oppklare kriminalitet – helt uavhengig av hvor alvorlig den er. Derimot har politiet ikke adgang til å innhente og registrere slike opplysninger av borgere som ikke er mistenkt og senere domfelt for en straffbar handling, fordi dette ville bli ansett som et ulovlig inngrep og en alvorlig krenkelse av personvernet. Samtidig vet vi at borgerne i større og større grad må gi fra seg personopplysninger, herunder biometriske opplysninger, som for eksempel i forbindelse med utstedelse av pass og førerkort, og som også blir innført i et register.

Disse registrene er opprettet til et helt annet formål enn kriminalitetsbekjempelse, og borgerne må da kunne forholde seg til at opplysningene i utgangspunktet bare brukes til det formålet de ble innhentet for, med mindre noe annet er uttrykkelig hjemlet i lov, og derav også kjent for borgerne når de avgir informasjonen.

Dersom man ville tillate at politiet gis fri tilgang til registre som er opprettet til et helt annet formål enn kriminalitetsbekjempelse, ville det i realiteten være det samme som å gi politiet adgang til å føre et register over tilnærmet samtlige borgere. Selv om et slikt register utvilsomt hadde vært et meget nyttig verktøy for politiet, tror jeg at de fleste er enige i at en slik utvikling ikke er ønskelig.

For ordens skyld vil jeg nevne at politiet i medhold av straffeprosessloven har adgang til å innhente

bevis dersom vilkårene der er oppfylt, noe som også omfatter utlevering av opplysninger. I tillegg finnes det andre hjemler som åpner for at politiet kan utlevere opplysninger fra registre som er opprettet til et annet formål. Et eksempel på dette er utlendingsloven § 100, hvorefter det kan registreres fingeravtrykk og fotografi av utlendinger. I henhold til bestemmelsens annet ledd siste punktum kan politiet bruke registeret i forbindelse med etterforskningen av en eller flere handlinger som samlet kan medføre høyere straff enn fengsel i 6 måneder.

I forbindelse med kampen mot bekjempelse av grensekryssende kriminalitet har EU vedtatt en rekke rettsakter som sikrer utveksling av opplysninger, herunder også at politiet gis tilgang til registre som ble opprettet til et annet formål. Et eksempel på dette er politiets tilgang til visuminformasjonsystemet (VIS), som i Norge ble gjennomført i utlendingsloven § 102 e. Vilåret for politiets tilgang er imidlertid at opplysningene i vesentlig grad vil bidra til å bekjempe terrorhandlinger eller andre alvorlige straffbare handlinger.

Begge disse eksemplene illustrerer at hensynet til kriminalitetsbekjempelsen har ført til at politiet kan

få utlevert opplysninger fra registre som er opprettet til et annet formål, men det er viktig å merke seg at eksemplene også illustrerer at det stilles krav til lovbruddets alvorlighetsgrad for at det åpnes for slik tilgang.

Det representanten spør om er om man bør innføre en hjemmel som åpner for at politiet kan få utlevert opplysninger uavhengig av lovbruddets alvorlighetsgrad. Før man eventuelt foreslår en slik regelverksendring for ett konkret register – må man vurdere om det er grunn til å operere med forskjellige vilkår hva gjelder politiets adgang til å få utlevert opplysninger fra de ulike personregistre. En slik vurdering forutsetter blant annet en kartlegging av hvilke registre som i så måte er aktuelle, hvilke kategorier opplysninger registrene inneholder og om politiets behov tilsier at man åpner for at opplysningene kan brukes til andre formål enn det de er innhentet for. En slik kartlegging vil jeg gjennomføre og foreta en vurdering av de aktuelle registrene etter det, samtidig som dette arbeidet vil bli sett i sammenheng med utarbeidelsen av forskriften til politiregisterloven som nå er under arbeid i Justisdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 176

Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 2. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I den siste tiden har det vært stort mediafokus på mangel på sykehjemsplasser, men det hjelper ikke stort det enkelte mennesket der og da som venter og har behov på plass at en skyver alt ansvar over på kommunene.

Vil statsråden gjøre noe konkret i forhold til alle de som har fått et gyldig vedtak på sykehjemsplass men som allikevel må stå i sykehjemskø?»

BEGRUNNELSE:

I den siste tiden har det vært et stort fokus på eldreomsorgen og mangel på sykehjemsplasser i kommunene. En kan være enig i at kommunene har et ansvar. Men at dette skal gå utover enkeltmennesker er uverdig. Når man har fått et vedtak som sier noe i forhold til den enkeltes behov så er det gjeldende. Når en da ikke får sykehjemsplass har man egentlig gjort

et brudd i forhold til lovverket. Og det tyder igjen også på at de det gjelder ei heller klager på at vedtaket ikke blir holdt. Uansett hjelper det ikke det enkeltmenneske som sårt trenger en sykehjemsplass at plassen ikke kommer og at en må bruke tid og krefter på en klage.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at når en person har behov for døgnkontinuerlig pleie og omsorg, så skal også kommunen yte et heldøgns tjenestetilbud til vedkommende. Dette kan skje enten i sykehjem, i heldøgnsbemannet omsorgsbolig eller i brukerens eget hjem. Retten til nødvendig og forsvarlig helsehjelp inntrer på samme tid som behovet, og det er da ikke anledning til å sette den hjelpetrengende på venteliste.

Til opplysningene som har fremkommet i media,

vil jeg opplyse at om lag 200 kommuner oppgir at de har innbyggere som har søkt om sykehjemsplass eller plass i omsorgsbolig med mulighet for heldøgnspleie, men at søkerne venter på å få en slik plass. Jeg har på denne bakgrunn tatt kontakt med samtlige av landets fylkesmenn og bedt om en vurdering av tilstanden i omsorgstjenestene i kommunene. Jeg har bedt om en særlig vurdering av de kommunene som oppgir at de har søkere som venter på plass til sykehjem eller omsorgsbolig med heldøgns omsorg. Jeg har bedt om å få en tilbakemelding på dette innen 10. november 2010.

Jeg er også kjent med at Statens helsetilsyn har tatt kontakt med embetene for en avklaring av om det ligger opplysninger av tilsynsmessig betydning i det materialet som er offentliggjort.

I tillegg vil jeg gjøre oppmerksom på at Statens helsetilsyn har startet en fireårig satsing på tilsyn med eldreomsorgen. Bakgrunnen for dette er at Statens helsetilsyn i årene 2002-2008 gjennomførte over

500 tilsyn med tjenestetilbudet til eldre, hvor det ble påpekt flere mangler. Den forsterkede tilsynsinnsatsen er planlagt å strekke seg over årene 2009-2012. Statens helsetilsyn har valgt å legge trykk på dette tjenesteområdet gjennom flere år for å sikre varig oppmerksomhet. Regjeringen har i den anledning bevilget ekstra tilskuddsmidler til Statens helsetilsyn.

Gjennom tilsyn er det mulig å få framstilt lovkravene på en tydelig og konkret måte slik at kommunene vet hvilke krav som stilles. Fylkesmennene og Helsetilsynet i fylket, som gjennomfører tilsynene i praksis, vil også følge opp avdekte lovbrudd slik at disse rettes opp og tjenestene blir i samsvar med kravene i lovgivningen. Statens helsetilsyn legger her vekt på å undersøke om de som har behov for hjelp får dette i tilstrekkelig omfang og til rett tid, og om hjelpen er slik at grunnleggende krav til menneskeverd, selvbestemmelse og faglig forsvarlighet ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 177

Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal

Besvart 5. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«18. oktober startet Statnett byggingen av de 54 første kraftmastene på strekningen Sima-Samnanger. Parallelt med byggingen arbeider fire regjeringsoppnevnte utvalg med utredning av mulighetene for en sjøkabel på strekningen mellom Sima til Kvam.

Gitt den store lokale motstanden denne saken har skapt i Hardanger, og de forsinkelser en eventuell fremføring i sjøkabel uansett vil skape - hvorfor velger regjeringen å sette i gang byggearbeidene kun fire måneder før sjøkabelutredningen er ferdig?»

Svar:

Kraftforsyningen til Bergensregionen er uakseptabel. Jeg vil understreke at det er helt nødvendig å styrke forsyningssituasjonen for strøm til denne regionen så raskt som mulig. Fram til sjøkabelalternativet er vurdert på nytt, videreføres derfor anleggsarbeidene for den delen av traséen som er felles for luftlednings- og sjøkabelalternativet.

SPØRSMÅL NR. 178**Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 4. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Sverige har man i ca. 1,5 år hatt forsøk med 30 meter lange tømmerbiler og 90 tonn totalvekt.

Kan statsråden bidra til at også tømmerbilnæringen f.eks. i Hedmark, også får forsøke seg med lengre kjøretøy og ikke minst en høyere totalvekt?»

Svar:

Det er tatt hensyn til særlige forhold ved tømmertransport ved at tømmer i dag kan transporteres med biler som er både lengre og tyngre enn det som ellers er tillatt. De kan være inntil 22 meter lange, mot ellers 19,5 meter og på en del strekninger ha totalvekt inntil 56 tonn, mot ellers 50 tonn.

Statens vegvesen arbeider for tiden med revisjon av regelverket for vektor og dimensjoner for kjøretøy. Blant de spørsmålene som nå vurderes er om

tømmer skal kunne transporteres på lengre og tyngre kjøretøy enn det som er tillatt i dag. Når Vegdirektoratet har gjort sine vurderinger, vil saken bli sendt på alminnelig høring.

Jeg vil også minne om at vi har en prøveordning med bruk av modulvogntog med totalvekt inntil 60 tonn og lengde 25,25 meter på et begrenset utvalg av strekninger. Dette for å se om modulvogntog kan gi mer effektiv og miljøvennlig godstransport i Norge.

De foreløpige erfaringene tyder på at vi trenger flere strekninger og lengre prøveperiode før vi kan trekke konklusjoner. Jeg har derfor fått Vegdirektoratet til å foreslå utvidelse av ordningen. Rammene for en slik utvidelse er nå til avsluttende vurdering. Utvidede rammer vil også kunne være aktuelt for tømmertransport.

SPØRSMÅL NR. 179**Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 3. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«På bakgrunn av blant annet politiets bekymring for innvandrerkvinneres sikkerhet knyttet til å reise med drosje, mener ministeren at regjeringen i tilstrekkelig grad motarbeider æresrelatert vold og æreskultur, slik at alle kvinner i Norge kan ferdes fritt og føle seg trygge?»

BEGRUNNELSE:

Politiet har kommet med en oppfordring til alle som er trusselutsatt å ikke ta drosje. De sier at det rett og slett er en sikkerhetsrisiko.

Gunnar Svensson ved Sentrum politistasjon i Oslo har de siste årene vært arbeidet med 1500 saker, der unge kvinner rømmer fra tvangsekteskap og annen vold som har med ære å gjøre.

Svar:

Bekjempelse av vold i nære relasjoner, herunder æresrelatert vold, står høyt på regjeringens dagsorden. Dette er en alvorlig form for kriminalitet som skal bekjempes, blant annet gjennom tiltak i handlingsplanene om vold i nære relasjoner, kjønnslemlestelse og tvangsekteskap.

Regjeringens styrkede innsats mot æresrelatert vold har resultert i nasjonale og lokale kompetansehevingstiltak, opprettelse av det tverretatlige kompetanseteamet mot tvangsekteskap og utvikling av rutiner for intern og etatsovergripende håndtering av disse sakene.

De over nevnte handlingsplanene løper ut i 2011. Regjeringen har igangsatt en prosess hvor vi vurderer hvordan satsningen på disse områdene skal videreføres etter handlingsplanenes utløp.

Avslutningsvis vil jeg påpeke at årsaker til kriminalitet og utrygghet er sammensatte og må møtes

gjennom en samordnet innsats fra flere aktører. Det vises i denne sammenheng spesielt til prosjektet "Vold i nære relasjoner – æresrelatert vold i Drammen" som med sitt arbeid har utarbeidet tiltakskjeder og implementert rutiner for å bedre samhandling

mellom sentrale virksomheter og etater. De erfaringer man har opparbeidet gjennom dette prosjektet er et viktig ledd i det videre kriminalitesbekjempende arbeidet mot vold i nære relasjoner, herunder æresrelatert vold.

SPØRSMÅL NR. 180

Innlevert 27. oktober 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 3. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Selv om alle barn og unge i Norge har lovfestet rett til grunnskoleopplæring fikk 15 asylsøkerbarn ved et statlig omsorgssenter ikke tilbud om skolegang, ifølge Riksrevisjonens gjennomgang av Barne-, ungdoms- og familieetatens (Bufetat) regnskap for 2009.

Synes ministeren at det er greit at noen barn i Norge ikke får tilbud om skolegang?»

BEGRUNNELSE:

Undersøkelsen viser også at det flere steder var usikkerhet rundt hvilke rettigheter asylbarna hadde etter opplæringsloven og at det var stor variasjon i tilbudet barna fikk når det gjaldt morsmålsundervisning og tospråklig undervisning. Ved utgangen av 2009 var 120 asylbarn under 15 år plassert i statlige omsorgssentre og 98 barn var plassert i private tiltak. Riksrevisjonen påpeker at det ikke er avklart hvilke tjenester omsorgssentrene skal tilby når det gjelder omsorg, oppfølging og behandling av enslige mindreårige asylsøkere.

Svar:

Alle barn som skal være i Norge i mer enn tre måneder har rett til grunnskoleopplæring så lenge de er i opplæringspliktig alder. Dette er hjemlet i opplæringsloven.

Kommunen har ansvaret for å oppfylle retten til grunnskoleopplæring for alle som er bosatte i kommunen, og ansvaret omfatter også opplæring av barn av asylsøkere og unge asylsøkere som bor på omsorgssenter eller asylmottak. Det er uakseptabelt at barn ikke får den opplæringen de har rett til etter opplæringsloven. Det kan imidlertid være utfordrende for kommunene å gi et godt tilbud til alle elever som nylig har kommet til landet. I den konkrete saken som det vises til i Riksrevisjonens merknad til Barne-,

ungdoms- og familieetatens forvaltning og gjennomføring av budsjettet for 2009, fikk de 15 barna etter det departementet har kunnskap om norsk- og samfunnsfagopplæring for voksne istedenfor grunnskoleopplæring, og dette er selvsagt uholdbart. Revisjonen viser for øvrig at skoletilbudet for enslige mindreårige asylsøkere under 15 år i all hovedsak er ivarettatt på en god måte.

Fylkesmennene har ansvaret for å føre tilsyn med kommunenes opplæringsvirksomhet. Dersom fylkesmannen finner forhold som er i strid med opplæringsloven, kan fylkesmannen gi pålegg om hva skoleeier må gjøre for å sikre at loven etterleves. I den konkrete saken som representanten Bekkevold viser til, gjennomførte fylkesmannen våren 2010 tilsyn med kommunen der omsorgssenteret ligger. Tilsynet omfattet blant annet forhold som berørte barnas rettssikkerhet, herunder om den opplæringen som ble gitt var i samsvar med barnas rett til grunnskoleopplæring etter opplæringsloven. Etter det departementet kjenner til får barna nå et tilfredsstillende opplæringstilbud.

Utdanningsdirektoratet og fylkesmannsembetene har ansvar for å informere om rettigheter til minoritetsspråklige, herunder barn av asylsøkere og unge asylsøkere. Departementet har nylig gitt Utdanningsdirektoratet et særskilt oppdrag om å bedre informasjon, veiledning og kompetanseheving ovenfor kommunene med ansvar for opplæring av barn av asylsøkere og unge asylsøkere. Blant annet skal Utdanningsdirektoratet / Fylkesmennene og Nasjonalt senter for flerkulturell opplæring (NAFO) inngå samarbeid med relevante partnere om deltakelse i ulike fora for å gi informasjon og veiledning. Videre skal NAFO utvikle sitt informasjons- og veiledningsarbeid når det gjelder opplæring for barn av asylsøkere og unge asylsøkere, blant annet gjennom telefonbistand, utvikling av nettside og utarbeiding av veiledningsmateriell og ressursperm. NAFO skal også etablere et informasjonsnettverk av alle kommuner

som har asylmottak og omsorgssentre og det skal utvikles etterutdanningstilbud.

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet opplyser at innhold og kvalitet (herunder oppfølging av skole og fritid) i omsorgssentrene skal gjennomgås. Bufdir har startet opp et arbeid hvor bl.a. de ulike krav og føringer (styringsdokumenter etc.) skal gjennomgås for å sikre at tjenestetilbudet som gis er i tråd med intensjonene.

Hvordan vi får et bedre skoletilbud til både nyan-

komne elever og flerspråklige elever som har vokst opp i Norge er nylig utredet fra Østberg-utvalget, jf. NOU 2010:7 Mangfold og mestring. Flerspråklige barn, unge og voksne i opplæringssystemet. Opplæring for barn av asylsøkere og unge asylsøkere er viet et eget kapittel i NOUen. Høringsfristen for NOUen er 1. november. Departementet vil nå gjennomgå hørings svarene og vurdere hvordan man kan følge opp ulike forslag i rapporten.

SPØRSMÅL NR. 181

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 5. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvilke lover må endres dersom man ønsker å tillate kasinovirksomhet i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Resultater fra Sverige viser at kasinovirksomhet ikke har noen negativ innvirkning på spilleavhengighet. Et kasino gir dessuten mulighet til å utøve pengespill i kontrollerte omgivelser.

Jeg ber med dette om lovteknisk bistand til et lovforslag for å endre de bestemmelser som er til hinder for at det kan drives kasinovirksomhet i Norge på lik linje som slik virksomhet drives i Sverige og Danmark.

Jeg ber også om opplysninger om hvor mange som sysselsettes innen denne type virksomhet i land det er naturlig å sammenligne med, hvor stor omsetning denne bransjen har i disse landene, samt hvor store inntekter kasinovirksomhet genererer i skatteinntekter i de respektive land.

Svar:

Etter lotteriloven er de pengespill som tillates i kasinoer å anse som lotterier. Det er forbudt å tilby slike lotterier i Norge uten at det er gitt særskilt tillatelse. Norske myndigheter har ikke åpnet opp for å gi tillatelse til kasinospill. Ut fra ordlyden i lotteriloven er det derfor ikke nødvendig med lovendring før det gis tillatelse til kasinospill.

Spørsmålet om det skal tillates kasinovirksomhet i Norge har vært drøftet i Stortinget ved flere anledninger, blant annet av familie-, kultur- og administrasjonskomiteen i 2003. Komiteens flertall (alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet) konkluderte med at det ikke er ønskelig eller aktuelt å starte kasinovirksomhet i Norge, jf. Innst. O. nr. 124 (2002-2003). Kulturdepartementet har ingen planer om å legge til rette for kasinodrift i Norge.

Kasinovirksomhet er tillatt i Danmark, Finland og Sverige. I Danmark er det gitt tillatelser til seks kasinoer. I 2008 hadde disse en samlet netto omsetning (brutto omsetning med fradrag for gevinster) tilsvarende 423 millioner NOK. Basert på dette beløpet får den danske staten inntekter fra kasinodriften gjennom et progressivt skattesystem som varierer fra 45 % - 75 %.

I Finland er det gitt tillatelse til ett kasino, som sysselsetter ca 220 personer. I 2009 fordelte kasinoet overskudd tilsvarende 243 millioner NOK til gode formål og 22 millioner NOK til den finske stat.

I Sverige er det gitt tillatelse til 4 kasinoer, som sysselsetter ca 1000 personer. I 2009 hadde kasinone en samlet netto omsetning tilsvarende 1050 millioner NOK, og et resultat tilsvarende 412 NOK. De svenske kasinoene drives av et statseid selskap og er ikke underlagt beskatning. Hele overskuddet tilfaller staten og gode formål.

SPØRSMÅL NR. 182**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 5. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mye direkte og indirekte subsidiering det er av fossil energi i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes i dag ulike støtteordninger/positiv diskriminering fra eksempelvis sektorer som landbruk, skips – og luftfart og petroleumsindustrien, som har en utslippsdrivende effekt, og om mulig ønsker vi en redegjørelse for de direkte og indirekte subsidiene til samtlige sektorer.

Norge deltar i et initiativ som arbeider for å få fortgang i fjerning av subsidier til olje, gass og kull. Bakgrunnen er at G20-landene to år tilbake, vedtok en erklæring med et mål om på mellomlang sikt å fjerne ineffektive subsidier av fossil energi.

Fjerning av subsidier kan gi umiddelbare og billige kutt i CO₂-utslipp.

Gitt at Norge nå aktivt arbeider for et slikt tiltak internasjonalt vil det være interessant og nyttig å få en oversikt over hvilke subsidieordninger som eksisterer i Norge, og om det er forventet endringer i de rammebetingelsene som i dag foreligger på dette om-

rådet.

Svar:

Departementet har ikke utarbeidet en samlet oversikt over ulike støtteordninger som kan defineres som subsidier til fossil energi. Det er ikke opplagt hvilke ordninger som bør regnes som slike subsidier. Det pågår et arbeid i OECD med å finne et metodisk verktøy for å identifisere og tallfeste slik støtte. Dette svaret gir derfor kun en indikasjon på hva slags ordninger som direkte eller indirekte kan regnes som støtte bruk av fossil energi.

Støtte gjennom skatte- og avgiftssystemet

I vedlegg 1 i statsbudsjettets Prop. 1 LS (2010-2011) Skatter og avgifter 2011 gis det anslag på skatteutgifter og skattesanksjoner. Denne oversikten viser dermed indirekte subsidiering gjennom lempelige skatte- og avgiftsregler. Tabell 1.9 på side 338 viser anslag på skatteutgifter og skattesanksjoner knyttet til miljø- og energirelaterte særavgifter. I det følgende er skatteutgiftene som er relevante i spørsmålet om subsidiering av fossil energi gjengitt.

Utdrag av tabell 1.9 i Prop. 1 LS (2010-2011). Anslag på skatteutgifter. Mill. kroner

	2010	2011
CO ₂ -avgift på mineralolje: fritak for fiske og fangst i nære og fjerne farevann	235	240
CO ₂ -avgift på naturgass og LPG: fritak/ redusert sats ²	i.b.	i.b.
NO _x -avgift: fritak for miljøavtale – petroleum ³	730	740
NO _x -avgift: fritak for miljøavtale – øvrige utslippskilder	750	650
Grunnavgift på mineralolje: fritak/reduert sats	95	100
Lavere veibruksavgift på autodiesel (inkl. biodiesel) enn på bensin	3 900	4 500

² Det ble innført CO₂-avgift på gass fra 1. september 2010. Det gis fritak fra avgiften for fiske og fangst, skipsfartsnæringen, veksthusnæringen og prosessindustrien. For øvrig industri legges minstesatser på bruk av naturgass og LPG. Det er stor usikkerhet knyttet til anslagene for skatteutgifter og -sanksjoner i 2010 og 2011 og disse er derfor ikke beregnet.

³ Anslaget i tabellen er et bruttoanslag. Nettovirkningen av NO_x-avgiftsfritaket for petroleumsvirksomheten er om lag 120 mill. kroner i 2010 og 2011. Det er da tatt hensyn til at NO_x-avgiften er fradragsberettiget mot både ordinær skatt og særskatt, og at SDØE betaler store deler av avgiften.

I tillegg opplyses at det er tillatt å selge avgiftsfri alkohol og tobakk om bord på fly og ferger og på flypasser. Denne skatteutgiften er anslått på usikkert grunnlag til om lag 3,9 mrd. kroner i 2010 og 4,0 mrd. kroner i 2011. Tax-free ordningen kan ses på som en indirekte støtte til drift av fly og ferger.

Bruk av kull og koks til energi- og prosessformål utenfor virkeområdet til CO₂-avgiften. Dette kan anslås å gi en indirekte støtte på om lag 900 mill. kroner

dersom satsen for CO₂-avgift på mineralolje legges til grunn.

Støtte gjennom kvotesystemet

Flere virksomheter er ilagt kvotepliktig på utslippene fra bruk av fossil energi. Det vises til omtale i Miljøverndepartementets fagproposisjon. Tildeling av gratiskvoter til disse virksomhetene kan defineres som indirekte subsidiering. Disse virksomhetene er

tildelt samlet nesten 7,9 mill. tonn gratiskvoter årlig fra 2008-2012. Med en kvotepris på 120 kroner per tonn utgjør støtten i form av gratiskvoter om lag 950 mill. kroner per år.

I tillegg er det avsatt en kvotereserve på til sammen 4,2 mill. tonn for hele perioden 2008-2012. Kraftvarmeverket på Mongstad har søkt og blitt tildelt i underkant av 1 mill. tonn kvoter for 2011 og 2012 samlet. Per år utgjør støtten i form av gratiskvoter til Mongstad dermed drøyt 50 mill. kroner.

Direkte støtte

Det gis direkte støtte over flere departementers budsjetter. Det er uklart hva som kan defineres som direkte og indirekte subsidiering av fossil energi. Nedenfor følger en oversikt over støtteordninger som kan være relevante.

På Olje- og energidepartementets budsjett bevilges det ingen direkte subsidier til produksjon av fossil energi. Av relevante budsjettposter nevnes:

- For 2010 er det bevilget 3 mill. kroner til møteplass for informasjonsutveksling mellom gassbasert oppstrøms- og nedstrømsindustri i regi av Gassco AS. Det foreslås det samme beløpet for 2011.
- For 2010 er det bevilget 248,5 mill. kroner i 2010 til forskning og teknologiutvikling for å realisere mer av de utvinnbare ressursene på kontinental-sokkelen, samt forskning på miljø og klima i forbindelse med petroleumsutvinning. Forslaget for 2011 er 232,8 mill. kroner.
- For 2010 er det bevilget 17,5 mill. kroner til stiftelsen INTSOK, som skal bidra til internasjonalisering av norsk petroleumsindustri ved å markedsføre og tilrettelegge for oljeselskaper og le-

verandører i utvalgte markeder. For 2011 foreslås 16,5 mill. kroner.

På Landbruks- og matdepartementets budsjett er det over jordbruksavtalen for 2011 foreslått bevilget 314 mill. kroner i frakttilskudd til kjøtt, egg, korn, kraftfôrråvarer og kraftfôr.

På Fiskeri- og kystdepartementets budsjett er det i 2010 bevilget 54 mill. kroner under kap. 1050 post 75, hvorav 33 mill. kroner er satt av til transport av fisk (føringstilskudd). Det foreslås at beløpet til føringstilskudd videreføres på samme nivå i 2011. Føringstilskuddet og frakttilskuddene medfører økt transport på sjø og land, og dermed økt bruk av fossilt drivstoff.

På Samferdselsdepartementets budsjett er det foreslått 20,6 mill. kroner til kompensasjon til distriktene for forskjeller i drivstoffpriser i 2011. Det arbeides foreløpig med den praktiske utforming av ordningen. Det er også behov for avklaring om forholdet til statsstøtteregelveverket. Det er derfor usikkert når ordningen vil bli iverksatt. Ordningen vil innebære et frakttilskudd per liter drivstoff som skal kompensere for økte fraktkostnader til transport av drivstoff til distriktene. Av andre relevante budsjettposter nevnes:

- For 2010 er det bevilget 629,2 mill. kroner til kjøp av innenlandske flyruter. Forslag 2011 er 692,6 mill. kroner.
- For 2010 er det bevilget 448,8 mill. kroner til kjøp av riksvegferjetjenester. Forslag for 2011 er 446,4 mill. kroner.
- For 2010 bevilget 298 mill. kroner til kjøp av sjøtransporttjenester for strekningen Bergen-Kirkenes. Forslag for 2011 er 291,1 mill. kroner

SPØRSMÅL NR. 183

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 3. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«For norsk næringsliv, eiere og ansatte, for norske lokalsamfunn og privatpersoner er det viktig at norsk forvaltning ikke bidrar til usikkerhet rundt fakta og rammevilkår. Ikke minst trenger miljøraken en troverdig miljøforvaltning. På bakgrunn av begrunnelsen:

Er det ministerens oppfatning at dette er uttalelser utenfor fagfeltansvaret; ser ministeren i så fall ulemper ved dette, og i så fall hva vil ministeren foreta seg for å sørge for at norsk forvaltning ikke bidrar til usikkerhet og konflikt?»

BEGRUNNELSE:

Direktør Janne Solli i DN har uttalt seg på ulike fagfelt de siste årene:

Kystfisket

26. mars 2008 tok direktør Janne Solli i Direktoratet for naturforvaltning til orde for å frede kysttorsk, som sammen med kveite, uer og ål utrydnings-truede arter.

Norges Råfisklag meldte om et meget godt fiske også fra Helgeland til Nordmøre. - Før man bombastisk går ut og forteller hele det norske folk at kysttorsk er truet, bør man ha et atskillig bedre grunnlag å bygge på, sier leder Steinar Eliassen i Fiskekjøpernes Forening (Nordlys 4. april 2008). Fiskeriminister Helga Pedersen vil ikke gå inn for å frede flere utrydningstruede fiskearter langs Norskekysten. (NRK 26.03.2008).

Tildeling av leteblokker i forhåndsdefinerte områder i Norskehavet og Barentshavet.

Krav om at den varslede TFO-utvidelsen i Barentshavet og Norskehavet skulle settes på vent til evalueringen er klar ble avvist av statssekretær Kass: -Nei, det er ikke aktuelt å vente. Vi har stortingsmeldinger med jevne mellomrom, og det er ikke slik at vi kan vente med alle tildelinger til etter stortingsmeldingene.

DN-direktør Janne Solli kaller det en «liksonprosess» dersom avgjørelsene om blokker i Norskehavet tas nå. (NTB 9. mai 2008).

Lakselus

Direktoratet for naturforvaltning mener at det jukses med rapporteringen av tellingen av lakselus hos norske oppdrettere. (Dagens Næringsliv 18/5.)

Statsråd Lisbeth Berg Hansen (I svar til Stortinget av 28.05.2010):

"Jeg har gjennom Miljøverndepartementet fått opplyst at Direktoratet for naturforvaltning (DN) ikke sitter på egen kunnskap eller har andre opplysninger enn Mattilsynet."

Skog

"Skogen kommer ut med middels til lave verdier i naturindeksen, og skårer dermed lavere enn de fleste andre hovedøkosystemene. En av årsakene er at skogsdrift har redusert mengden død ved og gamle trær i skogen." (Nyhetsmelding 13.10.2010)

Landbruks- og matminister Lars Peder Brekk (Her og Nå 23. sept. 2010):

"Jeg reagerer veldig sterkt på det utgangspunktet som legges i bunn for denne naturindeksen(...) Når Janne Sollie, direktør i DN, i går i Dagsrevyen presenterer påstander som det ikke er dekning for, så går dette for vidt. (...) Vi er nødt til å legge kunnskap i bunn. Her legges ikke kunnskap i bunn."

Villaks

Sollie har i de siste dager gitt "miljøkriger" Oddekalv rett, og hevdet at Havforskningsinstituttet og Veterinærinstituttet er enig. Det har instituttene i dagens DN avvist. Statsråd Berg-Hansen uttalte i dag i Stortinget at ansvaret ligger hos Mattilsynet.

Svar:

Tap av naturmangfold er en av de største miljøutfordringene i vår tid. Dette tapet har konsekvenser for hvordan samspillet i naturen fungerer, og for naturens evne til å produsere de varer og tjenester som vi mennesker er avhengige av. For å stanse tapet av naturmangfold må forvaltningen være kunnskapsbasert.

Direktoratet for naturforvaltning har sammen med Miljøverndepartementet et særskilt ansvar for naturmangfoldet. Både gjennom egen virkemiddelbruk, men også med veiledning, rådgivning og overføring av kunnskap til andre sektorer. Det er derfor helt i tråd med Direktoratet for naturforvaltning sitt ansvar at direktoratet uttaler seg og gir råd om forvaltning av norsk natur, også innenfor andre sektors ansvarsområder.

At det til tider oppstår diskusjoner om kunnskapsgrunnlaget og uenighet om hvilke tiltak som bør iverksettes ser jeg som helt naturlig. Eventuelle kunnskapshull som avdekkes gjennom en åpen debatt er etter mitt syn positivt da dette stimulerer til videre kunnskapsoppbygging. Direktøren for Direktoratet for naturforvaltning, Janne Sollie, har selv korrigert uttalelsene som har kommet galt ut.

Når det gjelder diskusjonen om villaks og akvakultur den senere tid, vil jeg ta initiativ til at forskningsinstitutter og offentlige etater sammenholder den informasjonen de sitter på slik at vi får et mer omforent kunnskapsgrunnlag. Dette vil trolig også avdekke behov for utvikling av ny kunnskap.

Jeg har vanskelig for å se at åpenhet bidrar til økt usikkerhet. Det er viktig at den kunnskapen offentlig forvaltning sitter på bringes ut til offentligheten. Dette vil både bidra til riktige beslutninger, og til korrigeringer om nødvendig. Mer omforent kunnskap vil bidra til økt presisjon i forvaltningen og over tid til et lavere konfliktnivå mellom de ulike aktørene.

SPØRSMÅL NR. 184**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 5. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«I Dagbladet fra 28. oktober, kan vi lese om hvordan bevilgningene fra Taternes kulturfond i all hovedsak tilfaller prosjekter hvor fondets styremedlemmer eller slektninger er med. Undertegnede mener det er grunnlag for å fryse midlene frem til en total gjennomgang er foretatt.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at midlene fra Taternes kulturfond, ikke bevilges ut fra familiære og personlige hensyn fra fondets medlemmer?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet fra 28. oktober, kan vi lese om hvordan bevilgningene fra Taternes kulturfond i all hovedsak tilfaller prosjekter hvor fondets styremedlemmer eller slektninger er med.

Undertegnede mener denne saken tyder på at offentlige kulturmidler er på grensen til å være brukt på en svært uheldig måte. Denne praksisen har fått lov til å vedvare over flere år, uten at det er foretatt nødvendig kontroll.

Undertegnede mener det er på høy tid Statsråden foretar nødvendige grep ovenfor denne typen praksis, og mener kulturpolitikken kan undergraves dersom man stilletende aksepterer denne form for kulturbevilgninger.

Det bes på denne bakgrunn om en redegjørelse knyttet til hva statsråden eventuelt har tenkt å foreta seg.

Svar:

Grunnkapitalen for Romanifolkets fond på 75 millioner kroner står på konto i Norges Bank. Avkastningen av grunnkapitalen utbetales årlig til Stiftelsen Romanifolkets/taternes kulturfond, i tråd med årlige bevilgningsvedtak i Stortinget og med vedtektene for fondet, fastsatt ved kongelig resolusjon 12. oktober 2007.

Stiftelsen Romanifolkets/taternes kulturfond er en selvstendig stiftelse og er ikke underlagt styring fra departementet. Vurderinger av og beslutninger om tilskudd gjøres av styret, i henhold til vedtektene for stiftelsen. Staten oppnevner en representant til styret, uten stemmerett.

Denne selvstendige stillingen for stiftelsen er i tråd med føringene fra behandlingen i Stortinget da fondet ble vedtatt opprettet i juni 2004. Det ble i den sammenheng lagt vekt på at romanifolket/taterne selv skulle ha avgjørende innflytelse på forvaltningen av avkastningen fra fondet.

Stiftelsens styre skal i henhold til vedtektene bestå av representanter fra de av romanifolkets/taternes organisasjoner som er godkjent av departementet som berettiget til grunnstøtte. 12010 er det tre organisasjoner - Landsorganisasjonen for romanifolket, Taternes landsforening og Foreningen Romanifolkets kystkultur.

Til orientering oversendes følgende dokumenter fra opprettelsen av fondet og stiftelsen:

Kgl. res. 12. oktober 2007 om fastsetting av vedtekter for Romanifolkets/taternes kulturfond (dvs. vedtekter for grunnkapitalen).

- Vedtekter for Romanifolkets/taternes kulturfond (vedlegg til kgl. res. av 12. oktober 2010)
- Stiftelsesdokument for Stiftelsen romanifolkets/taternes kulturfond av 12. oktober 2007
- Vedtekter for Stiftelsen Romanifolkets/taternes kulturfond (dvs. for den selvstendige stiftelsen)

Det fremgår av stiftelseslovens § 7 b at Stiftelsestilsynet skal føre tilsyn og kontroll med at stiftelsene i Norge drives i henhold til lov og vedtekter. Departementet er kjent med at Stiftelsestilsynet har kontaktet Stiftelsen Romanifolkets/taternes kulturfond i 2010 for en rutinemessig stikkprøvekontroll, slik det ofte gjøres med nyere stiftelser.

Stiftelsen legger regelverket i forvaltningsloven til grunn ved vurderinger av om det foreligger inhabilitet. I henhold til stiftelsesdokumentet har departementet som oppretter forbeholdt seg retten til å være observatør på styremøtene i stiftelsen, og departementet har gjennom sin observatørrolle registrert at styret er opptatt av å følge disse reglene i forvaltningsloven. Departementet har videre merket seg at styremedlemmer har erklært seg inhabile og fratrådt styremøtet ved behandling av enkeltsaker der det har vært aktuelt, for eksempel når søknader fra familiemedlemmer behandles.

Jeg vil avslutningsvis bemerke at Romanifolket/taterne er en tallmessig liten minoritetsgruppe. Videre har bare en del av gruppa så langt valgt å organisere seg og stå fram med minoritetsidentitet. Det er således ikke overraskende at det kommer inn tilskuddssøknader til stiftelsen der noen av styremedlemmene er inhabile ved behandlingen, på grunn av familieforhold.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-201011-184>

SPØRSMÅL NR. 185**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Tore Nordtun****Besvart 5. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Det er den senere tid fremkommet flere rapporter om havarerte blåskjellanlegg langs med kysten. Årsakene til havariene kan være flere, for eksempel konkurser, havari osv.

Hva vil fiskeriministeren foreta seg for å rydde opp i det uklare ansvarsforholdet for opprydding når slike hendelser oppstår?»

BEGRUNNELSE:

Dette gjelder i hovedsak nedlagte anlegg der nedlegging skyldes konkurser, havari og lignende. Utfordringene er store for berørte kommuner/områder når det gjelder å få sanert disse anleggene på en ryddig og forsvarlig måte. Det representerer også miljømessige utfordringer og fare for skipstrafikken. På bakgrunn av dette hadde det vært ønskelig med klarere ansvarsforhold og/eller at alle installasjoner av denne type hadde betalt en lokal avgift/skatt som mellom annet kunne vært med å finansiere opprydding av nedlagte anlegg i de berørte lokalsamfunn.

Svar:

Havarerte og abandonerte blåskjellanlegg kan oppta store arealer i kystsonen, i tillegg til at de kan utgjøre en fare for sjøsikkerheten. Oppryddingsansvaret påligger i utgangspunktet næringsutøveren selv. Akvakulturloven slår fast at enhver som driver akvakulturvirksomhet plikter å foreta opprydding på lokaliteten ved helt eller delvis opphør av produksjonen.

Blåskjellnæringen har i lengre tid vært preget av dårlig økonomi, noe som har ført til at mange aktører har gått konkurs. I tilfeller der det ansvarlige rettssubjekt er ukjent (for eksempel fordi et selskap er oppløst) eller vedkommende er gått konkurs, og konkursbehandlingen er avsluttet, er det ofte ingen til å gjennomføre oppryddingsplikten. Konkursene i blåskjellnæringen har derfor medført at mange blåskjellanlegg har blitt etterlatt i kystsonen.

I 2006 nedsatte Fiskeri- og kystdepartementet en arbeidsgruppe som fikk i oppgave å utarbeide forslag til praktiske løsninger på håndtering av etterlatte blå-

skjellanlegg og utstyr, samt komme med forslag til en ordning for å sikre fremtidig opprydding på lokalitetene. Arbeidsgruppens arbeid munnet ut i rapporten "Opprydding i akvakulturnæringen med spesiell vekt på blåskjellnæringen".

Den 24. august 2007 fikk Fiskeridirektoratet i oppdrag å gjennomføre tiltak i tråd med anbefalingene i arbeidsgruppens rapport. Dette resulterte blant annet i "blåskjelloffensiven 2008", som ble gjennomført fra januar 2008 til mars 2009. I forbindelse med blåskjelloffensiven ble en rekke etterlatte blåskjellanlegg fjernet, i tillegg til at passive tillatelser til blåskjelloppdrett ble trukket tilbake.

Før blåskjelloffensiven, var om lag 16.000 dekar satt av som dyrkingsareal for blåskjellnæringen. Under offensiven ble 5.370 dekar kystareal frigjort til andre formål ved at 179 passive blåskjelltillatelser ble trukket tilbake, og tilhørende anlegg ble ryddet opp.

Kostnadene for oppryddingsoffensiven har så langt blitt dekket innenfor rammen av Fiskeridirektoratets budsjetter, i tillegg til gjennom salg av biomasse, oppdrettsanlegg og lokaliteter. Høsten 2009 bidro Fiskeri- og kystdepartementet imidlertid med ekstra midler for å bistå Fiskeridirektoratet med den videre oppryddingen av forlatte blåskjellanlegg. Departementet og Fiskeridirektoratet bidro i denne sammenheng med kr 250.000,- hver.

I 2007 ble det innført en ordning for sikkerhetsstillelse for opprydding av blåskjellanlegg. En aktør som søker om en ny tillatelse til å drive blåskjelloppdrett må dokumentere at det er betalt inn et depositum, forsikring eller stilt annen likeverdig sikkerhet som kan dekke kostnadene for opprydding. Det arbeides med å finne tilsvarende løsninger for eksisterende tillatelser.

Avslutningsvis vil jeg opplyse at jeg er informert om at Fiskeridirektoratets regionkontor i Finnmark har skaffet til veie midler for å iverksette opprydding av 13 havarerte og forlatte blåskjellanlegg i Finnmark. Oppryddingen, som er planlagt å starte i november 2010, skjer i et samarbeid mellom Finnmark fylkeskommune, Innovasjon Norge, Kystverket og Fiskeridirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 186**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 8. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«På Røros har kommunestyret enstemmig gått inn for etablering av jernvarekjeden Jernia, utenfor det vernede området for bl.a. å motvirke handelslekkasje fra kommunen.

Mener statsråden det er riktig at Riksantikvaren som høringsinstans kan bevirke til at to enstemmige vedtak fra planutvalget i kommunen om næringsetablering utenfor fredet sone kan bli satt til side?»

BEGRUNNELSE:

Økonomisk bærekraft er en forutsetning for at steder med stor grad av fredning kan ivareta bygningsvernet og livskraftige lokalsamfunn da de statlige bevilgningene aldri vil kunne dekke de reelle kostnadene. Dette er tilfelle for Røros kommune. De er avhengig av at ulike aktører ønsker å etablere næringsvirksomhet i kommunen for å bevare Røros som et godt sted å bo. Handelsstand og lokale myndigheter arbeider for at kommunene skal et attraktivt sted å etablere arbeidsplasser.

Riksantikvaren er gitt i ansvar å ivareta nasjonale kulturminneverdier med innsigelsesrett etter plan- og bygningsloven. Sektororganer får lett en skjevhet mot sine virkeområder uten å vurdere helheten i saken, som de kommunale politikere må gjøre.

Svar:

Riksantikvaren har i brev av 29. juli 2010 påklaget at Røros kommune har gitt dispensasjon til bruksendring for bygningene etter Røros bruk fra industri til handel. Klage er opprettholdt i brev av 10. september 2010 etter et møte med Røros kommune den 2. september 2010. Begrunnelsen for Riksantikvarens klage er at kommunens dispensasjonsvedtak er i strid med prinsippene for nyetablering nedfelt i "Kommunedelplan for Røros sentrum" vedtatt i Røros kommunestyre 25. juni 2009, og at svekking av handelen i Bergstadens sentrum vil kunne gå ut over verdensarven og Røros som kulturhistorisk tyngdepunkt og reisemål.

Riksantikvaren har en løpende samtale med Røros kommune om hvordan økonomisk bærekraft kan ivaretas for å sikre at Røros både ivaretar bygningsvernet og opprettholdes som et livskraftig lokalsamfunn. Røros kommune og Riksantikvaren har derfor blant annet et samarbeid om prosjektet "Handelsarena Røros" som har fått økonomisk tilskudd, og gjennomføres som del av nettverket "Næring i vernever-

dige byområder". Dette nettverket er en del av Verdiskapingsprogrammet for å bidra til styrking av historisk viktige sentrumsområder.

En forutsetning for samarbeidet mellom Røros kommune og Riksantikvaren, som blant annet omfatter bevilgning av midler til prosjektet "Handelsarena Røros", er kommunens forståelse for at nyetablering utenfor sentrum vil kunne undergrave eksisterende handel i bykjernen. Arbeidet med "Handelsarena Røros" har påvist begynnende problemer med ledige arealer i bykjernen. Det er viktig at de ledige arealene i bykjernen fylles opp før handelsområdet vurderes utvidet. Denne forståelsen ble nedfelt i "Kommunedelplan for Røros sentrum". Både Riksantikvaren og Sør-Trøndelag fylkeskommune frarådet Røros kommune å gi dispensasjon for bruksendring i strid både med kommunedelplanen og gjeldende regulering for den aktuelle eiendommen. Riksantikvaren har oppfordret Røros kommune til å avvente en slutføring av arbeidet med prosjektet "Handelsarena Røros" og områdeplan for Øra før den omsøkte bruksendringen blir vurdert.

Riksantikvaren har ikke tatt endelig stilling til om det skal eller ikke skal kunne etableres handel på det aktuelle stedet, men har etterspurt en begrunnelse for dispensasjonen, da den bryter med kommunedelplanens forutsetninger og kan undergrave denne som styringsredskap. Riksantikvaren søker dermed å ansvarliggjøre kommunen i forhold til egne planer, slik at de ikke knapt et år etter vedtak av kommunedelplanen gir dispensasjon for 1.750 m² detaljhandel i strid med kommunens egne strategier for hvor handelen skal lokaliseres.

Riksantikvaren har hatt møter med kommunen om saken, senest 2. november, med sikte på å finne løsninger. Etter møtet 2. november er det enighet om at Riksantikvaren trekker sin klage. Det innebærer at Riksantikvaren sender et brev til Røros kommune der klagen trekkes basert på det en ble enige om i møtet.

I denne saken har Riksantikvaren min fulle støtte både i at han fremmet klagen og i at han nå etter møter med kommunen finner å kunne trekke den. Min erfaring er at for de ulike aktørene som skal etablere næringsvirksomhet er forutsigbarhet en særdeles viktig faktor. Forutsigbarhet sikres blant annet gjennom gode og oppdaterte planer som det ikke dispenseres fra utenom når det er strengt nødvendig. Lokaldemokratiet er også best tjent med at bredt hørte og lokalt vedtatte planer etterleves og at det ikke uthules gjennom dispensasjoner. Riksantikvaren deltar slik jeg

vurderer det i mange positive tiltak for å bidra til at kommunen får på plass et styringsverktøy som kan sikre at Røros både kan ivaretas som verdensarv, kul-

turhistorisk tyngdepunkt og reiselivsmål og samtidig være et livskraftig lokalsamfunn med et godt utbygget næringsliv.

SPØRSMÅL NR. 187

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 5. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Samferdselsdepartementet har i brev datert 5.10.2010 sendt ut forslag til to forskrifter som skal regulerer Avinors lufthavn- og flysikringstjenester i 2011. Jeg er kjent med at det fra NHO-Luftfart, SAS og Widerøes er kommet sterke reaksjoner på forslagene. Reaksjonene gjelder kort høringsfrist og ikke minst effekten av forslagene. Jeg er også kjent med at SD foreslår et høyere totalt avgiftsnivå enn det Avinor selv har foreslått.

Vil statsråden ta fatt i denne saken for å forhindre økte billettpriser i distriktene?»

BEGRUNNELSE:

Totalt avgiftsnivå for 2011 bør beregnes ut fra trafikkvekst hittil i 2010 og oppdaterte prognoser for 2011 og ikke øke i forhold til 2010. I forslaget til nye avgifter ser det ut til at Avinor skal kompenseres sitt tap i innbetalte avgifter i 2010 grunnet aske-situasjonen med økte inntekter i 2011 fra flyselskapene som ikke får myndighetshjelp til å dekke sine tap fra samme situasjon.

Det er bemerkelsesverdig at SD for andre år på rad foreslår et totalt høyere avgiftsnivå enn det Avinor selv har foreslått.

Jeg peker spesielt på at SD har fjernet Avinors forslag om "knekkpunkt" i startavgiften. Dette undergraver muligheten for å utvikle interkontinentale flyruter fra Norge. Dette kan ramme norsk fiskeriek-sport til Østen.

Jeg legger til grunn at SDs forslag ikke er laget med den hensikt å redusere flytrafikken i Norge og til og fra Norge. Jeg håper statsråden vil ta initiativ til en dialog med flyselskapene slik at åpenbare urimeligheter og skjevheter i forslagene til lufthavn- og flysikringstjenester i 2011 blir fjernet.

Svar:

Utforming av forslag til forskrifter for å regulere Avinors lufthavn- og flysikringstjenester i 2011 har vært spesielt krevende som følge av krav i EU-forordning om innføring av en egen terminal avgift (Terminal Navigation Charge -TNC). ESA har gitt Norge frist 1. januar 2011 for innføring av denne avgiften. Avgiften utgjør en av de to avgiftene som er regulert av forordning (EF) nr. 1794/2006 om avgifter på flysikringstjenester (avgiftsforordningen). Den andre er underveisavgiften, som allerede er vel kjent. Dagens startavgift må i henhold til dette deles opp i en terminalavgift som skal dekke kostnader knyttet til tårntjenester og en startavgift som dekker infrastrukturtenestene på bakken. Arbeidet med deling av startavgiften har vært svært omfattende. Videre er det viktig for selskapene at avgifter blir fastsatt i rimelig tid før de trer i kraft. Disse forholdene er årsaken til den korte høringsfristen.

I forslag til avgifter som har vært på høring, gjøres deling av startavgiften slik at konsekvensen blir mest mulig nøytral for de ulike selskapene som opererer i Norge. Det har imidlertid ikke vært mulig å få til en avgiftsstruktur som slår likt ut på alle ruter samtidig som den skal slå likt ut for de ulike selskapene. Det betyr at enkelte ruter får en relativt sett høyere avgiftsøkning enn andre. Totalt vil imidlertid avgiftsøkningen for de ulike selskapene tilsvare om lag den generelle prisveksten i samfunnet.

Når det gjelder virkninger av startavgiften og avgiftsstrukturen generelt, skal det gjøres en bred gjennomgang i 2011 som grunnlag for utforming av avgiftene for 2012. Virkninger av lufthavnavgiftene for samfunnet både når det gjelder avgiftstruktur og avgiftsnivå, vil da bli vurdert i sin fulle bredde.

Med hensyn til lufthavnavgifter for 2011 spesielt, vil jeg vurdere nærmere hvordan vi kan unngå at den totale avgiftsøkningen overstiger forventet prisvekst i samfunnet (KPI). Videre vil jeg se nærmere på startavgiften for de tunge flyene spesielt for å unngå uheldige virkninger blant annet for norsk eksport.

SPØRSMÅL NR. 188**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen****Besvart 4. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvorfor vil ikke kunnskapsministeren gi økonomisk støtte til et svært viktig prosjekt ved Lindesnes ungdomsskole, hvor man øker læring og trivsel og forhindrer frafall?»

BEGRUNNELSE:

Lindesnes kommune er en ROBEK kommune, som sliter med store levekårsproblemer. Over tid har Lindesnes ungdomsskole hatt problemer med bråk, uro og hærverk. En stund var det så ille at politiet patruljerte i skolegården i storfriminuttene. Lærerne tok selv initiativ til å snu situasjonen. De gjorde et forsøk med å åpne opp idrettshallen i enkelte storfriminutt. Idrettshallen har direkte tilknytning til skolen. Her arrangerte de ulike typer sportsaktiviteter i et forsøk på å gi elevene en positiv og bedre skolehverdag. Forsøket fungerte strålende. De elevene som tidligere var urolige og lite engasjert, fant ut at dette var moro og at det endelig var noe de behersket. Det ble arbeidsro i timene og det ble slutt på hærverket. De elevene som sleit faglig, fikk økt tro på seg selv. De fikk en helt annen kontakt med og tillit til lærerne og de hadde noe å glede seg til i skolehverdagen. Det ble arrangert turneringer som samlet masse elver og aktivitetene skapte trivsel.

Både elevene og skolen har et stort ønske om å kjøre et 3-årig prosjekt for å prøve ut en ordning med faste aktiviteter i idrettshallen. For å få det til trengs det midler til sportsutstyr og lærerressurser. Det er helt vesentlig at det er lærere til stede ved disse aktivitetene. Om et slikt prosjekt kan realiseres, vil det gi viktige erfaringer som kan brukes over hele landet og vil helt klart hindre frafall i skolen.

Jeg hadde håpt at kunnskapsministeren ville være positiv til et så viktig pilotprosjekt. Skolen trenger 250-300.000 kr for å kjøre dette prosjektet. Og det vil være meget lærerikt og det vil gi mange elver det løf-

tet de trenger for å slippe å bli tapere. I en kommune med store levekårsproblemer ville det vært meget spennende å se hva slags resultat et slikt prosjekt ville gitt.

Svar:

Den 17. september mottok jeg en henvendelse fra en lærer ved Lindesnes ungdomsskole om et arbeid de hadde gjennomført for å bedre miljøet ved skolen. Jeg ble imponert over det som framsto som en vellykket snuoperasjon. Det ga jeg også uttrykk for i svaret som ble sendt den 27. september. Det er imidlertid Utdanningsdirektoratet som har ansvaret for å behandle konkrete søknader og vurdere enkeltprosjekter.

Arbeid for bedre læringsmiljø er svært viktig, og Utdanningsdirektoratet har for tiden en bred satsing på dette gjennom programmet Bedre læringsmiljø, se <http://www.utdanningsdirektoratet.no/Tema/Laringsmiljo/>. Denne satsingen består av materiell til skolene, veiledning i regelverket, rådgivingstjenesten for skoleanlegg og midler til lokale utviklingsprosjekter. Eventuell søknad om støtte til utviklingsprosjekt ved Lindesnes ungdomsskole har derfor Utdanningsdirektoratet som rette adressat, noe vi vil gjøre skolen oppmerksom på.

Regjeringen er svært opptatt av kvalitet på opplæringen på ungdomstrinnet, herunder læringsmiljøet som spiller en viktig rolle for god læring. Jeg vil legge fram en melding til Stortinget om dette trinnet til våren. Det er utfordringer knyttet til mange elevers læring på ungdomstrinnet, noe som blant annet har bakgrunn i sviktende motivasjon med bråk og uro som konsekvenser. Meldingen vil på bredt grunnlag drøfte årsaker til utfordringene og på kunnskapsbasert grunnlag foreslå tiltak for bedre læring og motivasjon gjennom økt relevans, praktiske innfallsvinkler og variasjon.

SPØRSMÅL NR. 189**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 5. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til at det i den senere tid har blitt lansert flere barnebøker med partipolitisk innhold. Den offentlige innkjøpsordningen er en form for subsidiering av bøker.

Kan statsråden redegjøre for regelverket knyttet til innkjøpsordningen, og hvorvidt rene partipolitiske barnebøker er noe som bør innlemmes i en slik offentlig ordning?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at det i den senere tid har blitt lansert flere barnebøker med partipolitisk innhold. Den offentlige innkjøpsordningen er en form for subsidiering av bøker. Det må foretas en prinsipiell avklaring fra Statsrådets side, knyttet til hvorvidt en offentlig innkjøpsordning skal tillate at det drives partipolitikk på skattebetalernes regning. Undertegnede har det syn at partipolitiske barnebøker, som har den hensikt og forherlige eller spre negative synspunkter til barn om partier, er en svært uheldig praksis som kan undergrave legitimiteten til innkjøpsordningen, da ordningen faktisk er finansiert av samtlige skattebetalere, uavhengig av politisk syn. Det bes derfor om at statsråden, som er godt kjent med denne problemstillingen, redegjør for hennes prinsipielle syn.

Svar:

Regelverket for innkjøp av skjønnlitterære bøker i innkjøpsordningene forvaltes av Norsk kulturråd og bygger på tre grunnleggende momenter.

1. Innkjøp forutsetter en kvalitetsvurdering av de påmeldte bøkene. Til vurdering av barne- og ung-

domslitteratur oppnevner Kulturrådet et utvalg med tre medlemmer.

2. Vurderingsutvalget avgjør med alminnelig stemmeflertall om en bok tilfredsstiller kravene til kvalitet og sjanger eller ikke. Utvalget skal ikke ta stilling til tendens eller budskap i bøkene.
3. En ankenemnd med fem medlemmer behandler klager over avslag om innkjøp. Ankenemnden gir tilrådinger til Norsk kulturråd, som gjør endelige vedtak. Forlagene kan ikke klage på det kunstneriske skjønn som ankenemndene legger til grunn for tilrådingen, bare på eventuelle feil i saksbehandlingen.

Når det gjelder en prinsipiell avklaring om bøker med politisk tendens skal kjøpes inn eller ikke, mener jeg at også i dette spørsmålet må de kulturpolitiske grunnprinsipper gjelde:

- Ytringsfrihet
- Kunstnerisk frihet
- Prinsippet om en armlengdes avstand mellom politiske beslutninger og faglig/kunstnerisk skjønn.

Jeg har tillit til vurderingsutvalgenes integritet i den kvalitative og prinsipielle vurdering av påmeldte verk til innkjøpsordningene. Det er ikke min oppgave som kulturminister å overprøve forvaltningen av innkjøpsordningene.

Jeg er uenig i representantens oppfatning om at innkjøpte bøker med eventuelt partipolitisk innhold er å anse som partipolitikk på skattebetalernes regning. Så lenge det ligger kunstneriske vurderinger til grunn, vil fargen på eventuelle politiske ytringer i innkjøpte bøker være tilfeldig.

SPØRSMÅL NR. 190**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 12. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Norge eksporterer betydelige mengder gass, og importerer tidvis betydelige mengder strøm.

Kan statsråden gi en oversikt over energibruk/tap ved eksport av gass og import av strøm med de forutsetninger gitt av undertegnende?»

BEGRUNNELSE:

Det hevdes at bygging av gasskraftverk i Tyskland er positivt for CO₂-regnskapet fordi det erstatter kullkraft, mens nye gasskraftverk i Norge er negativt i CO₂-regnskapet fordi vi har så mye fornybar energi fra før. En slik påstand ser bort fra at Norge er en del av det europeiske kraftmarkedet, og at norsk kraftoverskudd som følge av gasskraftverk i Norge kan eksporteres til Tyskland for å konkurrere mot tysk kullkraftverk. I denne debatten om hva som er fornuftig, mangler et energi- og CO₂-regnskap som tar hensyn til energitap i logistikkjeden/infrastrukturen. Det brukes energi når gass skal sendes til EU. Det er energitap i nettet når strømmen importeres hjem. Dersom energien går i en slik lang runde vil det medføre betydelig energitap å ha gasskraftverket i Tyskland fremfor i Norge. Derimot, dersom kraften fra et ekstra gasskraftverk i Norge i sin helhet eksporteres til Tyskland, så kan det være mer energieffektivt å eksportere energien i form av gass fremfor strøm. Det er ønsket å få gjort noen forståelige regnestykker på dette - 1) se på energitapet i de to ulike scenarier, og 2) se på CO₂-effektene. I CO₂-regnestykket forutsetter jeg at man bruker CO₂-utslippstall kun fra gasskraftverk, ikke blandingsportefølje av kull, kjernekraft, vann etc. Bildet kan kompliseres ytterligere ved å anta at bedre kraftbalanse som følge av mer gasskraftverk i Norge gir seg utslag i økt bruk av vannkraften som regulerkraft i Europa (fremfor jevn eksport). En slik tilnærming kan for A/S Norge gi betydelige økonomiske gevinster, og gjør at CO₂ fra gasskraft i Norge burde sammenlignes med kull i Europa, ikke gass. Statsråden kan selv velge om dette perspektivet skal vektlegges i svaret.

Svar:

Spørsmålstilleren ber om en vurdering av ulike scenarioer for å beregne virkningene av gasseksport og kraftutveksling når det gjelder energitap og CO₂-effekter. Dette bes belyst under ulike forutsetninger for kraftoverskudd i Norge og eventuelt bruk av vannkraft som regulerkraft i Europa.

De samlede analyser som er redegjort for i spørsmålet krever flere typer modellberegninger. Et relevant modellapparat for denne type vurdering må innbefatte både det norske og europeiske energimarkedet, og må ha en detaljeringsgrad som er egnet til å hensynta de ulike effekter som kan oppstå i gass- og kraftmarkedene. For å kunne si noe om virkningen av flere forutsetninger må det også gjøres flere beregninger som kan sammenliknes. Verken departementet eller NVE har egne modeller som kan utføre denne type likevektanalyser der de ulike energimarkedene og energibærere ses i sammenheng.

Kraftutvekslingen mellom Norge og Europa vil variere over dagen, i løpet av uken, mellom uker, over året og mellom år, og den marginale teknologien og energimiksen i Europa som CO₂-effekten må vurderes mot, vil variere. Dersom en skulle gjøre direkte sammenlikninger med et gasskraftverk i Europa, slik forslagstiller peker på, vil dette kun være relevant dersom et slikt gasskraftverk leverte kraft direkte inn på en eventuell kraftkabel til Norge.

Norge er en stor nasjon når det gjelder eksport av gass. Norge er også en del av et nordisk og nordeuropeisk kraftmarked, der kraftutvekslingen bestemmes av de til enhver tid rådende markedsforhold innenfor rammene av overføringskapasiteten mellom landene. I perioder vil Norge være nettoeksportør både av gass og kraft. Det vil derfor være høyst usikkert hvorvidt vi importerer kraft fra gasskraftverk på kontinentet som benytter norsk gass til produksjon.

SPØRSMÅL NR. 191**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 5. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at museums- og kunstscolekomplekset Ullevålsveien 5 kan realiseres som et levende kunstsenter?»

BEGRUNNELSE:

Som en følge av etableringen av Kunsthøgskolen i Oslo (KHiO) skal Statens Håndverks- og Kunstindustriskole (SKHS) flytte ut av lokalene i Ullevålsveien i løpet av 2010. Det foreligger konkrete planer om å etablere et kunstsenter i eksisterende lokaler - UV5 - bl.a. basert på tilsvarende kunstsentre i andre europeiske byer. Flesteparten av landets kunstnere bor og virker i Oslo, og det er viktig at det legges til rette for at disse kan ha gode arbeids- og utstillingsforhold i byen.

Svar:

Landet rundt finnes det en rekke atelier og andre arenaer for billedkunst og kunsthåndverk. I all hovedsak er dette fasiliteter som er lagt til rette og stilt til disposisjon av vedkommende kommune eller region. Dette er også situasjonen i Oslo. I de unntakstilfeller der staten er involvert i finansiering av gjesteatelier dreier dette seg i all hovedsak om internasjonal kunstnerutveksling.

Det er selvsagt positivt at det utvikles arenaer som bidrar til et aktivt kulturliv, men i dette tilfellet må jeg legge til grunn at det er Oslo kommune som er den riktige adressat for å fremme forslag om slik ny bruk av den aktuelle bygningen.

SPØRSMÅL NR. 192**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 4. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vi registrerer at påtalemyndighetene ikkje følger opp politianmeldelsar mot dei som har vore aktørane i Terra-skandalen. Dette gjeld både byråkratiske og politiske aktørar. Signaleffekten er at det er fritt fram å forvalte offentlege midlar på ein slik måte at innbyggjarane vert skadelidande.

Meinar statsråden at lovverket er godt nok når påtalemyndighetene ikkje kan straffefølgje byråkratar og politikarar som iflg. Terra-skandalen har brote kommunelova?»

Svar:

Spørsmålet har blitt overført frå kommunal- og regionalministeren til meg ettersom Justisdepartementet har ansvar for den alminnelege straffelovgivinga.

Eg vil først presisere at eg ikkje kan uttale meg om konkrete politimeldingar og politiet si handsaming av desse. Som kjent er påtalemakta uavhengig i

sine påtaleavgjerder og riksadvokaten har det øvste ansvaret for desse avgjerdene. Spørsmålet inneheld dessutan enkelte slutningar som eg ikkje kjenner heile grunnlaget for og ikkje utan vidare kan slutte meg til.

Eg finn det naturleg å gjere greie for mulege strafferettslege sanksjonar mot handlingane til offentleg tilsette og folkevalde. Har slike personar handla uforstandig må dette vurderast opp mot straffeloven 1902 §§ 324 og 325 om misferd i offentleg teneste. Ved vurderinga av om eit av desse straffeboda er brote kan brot på plikter som følgjer av kommuneloven vere relevant. Paragraf 324 rammer mellom anna ein offentleg tenestemann som forsettleg bryt sine tenesteplikter. Kva som er tenesteplikter må vurderast konkret i høve til kva for stilling eller verv det er tale om. Paragraf 325 rammer grov uforstand i tenesta. Dette straffebodet gjeld ikkje for såkalla ombodsmenn, det vil seie offentleg tillitsvalde. Den nye straffeloven, straffeloven 2005, inneheld nye og meir generelle føresegner om tenestefeil som rammer alle

former for forsømmingar ved utøving av offentleg myndigheit.

Stortinget har vurdert det slik at behovet for å kunne straffe offentleg tilsette og tillitsvalde for ulovlege økonomiske disposisjonar er tilstrekkeleg ivareteke gjennom dei alminnelige straffeboda. Straffelovgivinga har ei lang rekke føresegnar som retter seg mot økonomisk kriminalitet, blant desse straffeboda mot underslag, utroskap og korrupsjon. Felles for dei nemnde straffeboda er at dei stort sett berre rammer forsettlege handlingar og anten krev vinnings hensikt eller involverer ein utilbørleg fordel. Eg finn det ikkje naturleg å gå inn på ei lengre utgreiing her, men eg vil peike på at det generelt ikkje vil vere uproblematisk å heimle straff av offentleg tilsette og tillitsvalde også for disposisjonar av økonomisk art som ikkje er motiverte ut frå ønske om vinning eller utilbørlege fordelar. Ein må i denne samanheng også sjå hen til at for offentlege tenestemenn vil forsømmingar kunne vere brot på tilsettingsavtalen. Desse kan møtast med privatrettslige sanksjonar,

ikkje minst oppseiing men også erstatningsansvar, sjå også tenestemannsloven §§ 14 og 15 om ordensstraff og avskjed. For tillitsvalde er veljarane sin dom sentral og det er innbyggjarane i dei kommunane som er ramma som ved val tek stilling til den politiske handsaminga. Eg er ut frå dette skeptisk til å auke bruken av straff for klanderverdige handlingar gjort av offentlege tenestemenn og tillitsvalde dersom handlinga elles ikkje er straffbar.

Eg vil til slutt nemne at sjølv om kommuneloven ikkje inneheld noko eiga straffeføresegn og sjølv om eitkvart brot på kommuneloven ikkje utan vidare kan straffast, så har reglane ein førebyggjande funksjon ved blant anna å sette krav til kommunane si økonomi- og finansforvaltning. I tillegg kjem fylkesmannen sin kontroll. Saman med straffeføresegnene i straffeloven, dei privatrettslige sanksjonane, og regelverket for offentlege innkjøp så inneber det at det etter mi vurdering ikkje er fritt fram for uforstandig forvaltning av offentlege midlar.

SPØRSMÅL NR. 193

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 8. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Nationen 23.10.10 sender regjeringen svært motstridene signaler når det gjelder dagens forvaltning av rovdyr. Miljøvernministeren strides med Landbruksminister Lars Peder Brekk om hvorvidt man tar ut nok rovdyr, og i hvilket tempo. For de berørte parter er situasjonen uforutsigbar - for eksempel gjelder dette bønder med dyr på utmarksbeite.

Kan statsråden avklare hva som er regjeringens offisielle politikk i lys av artikkelen i Nationen?»

Svar:

I regjeringserklæringen fra 2009 (Soria Moria II) fremgår det at hovedtrekkene i stortingsforliket om rovviltpolitikken fra 2004 skal videreføres. Dette

innebærer blant annet at prinsippet om en todelt målsetting, som både skal sikre rovviltbestandenes overlevelse og næringsdrift basert på beitebruk i utmark, ligger til grunn for regjeringens rovviltpolitikk. Samtidig at det er flere elementer i rovviltforvaltningen som skal vurderes nærmere, blant annet skal regjeringen invitere Stortinget til en ny vurdering av bestandsmålene for ulv og bjørn.

Som det fremgår av Stortingsmelding nr. 15 (2003-2004) er de nasjonale bestandsmålene for gaupe, jerv, bjørn og ulv på henholdsvis 65, 39, 15 og 3 årlige ynglinger. Det er et mål i regjeringens rovviltpolitikk at bestandstallene skal ligge så nær bestandsmålene som mulig.

SPØRSMÅL NR. 194**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 8. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Debatten om tap av husdyr til rovdyr har blusset opp igjen. Aftenposten har i flere artikler påpekt noen proporsjoner i rovdyrtapene som gir grunnlag for undring. Riksrevisjonen mener at en enkel kontrolltilnærming er å sjekke om summen husdyr som får landbrukstilskudd harmonerer med summen av antall husdyr som leveres til slakt og husdyr rapportert tatt av rovdyr. Dette forslaget er ikke nytt - det ble nevnt av Riksrevisjonen allerede i 2001.

Vil statsråden ta initiativ til en slik kontrollmekanisme?»

Svar:

Det er flere utfordringer knyttet til dagens erstatningsordning for husdyr tatt av rovvilt. Ordningen

baseres i stor grad på skjønnsutøvelse, blant annet på grunnlag av registrerte skader, rovviltforekomst og opplysninger fra dyreeier. Ifølge Direktoratet for naturforvaltning er ikke opplysningene fra søknad om rovvilterstatning i dag direkte sammenlignbare med opplysninger i landbruksregistrene. Blant annet kan det oppstå differanser fordi opplysninger registreres til ulike tidspunkt på året.

Regjeringen har i Soria Moria II sagt at erstatningsordningen for husdyr skal endres, og i den sammenheng vil jeg ta hensyn til merknadene fra Riksrevisjonen. Det er ønskelig med en bedre ordning for kontroll, og det vil blant annet bli sett nærmere på hvordan opplysninger fra landbruksregistre eventuelt kan kobles til erstatningsordningen for husdyr tatt av rovvilt.

SPØRSMÅL NR. 195**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 10. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange pasienter legges årlig inn fra omsorgsboliger for eldre til sykehjem i norske kommuner og hva er kommunenes begrunnelse for denne typen overflytting av gamle, syke eldre mennesker?»

BEGRUNNELSE:

Begrepene sykehjemsplass, omsorgsboliger og plass for heldøgnsomsorg brukes i dag med lite presisjonsnivå. Omsorgsboliger ble lansert som et alternativ til sykehjemsplass. Det skal være boliger med livsløpsstandard. Intensjonen var at beboerne skulle kunne bo der livet ut og at bemanningsfaktoren økte når behovet for helsehjelp, pleie og omsorgstjenester økte.

Tross dette får vi signaler om at gamle, syke eldre overflyttes fra omsorgsboliger til sykehjem. Vi vet at mange av disse pasientene er demente og at denne sykdommens karakter kan forverre seg vesentlig i forbindelse med en slik flytteprosess.

Det er derfor ønskelig å få på bordet de faktiske tall for hvor mange slike overflyttinger som finner sted og årsaken til dette.

Svar:

Det finnes i dag ingen definisjon av "omsorgsboliger" nedfelt i lovverket, og begrepet anvendes på et sett ulike boliger og boligformer. I prinsippet er omsorgsbolig en tilpasset bolig for mennesker med særskilte behov, og i mange tilfeller vil det være en bolig med livsløpsstandard hvor det ytes helse- og sosialtjenester, gjerne på heldøgns basis. Det er også slik begrepet anvendes i regleverket for investeringstilskuddet fra Husbanken til heldøgns omsorgsplasser etter Omsorgsplan 2015. Investerings-tilskuddet gis til bygging eller rehabilitering av sykehjemsplasser og omsorgsboliger til personer som har behov for heldøgns helse- og sosialtjenester. I praksis vil en omsorgsbolig være beboerens private hjem - noe som ofte vil gi beboeren større rådighet over eget liv enn ved institusjonsinnleggelse.

IPLOS (individbasert pleie- og omsorgsstatistikk) vil etter hvert som vi får utviklet statistikken kunne gi oss konkrete tall for hvor mange som legges inn på sykehjem fra omsorgsbolig etablert ved hjelp av tilskuddsmidler etter Handlingsplan for eldreomsorgen og investeringstilskuddet for heldøgns omsorgsplasser.

Når det gjelder sykehjem yter også disse et differensiert tjenestetilbud. I tillegg til ordinære langtidsavdelinger har ofte sykehjem egne palliative enheter for omsorg ved livets slutt, ulike rehabiliterings- og opptreningsenheter og avdelinger for korttidsopphold for behandling, rehabilitering og avlastning. Det er altså et sett av ulike årsaker til at mennesker skrives inn på sykehjem for kortere eller lengre tidsrom.

Det overveiende antall innleggelser i sykehjem skjer i dag etter søknad fra pasienten og/eller dennes pårørende. Kommunen vil på bakgrunn av søknaden foreta en kartlegging av søkers hjelpebehov, og på den bakgrunn fatte vedtak om tildeling av sykehjemsplass, eventuelt andre former for tjenester. Det sentrale er at kommunen må tildele et tjenestetilbud

som sikrer at forpliktelsen til å yte nødvendig og forsvarlig helsehjelp oppfylles.

I noen tilfeller vil kommunen vurdere situasjonen slik at det ikke er mulig fortsatt å yte forsvarlige tjenester til tjenestemottaker som bor hjemme eller i omsorgsbolig. I disse tilfellene vil kommunen etter en faglig vurdering tilby vedkommende plass i sykehjem. En slik overføring forutsetter i utgangspunktet samtykke fra tjenestemottakeren, da kommunen som den klare hovedregel ikke har hjemmel til å tvangsinnlegge mennesker på sykehjem.

Mange kommuner velger å yte hjemmebaserte tjenester til mennesker med behov for helse- og omsorgstjenester. En slik omsorgsprofil understøttes av undersøkelser som viser at brukerne ofte foretrekker omsorgstjenester som gis i egen bolig eller i tilrettelagt bolig med offentlig hjelp. Imidlertid kan situasjonen for den enkelte utvikle seg slik at institusjonsinnleggelse er nødvendig for å kunne opprettholde et forsvarlig tilbud. Overgang fra hjemmetjenester i egen opprinnelig bolig eller omsorgsbolig til sykehjem vil i slike situasjoner være nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 196

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jan Bøhler

Besvart 3. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Lokale politiposter er et viktig redskap for at politiet skal være synlige og aktive i områder der det trengs mer trygghet. Derfor ble det vinteren 2009 opprettet tre nye politiposter i Oslo. En på Sentralbanestasjonen og to mobile politiposter på Furuset og Nedre Grünerløkka-Grønland. Men i løpet av 2010 har undertegnede fått henvendelser fra publikum om at de nye postene i liten grad er i bruk, og dette er et inntrykk som bekreftes av mange.

Hvordan ser statsråden på denne situasjonen og hvilken rolle bør politipostene ha?»

BEGRUNNELSE:

Det jobbes for tiden med en resultatreform i politiet hvor noe av det viktigste blir hvordan politiet kan bli mer synlig og komme nærere befolkningen - og hvordan ressursbruken kan vris i denne retningen. Mobile og stasjonære politiposter er en ubyråkratisk organisasjonsform som kan bidra til dette. Vi bør få

flere slike i årene framover, både i Oslo og andre steder i landet, og da er det viktig at de første forsøkene blir gjennomført på en ordentlig måte.

Det kan være mange grunner til politipostene i mindre grad er i bruk. Det kan vises til at politiet heller prioriterer å bevege seg rundt til fots eller på sykkel. Men dette vil fint kunne kombineres med å ha en lokal post som base. Når politiet valgte å gjøre to av de nye postene mobile, var jo grunnen nettopp at en mobil post kan flyttes etter kriminelle miljøer, som f.eks. narkotikalangere, når disse flytter seg fordi de forstyrres av politiposten.

Det har også vært spekulert i om ressursmangel kan være en av grunnene til situasjonen. I Oslo har politiet ifølge Forbruker- og administrasjonsdepartementets statistikk fått 172 flere årsverk fra begynnelsen av 2009 til første halvår 2010. Det er ingen tvil om at politiet likevel må gjøre vanskelige prioriteringer. Men de nye politipostene som ble lansert av ledelsen i Oslo Politikammer sammen med Justisministeren, ble nettopp oppfattet som en klar priorite-

ring av synlig nærpolti. Justisministeren deltok i lanseringen av disse, og dette var et positivt og etterlengtet tiltak som folk har store forventninger til.

Svar:

Jeg er helt enig i at politipostene er viktige redskap for å sikre at vi har et synlig og tilgjengelig politi og for å sikre befolkningens trygghet i områder som kan være belastet med kriminalitet. Det er nettopp derfor at det de siste årene er opprettet totalt fem politiposter i Oslo, inkludert en gjenåpning av politiposten på Oslo S. Tre av disse fem politipostene er mobile. Disse har sitt utgangspunkt på Manglerud, Stovner og Majorstuen, og blir lånt ut til andre enheter i byen etter behov. I tillegg til disse tre mobile enhetene, har Oslo fast politipost på Oslo S. og Holmlia.

Oslo politidistrikt har meddelt at politipostene aldri har vært så mye brukt som fra tidlig i sommer og frem til nå. Politipostene spiller av flere grunner en vesentlig rolle i Oslopoliets innsats.

De benyttes som base for patruljering i nærområdet, hvor synlighet og tilstedeværelse kombineres med fot- eller sykkelpatruljer i området. For eksempel har Stovner politistasjon i hele sommer benyttet den ene mobile politiposten som utgangspunkt for sykkelpatruljer i områdene Tveita og Furuset. I slike tilfeller settes det en lapp på politiposten med telefonnummer til patruljen. Ellers benyttes den vekselvis mellom Furuset og Tveita senter, der en til enhver tid ser at behovet er størst.

En av hovedhensiktene med politipostene er å benytte dem som kontaktpunkter for publikum. Manglerud politistasjon har meget god erfaring med å bruke den mobile politiposten etter alvorlige hendelser i nærmiljøet – for å gi publikum tryggheten tilbake. Dette ble for eksempel gjort etter et stygt hjem-

meran, hvor den mobile politiposten var i nærmiljøet i flere dager og hvor publikum også kom med tips i saken. Den mobile posten ble også benyttet flere dager i nærområdet hvor en mann begikk drap på sin familie, hvor publikums mottakelse og tilbakemelding var meget positiv. I samme sak ble den mobile posten også benyttet på skolen der mannens barn hadde gått.

Politipostene kan videre benyttes som en utplassert kommandoplass for politiet. De mobile politipostene brukes av alle stasjonene ved planlagte aksjoner som for eksempel trafikkkontroller og andre aksjoner. Majorstua politistasjon har benyttet posten i Bogstadveien som kommandoplass ved håndtering av utestedsproblematikk.

Oslo politidistrikts målrettede innsats "Sommer i Sentrum" er besluttet forlenget i første omgang ut året. Her er den mobile politiposten et sentralt element. Evalueringen fra næringsdrivende og publikum om den gode synligheten og tilstedeværelsen er udelt positiv. Denne innsatsen har også medført at vold og lommetyverier i sentrumsområdene har gått ned. Politiposten har vært benyttet både på dag-, kvelds- og nattestid.

Utover dette har Oslo politidistrikt en forsterket innsats gående for å forebygge voldshandlinger natt til lørdag og natt til søndag. Her benyttes også mobil politipost som et sentralt element, og erfaringene med dette er så lang svært positive.

Politidistriktet er opptatt av å benytte de mobile politipostene fleksibelt, der behovet og effekten anses størst basert på politiets analyser.

For øvrig kan jeg legge til at politiposten på Oslo S. generelt er åpen fra kl. 07.00 til 22.00. Dersom den er stengt betyr det at mannskapet er i ferd med å utføre et oppdrag i nærheten. I så tilfelle er det oppført et telefonnummer på døren som publikum kan benytte for å komme i kontakt med dem.

SPØRSMÅL NR. 197

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 11. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I forbindelse med Enovas tildeling av støtte til Midtfjellet vindkraftanlegg i Fitjar kommune skriver statsråden i en pressemelding at "I tildelingsbrevet for 2010 ga jeg klare signaler til Enova om å fortsette vindkraftsatsingen. Dagens tildeling bekrefter denne

satsingen." Pressemeldingen gir et inntrykk av at det blir videre satsing på vind fra Enovas side.

Har statsråden forventninger til at Enova skal tildele ytterligere støtte til vindkraft før grønne sertifikater trer i kraft i 2012?»

Svar:

Departementet har en overordnet styring av Enova og Energifondet.

Det er lagt opp til en langsiktig styring og en faglig uavhengighet for virksomheten. De langsiktige målene er sentrale, og Enova utvikler selv programmer og prioriterer midlene slik at målene nås på en mest mulig effektiv måte.

Det har vært satt et resultatmål på 3 TWh/år vindkraft innen utgangen av 2010. Dette resultatmålet er

styrende for Enovas satsing på området. Målet går ut ved utgangen av 2010. I statsbudsjettet for 2010 informerte jeg om at overnevnte mål ikke ville bli nådd. Dette var bakgrunnen for presiseringen knyttet til vindkraftsatsing i 2010 i Enovas tildelingsbrev for 2010. Det er videre gitt en gjennomgang av vindkraftsatsingen i statsbudsjettet for 2011, kapittel 8.4. Det er ikke satt opp nytt vindkraftmål for Enova som skal gjelde etter 2010.

SPØRSMÅL NR. 198

Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 5. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Var det statsrådets hensikt med endringene i regelverket for tilskudd etter Frifond-ordningen å ramme organisasjoner som Ungt entreprenørskap på en slik måte at UE ikke lenger skal være støtteberettiget?»

BEGRUNNELSE:

Ungt Entreprenørskap (UE) har fått støtte fra Frifond siden ordningen ble etablert i 2000. UE har 2500 lokale lag og 17 fylkesledd. Det er gjennomført noen regelendringer for støtteberettigelse i frifond med virkning fra 2011. Disse endringene er relativt små og går ikke på bekostning av de grunnleggende verdier om demokrati, frivillighet og ideelt arbeid.

UE er et viktig tilbud til unge og UE samarbeider godt med skolene. Samarbeidet med skolene er naturligvis grunnleggende viktig for det tilbudet UE har og UE som fag er viktig for mange unge. Tilbudet er frivillig og elevene velger selv om de vil ha faget eller ikke. Samspillet mellom frivillig sektor og det offentlige er til vanlig satt pris på fra myndighetshold.

Etter det spørreeren erfarer hevder nå LNU at UE ikke lenger tilfredsstiller vilkårene for å få støtte fra Frifond. Det vil i tilfellet få dramatiske konsekvenser for Ungt entreprenørskap og sette en effektiv stopper for videre utvikling av UE.

Svar:

Stortinget har vedtatt at departementet skal fordele tilskudd til frivillig virksomhet for barn og unge

til de tre paraplyorganisasjonene Norsk Musikkråd, Norsk teaterråd og Landsrådet for Norges barne- og ungdomsorganisasjoner. Det er paraplyorganisasjonenes ansvar å fordele midlene videre gjennom Frifond-ordningen, behandle eventuelle klager, samt rapportere til departementet om bruken av midlene på lokalt nivå.

Det fastsettes fra statens side ikke detaljerte kriterier for den videre fordelingen av midlene utover de generelle føringene i tilskuddsbrevene hvor det blant annet heter:

Formålet med tilskuddet er å bedre rammebetingelsene for frivillige organisasjoner og grupper medlemsbaserte virke på lokalt nivå. Intensjonen er videre at tilskuddet skal nå ut til et bredt spekter av organisasjoner og grupper med ulike formål og aktivitetsgrunnlag. Organisasjonene må være demokratisk oppbygd, ha et allmennyttig siktemål og ha kulturaktivitet som en del av sin virksomhet. Organisasjonen skal arbeide for og med barn og unge under 26 år i lokalmiljøet. Midlene skal gå til organiserte aktiviteter som er relatert til frivillig barne- og ungdomsarbeid lokalt, også aktiviteter i regi av organisasjoner som ikke har noen organisatorisk tilknytning til LNU.

I departementets kontroll og oppfølging av LNUs forvaltning av midlene har vi blitt orientert om prosessen med å endre retningslinjene for ordningen Frifond organisasjon. LNUs styre vedtok i mars 2010 retningslinjene som gjelder for alle søkerorganisasjonene fra og med 1. januar 2011.

SPØRSMÅL NR. 199**Innlevert 28. oktober 2010 av stortingsrepresentant Henning Warloe****Besvart 3. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at Utdanningsdirektoratet endrer sin fortolkning av § 1-12 i Forskrift til Opplæringsloven, og om nødvendig forskriften selv, slik at det gis anledning for skoler å forhåndsgodkjenne fag skolen selv ønsker å tilby sine elever, og som er mer omfattende enn ordinært fagtilbud?»

BEGRUNNELSE:

Bergen katedralskole ønsket i 2008 å gi elever som ønsket det større fordypning i matematikk. Fylkesmannen i Hordaland var enig i at skolen kunne tilby Mathematics High Level fra IB (International Baccalaureate - undervisning på engelsk). Math High Level er delvis på universitetsnivå, og ble tilbudt som alternativ til vanlig matematikkundervisning på videregående nivå.

I sommer ble skolen informert om at en av deres elever ikke kom inn på NTNU fordi hun hadde tatt Math High Level fra IB. Faget er kodet som utenlandsk utdanning, og NTNU legger til grunn at skolen ikke kan forhåndsgodkjenne faget som grunnlag for fritak fra ordinær matematikkundervisning. Eleven tilfredsstillter dermed ikke inntakskravet ved NTNU, til tross for at eleven har større fordypning i matematikk enn vanlig.

Skolen har bedt Utdanningsdirektoratet om hjelp til fortolkning av § 1-12, der det står:

"Rektor kan likevel etter søknad gi fritak fra opplæring i fag som inngår i fagfordelinga, dersom eleven tidligere har bestått det same faget eller har bestått likeverdig eller meir omfattande opplæring i faget."

Utdanningsdirektoratet har i svar til skolen slått fast at:

"Vurderingen gjøres i etterkant av gjennomført opplæring. Det er etter denne bestemmelsen ikke adgang til å forhåndsgodkjenne opplæring..."

Undertegnede forstår dette slik at Bergen katedralskole kunne ha godkjent Math High Level hvis en elev tidligere hadde tatt faget, men ikke hvis eleven tar faget som en del av opplæringen ved skolen. Dette fremstår som åpenbart urimelig, og ikke i samsvar med politiske ønsker om å styrke satsingen på realfag og matematikk i skolen. Det kan ikke være akseptabelt at elever som velger fagtilbud på høyere nivå og med større fordypning enn vanlig, i realiteten straffes for dette ved opptak til høyere utdanning, slik denne saken illustrerer.

Svar:

Opplæringssystemet skal være fleksibelt og legge til rette for at det kan gis opplæring som er tilpasset evnene og forutsetningene til den enkelte elev. Alle elever skal i arbeidet med fagene møte utfordringer som gir dem noe å strekke seg mot.

Den offentlige videregående opplæringen skal være i samsvar med Læreplanverket for Kunnskapsløftet og den fastsatte tilbudsstrukturen. Læreplanverket for Kunnskapsløftet omfatter den generelle delen av læreplanen, prinsipper for opplæringen, læreplanene for fagene og fag- og timefordelingen, jf. forskrift til opplæringsloven § 1-3. Heltidselever i videregående opplæring skal følge opplæringen i alle fag slik det er fastsatt for det aktuelle utdanningsprogrammet eller programområdet.

Forskrift til opplæringsloven § 1-12 første ledd åpner for at rektor etter søknad kan gi fritak fra opplæring i fag som inngår i fagfordelingen i Læreplanverket for Kunnskapsløftet. Vilkaet er at eleven "tidlegare" har bestått det samme faget eller har bestått likeverdig eller mer omfattende opplæring i faget. Dette er altså en vurdering som rektor gjør i etterkant av gjennomført opplæring, for at elever skal slippe å gjenta opplæring som allerede er gjennomført. Normalt vil det dreie seg om opplæring som er gjennomført på et annet opplæringssted, i Norge eller utlandet. Bestemmelsen åpner imidlertid ikke for at rektor forhåndsgodkjenner fritak for hele årstrinn eller enkeltfag. Slik forhåndsgodkjenning vil kunne medføre at det opprettes nye fag som erstatning for fagene i det nasjonale fagtilbudet.

Innenfor dagens regelverk er det likevel mulig å gi større faglige utfordringer til de elevene som ønsker det. Hensynet til den enkelte elevs behov for å utvikle seg kan ivaretas på flere måter av de videregående skolene. Noen videregående skoler velger å tilby flere timer opplæring enn det som er fastsatt i Læreplanverket for Kunnskapsløftet, for eksempel et mer omfattende tilbud i realfag, til de elevene som ønsker større utfordringer. Videre har enkelte videregående skoler etablert samarbeid med høyskoler og universiteter i sin region for å kunne gi elever et opplæringstilbud som er tilpasset den enkeltes behov. Denne muligheten er omtalt i St.meld. nr. 44 (2008-2009) Utdanningslinja, side 28. Felles for slike tilbud er at de skal være et tillegg til den opplæringen elevene skal motta i henhold til Læreplanverket for Kunnskapsløftet.

SPØRSMÅL NR. 200**Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 5. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden forsikre seg om at det ikke gjøres endringer i turnusordninger ved etablerte barnevernsinstitusjoner som fører til uhensiktsmessige endringer i barnas hverdag, redusert kvalitet og fare for nedleggelse av velfungerende institusjoner?»

BEGRUNNELSE:

Barne- ungdoms- og familiedirektoratet har nå til behandling langturnusavtalen som er tidsbegrenset med varighet ut 2010. Det vil i den forbindelse bli forhandlet om eventuelle nye institusjoner skal inn eller ut av avtalen.

Det er levert inn en fellessøknad om langturnus for flere institusjoner i region Midt-Norge. Denne gjelder blant annet Gilantunet i Sør-Trøndelag. De tillitsvalgte støtter søknaden om å opprettholde langturnus. Omlegging av turnus vil her føre til at barna må forholde seg til mange flere voksenpersoner i løpet av en dag og gi mindre stabilitet i hverdagen. Institusjoner som ligger et stykke fra nærmeste by vil også kunne ha problemer med å rekruttere fagpersonell fordi de da må være villig til å pendle når vaktene blir langt kortere og hyppigere. Det kan derfor være utfordrende å drive videre med endrede rammebetingelser.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentant Håbrekke er jeg opptatt av at barn som bor i barneverninstitusjon

får stabil og god voksenkontakt, og kontinuitet i omsorgen. Dette er viktig for å sikre barna et best mulig tilbud. Barnevernsbarn som bor på institusjon vil ha et særlig stort behov for dette, fordi de ofte har levd med liten grad av stabile voksenpersoner.

Langturnusavtalen er en særavtale som gir unntak fra bestemmelsene om arbeidstid i Hovedtariffavtalen (HTA). Langturnusavtalen gjelder for institusjoner hvor det er nødvendig at de ansatte oppholder seg i lengre sammenhengende perioder for å oppnå omsorgs- og/eller behandlingsmål for barna/ungdommene. Avtalen må inngås mellom Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet (FAD) og hovedsammenslutningene, og den er gyldig i ett år. Bare institusjoner og omsorgssentre som er spesifisert i avtalen kan benytte seg av den. For å komme med på avtalen må det leveres søknad med faglig begrunnelse fra den enkelte institusjon for å arbeide på denne måten. Partene lokalt må være enige, og den enkelte ansatte kan reservere seg. Hvert år gjennomgås avtalen for eventuell videreføring.

I begrunnelsen til spørsmålet, viser representanten konkret til institusjonen Gilantunet, som Bufdir er i ferd med å overta. Gilantunet har per i dag en turnusordning som er forskjellig fra Bufetats langturnusavtale. Dersom Gilantunet skal gå over til en langturnusordning, må dette forhandles mellom FAD og Hovedsammenslutningene slik det er beskrevet foran.